

Trà
Huyền
Thanh

BÚT LỤC VỀ CÁC VỤ ÁN NƯỚC THÁI

HOA HỒNG THIỆP

TẬP 1

Dịch giả: Nguyễn Thị Thái

Nhà xuất bản
Hội Nhà Văn

Duong Kobo's Book Club

*Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo*

SCAN TO JOIN

THIÊN TÀI TỘI PHẠM

Khi đi qua khu giam giữ số một khiến người ta thấy sợ, cơn lạnh cứ nổi dọc sống lưng gã.

Người cai ngục dẫn đường đóng cánh cửa sắt nặng nề đầu tiên lại, gã nghe thấy một tiếng sầm vang vọng cả một khu vực. Người cai ngục nói, ở khu vực này giam giữ những phạm nhân giết người hàng loạt của các vụ án lớn mà nhiều người nghe tiếng không khỏi biến sắc mặt, hơn nữa, những phạm nhân ấy phần nhiều đều mắc bệnh tâm thần ở các mức độ khác nhau.

Bỗng nhiên, trong đầu gã hiện lên cảnh tượng đầu tiên ở nơi đây. Hồi đó, gã còn là một đứa trẻ hài nhi, toàn thân máu me nhớp nhúa nằm bên cạnh mẹ, rồi sau đó bị người cai ngục bế đi. Mãi cho đến tận bây giờ gã cũng không hiểu sao mình lại có thể nhớ được cảnh tượng lúc vừa mới chào đời.

Hai bên hành lang có mười mấy cánh cửa sắt nặng nề, phía sau mỗi cánh cửa sắt ấy đều im lìm, dường như tất cả những con người ở phía sau nó đang chìm đắm trong suy nghĩ và toan tính cho những âm mưu động trời. Nghe người cai ngục nói, càng đi sâu vào bên trong thì càng là chỗ giam giữ những phạm nhân nguy hiểm tay không có thể đánh chết cả mấy người. Mặc dù vậy, gã vẫn không nén được đưa mắt nhìn những ngăn nhà tù quen thuộc và những cánh cửa sắt có mặt mã điện tử và đang khóa chặt đó. Ánh đèn trong các gian nhà tù ấy tối om, chỉ có những cánh cửa sổ bằng sắt cao tí tít mới hắt ra một vài luồng ánh sáng. Có khá nhiều tù nhân đầu trọc đang đi đi lại lại, người thì đang giặt quần áo, người thì đang quét dọn, người thì đang xem ti vi, nhưng tiếng ti vi thì rất bé, hầu như không nghe thấy gì.

Nhà giam số một là một nhà giam đặc biệt, ở sâu trong cùng có một phòng thẩm vấn đóng kín.

Lúc này, người đàn ông trẻ và người cai ngục đang đi về phía đó và

dừng lại bên ngoài của cánh cửa sắt phòng thẩm vấn.

“Vào đi, ông Thẩm đang chờ cậu đấy!” Sau khi mở cánh cửa sắt, người cai ngục nói với người đàn ông trẻ bên cạnh.

Người đàn ông trẻ tuổi gật đầu và chậm chậm bước vào trong. Trong phòng thẩm vấn, ánh đèn sáng như ban ngày. Người mà cai ngục gọi là ông Thẩm tóc bạc phơ, đang lặng lẽ nhìn người bước vào. Người đàn ông trẻ liếc mắt nhìn chiếc huy hiệu cảnh sát của đối phương rồi kéo chiếc ghế ra xa một chút và ngồi xuống.

Người cảnh sát chú ý tới động tác rất nhỏ đó và biết được rằng người đàn ông trẻ có ý đề phòng mình, song ông không để ý đến điều đó, mà ngược lại lên tiếng chào như với một người quen: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Người đàn ông trẻ tuổi xé một chiếc kẹo que đưa đến miệng, liếm một cái nhưng không nói gì.

“Gần đây cậu khỏe chứ? Cách lần gặp mặt trước dễ cũng một năm rồi nhỉ, mà hình như cậu gầy đi một chút đấy.” Người cảnh sát già hỏi với vẻ lịch sự.

“Nói đi, ông tìm tôi có việc gì?” Người đàn ông trẻ tuổi nhú mào với vẻ thiếu kiên nhẫn tỏ ý không muốn lãng phí thời gian vào việc nói những chuyện không đâu.

Người cảnh sát già mỉm cười, nụ cười chứa đầy ẩn ý sâu sa. Dường như ông nhận thấy vẻ thận trọng của thiên tài phạm tội đã từng vào tù vì tội lỗi và lớn lên ở trong tù kia càng giúp ông xác định chắc chắn rằng đây đúng là người mà ông muốn tìm.

Đúng thế, ông cũng không vòng vo nữa mà nói thẳng: “Có lẽ người quản giáo cũng đã nói với cậu rồi, mấy năm nay chúng tôi vẫn đang điều tra về vụ án “Hoa hồng thép giết người hàng loạt”. Sát thủ giết người hàng loạt đã từng giết chết một cảnh sát hình sự quốc tế tên là Linh Phong và mấy cơ sở bí mật, hiện đang tình nghi xuất hiện và phạm tội tại thành phố Chiang Uri của Thái Lan. Tôi đánh cược với cậu rằng chắc chắn cậu không thể nào biết được cách thức và tư duy phạm tội của hắn đâu!”

Người đàn ông trẻ nghe đầu, miệng ngậm chiếc kẹo que, bàn tay phải bắt đầu gõ xuống mặt bàn, thông thả nói: “Ông Thẩm, ông quên rồi à? Tôi sinh ra ở nhà tù, hơn nữa thân còn mang tội, không ai có thể hiểu về tội phạm hơn tôi! Nhưng, tôi không phải là đứa trẻ lên ba, chiêu khích tướng của ông không có tác dụng đâu!

Bye, bye!"

Tiếp đó, người đàn ông trẻ đứng dậy bỏ đi, gã không có hứng với những vụ án kiểu này, gã cảm thấy cảnh sát càng ngày càng trở nên kém cỏi.

"Tôi biết, bao nhiêu năm qua cậu luôn đi tìm cha đẻ của mình."

Câu nói trên giống như một tiếng sét đánh trúng người đàn ông trẻ tuổi. Gã đứng ngây tại chỗ, đôi vai bắt chợt run lên, tiếp đó gã quay người ngồi lại đối diện với ông cảnh sát già, nhưng mắt bất giác lẩn tránh ánh nhìn của ông. Ánh đèn trên đầu chiếu xuống khuôn mặt lạnh như băng của gã, đôi mắt sâu đen toát ra vẻ lạnh lùng, gã thản nhiên nói: "Tôi không có cha. Tôi chỉ muốn biết, nếu tôi thắng ông hoặc giúp các ông phá án thành công thì tôi sẽ được gì?"

Người cảnh sát già ghé sát gã, ánh mắt lộ vẻ ranh mãnh, ông biết những lời của ông đã có tác dụng, nhưng ông không trả lời ngay vào câu hỏi mà nhìn một cách nghiêm trang vào mắt của đối phương rồi hạ giọng nói: "Tôi biết thân phận của ông ta, nhưng cậu không phải lo, tôi sẽ giữ bí mật cho cậu. Có điều, có khi nào cậu nghĩ xem cậu thông minh như vậy mà sao vẫn không tìm thấy ông ta không?"

"Không!"

"Vậy, cậu còn muốn biết về sự thật mà cậu muốn biết không?"

"Muốn!"

"Rất tốt! Nhưng hiện giờ cậu chỉ có mỗi một cách, đó là không ngừng phá án."

Người cảnh sát già biết đối phương càng trả lời ngắn gọn, vẻ ngoài càng tỏ ra bình thản thì trong lòng càng kích động, thậm chí còn thấy rất phần nộ. Ông để ý đến bàn tay nắm chặt cây kéo mút của đối phương, vẻ ngạo mạn coi thường lúc trước hoàn toàn không còn nữa, giờ đây đối phương đang cúi đầu xuống để che giấu sự căng thẳng trong lòng. Đôi chân vốn duỗi ra ngoài trong chốc lát cũng lập tức thu vào giấu sau chân của chiếc bàn.

Người cảnh sát già còn thấy, khi ông nhắc đến hai chữ "cha đẻ", thì người đàn ông trẻ tuổi trước mặt với vẻ mặt không chút biểu lộ lúc trước lập tức trở nên căng thẳng, thậm chí dường như còn chịu một sự uy hiếp về tinh thần, và tất cả những cử động vừa rồi

của gã đã chứng minh điều đó.

Người cảnh sát già đứng dậy, chìa một chiếc vé máy bay và một tờ giấy chứng nhận màu đỏ có in hình huy hiệu của cảnh sát đến trước mặt người đàn ông trẻ tuổi, rồi vỗ vào vai gã như kiểu của một người lớn, nói: “Vụ án này rất quan trọng, tôi đã cử một số cảnh sát đặc lực và một cô gái xinh đẹp rất có kinh nghiệm về tâm lí tội phạm sang Thái Lan để phối hợp với cậu. Vì cho đến nay, hung thủ vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, như vậy chắc chắn sẽ càng có nhiều người vô tội bị sát hại. Hi vọng cậu suy nghĩ thêm rồi một ngày sau cho tôi câu trả lời.”

Trong phòng thăm vấn lặng im như tờ. Khoảng một phút sau, tiếng kéo ghế chói tai đã phá tan sự yên lặng đó. Người cảnh sát già bước tới chỗ cánh cửa sắt định nhấn chuông. Đúng lúc đó, người đàn ông trẻ bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt vắn lên những tia đỏ khiến người khác không dám nhìn vào, trông anh ta lúc này chẳng khác gì một con thú dữ muốn ăn thịt người, anh ta nghiêng đầu que kẹo, nói rít qua kẽ răng: “Không cần, tôi nhận lời ông ngay bây giờ!”

Nói rồi anh ta đưa mắt liếc nhìn chiếc vé máy bay và tấm thẻ chứng nhận, miệng nở một nụ cười quái dị, giống hệt vẻ của một đứa trẻ thấy trò đùa tinh quái đã thành công.

Vụ án thứ nhất

HOA HỒNG THÉP CẮM TRÊN XÁC CHẾT

LỜI DẪN

Trước cơn mưa, mây đen bao phủ khắp nơi, nhân viên lao công Lý Phi Yến của bệnh viện Breeze thành phố Chiang Uri phát hiện ra xác chết của một phụ nữ trong nhà vệ sinh. Xác chết mặc bộ đồ đồng phục màu trắng, hai tay bị trói quặt ra phía sau, hai chân cũng bị quán xích sắt, tư thế nửa quỳ trước bồn cầu, xung quanh rắc đầy cánh hoa hồng bằng thép, trên lưng cắm rất nhiều những bông hồng thép, thoạt nhìn chẳng khác gì một hình thiếu nữ hoa hồng thép...

Hoa hồng thép cắm trên xác chết

Bảy giờ đúng sáng ngày mười sáu tháng năm năm hai ngàn không trăm mười bốn, mây đen bao phủ khắp thành phố Chiang Uri của Thái Lan mà cư dân chủ yếu là người Hoa. Bầu trời tối đen khiến người ta có cảm giác về sự giao thoa giữa ngày và đêm. Trong bệnh viện Breeze, ở đại sảnh sáng nhất thừa thốt người qua lại. Ở hành lang tầng ba chỉ có một chị lao công đeo khẩu trang màu trắng. Chị ta một tay cầm thùng nhựa, một tay cầm chiếc chổi cầm cúi đi qua các phòng bệnh để tới nhà vệ sinh nữ.

Đặt chiếc thùng nhựa xuống, ngáp một cái, giụi đôi mắt kèm nhèm xong chị ta mới đẩy các cánh cửa như mọi khi. Khi tới chỗ cánh cửa cuối cùng, vẫn còn chưa kịp đưa tay ra đẩy cửa thì từ phía dưới chân vang lên tiếng lồm bồm, đôi giày dường như đã bị nước làm cho ướt sũng. Nghĩ rằng có lẽ nước tràn ra khỏi chiếc thùng nhựa, Lý Phi Yến đang định bước tới vịn vôi nước vào thì bỗng nhiên thấy một cơn gió lạnh từ cửa sổ ào tới, cánh cửa sổ đó

vốn dĩ được đóng chặt, thế mà lúc này kẹt một cái đã bật tung. Lý Phi Yến quay đầu lại theo bản năng và rồi hai mắt trợn ngược lên, một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân, mồ hôi vã ra trên lưng, bộ quần áo rộng thùng thình là thế mà lúc này dính chặt vào người.

“Có người chết! Máu!... Nhiều máu quá!...”

Lý Phi Yến ôm đầu, tiếng kêu thất thanh vang vọng cả tòa nhà. Hai mắt trợn trừng, toàn thân rũ xuống như quả bóng xì hơi, chỉ ta nằm chết ngất giữa đồng máu me nhầy nhụa.

Một lát sau, mặt trời nhô ra giữa không trung, chia bàn tay xua tan hết đám mây mù, những tia nắng vàng thỏa sức nhảy nhót khiến cho những đóa hoa kim tước càng trở nên rực rỡ và càng làm tôn thêm vẻ đẹp của hoàng cung lộng lẫy.

Trên đường, đâu đâu cũng thấy những đám người đi xe máy tới chỗ làm. Những người đó da ngăm đen, phần lớn mặc những bộ trang phục dân tộc màu sắc rực rỡ, những người phụ nữ còn đội mũ hoặc cài hoa trên đầu, cổ quấn những chiếc khăn hoa, cũng có những nhà sư mặc bộ cà sa màu vàng cam đang thông thả đi quanh những ngôi chùa mạ vàng. Thỉnh thoảng lại thấy những chiếc xe thanh đôi màu sắc chở các du khách nước ngoài, nhưng điều thu hút ánh mắt của mọi người hơn cả là chiếc xe cảnh sát SUV.

“Sao, lại tắc đường à?” Người đàn ông trẻ trên chiếc xe cảnh sát nhìn đoàn xe nối đuôi nhau trước mặt với vẻ bất mãn, nghĩ tới cú điện thoại khẩn cấp mà lãnh đạo gọi tới vào lúc sáng sớm hôm nay anh ta không khỏi thấy tức giận, có lẽ mình không thể nào là người đầu tiên có mặt tại hiện trường mất rồi!

Trong lúc nóng lòng chờ đợi, anh ta nhìn ra ngoài cửa xe và thấy bên trái của con phố toàn treo những tấm biển hiệu bằng tiếng Trung Quốc rất bắt mắt, vì vậy một cảm giác gần gũi, thân thiết bỗng trào dâng lên trong lòng. Có mấy cửa hàng đã mở cửa, dù ở cách xa nhưng anh ta vẫn thấp thoáng nhìn thấy phía trước của cửa hiệu đặt ba ông tượng phúc, lộc, thọ, còn những người tất bật ra vào kia thì đều là người Hoa.

Bỗng nhiên một tiếng “bim” vang lên, những chiếc xe phía sau nôn nóng bấm còi giục người đàn ông nhường đường, lúc đó anh ta mới quay đầu lại và nhận ra rằng con đường bị tắc lúc trước giờ đã rất thông. Anh ta khẽ mỉm cười, vội nhấn ga và chiếc xe lao vút lên như một viên đạn.

Bảy giờ hai mươi phút, tiếng còi xe cảnh sát vang khắp bệnh viện Breeze, xen trong tiếng phanh kít đến chói tai, một chiếc xe cảnh sát hiệu SUV đỗ xích ngay trước cổng bệnh viện. Từ trên xe, một người đàn ông trẻ cao chừng một mét tám mươi hai nhẩy xuống, các nét trên khuôn mặt người ấy rất rõ ràng, dưới hai hàng lông mày rậm là đôi mắt sáng rực, mái tóc cắt ngắn trông rất khỏe khoắn, chiếc áo cảnh sát ngắn tay để lộ cánh tay rắn chắc. Sau khi xuống khỏi xe, người ấy lập tức sải bước đi lên tầng ba.

Người đàn ông trẻ tuổi đi qua hành lang có phần tối tăm, len qua đám người có đủ già trẻ, trai gái và dừng bước ở chỗ cách hiện trường đã được phong tỏa chừng hai mét. Ánh mắt của anh ta bị thu hút bởi một đôi vợ chồng trung niên đang kêu khóc thảm thiết, có vẻ họ là cha mẹ của người đã chết. Làm cảnh sát nhiều năm, anh ta đã quá quen với cảnh tượng này, vì vậy anh ta bước qua hàng rào phong tỏa với vẻ mặt bình thản.

Dọc đường, có không ít cảnh sát với vẻ mặt nghiêm trọng chào anh ta, một cảnh sát trung tuổi để râu cằm trong số đó đưa cho anh ta một vật khá nặng và nói: “Đội trưởng Lục, đây là tư liệu cá nhân và một số ảnh về nạn nhân, nữ pháp y Vu Phong Ngâm đã đến khám nghiệm tử thi rồi.”

“Anh Hà, anh hãy nói sơ qua về tư liệu cá nhân xem.” Lục Minh Phi cầm lấy túi tài liệu, nhưng vẫn không dừng bước. Lúc này, anh ta chỉ muốn nhanh chóng tới bên hiện trường để tìm manh mối phá án.

“Ngô Cần, y tá phòng tiêm truyền của bệnh viện, hai mươi hai tuổi, được nhân viên làm vệ sinh Lý Phi Yến phát hiện ra đã chết trong nhà vệ sinh nữ.”

Lục Minh Phi gật đầu, nhớ tới chuyện lúc đi qua hành lang thấy Lý Phi Yến đang được một nữ cảnh sát dìu. Mặc dù nữ cảnh sát liên tục an ủi chị ta, nhưng chị ta vẫn rất hoảng loạn, toàn thân cứ run lên, hai tay ôm chặt vai, từ đó có thể hình dung ra khi nhìn thấy cảnh tượng máu me chị ta đã sợ hãi đến mức nào.

Lục Minh Phi sải bước, bỏ cảnh sát Hà ở lại phía sau, nhưng khi vừa tới cửa phòng vệ sinh nữ, anh ta lập tức ngậy ra, thì ra, ngoài nữ pháp y mặc áo trắng Vu Phong Ngâm, còn có người đến trước anh. Người lạ mặt kia có chiều cao gần như anh và đang quay lưng lại, đồng thời rập mình ghé sát đất không hiểu là ngửi gì trên đó.

“Cậu là ai? Ai cho cậu vào đây? Những người không có nhiệm vụ

không được vào chỗ này, hãy lập tức ra khỏi đây!” Lục Minh Phi lớn tiếng quát.

Người đàn ông trẻ kia đứng dậy, trên người anh ta mặc một chiếc sơ mi màu xanh da trời rất bình thường. Tuy chiếc áo đó rất bình thường nhưng khi nó được khoác lên người đàn ông trẻ ấy thì lại rất đẹp. Người đàn ông trẻ trông không có gì là cường tráng, mặt có phần tái xanh, nhưng đôi mắt thì thăm thẳm như chiếc giếng cổ không nhìn thấy đáy, khiến cho Lục Minh Phi nhìn một hồi cũng phải thấy ón. Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông trẻ nhìn Lục Minh Phi từ đầu đến chân một lượt, sau đó chìa tờ giấy chứng nhận màu đỏ có huy hiệu cảnh sát ra: “Xin lỗi, tôi không phải là người không có nhiệm vụ, tôi là Khương Vân Phàm, nhà phân tích hành vi phạm tội do Trưởng phòng Thẩm đặc biệt phái đến.”

Lục Minh Phi giành lấy tờ giấy chứng nhận với vẻ khinh khỉnh, nhìn người kia với vẻ nghi hoặc rồi lại chăm chú xem tờ giấy chứng nhận: “Ồ, sao trước đây tôi không nghe nhắc đến cậu nhỉ? Cậu là thuộc cấp của ai...” chưa nói xong thì một hồi chuông điện thoại đã vang lên cắt ngang câu nói của anh ta. Trong lúc nghe điện thoại, vẻ mặt của Lục Minh Phi thay đổi rất nhanh, có vẻ như cú điện thoại ấy là của cấp trên gọi đến. Sau khi tắt máy xong, anh ta đưa trả tờ giấy chứng nhận, rồi nói với vẻ cung kính: “Thì ra cậu là chuyên gia từ nước ngoài về để giúp chúng tôi phá án. Vừa rồi đã mạo phạm, mong cậu đừng để ý.”

Khương Vân Phàm mỉm cười và đáp “ồ” một tiếng, có vẻ anh ta hoàn toàn không để ý đến hành động lúc trước của Lục Minh Phi.

Pháp y Vu Phong Ngâm ho khan hai tiếng cắt đứt cuộc trao đổi giữa hai người. Cô vừa lấy một tổ chức sợi từ xác nạn nhân và đặt vào trong ống nghiệm có nước thuốc màu đỏ, lúc này tay đang cầm chiếc ống nghiệm thủy tinh từ màu đỏ biến thành màu đen và nói: “Đội trưởng Lục, anh đến chậm quá, kết quả khám nghiệm đều đã có cả rồi.”

Lục Minh Phi nhìn vào đôi mắt sắc của Vu Phong Ngâm và đọc thấy dường như đôi mắt ấy đang nói rằng: Cái gã đầu đất này không hiểu làm cảnh sát kiểu gì? Anh ta vội lẩn tránh ánh mắt ấy, bụng thầm nghĩ không biết mình đắc tội gì với vị pháp y mới từ nước ngoài trở về này.

Qua lời thuật lại của Vu Phong Ngâm, họ biết được rằng ống nước thuốc màu đen trên tay cô có thể chứng minh được rằng thời gian

tử vong của nạn nhân là từ mười giờ đến mười một giờ đêm hôm trước. Sau khi dùng chiếc cặp nhiệt kế thăm dò, cô đã phát hiện ra thân nhiệt của nạn nhân là hai mươi lăm độ. Ngoài ra, Vu Phong Ngâm còn lấy một ít huyết dịch trên xác nạn nhân để làm báo cáo phân tích thời gian máu đông, thấy rằng máu đã đông từ nhiều giờ trước, cơ thể đã bắt đầu cứng và có hiện tượng bầm tím. Tất cả những điều này đủ để chứng minh cho suy luận kể trên.

“Còn phát hiện thấy gì nữa không?” Lục Minh Phi hỏi dồn.

“Đúng rồi, mạch máu trên cánh tay của người bị hại có dấu vết bị rạch bằng dao lam, suy đoán rằng hung thủ làm như vậy là muốn để cho cô ấy mất sức phản kháng. Song, vết thương chí mạng là đòn đánh ở phía sau gáy dẫn tới nứt xương nhẹ.” Pháp y Vu chụp ảnh xác chết xong tiếp tục bổ sung.

Lục Minh Phi gật đầu với vẻ như đang suy nghĩ tới điều gì đó, rồi sau đó sai cấp dưới chuyển xác nạn nhân đi. Vu Phong Ngâm cho kết quả khám nghiệm và ảnh vào trong chiếc túi nhựa trong giao cho Lục Minh Phi rồi rời đi. Trong nhà vệ sinh nữ lúc này chỉ còn lại hai người đàn ông, Lục Minh Phi nhìn Khương Vân Phàm đang dài cổ ngó nghiêng tứ phía với vẻ ngạc nhiên, không nghĩ rằng chàng trai trẻ như vậy mà lại được Sở công an thành phố mời đi phá án.

“Này, nhà phân tích Khương, anh nhìn xem.”

“Anh gọi tôi là sĩ quan Khương là được rồi, đừng gọi là nhà phân tích Khương, nghe ngượng lắm.”

Lục Minh Phi mỉm cười, để làm bớt không khí gượng gạo, anh ta đưa những tấm ảnh trong chiếc túi nhựa trong cho Khương Vân Phàm.

Khương Vân Phàm chăm chú xem một hồi lâu, trong số đó có một bức ảnh chụp trạng thái của Ngô Cần lúc bị giết. Trong ảnh, nạn nhân mặc chiếc áo y tá màu trắng, tư thế nửa quỳ trước bồn cầu, hai tay bị trói ra phía sau, chân cũng bị buộc bằng một sợi dây xích sắt. Xung quanh cô rắc đầy cánh hoa hồng bằng thép màu đỏ, lưng của cô cũng bị cắm đầy những bông hồng làm bằng thép, màu máu nhuộm đỏ cả chiếc áo y tá trên người cô, trông giống như những đóa hồng máu đang nở rộ.

Phía ngoài hàng lang bỗng vang lên tiếng chân bước gấp gáp. Lục Minh Phi có vẻ không vui, vì nghĩ rằng cấp dưới lại để cho người không có nhiệm vụ đi vào. Vì thế, chưa bước ra khỏi nhà vệ sinh

nữ, anh ta đã giận dữ quát lên: “Cậu Hà, chẳng phải tôi đã bảo rằng đừng để cho những người không có liên quan vào trong rồi sao?... Cô này... Cô là ai?”

Lục Minh Phi không ngờ người đang đi lại phía mình lại là một cô gái thân hình cao ráo để tóc ngắn, nên giọng nói chột thay đổi, anh ta bỗng nhớ đến lời của ông Thẩm qua điện thoại, rằng ngày hôm nay sẽ có hai chuyên gia từ nước ngoài về để giúp mình phá án. Anh ta nhìn kĩ lại thì thấy cô gái tóc ngắn kia có khuôn mặt với các nét rất xinh xắn, làn da trắng muốt, trên người mặc một bộ vét màu đen rất hợp với thân hình, tay phải cầm một chiếc cặp màu đen, chân đi đôi giày Oxford đính hoa kiểu phục cổ cũng màu đen. Trang phục ấy càng làm tôn thêm vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt của cô, hơn nữa cô còn có dáng đi nhanh như lướt, chỉ vài bước chân đã đến ngay trước mặt Lục Minh Phi.

“Để tóc ngắn sạch sẽ, nói năng thẳng thắn, cho thấy anh là con người cương trực, cởi mở. Huyệ³t thái dương gồ lên, cơ bắp trên người phát triển, hẳn anh là người thường xuyên luyện tập, sức bật rất mạnh và rất thích đánh nhau. Hơn nữa, bàn tay phải đầy những vết chai sần, giữa ngón cái và ngón trỏ có một nốt chai lớn nói lên rằng anh thường xuyên dùng súng và kĩ thuật bắn súng hẳn phải ở hạng nhất.”

Lục Minh Phi bất giác nhìn xuống hõm giữa ngón cái và ngón trỏ ở bàn tay phải, trong lòng không khỏi thấy khó chịu. Cô gái trước mặt nói rất nhanh, hơn nữa còn phân tích rất chính xác về anh, vì vậy anh đưa mắt ngó ngang nhìn đối phương, thậm chí còn có cảm giác trước con mắt của đối phương mình như đang bị lộ trần ra, chẳng còn gì gọi là bí mật nữa.

Lục Minh Phi chưa kịp lên tiếng thì cô gái tóc ngắn kia đã lấy từ trong túi quần ra tờ giấy chứng nhận và chìa ra rồi nói bằng giọng lạnh lùng: “Chào anh, trưởng phòng Thẩm rất coi trọng vụ án “Hoa hồng thép” nên tạm thời thành lập Tổ Chuyên án quốc tế Đặc biệt, tôi là tổ trưởng. Tên tôi là Đường Hàn Vũ.”

Lần đầu gặp mặt nhưng Đường Hàn Vũ hoàn toàn không có ý định bắt tay với Lục Minh Phi, nói xong thì cất ngay tờ giấy chứng nhận vào chỗ cũ.

“Vâng, tôi là Lục Minh Phi”. Lục Minh Phi cũng không muốn nhiều lời với Đường Hàn Vũ, cứ nghĩ đến chuyện sau này phải hợp tác với hai cao thủ phân tích tội phạm, anh lại thấy rất không thoải mái.

Bảy giờ năm phút sáng, trong căn hộ ở tầng cao nhất của chung cư Hải Thiên tại thành phố Chiang Uri, tiếng chuông điện thoại di động không ngừng réo. Đường Hàn Vũ chau mày, ai mà sáng sớm ngày ra đã gọi điện thoại đường dài quốc tế cho mình thế nhỉ? Trong lúc mơ màng, cố mở to đôi mắt còn ngái ngủ, cô nhìn vào màn hình của điện thoại thì thấy một cái tên. Cô vội vàng ngồi dậy, nói bằng giọng uể oải: “A lô, ông Thẩm à, có việc gì thế?”

Một giây sau, cô mở to đôi mắt, bật dậy như bị điện giật, miệng thì hỏi lại: “Thật à? Ông Thẩm, phiền ông nói lại một lần nữa xem!”

Từ đầu dây bên kia vọng lại một giọng nói trầm trầm: “Đúng vậy, Hàn Vũ “Hoa hồng thép” lại xuất hiện và giết người rồi!”

Đường Hàn Vũ nhớ lại cuộc điện thoại lúc sáng nhắc đến cái tên “Hoa hồng thép” - kẻ đầu sỏ đã giết chết vị hôn phu Lăng Phong của cô, bất giác sải bước càng nhanh hơn về phía nhà vệ sinh nữ. Thấy người bên cạnh không nói gì, cô mới chợt nhận ra mình đã thất lễ, nên vội vàng nói: “Xin lỗi, tôi lại mắc bệnh nghề nghiệp, anh cứ coi như là không nghe thấy gì nhé. Anh có thể cho tôi một bộ tài liệu về nạn nhân được không?”

Lục Minh Phi lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, vội lấy tài liệu ra đưa cho Đường Hàn Vũ, nhưng một hồi lâu mà thấy cô vẫn không đưa tay ra đón lấy, quay sang nhìn thì thấy cô đang chăm chú nhìn Khương Vân Phàm đang bước từ nhà vệ sinh nữ ra, nên anh ta thúc khế vào cô và nói: “Tổ trưởng Đường, tài liệu đây. À, phải rồi, giới thiệu với cô, đây là Khương Vân Phàm, chuyên gia phân tích hành vi tội phạm.”

Khương Vân Phàm chìa tay ra vẻ thân thiện: “Chào cô, ông Thẩm đúng là không nói dối tôi, sau này có thể cùng làm việc với người đẹp rồi.”

“Chào anh.” Lúc này Đường Hàn Vũ mới đón lấy mấy tấm ảnh và tài liệu, rồi bắt tay Khương Vân Phàm, tuy nhiên, mắt thì vẫn liếc trộm Khương Vân Phàm, dường như cô đang cố tìm hiểu về đối phương, đó có lẽ là thói quen đặc biệt của cô trước khi cùng hợp tác với ai đó.

Lần này Đường Hàn Vũ thấy giật mình, không có gì! Từ trước tới giờ, cô luôn là người nhìn thấu người khác, nhưng đây là lần đầu tiên cô không thu được gì từ đối phương! Cô nhìn Khương Vân Phàm một cách sững sờ, còn đối phương thì đáp trả cô bằng một nụ cười rất đẹp, ánh mắt thì dừng lại ở bàn tay đang nắm chặt tay

anh của cô, lúc đó cô mới nhận ra và vội buông tay ra. Cũng trong giây phút ấy, cô ý thức được rằng mình đã gặp phải cao thủ rất giỏi che giấu.

Lục Minh Phi nhìn hai người với vẻ hồ nghi, Khương Vân Phàm nhún vai một cách bất lực, như thể muốn nói rằng anh ta hoàn toàn không quen với tổ trưởng Đường.

Kẻ phạm tội điên khùng

Khương Vân Phàm hắng giọng, trịnh trọng nói: “Bây giờ, tổ của chúng ta đã đủ người rồi, vậy tôi sẽ nói phát hiện của mình nhé.” Anh ta cầm tấm ảnh lên, chỉ vào bốn cầu của gian vệ sinh cuối cùng, phân tích một cách kĩ càng: “Nạn nhân bị xích chặt hai chân, tư thế nửa quỳ trước bốn cầu. Điều đó có nghĩa là hung thủ đang trừng phạt nạn nhân, để trút cơn dục vọng biến thái trong lòng hắn! Trên người nạn nhân cầm đầy hoa hồng, hơn nữa trên mặt đất cũng dùng cánh hoa hồng xếp thành trái tim, tất cả đều nhằm làm tăng thêm cảm giác nghệ thuật khi phạm tội.”

“Tại sao lại phải tăng thêm cảm giác nghệ thuật khi phạm tội?” Lục Minh Phi không hiểu.

“Là để khiêu khích. Cảnh sát không bắt được người, vì thế đối phương cảm thấy vô vị, nên hắn đã công khai thách thức cảnh sát!” Đường Hàn Vũ đáp.

Khương Vân Phàm gật đầu tỏ ý đồng ý với suy đoán của Đường Hàn Vũ. Tiếp đó, Khương Vân Phàm cầm chiếc chổi quét ở góc lên, chém xuống chỗ trống trước mặt một nhát như thể có người nào đó đang đứng trước mặt mình, sau đó anh lại chỉ vào hai vệt kéo lê có vết máu trên đất, khom lưng làm động tác kéo lê một vật nặng và dường như rất tốn sức, thế rồi đột nhiên anh nhắm mắt lại như nghĩ ngợi.

Cô gái trẻ trung, xinh đẹp bị ta kéo đi, rồi bị ta trói chặt lại chẳng khác gì một con chim nhỏ không biết chạy về nơi nào. Còn người kia hắn không thể ngờ được, người mà hắn yêu đang khóc và cầu xin trước mặt ta, điều bộ thảm hại, đáng thương như một con chó nghe lời!

Hung thủ rút cục là ai? Tại sao Ngô Cần lại không chút đề phòng? Động cơ phạm tội là gì?

Lục Minh Phi ngheo đầu nhìn một loạt động tác bất ngờ của Khương Vân Phàm, rồi lại nhìn sang Đường Hàn Vũ với ánh mắt

ngồi, nhưng chỉ thấy cô lắc đầu như muốn bảo rằng đừng làm phiền đến Khương Vân Phàm lúc này, nhưng lại dường như muốn nói rằng cô cũng không biết Khương Vân Phàm đang làm gì.

“Tôi biết rồi!” Khương Vân Phàm đột nhiên mở bừng mắt, khoe môi nhướn lên, “Đầu tiên, căn cứ theo kết quả khám nghiệm tử thi của pháp y Vu thì có thể phán đoán, tên hung thủ này có lẽ đã quan sát sinh hoạt hàng ngày của nạn nhân trong một thời gian dài nên rất rõ thói quen và đi lại của cô ấy.”

Lục Minh Phi gật đầu như đang suy nghĩ điều gì đó, còn Đường Hàn Vũ thì lật xem các trang báo cáo khám nghiệm tử thi và tài liệu về người chết cùng mấy tấm ảnh về hiện trường phát hiện ra vụ án.

“Thứ hai, hộp sọ sau gáy của cô ấy bị nứt, cho thấy đã bị người khác dùng gậy sắt đánh vào dẫn đến gãy đi, chứng tỏ hung thủ đã lựa chọn cách tấn công từ phía sau nạn nhân. Vết máu trên mặt đất và vết máu trên giày có thể chứng minh, hung thủ đã lựa chọn cách cho chảy máu ở tĩnh mạch, tiếp đó lôi cô ấy vào trong gian vệ sinh cuối cùng. Để đề phòng, hung thủ còn dùng dây trói ngược hai tay cô ấy và dùng dây sắt để buộc chặt chân. Như vậy, cô ấy không còn có thể đe dọa gì tới hung thủ được nữa mà chỉ như một con chim nhỏ bị trói chặt. Tất cả những điều này nói lên rằng, hung thủ muốn chiếm hữu cô ấy, không cho cô ấy bay lên thiên đường hoặc nhào vào lòng của người khác.”

Lục Minh Phi nghe xong những lời phân tích ấy phải một hồi lâu sau mới định thần lại được, tên hung thủ này rõ ràng là một kẻ biến thái tâm lý điển hình. Nghĩ vậy, anh ta không nén được chửi thề một tiếng và nói với vẻ phẫn nộ: “Đồ biến thái đáng chết! Đó chỉ là một cô gái thôi! Có điều, theo như cách làm ấy thì thấy, ‘Hoa hồng thép’ có lẽ là một kẻ lão luyện rất giàu kinh nghiệm phạm tội!”

Khương Vân Phàm lắc đầu, chỉ vết kéo lê và vết máu trên sàn, nói: “Không, qua những chi tiết ấy thì có thể thấy ‘Hoa hồng thép’ là một tên tội phạm mới vào nghề, nhưng dục vọng muốn trút bỏ trong lòng thì lại vô cùng mãnh liệt.”

Trong mắt của Khương Vân Phàm đầy vẻ kích động, điều đó khiến Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ đều nghĩ tới một cảnh tượng: Hung thủ làm cho nạn nhân tỉnh lại, rồi bắt cô ấy quỳ trước mặt mình và nghe cô van vãn cầu xin, để từ đó được trút bỏ mối oán hận trong lòng hắn. Tuy nhiên, điều đó cũng không làm cho hắn cảm

thấy đục vọng được phát tiết đến cực điểm, thế là hung thủ bắt đầu cắm những bông hồng thép lên lưng cô, hắc khoái trá nhìn những chiếc gai sắt sắc lẹm cắm vào làn da trắng muốt của nạn nhân, nhìn vẻ mặt co rúm vì đau đớn, rồi cầu khẩn, phẫn nộ và gào thét, khóc lóc, tuyệt vọng và cuối cùng là thoi thóp của cô. Hung thủ được tận mắt nhìn thấy một tác phẩm nghệ thuật đầy máu me và rất đẹp do chính mình tạo ra, trong lòng bỗng thấy thỏa mãn đến vô cùng, môi hằn nở một nụ cười mãn nguyện.

Trong đầu Lục Minh Phi hiện lên từng chi tiết của cảnh tượng ấy, và rồi anh ta chợt lên tiếng: “Anh đã nhìn thấy hiện trường phát hiện ra vụ án đầu tiên à?”

“Đúng thế, tôi đã tới đây từ trước khi mọi người tới, căn cứ theo những manh mối mà hiện trường có và hình dạng nạn nhân lúc chết, thì có thể suy đoán sơ qua về hành vi phạm tội của hung thủ. Và tôi cũng nghĩ ra được rằng, trước khi tôi tới thì đã có mấy người khác đến.”

Lục Minh Phi sững sờ nhìn Khương Vân Phàm rồi bất giác lặng lẽ lùi về sau mấy bước, trong đầu chợt nhớ đến những động tác mô phỏng hành động của tội phạm của Khương Vân Phàm lúc trước và dường như tận mắt thấy được cảnh tượng phạm tội cũng như diễn biến tâm lý của kẻ phạm tội. Trước đây, anh ta từng nghe nói trên thế giới có những người như Khương Vân Phàm nhưng anh ta không tin. Không ngờ hôm nay đã gặp được người có thể dễ dàng phân tích hành vi phạm tội và lại còn có cả một khứu giác đặc biệt như thế.

“Vì thế, anh muốn nói rằng tất cả những điều đó là vì báo thù?” Đường Hàn Vũ đưa ra câu hỏi hoàn toàn khác với Lục Minh Phi, có vẻ quan tâm hơn đến phương hướng của tình hình vụ án.

“Có lẽ là như vậy. Cô hãy nhìn những bông hồng tượng trưng cho tình yêu mà xem, nó đã nói lên hai tình huống sau. Một là, nạn nhân có thể đã được hung thủ thâm yêu, người đàn ông kia tỏ tình và đã bị từ chối nên sinh ra lòng thù hận và đã nghĩ cách ngược đãi hoặc trịnh phục cô ấy. Hai là, có thể trước khi chết nạn nhân đã chia tay nhưng bạn trai thì không muốn nên đã ra tay trả thù. Theo như cách thức thực hiện hành vi phạm tội thì cả hai trường hợp đó đều có khả năng.”

Khương Vân Phàm nhìn Đường Hàn Vũ với vẻ phẫn chấn rồi mỉm cười gật đầu, cảm thấy cô gái này không những xinh đẹp mà còn rất thông minh. Anh ta thở phào một cái, sau này cộng tác với

một người như thân thể này thì có lẽ mình sẽ bớt vất vả hơn nhiều rồi. Tuy nhiên, anh ta không biết rằng cộng tác với cao thủ thì cũng sẽ nảy sinh rất nhiều bất đồng và tranh cãi.

Lục Minh Phi nhìn những tấm ảnh và hiện trường một hồi lâu, nhưng vẫn không thấy có bất cứ thông tin phạm tội nào, bất giác thấy hứng thú với tư duy phân tích của Khương Vân Phàm, bèn lên tiếng hỏi: “Sĩ quan Khương, sao anh lại có thể nhìn ra những điều đó? Còn tôi thì chẳng làm sao thấy cái gì?”

“Tôi đã tư duy theo kiểu phạm tội, tưởng tượng mình là kẻ tội phạm và suy nghĩ dưới góc độ đó của đối phương. Tư duy của tội phạm chính là phá tan tất cả sự trói buộc của đạo đức và luân lý, luôn coi suy nghĩ của mình là chính, thích làm gì thì làm, chẳng sợ gì. Đó cũng là nhân cách phản xã hội cao nhất, vì khi thực hiện hành vi tội ác, tội phạm thường cho rằng mình đang thay trời hành đạo, những việc mình làm chẳng có gì sai!”

“Nói cách khác, giả sử kẻ phạm tội là người bị thất tình, hẳn sẽ cảm thấy cô gái kia là người không chung thủy, nên không đáng sống trên đời này nữa, vì thế khi giết người đã nảy sinh ra những hành động và diễn biến tâm lý đó, và vẫn còn cho rằng mình thay trời hành đạo.” Vừa dứt lời, Lục Minh Phi liền giật thót mình một cái, thì ra anh ta cũng đã theo kịp lối nghĩ của cao thủ rồi.

“Gần như vậy. Tôi đề nghị anh lập tức cử mấy đồng nghiệp giám sát bệnh viện này, nếu phát hiện thấy người khả nghi ra vào bệnh viện, thì đều phải làm tốt việc đăng ký thông tin cá nhân.” Khương Vân Phàm nói với Lục Minh Phi, tiếp đó, anh lên tiếng gọi “Đường Hàn Vũ”, nhưng thấy đối phương đang mãi suy nghĩ điều gì đó, bèn đưa tay huơ huơ trước mặt cô và hỏi: “Cô đang nghĩ gì vậy? Tôi gọi cô mấy lần rồi mà cô vẫn không trả lời. Không lẽ cô có suy nghĩ khác với những phân tích của tôi?”

Đường Hàn Vũ định thần, “ồ” lên một tiếng rồi đưa tay chỉ về phía mấy thứ như dây thừng, bồn cầu và chậm rãi phân tích: “Trước hết, tôi đồng ý với mấy điểm mà anh nói. Tôi cảm thấy, nạn nhân bị trói, ngoài việc hạn chế hành động ra, còn chứng minh hung thủ muốn thể hiện mong muốn chế ngự tuyệt đối. Tất nhiên, khẳng định là hung thủ có quen biết với nạn nhân, hơn nữa quan hệ còn rất thân thiết. Tuy nhiên, tư thế nạn nhân quỳ trước bồn cầu và cúi đầu xuống, không nghi ngờ gì đó chính là hành động hung thủ muốn nạn nhân phải ăn năn hối lỗi, hoặc sám hối trước mình. Tổng hợp những điều trên lại thì thấy hung thủ chắc chắn là nam giới, hơn nữa có quan hệ tình cảm với nạn nhân.”

Tiếp đó, Đường Hàn Vũ lấy một bộ hồ sơ có gắn dấu mật cấp độ S từ trong cặp tài liệu ra, sau khi xé phong bì thì mở đến trang đầu tiên cho hai người đàn ông còn lại xem và nói: “Người có tên là Vương Phong này bị giam tại phòng giam số hai của thành phố Chiang Uri, là tội phạm giết người hàng loạt gây chấn động cả nước hai năm trước. Hắn vốn là người Trung Quốc, nhưng sau đó nhập quốc tịch Thái Lan, biệt hiệu là gã Diên Dao Lạnh, cách thức phạm tội của hắn là chặt nhỏ nạn nhân thành từng mảnh như nhau.”

“Hắn thì có quan hệ gì với ‘Hoa hồng thép’?” Lục Minh Phi ngạc nhiên hỏi, xem ra “Diên Dao Lạnh” và “Hoa hồng thép” chẳng có quan hệ gì với nhau.

“Anh hãy tiếp tục xem tư liệu phía sau đi đã, hắn từng nói, cách thức phạm tội của hắn có được là do cuộc thảo luận cùng với một bạn Văn.”

Ngón tay của Lục Minh Phi giở tìm đến tên của người bạn Văn, thế rồi đột nhiên ngón tay ấy dừng lại, anh ta mở to mắt nhìn như dán vào hàng chữ bên dưới ngón tay: Bạn Văn “Hoa hồng thép”

“Vì thế, cô muốn tìm hắn? Nhưng tôi nghĩ, chúng ta có thể bắt đầu từ bệnh viện, như thế sẽ càng có lợi hơn đối với việc phá án.” Khương Vân Phàm khuyên với vẻ khéo léo.

“Không đâu, ‘Hoa hồng thép’ không đơn giản như các anh nghĩ đâu. Chúng ta phải tìm ra ‘Hoa hồng thép’ đích thực, chứ không chỉ là hung thủ. Nếu không, ‘Hoa hồng thép’ sẽ còn liên tiếp giết người.” Trong mắt của Đường Hàn Vũ ánh lên vẻ kiên định. Cô sẽ không bỏ lỡ bất cứ cơ hội tìm kiếm nào đối với tên hung thủ đã giết hại vị hôn phu của cô. Đồng thời, cô cũng muốn xác nhận quan hệ giữa “Gã Diên Dao Lạnh” với “Hoa hồng thép”.

“Như vậy là ý gì? ‘Hoa hồng thép’ đích thực? Hung thủ chẳng phải là ‘Hoa hồng thép’ sao?” Lục Minh Phi hỏi.

“Không còn thời gian giải thích đâu. Chờ sau khi tôi xác định xong sẽ nói với anh. Các anh không đi à? Vậy thì tôi đi đây.” Nói rồi Đường Hàn Vũ cho hồ sơ vào cặp, ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông đang ngây ra.

“Đi thôi, tất nhiên là phải đi chứ!” Lục Minh Phi sắp xếp lại đám tài liệu có liên quan về báo cáo khám nghiệm tử thi rồi kéo tay Khương Vân Phàm đuổi theo Đường Hàn Vũ.

Tội phạm leo thang

Ba người ngồi lên chiếc xe cảnh sát SUV, Lục Minh Phi lập tức cho nổ máy. Không khí trên xe rất gượng gạo, chẳng ai nói năng gì. Khương Vân Phàm ngồi ở ghế phụ, mặt khó đăm đăm, như thể ai đó nợ mình mấy triệu đồng. Đường Hàn Vũ biết anh ta không muốn đi theo, nhưng trong ba người, không có ai hiểu về “Hoa hồng thép” hơn cô.

Kỹ thuật lái xe của Lục Minh Phi khá điêu luyện, chỉ mười phút sau xe đã tới cổng của khu giam giữ các tội phạm nghiêm trọng của nhà lao Breeze. Sau khi khóa xe xong, Lục Minh Phi gọi điện liên hệ với những người có liên quan. Khương Vân Phàm vẫn không có gì là vui vẻ, cứ cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì đó. Chỉ có Đường Hàn Vũ là ngẩng đầu lên nhìn những bức tường cao với hàng dây thép bao quanh và chiếc sân cùng với những buồng giam chỉ có cửa sổ sắt.

“Người quản giáo bảo chúng ta cứ tới phòng trực ban của khu giam giữ số hai, sẽ có người đưa chúng ta tới phòng thẩm vấn.” Lục Minh Phi gơ chiếc di động lên và đi trước dẫn đường.

Quản giáo của phòng trực ban khu giam giữ số hai nhìn thấy bọn họ tới thì chào hỏi mấy câu xong, lập tức đưa họ tới phòng thẩm vấn. Vừa bước chân vào lối đi hẹp dài và vô cùng yên tĩnh, ba người lập tức cảm thấy sống lưng ớn lạnh. Mặc dù lúc này nắng đang rất rực rỡ, nhưng ánh sáng ở lối đi vẫn rất tối tăm, hơn nữa đó còn là ánh sáng nhờ nhờ phát ra từ những chiếc bóng đèn vàng vọt trên đầu. Rất nhiều tù nhân nghe thấy tiếng bước chân của họ, không nén được ghé mắt nhìn qua ô cửa sổ nhỏ. Các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt cũng bất giác đưa mắt nhìn họ một cái, thấy trong những đôi mắt đó, có đôi mắt ánh lên vẻ hung tợn lạnh lùng, có đôi mắt thì mang vẻ giễu cợt và có cả đôi mắt đầy vẻ hoảng hốt bất an. Khi đi ngang qua buồng giam số hai trăm hai mươi mốt, cả ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều chú ý nhìn nhưng không thấy mặt của Vương Phong đâu.

Ngoài phòng thẩm vấn sáng trưng, mọi người còn thể theo yêu cầu của Khương Vân Phàm, để cho anh ta vào trong nói chuyện với các tội phạm.

Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng loảng xoảng của còng tay và xích sắt. Khương Vân Phàm lập tức ngồi ngay ngắn lại, thấy phạm nhân hai tay bị còng đang được hai người cai ngục áp giải vào. Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ đứng ở phía cách đó một cửa kính

đang quan sát mọi diễn biến trong phòng qua lớp kính.

Sau khi hai người cai ngục bước ra khỏi cánh cửa sắt, người phạm nhân kia ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt rồi ngáy người ra một lúc, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ, tiếp đó cất tiếng cười khùng khục khiến người nghe nổi cả da gà.

Lục Minh Phi nhấn nút ghi âm và lên tiếng: “Lão già, cười gì vậy?”

Phạm nhân không trả lời mà cứ nhìn chằm chằm vào Khương Vân Phàm. Dưới ánh sáng của ngọn đèn chiếu sáng, lúc này Khương Vân Phàm mới nhìn rõ, trên mặt đối phương có một vết sẹo rúm rỏ nhằng nhịt, đôi mắt xám như màu chì, khiến người ta có cảm giác của sự chết chóc.

“Ông già, ông là Vương Phong, đúng không? Tôi là thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt quốc tế, tôi muốn nói chuyện với ông.”

“Tư liệu đều trong tay anh rồi, còn có gì để mà nói nữa? Không lẽ anh muốn dựa vào những tin tức mà ta cung cấp để thăng chức? Ta khuyên cảnh sát các anh, nên cẩn thận một chút, kéo lại không nhìn thấy ánh sáng đâu!” Vương Phong trợn trừng mắt nói.

“Lão già, lão đã giết bao nhiêu người như vậy mà còn dám lên giọng chế nhạo cảnh sát à!” Lục Minh Phi nghe thấy những lời trên của Vương Phong, giận tới mức chỉ muốn xông vào đánh cho hắn một trận.

“Anh chớ có mà làm hỏng việc của Khương Vân Phàm.” Đường Hàn Vũ có vẻ không lấy gì làm ngạc nhiên vì chuyện đó, vì đó có thể là một kĩ xảo thâm vấn.

Khương Vân Phàm coi những lời của Vương Phong như không có, mặt tỏ vẻ coi thường, nói: “Ha, ha, phiền ông đã nhọc lòng, e rằng chính ông mới là không nhìn thấy ánh sáng! Có điều, trước khi ông chết, tôi muốn nói cho ông biết, cách thức phạm tội của ông rất không chặt chẽ, phần xác không thôi cũng đã là một chuyện lại còn xử lí xác chết rất cầu thả, chứng tỏ ông đúng là một tay phạm tội mới vào nghề!”

Vương Phong ngáy người, ngẫm nghĩ, trong số các xác chết đã bị lão phân xác, đúng là phần lớn lão đã chặt xiên xọ, các chi tiết cũng xử lí không được tốt lắm, toàn là ném tùy tiện ở các nhà máy hoang phế hoặc bãi cỏ, chứ hoàn toàn không chôn giấu hoặc tiêu hủy một cách cẩn thận. Nghĩ đến đây, lão không khỏi thấy hối hận, nếu thời gian có thể quay ngược lại, lão tin chắc mình sẽ xử lí

không còn chút dấu vết, kín kẽ hết như một tay tội phạm cũ già dặn kinh nghiệm.

Trong phòng bỗng đứng im ắng như tờ, Lục Minh Phi thầm khen ngợi Khương Vân Phàm, anh bạn trẻ đó quả là biết cách tấn công tội phạm.

“Lần này tôi tới gặp ông hoàn toàn không phải là để nói chuyện về vụ án, mà là tôi thấy rất hứng thú với người bạn Văn trong những lời khai của ông, tôi muốn nghe các chi tiết về cách thức giết người mà ông với bạn ông từng thảo luận. Vì, trước đây, tôi cũng từng có một người bạn Văn, chúng tôi thường nói chuyện với nhau về hành vi phạm tội qua mạng, thế rồi bỗng đứng một ngày bạn tôi biến mất.” Khương Vân Phàm nói với giọng đầy vẻ tiếc nuối, nhằm làm giảm bớt sự đề phòng của Vương Phong.

Khi Vương Phong nghe đến mấy từ “bạn Văn” thì tỏ ra ngạc nhiên rõ rệt. Mí mắt lão giật giật, mắt mở to, lông mày hơi nhú lại. Tuy vẻ thể hiện ấy chỉ diễn ra rất nhanh nhưng đã lập tức bị Đường Hàn Vũ tóm được.

Khuơng Vân Phàm tiếp tục nói: “Đừng lo, tôi chỉ muốn biết lúc đó ông và bạn ông thường hay nói chuyện gì?”

Vương Phong nhìn Khuơng Vân Phàm không rời mắt, một hồi rất lâu sau mới nói: “Thiết kế thời cơ phạm tội, địa điểm tốt nhất để gây án, cảm nhận sau khi gây án, vân vân.”

“Vây, ông và bạn ông đã gặp nhau chưa? Có nhớ hình dáng của đối phương không?”

“Chưa. Ta không rõ hình dáng của người ấy, cũng chưa bao giờ nói chuyện với người ấy về hoàn cảnh gia đình.”

“Vây, người ấy có nói cho ông biết về tên thật và địa chỉ của mình không?”

“Không. Bọn ta chỉ say mê với cách thức phạm tội thôi. Anh hỏi nhiều những điều đó làm gì?”

Khuơng Vân Phàm biết, có tiếp tục hỏi thêm cũng không có kết quả gì, nên quyết định đưa cho đối phương xem những tấm ảnh chụp hiện trường phát hiện vụ án “Hoa hồng thép”. Vương Phong ngạc nhiên nhìn Khuơng Vân Phàm một cái rồi nhìn vào những bức ảnh.

“Ông nhìn kĩ đi, đó có phải là cách thức phạm tội của ‘Hoa hồng thép’ không?”

Một hồi lâu sau Vương Phong mới ngẩng đầu lên, mắt dò dẫm nhìn vào góc nhà, một lúc sau lão lại nhìn lại những tấm ảnh, mắt ánh lên vẻ tiếc nuối, lắc đầu nói: “Rất giống, nhưng không phải là cách thức của người ấy, cách thức này thô thiển quá. Người ấy luôn theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ nên nhất định không làm ra chuyện như thế này.”

“Ồ, theo chủ nghĩa hoàn mỹ, ví dụ như...” Khương Vân Phàm đang định rời bước đi, nghe thấy câu nói sau cùng bèn quay người lại ngồi xuống, hỏi với vẻ đầy hứng thú.

“Người ấy từng viết thư nói với ta rằng, anh ta đã giết chết một cảnh sát quốc tế, người đàn ông trần truồng ấy đã bị cầm lên người rất nhiều bông hồng thép, trông chẳng khác gì một thiên sứ có đôi cánh hoa hồng, rất đẹp. ‘Hoa hồng thép’ nói, anh ta muốn dâng tặng tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ ấy cho Thượng Đế, vì vậy mà đã không để lại bất cứ dấu vết gì ở hiện trường. Những vết máu trong bức ảnh của anh tuyệt đối không thể xuất hiện trong tác phẩm của anh ta. Ta có thể cảm nhận thấy tâm trạng đầy hứng khởi của anh ta qua từng câu từng chữ, rất ít khi ta thấy anh ta như vậy.” Vương Phong mỉm cười như thể đang nhớ tới một đoạn hồi ức đẹp.

Khương Vân Phàm ra sức tốc kí, còn Lục Minh Phi thì chăm chú quan sát Vương Phong trong phòng thẩm vấn, anh lo lắng nếu Vương Phong nhớ lại việc gây án sẽ bất lợi cho Khương Vân Phàm, vì dù gì thì đó cũng là một tội phạm giết người hàng loạt, hẳn lại là người có sức khỏe, hoàn toàn có thể dễ dàng tóm lấy Khương Vân Phàm gây yếu.

Có người đã chú ý đến Đường Hàn Vũ lúc này, khi nghe đến câu “giết chết một cảnh sát quốc tế”, vẻ mặt vốn rất bình tĩnh của cô bỗng nhiên sầm xuống, đôi mắt lạnh lùng giống như một lưỡi dao, hai bàn tay đút trong túi bất giác nắm lại thành quả đấm. Lúc này, cô chỉ tiếc rằng không thể xông vào gí con dao vào cổ tên tội phạm, buộc hẳn phải nói ra hình dạng của “Hoa hồng thép”.

Nhưng, cô không thể làm như vậy, mà chỉ có thể khuyên mình bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Ngay sau đó, Khương Vân Phàm nhấn vào nút màu đỏ trên tường, cánh cửa sắt lập tức được người gác cửa mở ra. Lục Minh Phi thấy

anh ta bước vào, thì vui mừng chìa tay ra, ý nói Khương Vân Phàm đã giải quyết việc rất tốt, tiếp đó lại chìa tay ra định chạm tay với Đường Hàn Vũ, nhưng rồi lại ngưng ngưng thu tay về.

Đường Hàn Vũ từ từ xòe đôi bàn tay trong túi và nhận ra là bàn tay đã dầm mồ hôi, nhớ đến lời của Vương Phong, cố làm ra vẻ bình thản, nói: “Đó chính là lí do tôi đưa mọi người đến đây, quả nhiên đã không đoán nhầm, thủ đoạn phạm tội của ‘Hoa hồng thép’ đã leo thang rồi!”

Khương Vân Phàm mỉm cười, nói: “Tội phạm leo thang! Rất thú vị.”

Lục Minh Phi không hiểu ý tứ trong những lời nói ấy, đưa tay gãi gáy, nói: “Rút cục thì hai người đang nói gì thế? Nói cho rõ ra được không?”

“Đi nào, lái xe về bệnh viện Breeze thôi, chờ khi tìm thấy hung thủ rồi tôi sẽ nói cho anh biết.” Đường Hàn Vũ vó vể rất vui, lần đầu tiên từ lúc đến đến bây giờ mới thấy cô nở nụ cười. Lục Minh Phi nhận thấy, khi cô cười trông rất đẹp.

Phân tích tâm lí

Khi về đến bệnh viện Breeze, phía chân trời xa chỉ còn thấy một tia nắng chiều rực rỡ. Trong phòng làm việc của Giám đốc bệnh viện, trong chiếc tủ gỗ hồng mộc xếp đầy sách vở và các cặp tài liệu, trên tường treo mấy bức tranh chữ mà giá tiền hẳn không rẻ, trên chiếc bàn làm việc rộng có đặt ba chồng sách và tài liệu cùng hai chiếc khung ảnh giản dị.

Lục Minh Phi bước tới và chìa tay bắt tay Giám đốc bệnh viện trước tiên rồi cười và nói: “Giám đốc Lý, đã làm phiền ông rồi. Xin giới thiệu, đây là các đồng nghiệp của tôi, tổ trưởng Tổ Chuyên án quốc tế Đặc biệt Đường Hàn Vũ và đồng chí Khương Vân Phàm.” Hai người đứng sau lưng anh ta mỉm cười, gật đầu với Giám đốc bệnh viện Lý.

Giám đốc bệnh viện là một người to béo, trên mình mặc chiếc áo hoa rộng, tóc trên đầu đen nhánh, nhưng những vết nhăn trên mặt thì cho thấy ít ra thì ông cũng đã ở tuổi ngũ tuần. Đỡ chiếc kính gọng vàng trên sống mũi, Giám đốc Lý vội đứng dậy đón khách, miệng nở nụ cười lấy lòng: “Không sao, không sao. Mời đội trưởng Lục và các anh chị ngồi. Chờ một chút, họ đến ngay bây giờ.”

Ba người ngồi trên chiếc sa lông màu đen. Giám đốc Lý mỉm cười nhắc điện thoại bàn lên bảo cô thư kí rút ra bốn tách trà rồi sau đó giao cặp tài liệu cho thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt.

“Đội trưởng Lục, theo yêu cầu của anh, tôi đã tập hợp tài liệu của bốn người ấy vào đó, bọn họ đều là bạn đại học của nhau.”

“Được, để chúng tôi xem.” Lục Minh Phi đón chiếc cặp tài liệu, rồi chia tài liệu của bốn người được nói tới cho Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ.

“Đội trưởng Lục, vụ án đó đã có manh mối gì chưa?” Giám đốc Lý thận trọng thăm dò.

“Tạm thời mới có đôi chút phát hiện, nhưng ông cũng đừng quá lo lắng, xảy ra án mạng có nghĩa là ở đây ẩn chứa mối nguy hiểm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để nhanh chóng tìm ra hung thủ, sớm xóa bỏ mối nguy cơ đối với bệnh viện.” Lục Minh Phi vỗ vai Giám đốc Lý nói với vẻ đảm bảo.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa dồn dập. Mọi người ngừng câu chuyện và đều quay đầu nhìn ra phía cửa thì thấy sau câu “Mời vào” của Giám đốc Lý có bốn thực tập sinh lần lượt đi vào. Đường Hàn Vũ nhìn lướt qua cả bốn người thấy vẻ mặt ai cũng lộ rõ sự bất an. Trong đó, hai y tá nữ để tóc dài nắm lấy tay nhau với vẻ lo lắng, hai bác sĩ nam thực tập sinh cao chừng mét bảy, mét tám đi trước cố làm ra vẻ dũng cảm.

“Chào Giám đốc.” Cả bốn người ấy đều lên tiếng chào.

“Các cô, cậu đến rồi à. Các đồng chí cảnh sát đây có mấy câu muốn hỏi các cô cậu. Vào phòng bên cạnh để nói chuyện đi.” Giám đốc Lý nói với giọng rất mềm mại.

Theo yêu cầu của Tổ Chuyên án Đặc biệt, tất cả những người làm việc trong ngày đều phải lần lượt lấy lời khai để tránh thông cung. Giám đốc Lý dẫn Tổ Chuyên án Đặc biệt sang hai phòng làm việc trống bên cạnh. Trong mỗi phòng đó chỉ có hai chiếc bàn và mấy chiếc ghế đẩu. Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm phụ trách việc lấy lời khai của bốn thực tập sinh, còn Lục Minh Phi thì phụ trách việc lấy lời khai của những người khác ở phòng bên cạnh.

Người đầu tiên bước vào là Trương Đình, cô này là bạn cùng phòng với Ngô Cần hồi đại học, đó là một cô gái để tóc dài và đeo một cặp kính có mắt tròn, trên người mặc chiếc váy liền áo bằng vải lanh, khí chất và trang điểm giống như một cô gái của giới văn

nghe sĩ. Đường Hàn Vũ ngồi ở phía sau Khương Vân Phàm, vừa lắng nghe đoạn đối thoại giữa hai người vừa lặng lẽ quan sát Trương Dĩnh.

Theo thứ tự, đầu tiên Khương Vân Phàm nhắc lại chuyện xảy ra hôm đó một lượt. Nhưng, khi Khương Vân Phàm vẫn chưa dứt lời thì Trương Dĩnh bỗng nhiên lên tiếng: “Lúc đó chúng tôi vừa hết giờ làm, Tiểu Cần nhận được một cú điện thoại xong thì mặt lập tức biến sắc rồi quay sang hỏi mượn tôi một ít tiền và vội vã rời đi. Nếu biết tối hôm đó có người muốn giết cậu ấy thì tôi đã nhất định xin phép để đi cùng cậu ấy.”

Khương Vân Phàm tiếp tục hỏi: “Buổi tối hôm đó cô làm gì?”

Trương Dĩnh bình tĩnh đáp: “Tôi và y tá Lợi Lợi chăm sóc bệnh nhân trong phòng tiêm truyền ở phòng cấp cứu.”

Người thứ hai là Trần Vân Đóa. Khương Vân Phàm nhìn cô gái bị mất đi người bạn thân nhất đang ngồi trước mặt, trên mặt cô gái lộ rõ vẻ buồn bã, đau khổ, đôi mắt ngân ngấn lệ tuôn lũ chã khi nghe Khương Vân Phàm nhắc đến tên Ngô Cần.

“Tối hôm đó cô đã ở đâu và làm gì?”

“Sau khi hết giờ làm vào lúc sáu giờ, tôi thấy Tiểu Cần vội vã lên một chiếc taxi và đi, còn tôi về kí túc xá một mình và nấu cơm. Tôi cũng đã gọi cậu ấy về cùng rồi.”

“Vậy, cô có biết cô ấy đã có người yêu hoặc người theo đuổi chưa?”

“Chuyện này thì mấy chúng tôi đều biết, Hoắc Vệ là bạn trai hồi học đại học với cậu ấy. Nhưng hình như thời gian gần đây Hoắc Vệ gặp chuyện gì phiền phức nên thường xuyên uống rượu gây chuyện khiến cậu ấy rất buồn. Còn Chu Ca thì âm thầm yêu cậu ấy và lặng lẽ an ủi cậu ấy với danh nghĩa là bạn bè.”

Đột nhiên, Đường Hàn Vũ lên tiếng: “Cô nói kĩ lại xem, sau thời gian tự học buổi tối, cô đã làm những gì và thời gian, địa điểm?”

Hai bàn tay đang để lên đùi của Vân Đóa co lại, cô đáp: “Khoảng sáu giờ mười phút tôi về kí túc nấu một bát mì và ăn, sau đó thì đọc sách. Chờ đến khoảng mười một giờ vẫn không thấy Tiểu Cần về, tôi gọi mấy cuộc điện thoại nhưng vẫn không có người nghe. Tôi cứ tưởng là cậu ấy và Hoắc Vệ hẹn hò nhau nên không về nữa, hơn nữa tôi cũng buồn ngủ quá nên ngủ thiếp đi.”

Hỏi xong Trần Văn Đóa thì cũng đã mất hơn nửa tiếng đồng hồ, Đường Hàn Vũ có vẻ mệt mỏi, ngáp mấy cái liền, nhưng khi nhìn thấy Chu Ca mặc bộ đồ thể thao đi vào thì cô lập tức lấy lại tinh thần. Theo như suy đoán ban đầu: Hung thủ là nam giới, vậy thì bắt đầu từ lúc này cô sẽ phải thật chú ý để tìm cho ra kẻ hờ.

“Phải, tôi thích Ngô Cần. Tối hôm đó, tôi đã tặng cô ấy một hộp sô cô la, sau đó thì trực ban ở bệnh viện và không gọi điện thoại cho cô ấy.” Mặt Chu Ca đầy vẻ đau buồn, “Đồng chí cảnh sát, tôi đã quen với Ngô Cần nhiều năm rồi, cô ấy chưa từng có mâu thuẫn với ai, sao lại bị người ta giết hại như vậy? Nhất định các anh phải bắt cho được hung thủ đây!”

Khuông Vân Phàm nhìn Chu Ca nắm tay lại thành nắm đấm, gật đầu chắc chắn: “Anh cứ yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ không tha cho hung thủ đâu!”

Người cuối cùng bước vào là Hoắc Vệ, sắc mặt anh ta rất khó coi, ánh mắt thì đờ đẫn, hốc mắt hõm xuống rất sâu, chiếc cổ của cái áo sơ mi sọc để lộ mấy vết cào. Vừa bước vào, anh ta đã nhắm mắt lại như suy nghĩ điều gì đó, điệu bộ rất mệt mỏi.

Khuông Vân Phàm lật xem bảng chấm công trực ban của anh ta, thế rồi thoáng ngạc nhiên, tối hôm đó Hoắc Vệ nghỉ trực ban!

“Tối hôm đó là anh gọi điện hẹn Ngô Cần ra ngoài phải không?”

Hoắc Vệ không hề giấu giếm, gật đầu xác nhận.

Khuông Vân Phàm lập tức ghi vào trong sổ rồi hỏi tiếp: “Hãy nói xem, buổi tối hôm đó hai người đã gặp phải chuyện gì và thời gian, địa điểm.”

Hoắc Vệ đưa mắt nhìn lên bức tường màu trắng, đáp: “Khoảng chín giờ tối, tôi bị một nhóm côn đồ vây đánh, sau khi chạy thoát, tôi đã gọi điện cho Ngô Cần bảo cô ấy đến đón tôi. Sau khi cô ấy đến, đưa cho tôi ít tiền, bảo tôi đến bệnh viện khám, rồi sau đó nói là muốn chia tay tôi. Tôi vừa nghe thấy cô ấy nói như vậy lập tức cuống lên và ra sức níu kéo cô ấy, thậm chí quỳ xuống xin cô ấy đừng rời xa tôi. Nhưng cô ấy không thèm để ý đến tất cả những lời ấy mà ngồi lên một chiếc xe máy và rời đi.”

Khuông Vân Phàm đặt bút xuống để làm phân tán sự chú ý cũng như giảm ý thức phòng bị của Hoắc Vệ, anh cố ý gõ xuống mặt bàn.

“Người anh em, trên đời này thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, tội gì mà cứ chôn chân ở một chỗ như vậy? Có đáng phải thế không?”

“Hừ, các anh không hiểu nỗi đau khổ của việc thất tình đâu!

Chúng tôi đã yêu nhau đúng ba năm, thế mà bỗng nhiên vì cái tên Chu Ca mới quen biết có nửa năm ấy mà cô ấy đã nói lời chia tay với tôi! Chu Ca thì có gì tốt hơn tôi? Tôi cũng đã chịu mất mặt và sự tự tôn để níu giữ, nhưng kết quả thì sao nào? Vẫn cứ là bị đá cho một cái!”

Ngũ diệu của Hoắc Vệ rất bình thản như đang nói về chuyện tình cảm của người khác, nhưng khi nói đến câu cuối thì mặt đanh lại, cảm rung lên hai lần, giọng nói cũng cao hơn hẳn.

Rõ ràng là anh ta đã bộc lộ rõ bản thân và động cơ giết người nhưng lại không hề hay biết gì.

Sau khi hỏi xong bốn thực tập sinh, Khương Vân Phàm sang phòng bên tìm Lục Minh Phi, nói cho anh ta biết không cần thiết phải hỏi nữa mà trực tiếp ra lệnh bắt Hoắc Vệ và Trần Vân Đóa.

Khi ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt ra khỏi đại sảnh của khoa điều trị thì trời đã tối. Một mảnh trăng cong như lưỡi liềm treo lơ lửng trên bầu trời, ánh trăng chiếu xuống lạnh lẽo, tiếng côn trùng rả rích phát ra từ trong các hốc núi trùng điệp như tiếng kêu oán thán của nạn nhân Ngô Cần.

Tổ Chuyên án Đặc biệt dự định lên xe ngồi chờ trước khi cảnh sát đến, nhưng Khương Vân Phàm mới đi được nửa đường bỗng nhiên mặt mày tái mét, mồ hôi vã ra rồi sau đó ôm bụng ngồi xuống vệ đường.

Đường Hàn Vũ thấy phía sau im ắng bèn quay người lại và ngạc nhiên hỏi: “Anh sao thế?”

Khương Vân Phàm lấy từ trong túi quần ra một chiếc kẹo que, thều thào mấy tiếng qua kẽ răng: “Xé ra.”

Đường Hàn Vũ làm theo như lời, xé vỏ rồi nhét chiếc kẹo vào mồm Khương Vân Phàm. Lục Minh Phi đi đầu tiên nghe thấy vậy vội quay lại bước tới bên cạnh Khương Vân Phàm, nhìn anh ta ngậm chiếc kẹo trong miệng, bụng nghĩ thầm, sao thằng cha này lại mê loại kẹo này đến thế?

Khương Vân Phàm không chịu được ánh mắt nhìn như xói ấy, nói:

“Nhìn cái gì mà nhìn? Anh đừng có mà giở trò đấy nhé! Tôi đã kiểm tra giới tính rồi, tôi chỉ có hứng thú với nữ giới thôi, anh đừng có mơ kéo tôi xuống nước!”

Lục Minh Phi lườm Khương Vân Phàm một cái: “Đừng nhiều lời nữa, mau lên xe nghỉ ngơi đi!”

“Nhịn đói trong thời gian dài, ra mồ hôi, mặt tái mét, mất hết sức lực đều là triệu chứng của hạ đường huyết.” Đường Hàn Vũ nhìn chiếc đồng hồ trên tay nói, “Từ nay đến lúc bọn họ tới cũng phải hai mươi phút nữa, để tôi đi mua thứ gì đó ăn tạm.”

Lục Minh Phi kéo cô lại: “Tổ trưởng Đường, để tôi đi, đừng quên chỗ này có thể có con quỷ giết người đấy, cô lên xe sẽ an toàn hơn.”

Đường Hàn Vũ do dự một lúc rồi gật đầu.

Một lúc sau, ba người họ, tay cầm gói bánh mì vuông, tay cầm chai cà phê pha sẵn, mắt nhìn chăm chú về phía đại sảnh của bệnh viện, lo lắng hung thủ sẽ phát hiện ra sơ hở của mình và bỏ chạy mất.

Lục Minh Phi hút một ngụm cà phê, không nén được tò mò, hỏi: “Bây giờ mọi người có thể nói cho tôi biết được rồi đấy, câu ‘tội phạm leo thang’ mà mọi người nói lúc trong nhà tù là ý gì vậy?”

Đường Hàn Vũ ngồi ở ghế sau vừa cắn một miếng bánh mì vừa cười, đáp: “Kẻ giết hại Ngô Cần không phải là ‘Hoa hồng thép’ đích thực, mà là con rối của ‘Hoa hồng thép’”. Nhìn Lục Minh Phi ngồi ở ghế trước đang quay lại định nói gì nhưng lại thôi, Đường Hàn Vũ nói tiếp: “Tôi biết anh đang muốn hỏi tại sao lại bắt Trần Vân Đóa, anh hãy xem khẩu cung đi thì sẽ biết.”

Lục Minh Phi xem bản khẩu cung rất kỹ lưỡng cả hai lần, nhận ra rằng phần đầu của Trần Vân Đóa và Hoắc Vệ rất giống nhau, hơn nữa, sau mười giờ thì đều chẳng có ai làm chứng cho họ, nhưng Trương Dĩnh và Chu Ca cũng có điểm giống nhau. Lẽ nào bọn họ đã nghĩ trước về lời khai rồi?

Ngay sau đó, Đường Hàn Vũ lập tức xóa bỏ mối nghi ngờ trong lòng Lục Minh Phi, cô nhấp một ngụm cà phê, nói: “Đầu tiên là trong lúc lấy lời khai Hoắc vệ không những không nhìn chúng tôi, hơn nữa ngũ khí cũng bất giác thay đổi. Trong tâm lý học thì đó là đặc trưng để phán đoán người khác đang nói dối. Ngoài ra, khi kể về chuyện chia tay, mặc dù bề ngoài anh ta có vẻ rất bình thản, nhưng vẻ mặt thì lại rất chân thật. Rất nhiều khi, con người ta có

ý đề nén sự phẫn nộ, nên đã phải giải phóng năng lượng dư thừa đó qua con đường khác, ví dụ như nghiêng răng, nắm chặt tay thành nắm đấm, lên gân... với anh ta thì là mặt căng lên, cầm giật giật, điều đó chứng tỏ anh ta rất hận nạn nhân Ngô Cần.”

Lục Minh Phi có vẻ đã hiểu ra và chìa tay ra hiệu “mời” đối với Đường Hàn Vũ, ý bảo cô tiếp tục phân tích.

Đường Hàn Vũ ngược lại, mắt nhìn chăm chú vào bàn tay hoàn toàn xòe ra của Lục Minh Phi, nói: “Khi Trần Vân Đóa nói đến đoạn sau cùng hai bàn tay bất giác co lại. Trong hành động vô thức, nếu một người rất thẳng thắn thì sẽ có động tác tay giống như anh. Nhưng rất nhiều người khi căng thẳng tay sẽ nắm lấy vật gì đó để che giấu bàn tay đang co lại. Vì thế, có thể thấy lúc đó cô ta vừa lo lắng vừa không thật thà. Ngoài ra, những lời khai của Trần Vân Đóa và Hoắc Vệ đều giống như người ngoài cuộc kể lại chuyện, đầu tiên là nói về thời gian cụ thể, tiếp đó là đến địa điểm và nhân vật, kết thúc hầu như không hề có tình cảm, như thể người chết là một người xa lạ hoàn toàn. Thử hỏi, nếu bạn thân của mình bị giết thì anh sẽ kể lại buổi tối hôm đó như thế nào?”

Lục Minh Phi lại lật xem tài liệu, rồi bất giác sửng sốt, Trương Đình và Chu Ca đều kết thúc bằng tình cảm, hơn nữa bắt đầu cũng không có thời gian chuẩn xác.

Thường là những hung thủ muốn tỏ ra tự nhiên thì sẽ tìm cách sắp đặt ra câu chuyện cho mình.

Lục Minh Phi ngẩng đầu chăm chú nhìn Đường Hàn Vũ trước mặt mình mà không khỏi thấy thán phục về khả năng của cô nhưng đồng thời cũng không khỏi thấy rung mình.

Đôi mắt lạnh lùng dường như nhìn thấu tất cả, chẳng có ai có thể che giấu trước mặt cô ấy.

“Ý của cô là, cả hai người này đều đã giết chết Ngô Cần?”

Lục Minh Phi nôn nóng hỏi.

“Không, từ cách thức phạm tội thì có thể thấy, thủ phạm chính là Hoắc Vệ, còn Trần Vân Đóa là tòng phạm.” Khương Vân Phàm đáp.

Khương Vân Phàm vừa dứt lời, thì tiếng còi xe của cảnh sát đã vang lên khắp bệnh viện. Ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt nhảy xuống khỏi xe, thấy các cảnh sát đang phong tỏa một đoạn đường rồi nhanh chóng lao đến tòa nhà điều trị. Lúc đó, bên cửa

sổ của phòng làm việc của bác sĩ lập tức đông kín người, tòa nhà buồng bệnh cũng ồn ào không kém, dường như tất cả người của bệnh viện đều chạy ra. Hoắc Vệ và Trần Vân Đóa tay bị còng đang bước ra khỏi đại sảnh. Khi hai người đó bị cảnh sát áp giải lên xe của cảnh sát, cả ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều thấy rung mình, hai đôi mắt ánh lên nỗi hận thù ném về phía họ cái nhìn như những mũi tên.

Sau đó, cảnh sát điều tra lục tìm thấy ở chỗ ở của Hoắc Vệ một chiếc chổi dính máu và mấy phong bì thư có in hình hoa hồng, người gửi thư kí tên là “Hoa hồng thép”. Bị cảnh sát tra hỏi, Hoắc Vệ thừa nhận mình đã giết người, cách thức phạm tội là học được từ mấy lá thư ấy, tuy nhiên, Tổ Chuyên án Đặc biệt không thu được tin tức gì về “Hoa hồng thép” từ những lá thư ấy.

Hoắc Vệ là con trai của một gia đình không có mẹ, bố là công nhân trong một nhà máy. Do thiếu thốn tình yêu thương, chăm sóc của cha mẹ, nên cậu ta thường lấy chuyện tự tập, đánh nhau để thu hút sự quan tâm của bố, song kết quả là cậu càng bị bố ghét bỏ hơn. Đúng lúc cậu đang rất thất vọng về tất cả thì chính Ngô Cần đã mang đến cho cậu sự quan tâm và thông cảm cần thiết.

“Không có Ngô Cần thì tôi chẳng còn gì nữa. Cô ấy chỉ có thể là của tôi, tôi không thể để cho cô ấy ngã vào lòng người khác!” Hoắc Vệ đã giải thích sự si mê quá mức của mình đối với Ngô Cần bằng câu nói này.

Trần Vân Đóa cũng thừa nhận rằng mình đã nói dối. Thực ra, hơn mười giờ tối hôm đó, cô nhìn thấy Hoắc Vệ và Ngô Cần ở công viên nhỏ trong bệnh viện, sau đó lặng lẽ theo sau hai người cho đến tầng ba tòa nhà điều trị. Lúc đó, Ngô Cần thu dọn đồ để chuẩn bị về phòng ở, đồng thời khuyên Hoắc Vệ đừng đeo bám cô nữa, nhưng Hoắc Vệ không cho cô đi. Hai người vì thế mà xảy ra xung đột, trong lúc giận dữ, Hoắc Vệ vớ lấy chiếc chổi ở trong góc vệt trúng vào đầu của Ngô Cần. Trần Vân Đóa trợn mắt nhìn Ngô Cần đầu đổ máu rồi “phịch” một cái ngã lăn xuống sàn nhà. Lúc đó cô sợ tới mức hai chân cứ nhũn xuống, miệng kêu lên một tiếng rồi cuống cuống chạy về chỗ ở.

Tiếp đó cảnh sát hỏi tại sao lúc đó cô không báo ngay cho cảnh sát, Trần Vân Đóa trả lời với giọng đầy phần nộ: “Tôi thấy chướng mắt trước thái độ của Ngô Cần. Cô ấy hình thức cũng chỉ bình thường, thế mà lại không chung thủy, đã có Hoắc Vệ rồi lại còn lả lơi với Chu Ca!”

Vụ án xác chết cắm hoa hồng đã kết thúc, hai hung thủ cũng đã bị bắt và chuẩn bị chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Điều mà Tổ Chuyên án Đặc biệt cảm thấy thất vọng là đã không tìm thấy bất cứ manh mối hữu dụng nào trong vụ án đó.

Điều duy nhất có thể xác nhận là “Hoa hồng thép” đã tái xuất giang hồ đưa hình thức phạm tội trước đây lên một nấc thang mới, từ chính tay thực hiện sang xúi giục những người khác thành con rối phạm tội thay, thuộc vào cách thức phạm tội với sự thông minh rất cao.

Vụ án thứ hai

CÔ DÂU DA NGƯỜI

Con người, tội ác đã lột trần người, lời nguyên rửa đã rửa sạch người, và người đã thăng hoa trở thành sinh mệnh hoàn thiện

Tagore

Lời dẫn

Trong bốn tấm của phòng ba trăm lịnh hai khách sạn Breeze, một cô gái mặc áo dài màu đỏ, tú chi bị cắt đang nằm. Khuôn mặt trái xoan với những nét quyến rũ của cô bị rạch nhiều nhát, các nét trên mặt không còn rõ nữa, thân hình có dấu vết bị gãy xương rõ rệt. Qua khám nghiệm của pháp y, phát hiện ra chiếc áo dài mà cô mặc trên người được làm từ da người. Điều khiến phía cảnh sát khó hiểu nhất là bên cạnh bốn tấm còn để một tờ thiệp mời cưới màu trắng.

Cô dâu da người

Thời gian trôi qua rất nhanh, bây giờ đã là tám giờ tối ngày mười tám tháng năm. Cô lái chiếc xe Audi màu trắng bạc đến núi Chiang Uri và nhanh chóng xuyên qua lùm cây rậm rạp hai bên đường và cuối cùng dừng lại trước cửa một nhà hàng tư nhân kiểu Thái hai tầng. Cô nhìn ngôi nhà làm bằng đá và gỗ được bao trùm bởi một cây cổ thụ đặc trưng cho vùng nhiệt đới có hàng trăm năm tuổi. Những bức tường trắng bên ngoài ngôi nhà phủ đầy cây leo, thông qua những khung cửa sổ lớn có thể nhìn thấy trên mỗi chiếc bàn ăn treo hàng chục chiếc đèn gỗ hình tròn.

“Xin chào, xin hỏi, cô đã đặt chỗ chưa ạ?” Cô gái phục vụ ở cửa hỏi bằng tiếng Trung Quốc bập bẹ.

Đường Hàn Vũ nhìn đối phương, đó là một cô gái bản địa mặc chiếc váy dài đậm màu sắc dân tộc, miệng nở nụ cười e thẹn như thiếu nữ. Cô gật đầu với cô gái phục vụ rồi bình thản đáp: “Bạn tôi đã đặt rồi. Bàn hai mươi hai khu A.”

Nữ nhân viên phục vụ làm động tác mời, rồi đi trước dẫn đường cho Đường Hàn Vũ. Đường Hàn Vũ nhắc đôi chân đi giày mũi nhọn cao gót trên sàn gỗ. Những chàng trai bản địa da ngăm đen liên tục nhìn về phía cô, nhưng cô coi như không có và vẫn lẳng lặng bước tiếp, chưa đi đến cầu thang gỗ của tầng một thì đã nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc. Chưa kịp lên tiếng chào thì cô thấy Khương Vân Phàm bỗng nhiên vỗ tay đét một cái, rồi cười với Lục Minh Phi vẻ đắc ý: “Tôi thắng rồi, hôm nay anh đi chợ đi!”

Nói xong, hai người đó đi lên tầng hai trước, Đường Hàn Vũ ngỡ ngác đi theo sau. Cô chăm chú nhìn vào những tấm lưng vừa to vừa rộng đằng trước, cả hai người đó đều mặc sơ mi kẻ. Chiếc sơ mi nền xanh với những ô kẻ màu trắng rất hợp với thân hình rắn chắc của Lục Minh Phi, còn chiếc sơ mi nền đen kẻ trắng của Khương Vân Phàm cũng rất lịch lãm. Nghĩ vậy, Đường Hàn Vũ bất giác mỉm cười.

Sau khi ngồi vào chỗ, họ bắt đầu gọi món. Đường Hàn Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh về đêm của thành phố Chiang Uri dường như đều thu gọn trong tầm mắt, những ánh đèn màu phía xa xa nhấp nháy liên tục, những tòa nhà cao tầng, những ngôi chùa, những bức tường trắng lộng lẫy soi mình bên sông, trên sông thì san sát tàu thuyền...

Một làn gió đêm se lạnh làm bay bay làn tóc mai của Đường Hàn Vũ, cô chợt nhận ra rằng mình đang ngồi ở vị trí cao nhất và nhìn xuống thành phố, tuy nhiên cô lại không cảm thấy khoái cảm của bậc vương giả. Phân tích từ góc độ nghề nghiệp của cô thì trong cái thành phố phồn hoa này có quá nhiều những kẻ tội phạm đeo mặt nạ.

Đường Hàn Vũ thu tầm mắt lại, nhìn thẳng vào hai người đàn ông, hỏi: “Hai người vừa đánh cược gì thế?”

Khương Vân Phàm mỉm cười: “Chúng tôi đoán xem tối nay cô sẽ mặc bộ quần áo như thế nào. Tôi đoán cô sành điệu như vậy nên tuy lúc làm việc ăn mặc rất chừng mực, song khi đi tới chỗ hẹn hẳn sẽ đi giày cao gót, quả nhiên đúng là như vậy.”

Lục Minh Phi ném một cái nhìn về phía cô, ánh mắt dường như

muốn nói: Hàn Vũ, sao tối hôm nay cô lại bất ngờ như vậy chứ?

Đường Hàn Vũ nhìn lại bộ trang phục đang mặc trên người: Chiếc quần màu đen ống rộng cạp cao dài vừa đến mắt cá chân và chiếc ví hình vuông màu đen đều rất hợp với phong cách của cô, cùng với chiếc sơ mi màu trắng và đôi giày cao gót, tất cả đều toát lên mùi hương của phụ nữ.

“Thế sao? Vậy thì sắp tới đây sẽ càng có nhiều chuyện mà các anh không thể nghĩ đến sẽ xảy ra đấy, hãy chuẩn bị tâm lí đi!” Đường Hàn Vũ không mấy để tâm về chuyện hai người đó đã lấy cô ra để đánh cược, cô hơi nheo mắt, khóe môi nhếch lên, “Nhưng hai anh hôm nay mặc áo đôi rất đẹp đấy chứ! Tôi bị kẹt giữa hai người, liệu có phải là thừa không?”

Khuơng Vân Phàm nhìn chiếc sơ mi kẻ của mình và Lục Minh Phi, không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô mà đưa hai tay lên bụng mặt rồi chớp chớp mắt với Lục Minh Phi hệt như vẻ của một cô gái e thẹn.

Lục Minh Phi vừa uống một ngụm nước, nhìn thấy vẻ mặt ấy của Khuơng Vân Phàm thì nuốt nửa phì cả nước vào mặt Khuơng Vân Phàm, sau đó hắng giọng và nói: “Sĩ quan Khuơng, có phải anh tới nước Thái rồi thì cảm thấy hơi cô đơn không?”

Khuơng Vân Phàm ôm cánh tay của Lục Minh Phi, kéo anh ta lại gần ngực mình, mắt ánh lên vẻ ấm áp: “Đúng thế, ở đây muốn có được những người bạn như hai người quả là không dễ dàng!”

Lục Minh Phi bị cái nhìn chăm chăm của Khuơng Vân Phàm làm cho rùng mình, vội đẩy tay anh ta ra, đồng thời kéo ghế lui ra và nhìn Khuơng Vân Phàm như nhìn một quái vật.

Đường Hàn Vũ bị hai người đó đùa bật cười, đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác thoải mái như vậy, may sao đó mới là bản chất của cuộc sống.

“Thưa anh, rượu của anh đây ạ.” Người phục vụ nam thất nơ không biết đến bên từ lúc nào, lúc này mới lên tiếng.

Đường Hàn Vũ đón chai rượu màu vàng nhìn sang thấy nam phục vụ đang cố nín cười.

Tiếp đó, nhân viên nhà hàng liên tiếp mang các món ăn đã gọi lên, loáng một cái bàn ăn đã xếp đầy món ăn.

“Sao Vu Phong Ngâm hôm nay lại không đến thế?” Đường Hàn Vũ chốc chốc nhìn ra cửa rồi lại nhìn điện thoại. Đã quá giờ hẹn rồi thế mà nữ pháp y cũng đi du học rồi trở về nước vẫn chưa thấy đâu.

“Cô ấy nói trung tâm có xét nghiệm cần phải tiến hành ngay nên tối nay không đến được.” Khương Vân Phàm bình thản đáp.

“Tôi cho mọi người biết nhé, nhà hàng này khai trương hai năm rồi nhưng chỉ có ba đầu bếp, ông chủ là người Trung Quốc, món ăn thì có kiểu Thái và kiểu Trung Quốc. Nhưng đó không phải là nguyên nhân để nơi đây thường xuyên đông khách như vậy, mà vì ông chủ quy định nghiêm ngặt nguyên liệu chế biến các món ăn phải là thực phẩm sạch hái trong ngày và đúng mùa, đảm bảo phải tươi ngon. Mỗi ngày, nhà hàng chỉ đón tiếp hai chục bàn khách, nhiều nhất cũng chỉ tám mươi người. Khó khăn lắm tôi mới nhờ được người đặt bàn giúp cho, nên hôm nay mọi người phải ăn hết đây!” Lục Minh Phi vừa rót rượu vào các chén sứ nhỏ vừa giới thiệu khá kĩ càng về nhà hàng.

Khương Vân Phàm tỏ ý không tin, để thu hút khách hàng, ngày nay các nhà hàng thường xuyên sử dụng các chiêu trò, nhưng món ăn thì thường rất bình thường, rất khó mà ăn được những món ăn thực sự ngon miệng và đúng khẩu vị, vì thế anh đùa: “Ăn đi nào, vì dù sao thì cũng là anh trả tiền nên tôi và Hàn Vũ không thể không nể mặt.”

Đường Hàn Vũ múc một bát canh cá nếm thử mấy miếng, bất giác cất lời khen: “Món canh cá riếc này ngon thật, là cá đánh từ hồ trữ nước lên, thịt cá và nước canh đều rất ngon. Hơn nữa... đầu bếp không cho nhiều gia vị như ở các nhà hàng khác nên cá vẫn giữ được mùi vị của nó.”

Lục Minh Phi nhìn cô với vẻ chăm chú và ngạc nhiên, tiếp đó chìa ngón tay cái, nói: “Sao cô lại có thể vừa làm nhà tâm lý học tội phạm lại vừa là nhà ẩm thực như thế được nhỉ?! Sư phụ, xin hãy nhận tôi làm đồ đệ!” Nói rồi Lục Minh Phi đưa tay làm động tác bái sư phụ, chỉ thiếu nước quỳ xuống.

Những thực khách ở bàn bên cạnh nghe thấy thế cũng đổ dồn mắt sang nhìn. Đường Hàn Vũ bối rối, Khương Vân Phàm cũng ngây người ra. Sau một lúc thì tất cả cùng cười ồ lên.

“Anh cũng thật là, người không biết lại tưởng là anh chuẩn bị cầu hôn.” Khương Vân Phàm đùa.

“Vậy thì tôi lại cũng phải nói lại với cậu một lần nữa, dù gì thì cậu cũng là vợ tương lai của tôi.” Lục Minh Phi nháy mắt với Khương Vân Phàm, ánh mắt ánh lên vẻ ranh mãnh, “Rượu này cũng rất ngon, nó được nấu theo cách thủ công, đảm bảo cậu uống sẽ thấy mê ngay. Tôi cạn đây, còn hai người thì tùy.” Nói rồi anh ta nâng chén rượu lên uống cạn một hơi.

Mặc dù hôm nay là ngày nghỉ nhưng để đề phòng bất trắc Đường Hàn Vũ không nhấp một ngụm rượu nào.

Khương Vân Phàm uống với Lục Minh phi hai chén rồi cũng không muốn uống nữa nên cứ bị Lục Minh Phi ép.

Ăn được nửa bữa, bỗng nhiên di động của Lục Minh Phi réo chuông liên tiếp. Nhìn lên tên người gọi hiện trên màn hình, anh ta vội đặt đĩa xuống, nhấn nút nghe và khẽ đáp: “Trưởng phòng Thẩm, có việc gì ạ?”

Không biết người ở đầu dây bên kia nói gì mà vẻ mặt của Lục Minh Phi lập tức trở nên rất nghiêm trọng, tắt máy xong thì nói: “Chúng ta phải về thôi, vừa rồi anh Thẩm gọi điện đến nói có một vụ án vừa xảy ra và bảo chúng ta phải lập tức tới phòng ba trăm linh hai khách sạn Breeze, nghe ý tứ anh ấy thì có lẽ hung thủ vẫn chưa đi xa.”

Quay lại nhìn thì thấy Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ dường như đã chuẩn bị xong. Từ lúc thấy Lục Minh Phi nghe điện thoại và nét mặt thay đổi, Khương Vân Phàm đã đứng lên đi thanh toán. Ba người ra khỏi nhà hàng chui vào trong chiếc xe việt dã màu đen, thắt dây an toàn và lên đường.

Khương Vân Phàm nói: “Anh còn nợ tôi một bữa đấy, đừng có quên. Hàn Vũ làm chứng nhé!”

“Khoan đã.” Đột nhiên Đường Hàn Vũ đập vào vai của Lục Minh Phi, “Xe của tôi vẫn còn ở đây.”

“Thực ra, chủ nhà hàng này là bạn của tôi. Cô yên tâm đi, lát nữa ra chào anh ấy một tiếng, bảo anh ấy trông giữ xe cho, hôm khác đến mang xe về là được.” Lục Minh Phi đáp và nhìn Đường Hàn Vũ với vẻ trịnh trọng.

“Khoan đã, với tốc độ lái xe hàng ngày của anh, đảm bảo sẽ không thể đến kịp. Anh xuống đi, để tôi lái cho.”

“Cậu chê tôi chậm à? Thế mà tôi là xa vương được mọi người công

nhận đây! Mà, cậu có biết lái xe không đã?” Lục Minh Phi chau mày hỏi.

“Thứ nhất, loại rượu lúc này ít nhất cũng phải ba mươi độ, anh uống cũng gần một nửa rồi. Thứ hai, thưa đội trưởng Lục, cánh của anh cứng rồi à, nên anh không những muốn là người uống rượu lái xe lại còn định đua xe nữa?” Khương Vân Phàm cố tình nhấn mạnh vào mấy từ “đội trưởng Lục”.

Chiêu này quả nhiên đã phát huy tác dụng, Lục Minh Phi biến sắc, tầm nhìn cũng có vẻ mờ đi, có lẽ rượu đã phát huy tác dụng.

Lục Minh Phi mở cửa xe đổi vị trí cho Khương Vân Phàm, nhưng mặt vẫn lộ vẻ nghi hoặc.

“Mọi người ngồi xong cả rồi chứ?” Khương Vân Phàm đánh ngón tay tách một cái và bắt đầu nổ máy.

Vừa dứt lời, chiếc xe cũng lao vọt lên như một mũi tên. Xe chạy càng nhanh, Đường Hàn Vũ càng cảm thấy căng thẳng, cô bám chặt vào sợi dây an toàn, cố để không bật ra tiếng kêu thất thanh. Cô hơi nghiêng người nhìn sang Lục Minh Phi, men rượu dường như cũng bốc cao hơn nên anh ta liên tục tỏ ý coi thường tốc độ lái xe như rùa bò của Khương Vân Phàm, trong khi ngày thường anh ta chẳng bao giờ nhiều lời như vậy.

Khương Vân Phàm dường như cũng đã có vẻ tức giận trước những lời chê bai của Lục Minh Phi, và điều này khiến cho Đường Hàn Vũ thấy lo lắng, sau cùng cô phải lên tiếng bảo Lục Minh Phi bớt lời đi. Vì, theo trí nhớ của cô thì ngay sau đó là đến một đoạn đường núi rất dốc và ngoằn ngoèo hình chữ S. Cô biết, một khi một người không bình thường như Khương Vân Phàm mà nổi cơn điên lên thì sẽ bất chấp tất cả.

Đúng như lo lắng của cô, khi chiếc xe vừa đến đoạn đường dốc, đột nhiên Khương Vân Phàm gạt hết cỡ vào cần số, đánh mạnh vô lăng, khiến cả chiếc xe lao qua hàng rào bảo vệ bên phải, bánh xe ma sát trên mặt đường phát ra tiếng kêu chói cả tai. Ngồi ở hàng ghế sau, Đường Hàn Vũ thấy Khương Vân Phàm đập mạnh phanh, cả chiếc xe khựng lại, tiếp đó anh ta lại đánh mạnh vô lăng sang trái làm chiếc xe trượt xuống đoạn dốc hình chữ S một cách rất kì dị. Nếu như lúc đó mà chiếc xe lao sang bên phải thêm chút nữa thì chắc chắn cả người và xe đã lao xuống vực sâu.

Mấy đoạn cua tiếp theo, Khương Vân Phàm vẫn lựa chọn cách vượt qua điên cuồng ấy. Dọc đường luôn nghe thấy tiếng kêu gào

của Lục Minh Phi trên ghế phụ. Đường Hàn Vũ thì khỏi phải nói, khuôn mặt xinh đẹp của cô trắng nhợt như sáp, có lẽ cô đã bị Khương Vân Phàm làm cho hết hồn.

Ít phút sau, chiếc xe đỗ xích trước cửa khách sạn Breeze bằng một đường lượn đẹp mắt. Lục Minh Phi đẩy cửa xe, chạy đến bên thùng rác, khom người và bắt đầu nôn thốc.

“Anh không sao chứ?” Đường Hàn Vũ đưa cho anh ta một tờ giấy ăn.

Lục Minh Phi lắc đầu, đón lấy tờ giấy và lau, lúc đi ngang qua Khương Vân Phàm, suýt nữa thì anh ta thốt ra tiếng chửi “Đồ điên!” Ngay sau đó, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt vượt qua hàng rào phong tỏa màu vàng của khách sạn nhỏ, đi nhanh lên tầng ba. Từ xa, họ đã nhìn thấy cảnh sát Hà với bộ cảnh phục đang đứng ở cửa phòng ba trăm linh hai.

“Đã tìm thấy di động chưa?” Lục Minh Phi hỏi.

Cảnh sát Hà gật đầu: “Tìm thấy rồi, nhưng trong đó không có bất cứ tin tức gì, có thể hung thủ đã xóa hết. Tôi đã chuyển đến cho các đồng nghiệp ở phòng điều tra thông tin rồi.”

Khuơng Vân Phàm xem qua tài liệu rồi bước nhanh vào phòng tắm, mũi không ngừng hít hít, cuối cùng thì dừng bước một hồi lâu bên cạnh chiếc bồn tắm đầy máu. Anh chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp bị các mũi dao rạch ngang dọc, làn da trắng muốt, trên cổ có mấy vết đỏ. Tuy các bộ phận trên mặt không còn rõ nữa, nhưng vẫn có thể nhận ra khi còn sống đó là một cô gái xinh đẹp. Điều khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, đó là chiếc áo dài thêu hoa màu đỏ mà nạn nhân khoác trên người được may một cách rất công phu, càng làm tôn thêm những đường nét mềm mại trên cơ thể cô, nhưng tứ chi của cô thì không cánh mà bay.

Đường Hàn Vũ bước vào theo Khuơng Vân Phàm, vừa nhìn thấy xác nạn nhân, mặt cô lập tức biến sắc, tiếp đó cô chạy vọt ra tay chống vào tường, cúi người xuống và nôn thốc nôn tháo.

Một lúc sau, Đường Hàn Vũ nhìn Khuơng Vân Phàm vẫn cứ sục sạo mọi chỗ và mũi thì không ngừng đánh hơi, cố nén cảm giác buồn nôn, quay trở lại bên cạnh bồn tắm, hỏi Khuơng Vân Phàm như không có chuyện gì: “Anh có phát hiện thấy gì không?”

Khuơng Vân Phàm đứng ngậy người trước bồn tắm, tay cầm một chiếc lọ thủy tinh nhỏ, chỉ vào đám nước ngầu máu trong bồn tắm

và xác nữ nạn nhân, đáp: “Tôi ngửi thấy mùi nước hoa hoa hồng, đã có rất nhiều tinh dầu hoa hồng được sử dụng ở đây. Tuy nhiên, hung thủ rất thông minh, hẳn đã rửa chiếc lọ rất sạch sẽ, không để lại bất cứ dấu vân tay nào.”

Trong lúc hai người trao đổi với nhau về tình hình vụ án thì từ phía sau vọng đến tiếng của một người đàn ông: “Không lẽ lại là vụ án do ‘Hoa hồng thép’ gây ra?”

Hai người quay lại, thì ra Lục Minh Phi, anh ta đưa pháp y Vu Phong Ngâm đến để khám nghiệm tử thi và chụp ảnh.

Gợi ý

“Chuyện này không thể khẳng định chắc chắn được, thành bại mỗi bên một nửa” Khương Vân Phàm nhờ Vu Phong Ngâm đưa cho một đôi găng tay màu trắng và một túi đựng tài liệu, sau đó lấy chiếc di động từ trong túi áo ra, mở phần mềm bóng đèn trên điện thoại và lại ngồi xổm xuống tìm kiếm. Cuối cùng, anh ta đã soi thấy một vật phát sáng ở dưới đáy bồn tắm, bèn đeo găng tay vào và vớt lấy, không ngờ đó là một chiếc nhẫn kim cương rất tinh xảo. Khương Vân Phàm cho chiếc nhẫn vào trong túi đựng tài liệu, đưa cho Vu Phong Ngâm lúc đó đang mỉm cười rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Đường Hàn Vũ cầm chiếc thiệp mời cưới màu trắng trên bàn tắm, lật xem, bỗng nhiên chau mày, trong đầu bất chợt hiện lên một cảnh tượng: Trong một căn phòng nhỏ, một bóng đen và cô gái tóc dài vật lộn với nhau, bóng đen kia túm lấy mái tóc ngang lưng của cô gái.

Đường Hàn Vũ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra, cô ra sức vung đầu thật mạnh, hình ảnh kia dần dần tan biến đi. Cô lại đưa mắt nhìn xác của nữ nạn nhân một cái và nhận ra nạn nhân đúng là có mái tóc dài ngang lưng. Cô đưa mắt nhìn hai cảnh sát ngoài cửa rồi bước nhanh ra khỏi phòng tắm và đưa tấm thiệp mời cho Khương Vân Phàm, thở dài một cái, nói: “Hung thủ rất dữ dằn, giết người xong rồi còn để lại lời nhắn cho chúng ta.”

Hai cảnh sát theo lệnh của Lục Minh Phi vào phòng tắm thận trọng khiêng xác của nạn nhân ra khỏi bồn tắm và đặt lên nền nhà đã trải tấm vải đen, xong việc, họ cũng rời khỏi phòng tắm.

“Phiền anh nhường chỗ cho một chút, tôi phải bắt đầu công việc rồi.” Vu Phong Ngâm nhìn Lục Minh Phi đang đứng chắn cả cửa phòng tắm, nôn nóng đẩy anh ta một cái và nói, nhưng thấy đối

phương nhìn mình với ánh mắt vô tội, cô lại mỉm cười làm bộ mặt tinh nghịch với anh ta.

Vu Phong Ngâm cầm chiếc hòm dụng cụ pháp y bước vào phòng tắm, lấy chiếc máy ảnh MING BU U16 mà cảnh sát chuyên dùng ra chụp ảnh của nạn nhân và hiện trường với cả hai cự li gần và xa, sau đó cho máy vào trong túi, lấy chiếc kính phóng đại từ trong hòm dụng cụ ra, mắt thì tìm kiếm những dấu vết để lại trên bồn rửa và trên tường của phòng tắm.

Một lát sau, cô lấy ra một đôi găng tay từ trong hòm dụng cụ ra đeo vào tay rồi ngồi xuống, gạt mái tóc dài của cô gái, nhìn vào khuôn mặt đã biến dạng vì những nhát dao rạch chẳng chịt, bất giác thở dài một tiếng. Khi bàn tay của cô sờ đến chiếc áo dài rất đẹp, phát hiện ra một vài chỗ phai màu và nhàu nhĩ, điều đó khiến cô không khỏi nghi ngờ. Thông thường, những chiếc áo dài thượng hạng thì dù có bị ngâm trong nước mấy tiếng đồng hồ cũng không bị phai màu và nhàu nhĩ như thế này. Tiếp đó, cô lấy chiếc nhiệt kế ra kẹp vào trong người của nạn nhân, về mặt hoàn toàn mất đi sự linh hoạt lúc trước. Lấy một chiếc kẹp từ trong hòm dụng cụ, cô bắt đầu tìm kiếm những manh mối nhỏ nhất mà hung thủ có thể để lại trên xác chết.

Nhìn thấy cô như vậy, Lục Minh Phi chợt nhận ra khi phụ nữ chăm chú với công việc cũng rất đẹp. Anh ta sấn lại gần Khương Vân Phạm, hai người cùng xem kỹ tấm thiệp mời. Mặt trong của tấm thiệp ngoài logo hình hoa hồng thiếp vàng, phần trên còn viết ngày tháng và địa điểm nơi tổ chức hôn lễ cũng như tên của cô dâu, chú rể là Bùi Na và Mã Long Uy. Hơn nữa, phía dưới tên của cô dâu Bùi Na còn có thêm một hàng chữ viết bằng máu người: *Đàn bà, tội ác lộ trần người, lời nguyện rửa rửa sạch người, và người sẽ thăng hoa thành sinh mệnh hoàn mỹ.*

Đường Hàn Vũ liếc nhìn tấm thiệp mời đặc biệt đó một cái rồi phân tích: “Hàng chữ mà hung thủ viết bằng máu nguyệt ngọc, nhìn rất rối cho thấy khi giết người hung thủ đang ở trong trạng thái bị kích thích cực độ, và câu nói này có xuất xứ từ một câu thơ của Tagore. Xét từ ý nghĩa tầng nổi của câu thơ trên thì người chết có những rắc rối trong chuyện tình cảm, rất có khả năng bị người tình sát hại.”

“Nhưng, sao người chết lại đến khách sạn này? Cô ấy đã bị người khác hẹn đến, hay là vì bị uy hiếp nên mới đến?” Lục Minh Phi không hiểu. Qua cách ăn mặc của nạn nhân, thì có thể thấy nạn nhân là người rất có điều kiện kinh tế, và tại sao đêm trước ngày

tổ chức hôn lễ lại đến khách sạn tồi tàn này?

Khuơng Vân Phàm nghe những câu hỏi ấy của Lục Minh Phi, bỗng nhiên ngẩng phắt lên, đặt tấm thiệp mời tình xảo lên trên bàn, bước nhanh ra cửa lớn. Anh cúi người xuống nhìn, hai tay xoay chiếc khóa trên cánh cửa, mắt sáng bừng lên: “Từ dấu vết trên cánh cửa có thể thấy, có khả năng nạn nhân đã được hẹn đến, vì khóa cửa không có dấu vết bị phá, chứng minh người ở bên trong chủ động mở cửa, chứ không phải là nạn nhân cố tình phá nó. Ngoài ra, có lẽ nạn nhân và hung thủ quen biết nhau.”

“Đội trưởng Lục, anh thử đi hỏi chủ của khách sạn này về thông tin của người đăng kí thuê phòng ba trăm linh hai xem, tiếp đó kiểm tra camera, xem người đó có hình dạng như thế nào và rời khỏi phòng này lúc nào?”

Nghe những gợi ý của Khuơng Vân Phàm, Lục Minh Phi lập tức chạy xuống gác điều tra. Trong đại sảnh hẹp ở tầng một, chủ của khách sạn đang ngồi im lặng cúi đầu trên ghế, hai bàn tay đặt chéo lên đùi, người nghiêng về trước, có vẻ ông ta đang ngủ gật. Lục Minh Phi khẽ lên tiếng gọi ông ta, ông ta mới ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vẻ lo lắng và bất an.

“Anh không cảm thấy là chủ khách sạn cũng đáng nghi ngờ sao?” Đường Hàn Vũ hỏi lại Khuơng Vân Phàm với vẻ rất không hiểu.

“Tôi đã nghĩ rồi. Trước khi chúng ta tới, đã có ba người đến đây, hai người để lại mùi trong thời gian tương đối dài là nạn nhân và hung thủ, còn trong căn phòng này dường như không có mùi thuốc lá trên người của ông chủ khách sạn, chứng minh rằng thời gian ông ta đến hiện trường không lâu, hoặc là chỉ đứng ở cửa trong mấy phút, và thời gian đó cũng không phù hợp với thời gian tử vong của nạn nhân.” Để chứng minh cho những lời nói của mình, Khuơng Vân Phàm ghé sát vào người Đường Hàn Vũ hít hít, “Nước hoa mà cô xúc hôm nay có hoa nhài trắng và bạc hà, có lẽ còn thêm cả thành phần của bách hợp, hoa hồng và hoa chanh nữa.”

Đường Hàn Vũ sững sờ nhìn anh ta, người đàn ông này quả thực rất không tầm thường, có thể hiểu rất rõ về mùi hương hỗn hợp của nước hoa! E rằng nếu bất ngờ giữ một cô gái trên đường lại hỏi thì cô ta cũng không thể nào nói được mùi nước hoa của chính mình là gì.

“Tôi đã hỏi được rồi!” Lục Minh Phi hai tay chống vào khung cửa,

trong tay là mấy tờ giấy in.

Lục Minh Phi đã nhìn thấy ông chủ của khách sạn Breeze ở ghế trong đại sảnh dưới tầng một, đồng thời lấy được thông tin đăng kí có liên quan của khách trọ. Nhưng khi Lục Minh Phi nhắc đến mặt mũi của khách trọ thì câu trả lời của ông chủ Quách trở nên rất mơ hồ và càng lúc lại càng cuống. Ông ta nói rằng chỉ nhớ người đó mặc một bộ thể thao màu đen, cao chừng một mét sáu, vai đeo ba lô hai quai, mang mũ chơi bóng gậy màu đen và đeo khẩu trang. Lúc đó, vị khách kia giải thích là mặt mình đang nổi rất nhiều mụn nên không tiện để lộ mặt ra ngoài. Ông chủ Quách cũng không đòi hỏi phải bỏ khẩu trang mà chỉ chờ làm xong thủ tục đăng kí thì đưa chìa khóa phòng cho khách.

Lục Minh Phi vừa nói vừa đưa những tờ giấy in cho Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ. Hai người đón lấy xem, trên đó là thông tin đăng kí và hình dạng qua camera của người tình nghi.

Người bị tình nghi tên là Triệu Nhị Tuấn, hai mươi bảy tuổi, nam giới và còn có cả một hàng số chứng minh nhân dân. Tuy nhiên, hình dạng anh ta trong camera thì lại rất mờ, chỉ nhìn thấy hình dáng tổng thể như trong lời của ông chủ Quách. Lúc đi lên tầng ba, anh ta đưa mắt quan sát đầu camera, nhưng đáng tiếc chỉ nhìn thấy một đôi mắt một mí. Hình ảnh từ camera cho thấy, thời gian mà anh ta ra khỏi phòng ba trăm linh hai là chín giờ năm phút tối, sau đó không có dấu vết gì về việc ra vào của anh ta nữa.

“Tôi đã gửi thông tin đến cho các đồng nghiệp có liên quan rồi, họ sẽ cử người đi tìm tung tích của Triệu Nhị Tuấn theo những manh mối này. Thời gian mà Triệu Nhị Tuấn rời khỏi đây cho đến nay đã là hơn bốn mươi phút, có lẽ hẳn vẫn còn quanh quẩn gần đây và không thể nào chạy thoát được.” Vừa nói đến việc bắt người, Lục Minh Phi lại hùng hục khí thế.

“Nhưng sao tôi nhìn hình dáng này lại không hề thấy nó giống với một người đàn ông!” Đường Hàn Vũ nhìn kĩ và nói ra những suy đoán của mình.

Nói rồi, hai người nhìn nhau và quay đầu lại nhìn Khương Vân Phàm thì thấy anh ta đang chăm chú quan sát căn phòng. Khương Vân Phàm sải bước đến trước chiếc tủ giường, lấy ra hai đôi dép lê chưa được mang ra sử dụng, điều này cho thấy hung thủ không có ý định thay dép và cũng không hề có ý định ở lại qua đêm. Đột nhiên, một loạt tiếng chuông vang lên, Lục Minh Phi bước ra ngoài nhận điện thoại.

Trong chốc lát, căn phòng trở nên rất yên ắng, Khương Vân Phàm nhắm mắt lại chìm đắm trong suy nghĩ theo thói quen.

Những ý nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong đầu, cô gái trẻ mặc chiếc áo dài da người rút cục vì sao lại đến đây?

“Sĩ quan Khương...” Lục Minh Phi đứng ở cửa gọi.

“Đừng làm phiền tôi!” Bị Lục Minh Phi bắt ngờ làm gián đoạn luồng suy nghĩ, Khương Vân Phàm bất giác cau mày găm lên.

“Anh Hà có tin đến, nói rằng đã khôi phục được một số thông tin trong di động của nạn nhân, trong đó có cú điện thoại của một người tên là Mã Long Uy. Do tên của người đó giống như tên của chú rể trên thiệp mời, nên họ đã gọi vào số điện thoại của Mã Long Uy, nhưng không sao liên lạc được. Ngoài ra, hung thủ thuê căn phòng này cũng rất xảo quyệt, hoàn toàn không tôn tại người có tên là Triệu Nhị Tuấn, đó đều là giả!”

Khương Vân Phàm mở bừng mắt, ngạc nhiên nhìn Lục Minh Phi trong mấy giây rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản lúc thường.

“Nếu như vậy, dòng chữ viết bằng máu trên thiệp mời, rất có thể là do hung thủ muốn đánh lạc hướng chúng ta!”

Đường Hàn Vũ nhìn Khương Vân Phàm, cô biết câu nói trên là nói với cô. Cô đang định phản bác lại thì nghe thấy tiếng của Vu Phong Ngâm từ trong phòng tắm vọng ra: “Đội trưởng Lục, chiếc nhẫn này là của nạn nhân, anh mang tới cho các đồng nghiệp kiểm tra một chút đi. Tôi nhớ là nếu mua loại nhẫn kim cương này thì phải quẹt thẻ và viết thông tin của người mua.”

Lục Minh Phi bước tới cửa phòng tắm, đón lấy chiếc túi ni lông trong suốt mà Vu Phong Ngâm ném ra, rồi lập tức đưa ngay chiếc nhẫn cho cảnh sát Hà đang đứng ở cửa mang tới sở để kiểm tra.

Vu Ngâm Phong bước ra khỏi phòng tắm, một tay cầm chiếc nhíp, một tay cầm chiếc hộp vuông bằng nhựa trong, nói: “Tôi đã lấy được thành công một đám tổ chức da không phải của nạn nhân từ trong miệng của cô ấy cùng với một sợi tóc dài đen nhánh. Qua phân tích kết quả kiểm tra của tôi thì tổ chức da ấy một trăm phần trăm là của một phụ nữ. Có khả năng trong lúc vật lộn với hung thủ, nạn nhân đã cắn cho hung thủ một cái, nên răng mới dính một ít da và sợi tóc. Ngoài ra, chiếc áo dài mặc trên người làm bằng da người, nhưng bên trên lại không để lại dấu vết gì.”

Kết quả này khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, thì ra hung thủ là một phụ nữ, hơn nữa lại còn giết người bằng thủ đoạn hết sức tàn nhẫn!

Kết quả này khiến Khương Vân Phàm vui mừng như điên. Như vậy, không những anh có thể loại trừ thành công thông tin hung thủ cố tình đánh lạc hướng mình, mà còn xác định chắc chắn là nạn nhân đã được hẹn đến đây, hung thủ là người thân hoặc là bạn gái mà nạn nhân quen biết.

Như vậy, một phụ nữ đã giết một phụ nữ khác một cách rất dã man, vậy thì động cơ trong đó là gì?

Khuơng Vân Phàm bước ra ngoài, đóng cửa lại. Những người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đã quen với điều này ở anh nên không hề thấy ngạc nhiên. Thế rồi, trong phòng cũng đột nhiên vang lên tiếng chuông di động, Đường Hàn Vũ mở cửa ra, nhìn thấy Khuơng Vân Phàm bước vào như không nhìn thấy cô rồi sau đó ngồi xuống cuối giường, quay mặt lại chỗ trống mỉm cười rất dịu dàng như thể có một cô gái đang ngồi bên cạnh trò chuyện với anh ta.

Đột nhiên, Khuơng Vân Phàm nhìn Lục Minh Phi, nói: “Anh hãy coi như mình là nạn nhân và ngồi xuống bên cạnh, phối hợp với tôi đối thoại một lúc. Vào đêm trước ngày cưới, cô gái ra khỏi nhà thông thường không phải là đi gặp người thân mà rất có thể đã tới gặp bạn gái thân thiết!”

Lục Minh Phi định từ chối, nhưng rồi lại nghĩ đây là chi tiết quan trọng để Khuơng Vân Phàm phá án nên đành miễn cưỡng bước tới.

“Để tôi đi lấy cho mọi người một cây nến, như thế sẽ khiến cho không khí lãng mạn hơn.” Vu Ngâm Phong chớp mắt nhìn hai người đó, mỉm cười nói thêm, “Ồ, còn phải bật chiếc đèn có ánh sáng ấm áp nữa!” Cô cố ý để cho Lục Minh Phi không thể từ chối được, nên nói xong thì bật đèn ánh sáng vàng của cả phòng lên.

Một lát sau, quả nhiên Vu Phong Ngâm mang đến một cây nến để trong một chiếc cốc thủy tinh. Lúc này, Khuơng Vân Phàm cũng đã trao đổi xong với Lục Minh Phi về lời thoại. Tiếp sau đó, Lục Minh Phi nhìn đồng hồ trên di động, rồi mỉm cười dịu dàng với Khuơng Vân Phàm: “Mình phải về đây, hôm nay phải nghỉ sớm, ngày mai trong lễ cưới còn có rất nhiều việc phải làm!” Nói xong câu đó, anh ta đứng dậy định rời đi.

“Đừng mà, việc ngày mai hãy giao cho phù dâu và phù rể, cậu chỉ cần làm một cô dâu xinh đẹp nhất là được rồi. Sau này, cậu đã là vợ và con dâu của người khác rồi, thậm chí không lâu sau đó còn là mẹ của người khác nữa, chắc chắn sẽ ngày càng bận hơn, chẳng biết đến lúc nào lại mới có thời gian để chúng mình gặp nhau!”

Khuơng Vân Phàm tưởng tượng mình là hung thủ, vội đưa tay ra giữ lấy vai của Lục Minh Phi, khi nói đến câu cuối còn khẽ thở dài. Đường Hàn Vũ có vẻ không quen lắm khi nhìn cảnh tượng hai người diễn như vậy, cô đưa mắt nhìn Lục Minh Phi và thấy cánh tay rắn chắc của anh ta đã nổi cả da gà!

“Thôi mà, mình phải về thật đây, Mã Long Uy đã gọi điện cho mình mấy lần rồi, có lẽ có việc gì đó gấp lắm.” Lục Minh Phi gạt tay Khuơng Vân Phàm, di động đổ chuông báo có tin nhắn gửi đến đúng lúc, “Đấy, có lẽ anh ấy lại gửi tin nhắn đến giục mình về rồi.”

Hung thủ quy án

Tiếp đó, Lục Minh Phi bước đi. Khuơng Vân Phàm đứng dậy, mặt lộ rõ vẻ căm hận, đôi mắt rừng rực như có lửa bên trong, rồi xiết chặt chỗ trống phía trước như thể anh đang xiết chặt cổ của Bùi Na, rồi tiếp đó đẩy Bùi Na ép sát vào tường. Mặt anh hiện lên nụ cười khiến người khác nhìn mà thấy sợ. Rồi anh từ từ buông tay ra, nhìn Bùi Na ở dưới chân và cười lớn.

Lục Minh Phi dựa vào bàn, vì lúc trước anh đóng vai nạn nhân Bùi Na, nên bất giác trong đầu hiện thêm một cảnh tượng: Khi cổ bị xiết chặt, hai mắt của Bùi Na trợn trừng, hai tay cố gỡ tay hung thủ theo bản năng. Nhưng cô không thể ngờ được rằng, người phụ nữ kia lại có thể khỏe đến như vậy! Thế là Bùi Na đưa chân ra đá hung thủ, nhưng hung thủ đang trong cơn giận dữ điên cuồng, nên bàn tay càng xiết chặt hơn. Thế rồi dần dần bàn tay của Bùi Na nhũn xuống, hai chân cũng không động đậy nữa. Sau khi hung thủ buông tay ra, người cô từ từ trượt xuống theo vách tường.

Lục Minh Phi nhìn về phía Khuơng Vân Phàm, bất giác rung mình. Giả thử lúc trước mình là Bùi Na thì có lẽ đã bị bóp chết thật rồi.

Lúc này Đường Hàn Vũ mới nhận ra, vách tường có dấu vết lún xuống và cọ sát, thảm trải sàn cũng có dấu vết giằng co! Điều này đủ để chứng minh sức mạnh đôi bàn tay của hung thủ thật sự kinh người, có lẽ đó là người thường xuyên luyện tập thể thao và tập võ.

Những người có mặt, trừ Vu Phong Ngâm, còn lại đều chăm chú vào động tác phá án của Khương Vân Phàm, không ai để ý đến việc lúc này Vu Phong Ngâm lặng lẽ tháo một chiếc găng tay ra và lấy điện thoại soạn một tin nhắn gửi đi.

Lục Minh Phi lo lắng đưa mắt nhìn đi nơi khác, thế rồi mắt dừng lại ở tấm thiệp mời và dừng lại hồi lâu ở nửa câu thơ đó của Tagore, sau đó lên tiếng hỏi: “Tại sao hung thủ lại để câu thơ đó lại? Nó có ý nghĩa gì?”

Đúng lúc đó, di động của anh đổ chuông. Anh nhìn dòng tin nhắn trên đó, mặt bất giác nở nụ cười: “Tra ra rồi! Nạn nhân Bùi Na, theo như miêu tả của nhân viên trung tâm mua sắm thành phố Chiang Uri, lúc đó cô ấy cùng đi với một người đàn ông, hai người đã mua một cặp nhẫn. Nạn nhân hai mươi tám tuổi, là Tổng Giám đốc và nhà đầu tư của một doanh nghiệp nước ngoài, có tài sản lên đến hàng trăm triệu. Vị hôn phu của nạn nhân chính là Mã Long Uy, ba mươi tuổi, là Giám đốc bộ phận thị trường của một doanh nghiệp, nhưng hiện giờ tung tích chưa rõ.”

Khuơng Vân Phàm nghe xong thì bước vào phòng tắm, tháo cạn nước có pha máu trong bồn tắm, rồi nằm cả người vào trong đó. Ba người còn lại đứng ở cửa phòng tắm, ai cũng há hốc mồm ngạc nhiên, cách thức phá án của người này thật kì lạ hết chỗ nói!

Khuơng Vân Phàm suy xét rất kĩ những thông tin và trạng thái lúc chết của nạn nhân. Mắt anh dán vào bức tường trước mặt, một hồi lâu cũng không chớp mắt, dường như những số liệu và hình ảnh ấy đều đang xuất hiện trong đầu anh. Rút cục thì hung thủ và nạn nhân đã có mối yêu thương hay căm hận sâu sắc đến mức nào? Bỗng nhiên, mặt anh lộ ra vẻ đã hiểu ra, đó là sự ghen ghét!

“Có lẽ là do ghen ghét!” Khuơng Vân Phàm phẫn chấn ngồi dậy từ trong bồn tắm, cười lớn và nói với ba người kia: “Hung thủ đã tiến hành một cuộc thẩm vấn, qua những lời ám chỉ trong câu thơ trên thiệp cưới thì nạn nhân Bùi Na là một cô gái không lấy gì làm trong sạch, nên muốn xử lí cô ấy. Xét từ một góc độ khác, hung thủ có lẽ đã rất ghen ghét với nạn nhân. Vì nói cho cùng thì một cô gái hai mươi tám tuổi, không những xinh đẹp, mà cả sự nghiệp lẫn tình yêu đều rất mỹ mãn, lại còn có cả một khối tài sản hàng trăm triệu, điều này rất dễ khiến người khác ngưỡng mộ và ghen tị!”

“Chuyện đó thì có gì mà ngưỡng mộ và ghen tị? Là một cô gái thời đại mới, hoàn toàn có thể có được những điều đó bằng sự nỗ lực

của mình. Có điều cũng phải nói lại, nếu đã ưu tú, nổi bật như vậy thì chắc chắn sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi, tuy không loại trừ động cơ giết người vì ghen ghét, nhưng giết vì tình cũng rất có khả năng!” Đường Hàn Vũ vẫn tin tưởng vào sự phán đoán của mình như trước.

“Khoan đã, để tôi sắp xếp lại suy nghĩ của mình một chút. Cũng có nghĩa là, hung thủ có khả năng là một phụ nữ cao chừng mét sáu, hơi gầy, mắt dài, nhỏ, mặt mọc mụn, hơn nữa lại còn biết võ, và là bạn thân hoặc người thân của nạn nhân?” Lục Minh Phi tiếp tục suy đoán, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Khương Vân Phàm đã bước ra khỏi phòng tắm và gật đầu tỏ ra đồng ý với những nhận định của mình.

“Thế thì tốt quá rồi! Đã có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm rồi!” Lục Minh Phi vui mừng móc điện thoại ra rồi bước ra ngoài gọi mấy cuộc điện thoại. Phải mười lăm phút sau anh ta mới quay trở lại, không nén nổi vẻ vui mừng trên mặt, “Vừa rồi anh Hà gọi điện đến nói, họ đã bắt được người đàn bà đó ở Nhà hàng Chiang Uri lớn nhất thành phố (đó cũng chính là nơi sẽ diễn ra hôn lễ), hiện họ đã áp giải ả ta về sở.”

Ngay sau đó, hai cảnh sát bước vào phòng tắm, khênh xác của nạn nhân ra theo sự đồng ý của Lục Minh Phi.

Pháp y Vu Phong Ngâm đặt báo cáo khám nghiệm tử thi lên bàn rồi cũng rời đi cùng với cảnh sát.

Khi ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt tới khách sạn Chiang Uri, ông chủ Quách đang ngầy người nhìn tấm giấy phép kinh doanh trên tường như đang suy nghĩ điều gì đó rất lung. Mãi tới lúc Lục Minh Phi bước tới chào ông, ông mới sực tỉnh. Hai người trao đổi mấy câu, Khương Vân Phàm sốt ruột, giục anh ta nhanh chóng lái xe quay về Sở.

Về đến sở, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt nhanh chóng đến ngay phòng thẩm vấn và nhìn thấy một người phụ nữ tóc đen, da nâu. Nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần nhưng người phụ nữ vẫn không ngẩng đầu lên mà cứ chăm chăm nhìn vào chiếc còng ở đôi bàn tay. Khi Đường Hàn Vũ đi ngang người cô ta, cô giật mình sững sốt vì thấy trên tay người phụ nữ ấy cũng đeo một chiếc nhẫn kim cương giống hệt như của Bùi Na.

Ba người ngồi xuống trước mặt người phụ nữ, Lục Minh Phi đọc thông tin trên tờ giấy trước mặt: “Triệu Hà, hai mươi sáu tuổi,

nhân viên của doanh nghiệp nước ngoài, chưa kết hôn.”

Người phụ nữ đối diện cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tiêu tụy không những quầng mắt thâm đen mà còn đầy mụn sần sùi, trông mà phát gớm. Cánh tay của cô ta cũng thô hơn những cô gái khác, thậm chí còn có thể nhìn thấy đường nét lở mờ của cơ bắp, trên người cô ta mặc một bộ đồ thể thao màu đen.

Trong đôi mắt của Triệu Hà không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại còn ánh lên vẻ phẫn chấn lạ kì. Cô ta chia hai tay ra, giơ chiếc nhẫn trên bàn tay trái của mình cho ba người ngồi đối diện xem: “Ngày mai tôi sẽ kết hôn rồi. Mọi người nhìn xem, chiếc nhẫn này có đẹp không?”

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt không khỏi ngạc nhiên, Khương Vân Phàm nhìn người phụ nữ trước mặt rất kĩ, muốn xem cô ta định giở trò gì.

Lục Minh Phi nhìn Đường Hàn Vũ, rồi chỉ lên đầu mình, khẽ hỏi: “Chỗ này của cô ta chắc không có vấn đề gì chứ?”

Đường Hàn Vũ nhìn Triệu Hà, để ý thấy đối phương chỉ chìa bàn tay trái mà giấu bàn tay phải đi, cô không khỏi cảm thấy nghi ngờ nên bình thản đáp: “Có khả năng mắc chứng hoang tưởng.”

“Sao các người lại nhốt tôi? Thả tôi ra đi! Ngày mai tôi cưới rồi, nếu các người mà cứ không thả tôi ra, thì chồng chưa cưới của tôi sẽ đến đây tìm các người, đến lúc đó thì các người sẽ biết tay!” Triệu Hà đe dọa ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt ngây thơ như một đứa trẻ lên bảy.

Lục Minh Phi đã mất hết kiên nhẫn, anh ta đập tay xuống bàn, gầm lên: “Triệu Hà, cô đừng giả vờ giả vịt nữa! Tôi hỏi cô, tại sao chiếc nhẫn của cô lại giống hệt như của Bùi Na? Có phải cô đã giết Bùi Na không?”

Khi nghe nhắc đến hai tiếng “Bùi Na”, đôi bàn tay của Triệu Hà run lên rõ rệt, vẻ sợ hãi ấy đã bị Đường Hàn Vũ nhìn thấy. Triệu Hà nhìn thẳng vào ba đôi mắt trước mặt, chau mày, đưa tay lên phẩy trước mũi, châm biếm: “Tôi không giết cô ta! Đồ tiện nhân ấy là người bắn thủ! Chiếc nhẫn của cô ta chắc là do một gã đàn ông nào đó tặng cho! Ấy thế mà lại giống hệt chiếc nhẫn của tôi, đúng là đồ đen đủi!”

Khuơng Vân Phàm đột nhiên mỉm cười, nhìn thấy Lục Minh Phi lại sắp lên cơn nổi nóng, vội huých vào cánh tay rắn chắc, ra hiệu

mình có điều muốn hỏi: “Cô có thể dùng một câu nói về sự bất thủ của Bùi Na được không?”

Triệu Hà mỉm cười với Khương Vân Phàm rồi lập tức lắc đầu, ánh mắt dường như đang nói với anh ta rằng cô ta không dễ dàng mắc bẫy.

Khương Vân Phàm nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn của Triệu Hà rồi chậm rãi nói: “Lúc Bùi Na định đi, cô đã giữ lấy cô ấy không cho cô ấy đi, rồi lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay cô ấy giống hệt như của mình nên cô đã nổi lòng căm ghét.”

Triệu Hà bất giác nhìn chiếc nhẫn của mình rồi lập tức thu bàn tay trái lại và giấu xuống dưới gầm bàn. Cô ta đưa mắt nhìn Khương Vân Phàm, mắt hơi nhú lại, lộ rõ vẻ bất an.

“Nhưng Bùi Na nhất quyết đòi đi, điều này đã khiến cô càng thêm tức giận. Hai người bắt đầu cãi nhau, và rồi mâu thuẫn vì một chuyện nào đó hai người đã đánh nhau. Và mâu thuẫn này chính là một trong những nguyên nhân khiến cô xiết chặt cổ cô ấy và hại chết cô ấy. Rút cục là vì chuyện gì đã khiến cô hại chết người bạn thân như vậy?”

Triệu Hà trừng đôi mắt lên, ánh mắt lạnh lùng đến cực độ, nhưng cô ta chỉ thốt ra mấy tiếng: “Tôi đã nói rồi, tôi không giết cô ta!”

Lục Minh Phi thấy Triệu Hà nhất quyết không chịu nhận tội, bèn giận dữ nói: “Cô chớ có đắc ý, chờ đến khi chúng tôi tìm được chiếc túi ấy thì mọi tội lỗi của cô sẽ được làm rõ, hơn nữa có thể sẽ tăng lên gấp đôi. Cô cứ chờ đấy mà ngồi tù!”

Triệu Hà vẫn tỏ ra không thèm để ý đến những lời đe dọa đó. Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt thấy cô ta vẫn kiên quyết không chịu nhận tội bèn bước ra khỏi phòng thẩm vấn thảo luận về đối sách, cuối cùng quyết định để cho chuyên gia tâm lý Đường Hàn Vũ vào nói chuyện với Triệu Hà, tìm cách khêu gợi để cô ta nói ra bí mật cứ giữ kín.

“Tôi vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Cô có phát hiện mới gì không?” Khương Vân Phàm kéo tay Đường Hàn Vũ đang định bước vào phòng thẩm vấn, nói.

“Có, tôi cảm thấy xét về trí tuệ và kinh nghiệm thì Triệu Hà đều kém Bùi Na. Một cô gái như cô ta mà vạch ra cả một kế hoạch giết người chi tiết và dã man đến như thế quả là một điều không đơn giản.” Đường Hàn Vũ nhìn Khương Vân Phàm gật đầu như đang

suy nghĩ đến điều gì đó, nói tiếp: “Tôi nghĩ, để tôi vào nói chuyện với cô ta về chuyện đám cưới, có thể sẽ có manh mối mới.”

Đúng lúc đó Lục Minh Phi nhận được một cú điện thoại gọi đến nên vội vàng bước ra ngoài. Khương Vân Phàm đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn hai người phụ nữ bên trong phòng thẩm vấn. Triệu Hà đưa mắt nhìn anh, rồi nhanh chóng chuyển sang nhìn Đường Hàn Vũ, vì Đường Hàn Vũ đã đưa ra một vấn đề khiến cô ta rất chú ý: “Triệu Hà này, chồng chưa cưới của cô là người như thế nào? Hai người quen nhau mấy năm rồi?”

Triệu Hà nghe hỏi thế bèn mỉm cười, mắt nhìn vào chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, đáp: “Anh ấy rất đẹp trai! Chúng tôi quen nhau đã nửa năm rồi, anh ấy nói ngày mai sẽ cưới tôi làm vợ. Hôn lễ của chúng tôi rất lãng mạn, không tin ngày mai các người có thể đến dự!”

Đường Hàn Vũ phát hiện ra rằng Triệu Hà rất coi trọng vị hôn phu của mình, bèn nở nụ cười khế. Rồi cô cố ý nhìn vào đồng hồ trong di động, nhắc: “Bây giờ đã là mười một giờ rồi, sao chồng chưa cưới của cô vẫn chưa đến tìm cô? Cô có muốn dùng điện thoại của tôi gọi cho anh ấy không, kéo anh ấy lại lo?”

Triệu Hà nghe nói thế cuống lên, vội đón lấy chiếc di động của đối phương và bấm một loạt số. Nhưng cô ta gọi mấy lần mà vẫn không có người nghe máy. Cô ta lập tức bật khóc: “Các người mau thả tôi về đi, nếu không thì Long Uy không lấy tôi nữa! Anh ấy đã nói rồi, chỉ cần tôi lấy được tiền thì anh ấy sẽ lấy tôi và cả đời này chỉ yêu mình tôi!”

Một thoáng căm ghét hiện trên nét mặt của Đường Hàn Vũ, nhưng cô không ngắt lời đối phương mà cứ lặng lẽ nghe Triệu Hà nói về tình cảm nam nữ đáng ghét kia: “Không đúng, con tiện nhân Bùi Na đã chết rồi, nó không thể nào quyến rũ được Long Uy của tôi! Không thể nào!”

Đúng lúc đó, Lục Minh Phi xách một chiếc ba lô hai quai quay trở lại, anh mở cửa phòng thẩm vấn, ném chiếc ba lô ướt đầm lên bàn thẩm vấn. Triệu Hà ngẩng phắt đầu lên, mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc. Lục Minh Phi nhìn đôi mắt ướt đầm đó, bất giác cảm thấy cô gái trước mặt có phần thật đáng thương. Nhưng rồi anh lập tức gạt ngay sự trắc ẩn đó trong lòng, hừ lên một tiếng với vẻ khinh bỉ: “Triệu Hà, có một tin không hay cho cô đây, trên chiếc ba lô này toàn là dấu vân tay của cô! Và những thứ ở trong ba lô đã chứng minh nó là túi xách của Bùi Na!”

Khuơng Vân Phàm thì kéo bàn tay phải giấu dưới gấm bàn của Triệu Hà, nhìn những vết răng sâu trên mu bàn tay, bổ sung một câu: “Những vết răng này là của Bùi Na cắn cô khi vật lộn phải không? Còn nữa, những lời của cô đã tiết lộ, Mã Long Uy là kẻ đứng sau xúi giục cô phạm tội!”

Triệu Hà giật mình, đôi đồng tử trợn ngược lên vì sợ hãi. Cô ta lắc mạnh đầu, thốt lên mấy tiếng: “Không phải anh ấy!” Thấy ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt không có ý định nghe cô ta giải thích, cô ta kích động đứng dậy, lông mày nhíu chặt, mắt thì trợn lên. Đường Hàn Vũ thấy vẻ mặt kiểm soát ấy của cô ta, đoán chắc chắn cô ta sẽ tấn công, đang định nhắc Khuơng Vân Phàm thì không ngờ Triệu Hà đã hành động rất nhanh.

Triệu Hà đẩy cho Khuơng Vân Phàm lúc đó không chút phòng vệ một cái, khiến anh ngã lăn ra đất. Lục Minh Phi vội tóm lấy hai tay của Triệu Hà, còn Đường Hàn Vũ thì dìu Khuơng Vân Phàm ra khỏi phòng thẩm vấn.

Triệu Hà nhanh chóng bị Lục Minh Phi chế ngự, rồi cho ngồi lại trên ghế để các cảnh sát khác dùng đây trối lại.

Nguyên nhân của sự ghen ghét, đố kỵ

Trời mờ mờ sáng, những chiếc xe cảnh sát chạy đến khu biệt thự của thành phố Chiang Uri. Dưới sự chỉ huy của Lục Minh Phi, một đội cảnh sát bao vây lấy một căn biệt thự màu trắng. Lục Minh Phi khê khàng mở cánh cổng sắt ở sân rồi đi một vòng xung quanh ngôi biệt thự, thấy chỉ có cửa sổ nhà bếp là mở, nhưng bên trong lặng như tờ, trên bàn ăn xếp đầy bát đĩa và cốc chén chưa rửa, tấm thảm len trên ghế và những chiếc gối ôm vút bừa bãi. Anh cùng với ba cảnh sát khác nhảy vào trong nhà qua cửa sổ nhà bếp, rồi nhẹ nhàng mở cửa tầng một, bên trong không có một ai, thì ra đó là thư phòng và kho chứa đồ.

Lục Minh Phi chỉ lên phía trên, ra hiệu cho mọi người lên tầng hai, đúng lúc đó thì nghe thấy có tiếng nước chảy rào rào trên đó. Vì là cầu thang gỗ nên mọi người phải đi rất rón rén, tuy vậy, khi sắp lên tới tầng hai, chân của ai đó vẫn phát ra tiếng kêu.

Tiếng nước chảy ở trên tầng lập tức im bật, Lục Minh Phi chau mày, không lẽ đã bị phát hiện?

Họ giờ súng lên, áp sát cửa của tầng hai, rồi chia nhau đứng hai bên cửa. Lục Minh Phi thò người vào trong quan sát, thấy phòng khách không có ai bèn ngoắc tay ra hiệu cho mọi người tiếp tục

tiến lên.

“Triệu Hà, là em à?” Cánh cửa phòng ngủ bên trái bật mở, một người đàn ông vừa đi vừa lau cái đầu ẩm nước bước ra.

Lục Minh Phi vẫn chưa kịp lên tiếng thì người đàn ông kia đã lùi về phía sau và lập tức đóng chặt cửa rồi khóa lại. Hắn hốt hoảng chạy đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa định nhảy xuống. Nhưng nhìn kĩ thì thấy phía dưới toàn là cảnh sát đang chĩa súng lên.

Cánh cửa phòng nhanh chóng bị bật tung, hắn sợ hãi quay đầu lại nhìn rồi nhảy xuống khỏi bậc cửa sổ, mỉm cười bắt chuyện: “Các anh cảnh sát, sao các anh lại đến nhà tôi?”

Các cảnh sát lập tức vây lấy gã đàn ông miệng cười nhưng mặt không thay đổi ấy. Lục Minh Phi dùng còng tra ngay vào tay hắn, rồi ghé sát vào tai hắn tuyên bố: “Mã Long Uy, tôi nghi ngờ anh có liên quan đến việc xúi giục Triệu Hà giết chết Bùi Na, bây giờ chúng tôi phải bắt anh để tiến hành thẩm vấn!”

Mã Long Uy làm ra vẻ ngạc nhiên, lắc đầu quây quây: “Sao có thể như thế được? Các anh bắt nhầm người rồi! Hôm nay tôi và Bùi Na sẽ tổ chức hôn lễ, hôm qua tôi ở nhà và còn dọn đồ cô ấy nên về nhà nghỉ ngơi sớm, sao cô ấy có thể chết được?”

Mặt của Mã Long Uy đỏ bừng lên vì tức giận, liến thoắng phản bác lại Lục Minh Phi, đồng thời cố vùng vẫy. Lục Minh Phi giữ chặt lấy vai của anh ta khiến các khớp xương kêu lên răng rắc, Mã Long Uy nhăn mặt vì đau và không dám phản kháng nữa.

Lục Minh Phi áp giải Mã Long Uy ra xe, đồng thời nói với các đồng nghiệp: “Anh Hà, về Sở thôi.”

Trong phòng thẩm vấn lúc này, Đường Hàn Vũ ngồi dựa vào bàn, đưa tay đón tách cà phê Khương Vân Phạm vừa pha cho. Trước lúc Lục Minh Phi và các cảnh sát khác tới khu biệt thự, qua sự phân tích của Đường Hàn Vũ, Triệu Hà không những đã nhận tội mà còn khai ra Mã Long Uy là người lên kế hoạch cho vụ giết người cũng như địa chỉ của công ty và nơi ở của hắn.

Trong đầu của Đường Hàn Vũ không ngừng hiện lên cảnh tượng lúc đó. Sau khi Triệu Hà nhận tội xong, cô không nhìn thẳng vào người đối diện mà chỉ lạnh nhạt nói: “Cô tưởng rằng làm như vậy thì hắn sẽ đưa cô đi và đối xử tốt với cô sao? Triệu Hà, cô sai rồi, hắn là tội phạm giết người! Hắn đã mượn tay cô để giết người, nếu cô bị bắt, nhất định hắn sẽ mang theo tiền và bỏ trốn! Hơn nữa, vì

tiền hân đã vạch ra cả một kế hoạch tinh vi như vậy để giết người vợ chưa cưới của mình, cô nghĩ xem, người kế tiếp sau đây sẽ có thể là ai?"

Những lời nói của Đường Hàn Vũ khiến cho Triệu Hà thấy rất lo lắng, dường như có ai đó đang bóp chặt lấy cổ, hai mắt cô ta mở to, không nói được câu gì. Một lát sau, cô ta lắc đầu rất mạnh: "Không thể như thế được! Đó là vì anh ấy không yêu Bùi Na!"

"Đúng, hân không yêu Bùi Na, hân chỉ yêu nhất bản thân mình! Còn cô, tuy là bạn thân của Bùi Na, nhưng hoàn cảnh gia đình nhà cô không lấy gì làm khá giả, có thể nói là khó khăn. Cô ảo tưởng có một ngày cũng sẽ xinh đẹp và công việc thuận lợi như Bùi Na. Nhưng, những nốt mụn trên mặt đã khiến cô thấy tự ti, tính cách hướng nội khiến cô thiếu quan hệ giao tiếp, bạn bè từ hồi còn nhỏ có lẽ cũng không nhiều. Mặc dù cô làm việc rất chăm chỉ, nhưng cấp trên của cô lại không coi trọng. Trong lúc đó thì Bùi Na đã có đủ cả sự nghiệp và tình yêu, còn cô thì vẫn cứ lẹt đẹt như thế."

Triệu Hà nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Đường Hàn Vũ, dường như đã thấy được tri kỷ của mình, không nén được bật khóc: "Phải! Vì thế tôi mới ngưỡng mộ cô ta, thậm chí còn rất ghen ghét với cô ta. Điều đáng hận nhất là tôi và Mã Long Uy thực lòng yêu nhau, nhưng cô ta lại không chịu tác thành cho chúng tôi!"

Trong phòng thẩm vấn chỉ còn nghe thấy tiếng nức nở của phụ nữ. Một hồi lâu sau, Triệu Hà mới dần bình tĩnh trở lại, đưa tay gạt nước mắt trên mặt. Cô ta thừa nhận hành vi phạm tội của mình đúng như những gì mà Khương Vân Phàm đã miêu tả, đồng thời nói ra quá trình diễn ra sau đó.

Tám giờ hai mươi phút tối ngày mười tám, Triệu Hà ra sức níu kéo Bùi Na đang rất muốn rời đi, nói cho cô biết mình và Mã Long Uy đã có quan hệ với nhau và hi vọng đối phương có thể rời xa Mã Long Uy. Đầu tiên thì Bùi Na giật mình sững sốt, xong đó thì nhìn Triệu Hà với ánh mắt không thể tin nổi. Chuyện này chỉ thấy xuất hiện trong phim kịch, không ngờ lẽ nào bây giờ nó đã xảy ra với cô?

Nhưng rồi Bùi Na nhanh chóng tin chuyện đó, vì cô đã nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên bàn tay của Triệu Hà. Bỗng nhiên cô cảm thấy mặt mình nóng ran như bị đối phương tát cho một cái rất mạnh, vì thế cơn giận nổi lên, cô tuyên bố với Triệu Hà rằng cô và Mã Long Uy sẽ kết hôn với nhau, không thể nào tác thành cho đôi mèò mả gà đồng được.

Đúng lúc đó, trong lòng Triệu Hà nhen lên ý định giết người, cô ta đưa tay túm lấy tóc của Bùi Na, rồi giơ cô vào tường, sau đó bóp chặt cổ cô và gào lên: “Tại sao? Tại sao cô đã có đủ mọi thứ rồi mà vẫn không chịu nhường tôi dù chỉ là một chút yêu cầu này?!” Nếu cô đã hoàn mỹ như vậy thì hãy lên Thiên Đường cùng với Thượng Đế đi. Hẳn là Thượng Đế sẽ rất thích cô!”

Đường Hàn Vũ bất giác giật mình, cảnh tượng này đã từng xuất hiện trong đầu cô khi cô chạm vào tấm thiệp cưới, không ngờ nó cũng chính là cảnh tượng có thực trong vụ án.

“Biết điều hãy ngoan ngoãn một chút!” Từ bên ngoài vọng vào tiếng nói của Lục Minh Phi. Đường Hàn Vũ định thần nhìn lại thấy Lục Minh Phi đang áp giải Mã Long Uy vào phòng thẩm vấn.

Một lần nữa, ba người của Tổ Chuyên án đặc biệt lại ngồi xuống vị trí của mình, vẻ mặt ai cũng lạnh như băng, khiến cho không khí trong phòng giảm xuống cả chục độ. Trong mắt của họ ánh lên vẻ căm ghét và khinh bỉ. Mã Long Uy không khỏi run lên trước những ánh mắt ấy rồi bất giác đưa tay lên sờ vào cổ, kêu lên: “Các anh cảnh sát, các anh đã bắt nhầm người thật rồi! Bùi Na là vợ chưa cưới của tôi, sao tôi lại có thể giết chết cô ấy?”

Lục Minh Phi nhìn Mã Long Uy với vẻ lạnh lùng như vừa nghe xong một chuyện tiêu lâm, nên cười lạnh lùng: “Nếu anh không giết người thì sao lại phải chạy?”

Mã Long Uy cứng họng trước câu hỏi ấy, một hồi sau mới lắp bắp: “Lần đầu tiên thấy cảnh sát đến nhà, tôi nhát gan nên...”

Khuông Vân Phàm không muốn nghe những lời dối trá ấy nữa, lập tức nhấn vào nút của chiếc máy ghi âm, từ đó vọng ra lời của Triệu Hà: “Vâng, vụ án đó là do Mã Long Uy lên kế hoạch. Anh ấy bất ngờ phát hiện ra một bản di chúc của Bùi Na, trong đó có một điều là sau khi cô ấy chết thì tất cả tài sản của cô ấy sẽ thuộc về người chồng của cô ấy. Trước khi hôn lễ được cử hành thì Bùi Na và Mã Long Uy đã đăng ký kết hôn, về pháp luật thì đã là vợ chồng. Khi Mã Long Uy lên kế hoạch này còn nói với tôi, cách thức giết người sẽ không có một chút sơ hở nào...”

Đoạn ghi âm vừa kết thúc, Đường Hàn Vũ ném một túi ảnh cho người đối diện. Mã Long Uy mở những tấm ảnh bên trong ra, đó là những hình ảnh tại hiện trường phát hiện ra vụ án, nhưng vẻ mặt hắn không chút ngạc nhiên hoặc ăn năn. Khi xem đến bức ảnh chụp cảnh trong bốn tấm, hắn còn có vẻ chán ghét, khinh bỉ,

thậm chí có phần sợ hãi.

“Về thể hiện của hung thủ đích thực khi nhìn thấy người mà mình muốn giết hoàn toàn giống hệt như vẻ của anh bây giờ.

Nhân chứng và vật chứng đều đã đủ cả, anh có còn gì để nói nữa không?”

Mã Long Uy ngạc nhiên nhìn Đường Hàn Vũ đang nói ra những lời thẳng thắn đó, bất giác hấn ngựa cổ cười một hồi lâu tới cả phút đồng hồ rồi mới dần dần trở lại trạng thái bình thường, cúi đầu xuống nói hết động cơ giết người của mình.

Trong chuyện làm ăn thì Mã Long Uy và Bùi Na là đối tác của nhau. Bùi Na là một người rất yêu công việc, các mặt khác cũng đều rất xuất sắc, khiến cho không ít đàn ông ngưỡng mộ nhưng cũng không dám tiến tới. Mã Long Uy thì hoàn toàn không chút dẫn dắt theo đuổi Bùi Na suốt nửa năm và bằng những cách tỏ tình lãng mạn nhất, cuối cùng thì cũng đã thành công vào đúng ngày sinh nhật Bùi Na. Sau đó, Mã Long Uy muốn mở công ty ở Thái Lan. Trên cương vị là nhà đầu tư, Bùi Na là người thực hiện các công việc điều tra thị trường và đánh giá mức độ rủi ro, cô đã khuyên anh ta tốt nhất là trong hai năm này đừng nên mở kiểu công ty như vậy, nếu không thì sẽ gặp thất bại. Nhưng, Mã Long Uy hoàn toàn không hề coi trọng những lời khuyên ấy, căn cứ vào kết quả điều tra và nghiên cứu về thị trường của mình, anh ta cho rằng đó là ý tưởng tuyệt vời. Vì vậy, giữa hai người đã xảy ra xích mích và chiến tranh lạnh một thời gian. Đồng thời, kể từ lúc đó, Mã Long Uy cảm thấy, là một người phụ nữ mạnh mẽ, có lẽ Bùi Na rất coi thường mình.

Trong một lần tình cờ, Mã Long Uy phát hiện ra bản di chúc được cất giấu của Bùi Na, lập tức trong lòng anh ta nảy ra một ý nghĩ rất đáng sợ. Sau khi về nhà, anh ta thấy càng củng cố và hứng thú hơn với kế hoạch giết người và không nên được chia sẻ điều đó với Triệu Hà, đồng thời lợi dụng sự ghen ghét, đố kỵ của Triệu Hà để thực hiện âm mưu của mình.

Sau khi nghe xong những lời nhận tội của Mã Long Uy, Tổ Chuyên án Đặc biệt không hề cảm thấy có gì bất ngờ, vì tiền quả thật có thể khiến cho con người ta mê muội và đi vào con đường không thể quay đầu trở lại.

“Anh quen với một người có biệt danh là ‘Hoa hồng thép’ phải không? Đây là bông hoa hồng mà các đồng nghiệp của chúng tôi

tìm thấy ở sân sau nhà anh.” Lục Minh Phi chìa một chiếc cặp tài liệu bên trong đựng rất nhiều ảnh ra. Khương Vân Phàm chủ động mở ra xem, trên những bức ảnh ấy đều là một câu: GAME IS ON được viết bằng hoa hồng.

Mã Long Uy làm ra vẻ suy nghĩ một lúc rồi nói rất chắc chắn: “Đây là món quà cưới của một người bạn đang sống ở Chonburri tặng cho tôi. Lí do rất đơn giản, vì từ xưa tới nay, Chonburri được mệnh danh là ‘Hoa hồng đất Bắc’, nổi tiếng nhất là hoa hồng. Tuy nhiên, tôi không hề quen với ‘Hoa hồng thép’ mà các anh nói tới.”

“Vậy, tại sao trong cách thức giết người của anh lại đổ tinh dầu hoa hồng vào?” Khương Vân Phàm hỏi với vẻ mặt ngờ vực.

Mã Long Uy bắt giác có vẻ ngạc nhiên, lắc đầu tỏ ra mình không hiểu gì, những dòng nước mắt hối hận chảy dài trên má.

Kết cục của vụ án cô dâu mặc áo da khiến người ta thấy rất buồn, tiền quả đúng là nguồn cơn của mọi tội lỗi, có biết bao nhiêu người đã phải chết vì tiền? Mã Long Uy và Triệu hà chắc chắn sẽ bị sự trừng phạt thích đáng của pháp luật. Vụ án tuy đã kết thúc, nhưng ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt thì vẫn cảm thấy khó hiểu, không lẽ dòng chữ tiếng Anh được viết bằng hoa hồng và tinh dầu hoa hồng là ám thị của “Hoa hồng thép”?

Vụ án thứ ba

VỀ MẶT CẮT HẦU

Rực rỡ như hoa mùa hạ, chết đẹp như đêm thu

Tagore

Lời dẫn

Ngày hai mươi hai tháng năm trên sân thượng của tòa nhà truyền thông, xác của một nữ phóng viên treo lơ lửng. Sợi dây thừng màu trắng thít chặt vào chiếc cổ nhỏ đầy máu tươi của cô, mái tóc dài đen nhánh khẽ vờn theo làn gió không che hết khuôn mặt được hóa trang thành chú hề. Qua khám nghiệm của pháp y, phát hiện thấy hung thủ đã cắt đứt gân tứ chi của nạn nhân và buộc chúng phải chảy máu. Tuy nhiên, vết thương chí mạng chính là ở cổ họng, cách thức cắt cổ họng của hung thủ rất tàn độc. Vì làm như vậy, dây thanh sẽ bị tổn thương và nạn nhân sẽ không còn cơ hội để mà kêu cứu.

Về mặt cắt hầu

Rực rỡ như hoa mùa hạ. Chết đẹp như đêm thu

Tagore

Trời mờ sáng, mặt trời vẫn còn chưa nhô lên, bảo vệ của tòa nhà truyền thông đã bắt đầu công việc của một ngày. Anh ta đi kiểm tra cả tòa nhà một lượt, khi bước ra thì dừng chân đứng lại một chút ở chỗ cầu thang tối và lạnh. Lập tức, một giọt chất lỏng rơi từ đầu xuống làm ướt chiếc áo bảo vệ của anh ta, rồi theo bờ vai chảy xuống cánh tay. Anh bảo vệ cúi đầu xuống nhìn, tay thì đưa lên sờ vào chất lỏng dính trên vai và lập tức giật thót người, sao mình lại bị chảy máu thế này?

Sau khi kiểm tra thấy trên người không có vết thương nào, anh bảo vệ bước mấy bước, neho mắt ngược nhìn lên trên. Thế rồi anh ta sững người hoảng hốt, tay đưa lên giụi mắt, rồi lại mở ra nhìn cho chắc chắn, lập tức mặt anh ta trắng bệch, mồ hôi vã ra đầy trán.

Anh bảo vệ đã nhìn thấy xác của một phụ nữ treo lơ lửng trên sân thượng của tòa nhà. Sợi dây thừng thắt chặt vào chiếc cổ đang chảy đầy máu tươi của cô, mái tóc dài đen nhánh khẽ vờn theo làn gió không che hết khuôn mặt được hóa trang thành chú hề. Anh ta định thần lại thì nhìn thấy trên bức tường ngoài của tòa nhà đều dính một chất lỏng màu đỏ, và chất lỏng ấy chính là máu chảy ra từ xác của người phụ nữ.

Anh bảo vệ lập tức chạy vào phòng bảo vệ gọi điện, những ngón tay run rẩy nhấn vào các số của cảnh sát, mắt vẫn không thôi ngược nhìn lên xác của người phụ nữ và lập cập nói: “A lô... đề nghị cảnh sát mau tới tòa nhà truyền thông của Chiang Uri, ở đây có người bị treo trên sân thượng... không phải là tự sát, là bị giết!”

Mười phút sau, một chiếc xe cảnh sát SUV đến ngay tòa nhà truyền thông, từ trên xe bước xuống là bốn người ăn mặc khác nhau. Vừa nhìn thấy Lục Minh Phi với bộ cảnh phục trên người, anh bảo vệ bèn chạy đến, cuống quýt nói: “Chào đồng chí cảnh sát, cuối cùng thì các anh cũng đã tới!”

Lục Minh Phi gỡ cặp kính đen xuống, nhìn anh bảo vệ một cái rồi hỏi: “Anh là người gọi điện báo cho cảnh sát phải không? Anh phát hiện thấy xác chết từ bao giờ?”

Anh bảo vệ vội đáp: “Vâng, đúng rồi... là tôi gọi điện báo. Tôi đã phát hiện ra vào lúc đi tuần buổi sớm nay, mười một giờ đêm hôm qua tôi đi kiểm tra vẫn chưa thấy gì trên sân thượng.”

Lục Minh Phi định hỏi tiếp nhân viên bảo vệ về những tình hình khác thì Khương Vân Phạm xen vào: “Có phải anh giết người đâu, sao lại phải căng thẳng thế?”

Nhân viên bảo vệ ngây người một chút rồi nôn nóng nói: “Đồng chí cảnh sát, tôi tuyệt đối không giết người! Sáng sớm nay tôi đi tuần, thế rồi lúc đi ra khỏi tòa nhà thì phát hiện thấy xác của người phụ nữ đó.” Nói rồi, anh ta đưa tay chỉ lên cái xác đang lơ lửng trên sân thượng.

Đường Hàn Vũ nhìn vẻ lo lắng của nhân viên bảo vệ, bất giác mỉm cười. Nếu mà lại nhìn thấy cái xác mặc áo trắng, tóc xõa dài ấy vào

ban đêm hẳn anh ta sợ đến chết ngất!

Nhân viên bảo vệ thì thảo: “Tôi làm bảo vệ ở đây năm năm rồi, lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy...”

Bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt chẳng ai còn tâm trạng để nghe nhân viên bảo vệ nói tiếp, tất cả đều nhìn lên sân thượng theo tay chỉ của anh ta. Tuy khoảng cách khá xa, nhưng vẫn lơ mơ thấy được bộ trang phục màu trắng trên người xác chết cùng sợi dây có biển tên, cách trang điểm lạ lùng trên khuôn mặt với bên trái màu đen, bên phải màu trắng, mũi thì tồ đỏ như quả cà chua. Những vết máu trên người nạn nhân dường như đã bị thời gian và gió làm cho khô.

Khuông Vân Phàm nhìn lên xác chết một hồi, rồi đi đi lại lại như đang suy nghĩ điều gì đó. Một hồi lâu sau, anh thốt ra một loạt vấn đề: “Hung thủ làm như vậy là vì mục đích gì? Cách ăn mặc của nạn nhân xem ra là của một nữ nhà báo. Nhưng sao mặt lại trang điểm thành chú hề với bên trắng bên đen như vậy? Hung thủ hóa trang cho nạn nhân xong thì treo lên sân thượng, ngụ ý là gì đây?”

Đường Hàn Vũ cũng nhìn xác của nữ nạn nhân một hồi lâu, cô chú ý đến sợi dây thừng màu trắng đã bị máu nhuộm đỏ, giọng nói của cô cũng bắt đầu nhanh hẳn lên: “Mục đích của việc hung thủ treo xác nạn nhân lên như thế có lẽ có hai khả năng. Một là, cố ý thu hút dư luận xã hội, sau khi giết chết nữ nhà báo phơi bày việc làm đó bằng cách thức kiêu ngạo nhất để tạo ra áp lực cho việc phá án của chúng ta. Khả năng thứ hai, có lẽ hung thủ muốn nạn nhân mãi mãi không thốt được thành lời nên đã cắt đứt cổ họng của nạn nhân, máu đã chảy nhuộm đỏ sợi dây thừng màu trắng, còn việc mà hắn treo xác nạn nhân lên là ngầm nhắc nhở phóng viên của tòa truyền thông khi phát ngôn phải cẩn thận, chớ có viết bài lung tung.”

Lục Minh Phi gật đầu như suy nghĩ điều gì đó: “Tôi cảm thấy khả năng tình huống một là nhiều hơn.”

Vu Phong Ngâm cầm chiếc hòm dụng cụ đứng bên nghe xong bèn bước về phía cầu thang máy của tòa nhà mà không hề để lại tiếng bước chân. Cô quay đầu lại, nheo mắt nói với mọi người: “Các anh định đứng nhìn xác chết hết cả buổi sáng dưới ánh mặt trời à? Nhanh chóng lên kiểm tra hiện trường thôi chứ!”

Lúc cả Tổ Chuyên án Đặc biệt đi lên sân thượng, thì phía dưới gác vang lên hàng tràng còi cảnh sát. Cảnh sát già họ Hà cùng một

nhóm đồng nghiệp lần lượt tới tòa nhà truyền thông, lập tức dùng hàng rào phong tỏa, phong tỏa ngay hiện trường. Cũng rất nhanh, trong hành lang của tầng cao nhất của tòa nhà đã chật cứng cánh phóng viên, họ giơ máy ảnh và micro, tìm cách len vào chụp ảnh hiện trường và phỏng vấn.

Cảnh sát Hà đứng ở lối lên sân thượng, nên chẳng mấy chốc đã bị cánh phóng viên chen tới mức đổ cả mặt lên. Sau một hồi lớn tiếng không ăn thua, anh ta quyết định đuổi hết bọn họ xuống dưới không chút nể nang. Cánh phóng viên không chịu bỏ cuộc, họ tùm tùm thành từng tốp hòa cùng với những nhân viên ở bên ngoài đại sảnh của tầng một, rồi vừa chụp ảnh xác chết trên sân thượng vừa ghé tai nhau thì thầm.

Trên sân thượng, Khương Vân Phàm nhìn quanh, phát hiện thấy ngoài các thiết bị truyền phát vệ tinh và điều hòa thì không còn có gì khác nữa. Anh bèn thốt lên: “Nơi này đúng là một nơi lí tưởng cho việc giết người. Sân thượng của tòa nhà cao mười tầng, ngoài việc xung quanh không có ai, đến cả một cái camera cũng không có!”

Đường Hàn Vũ đứng bên cạnh, bình thản nói: “Có điều, nếu xác định được chính xác thời gian tử vong của nạn nhân thì chúng ta sẽ có thể đề nghị xem hình ảnh giám sát việc ra vào thang máy từ camera.”

Khương Vân Phàm hơi ngây người một chút rồi gật đầu tỏ ý đồng tình với lời nói của Đường Hàn Vũ. Quay lại nhìn thì thấy Vu Phong Ngâm đang ngồi xổm trên đất xỏ chiếc bọc giầy, tiếp đó lấy một đôi găng tay màu trắng từ trong túi áo ra, đeo lên tay rồi mới xách hòm dụng cụ pháp y lên bước vào phạm vi của hiện trường.

Lục Minh Phi muốn vào trước quan sát, rồi sau đó khênh xác nạn nhân vào nên đã ngốc nghếch đi theo Vu Phong Ngâm, nhưng lập tức bị Vu Phong Ngâm ngăn lại.

Một tay Vu Phong Ngâm chặn ngực Lục Minh Phi lại, chau mày nói: “Này, đừng có làm hỏng các dấu vết còn lại ở hiện trường. Với hiện trường vụ án như thế này, tôi phải làm giám định dấu chân đã, phiền anh hãy quay lại chỗ chờ cho một lúc.”

Lục Minh Phi ngượng ngùng, cúi xuống nhìn bàn tay trắng nõn của Vu Phong Ngâm, khẽ ho một tiếng, đáp: “Người đẹp họ Vu, bàn tay của cô có thể đừng chạm vào ngực tôi được không?”

Vừa dứt lời, Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ bật cười phì, đưa

mắt nhìn vào cử chỉ thân mật giữa hai người.

“Chạm vào anh thì sao? Cũng đâu có phạm pháp, anh cũng chẳng thể bắt tôi được!” Tuy miệng nói thế, nhưng gò má của Vu Phong Ngâm cũng đỏ bừng lên. Cô ngượng nghịu rút tay về, mắt thì nguityt Lục Minh Phi một cái, nhìn anh ta mỉm cười lui về chỗ cũ.

Vu Phong Ngâm bước vào hiện trường, đặt hòm dụng cụ xuống, chỉ vào chỗ bê tông sạch, nói: “Hung thủ có ý thức chống trình sát cực mạnh, sau khi giết người xong đã xóa sạch vết máu trên hiện trường, đến một giọt cũng không để rơi rớt! Tuy nhiên...” Bỗng nhiên cô đi tới chỗ gần ngay xác chết, nhìn vào một nửa vết giày dính máu hơi hé ra, mặt thoáng nở nụ cười.

Khuơng Vân Phàm nhìn thấy Vu Phong Ngâm lập tức quay trở lại, lấy một chiếc ống nghiệm thủy tinh dài nhỏ từ trong hòm dụng cụ, một tay vẩy ống nhỏ giọt đầu nhựa để hút thuốc vào, rồi sau đó đổ nước thuốc vào trong ống nghiệm. Không nén được tò mò, anh hỏi: “Cô có thể nghĩ ra cách để xác định hung thủ đã tiến hành mưu sát bằng tư thế nào không?”

Đường Hàn Vũ cho rằng, bây giờ mà muốn xác định tư thế mưu sát của hung thủ thì còn quá sớm, nên đề nghị: “Nhưng tôi thấy rằng nên xác định thời gian tử vong trước, như thế thì chúng ta mới có thể xem lại hình ảnh từ camera và từ đó thu hẹp phạm vi những người tình nghi.”

Khuơng Vân Phàm nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của cô, có vẻ không vui, nên lời nói ra cũng có mùi thuốc súng: “Thưa cô Đường, hiện tại, căn cứ từ việc hung thủ xóa sạch hiện trường thì tôi e hẳn cũng đã sớm xóa hình ảnh trong camera rồi!”

Lục Minh Phi thấy hai người có nguy cơ tranh cãi, bèn đưa tay ra hiệu dừng lại, rồi nói như khuyên: “Hai người đừng vội, hãy chờ kết quả khám nghiệm của Vu Phong Ngâm rồi hãy thảo luận.”

Đường Hàn Vũ lặng lẽ nhìn Khuơng Vân Phàm, mặc dù trong lòng thấy không thoải mái và cho rằng Khuơng Vân Phàm cố chấp và ngang ngạnh, nhưng cô vẫn cố nén những lời công kích chực thốt ra khỏi miệng, lặng lẽ gật đầu. Trước ánh mắt của cô, Khuơng Vân Phàm cũng cảm thấy có phần lúng túng nên quay đi nhìn Vu Ngâm Phong đang làm thí nghiệm.

Mười phút trôi qua rất nhanh, Vu Ngâm Phong chăm chú nhìn vào chiếc ống nghiệm có chứa nước thuốc màu xanh, rồi sau đó từ từ đứng dậy, xả nước thuốc vào chỗ có nửa dấu giày dính máu. Sau

khi nước thuốc màu xanh gặp sàn bê tông, lập tức vết giày có dính máu biến thành màu xanh đậm, tiếp đó dần dần hiện ra hình dạng của cả dấu giày.

Hiện tượng kì lạ ấy khiến cho Lục Minh Phi há hốc mồm và thấy khó hiểu, bất giác lên tiếng hỏi: “Vu Phong Ngâm, như thế là sao? Cô đang biểu diễn ảo thuật à?”

Vu Phong Ngâm bình thần nhìn anh ta, rồi lắc đầu như một giáo viên bất lực: “Đội trưởng Lục, người xưa nói: Trẻ không học, già buồn đau, có lẽ câu nói đó hợp với kiểu học sinh như anh. Tôi đang dùng chất nhuộm màu protein có tên là Amino để làm tăng dấu giày, từ đó tìm ra dấu vết để lại của hung thủ tại hiện trường. Anh nhìn xem, bây giờ thì tôi đã có thể căn cứ vào dấu giày để phán đoán cỡ giày, chiều cao của hung thủ. Chờ khi tôi về phòng thí nghiệm của trung tâm, thông qua trình tự tăng cường hình ảnh của máy tính thì sẽ có được thông tin về kiểu loại giày.”

Lục Minh Phi nghe xong, không những không để bụng trước những lời phê bình uyển chuyển của cô, mà còn khen ngợi với vẻ mặt sùng sốt: “Thật diệu kì!”

Lục Minh Phi dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn về đám màu xanh thẫm, lập tức thấy một dấu chân từ từ hiện ra. Vu Phong Ngâm lập tức dùng miếng gạc lau nước thuốc còn lại, tiếp đó lấy chiếc máy ảnh MING BU U16 chuyên dụng của cảnh sát ra để chụp. Sau khi chụp xong, cô lại lấy thước ra đo kích thước dấu chân, và còn liếc nhìn sang đôi giày dưới chân của Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm, tiếp đó nói: “Tên này cỡ chân to thật! Tôi nghĩ có lẽ cũng chẳng kém cỡ giày của anh Khương đâu, cũng phải là cỡ trên dưới bốn mươi ba. Căn cứ theo cỡ giày thì có thể đoán, hung thủ là một gã đàn ông.”

Manh mối này rõ ràng là một đột phá dành cho Tổ Chuyên án Đặc biệt. Căn cứ vào cỡ giày, khoảng cách bước chân và những manh mối khác, họ đã dần dần thu hẹp phạm vi những người tình nghi, khiến cho hung thủ nhanh chóng quy án.

Vu Phong Ngâm lấy xong dấu chân, ra hiệu cho Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm đeo găng tay vào đưa xác của nữ nạn nhân treo bên ngoài xuống. Để giữ cho xác chết được nguyên vẹn, hai người đàn ông không dám dùng lực mạnh, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm hỏng mất chứng cứ quan trọng và bị Vu Phong Ngâm giọng lưỡi nanh nọc mắng cho một trận.

“Anh Hà, lại giúp cho một tay, tiện thể chuẩn bị sẵn cái túi ni lông màu đen đi!” Lục Minh Phi nhú mồm, giơ tay vẫy cảnh sát Hà đang đứng ở cửa.

Cảnh sát Hà đáp lại một tiếng rồi tìm một hời trong túi mà không thấy chiếc túi ni lông màu đen đâu, vội lấy ra hai mảnh vải đen trải lên đất, sau đó đeo găng tay, đứng vào giữa hỗ trợ hai người kia. Khi xác của nạn nhân được đưa xuống, đầu vừa vặn quay về phía cảnh sát Hà. Trong khoảnh khắc mặt đối mặt, cảnh sát Hà chỉ nhìn có một cái mà đã sợ đến tái mét mặt. Ở chỗ vết thương bị cắt trên cổ, sợi dây thừng hằn sâu vào bên trong, trông thật đáng sợ!

Cảnh sát Hà nâng phần đầu, Khương Vân Phàm nâng phần thân, Lục Minh Phi phụ trách hai chân, ba người từ từ đặt xác nạn nhân lên tấm vải đen. Hai người phụ nữ còn lại cũng bước tới nhìn. Vu Phong Ngâm đã rất quen với cảnh tượng như thế này nên định ngồi ngay xuống kiểm tra xác chết, đúng lúc ấy nghe thấy tiếng Đường Hàn Vũ ọ ẹ mấy tiếng, tuy nhiên phản ứng của Đường Hàn Vũ lần này rõ ràng là đã tiến bộ hơn hẳn lần trong nhà tắm rất nhiều.

Một tờ giấy ăn chìa ra trước mắt Đường Hàn Vũ, cô ngẩng đầu lên thì thấy Lục Minh Phi đang mỉm cười với mình. Cô sửa lại mái tóc bị rối, đón lấy tờ giấy ăn lau lên miệng, đáp: “Cảm ơn. Tôi không sao đâu, sẽ phải quen thôi.”

“Lần đầu tiên tôi giải quyết vụ án, phản ứng còn dữ dội hơn cô nhiều, tôi cứ phải ôm lấy bồn cầu mà nôn thốc nôn tháo. Có lần, có người thấy thế không nhìn được đã phải khuyên tôi là lần sau đi phải nhớ mang theo cả bồn cầu. Tôi tin đó là thật, nên lần sau đó đã mang theo người một chiếc thùng cát tông, kết quả bị đồng nghiệp cười vào mũi.” Khi kể lại chuyện cũ, mắt của Lục Minh Phi sáng lên, dường như anh ta đang nhớ đến những tháng ngày tươi đẹp ở trong nước.

“Nghe anh nói vậy thì tôi thấy yên tâm rồi. Tôi lại cứ nghĩ chỉ có một mình tôi mới như vậy.” Đường Hàn Vũ đùa.

Khương Vân Phàm dường như cũng đã nghe được câu chuyện giữa hai người, nên cứ đứng từ xa nhìn Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ một hồi lâu. Thấy họ nói nói cười cười, nhất là thấy Đường Hàn Vũ vốn dĩ lạnh lùng như băng cất tiếng cười to, tự nhiên anh thấy khó chịu trong lòng, nhưng không hiểu vì lý do gì, vì vậy quay ngoắt lại nhìn Vu phong Ngâm khám nghiệm xác

chết.

Mô phỏng hành vi phạm tội

Vu Ngâm Phong nhắc bàn tay của người chết lên nhìn, rồi đột nhiên lấy chiếc kính phóng đại từ trong túi ra soi lên đó. Khi soi đến kẽ móng tay của người chết, sắc mặt cô có chút thay đổi. Tiếp đó, cô lấy từ trong hòm dụng cụ ra một chiếc hộp vuông nhỏ và một chiếc nhíp, dùng nhíp gấp lấy mảnh vụn trong kẽ móng tay và cho vào trong chiếc hộp nhỏ. Sau đó, cô tiếp tục dùng kính phóng đại quan sát chân của nạn nhân, đặc biệt là mặt trong của bấp dùi, sắc mặt của cô bỗng chốc trở nên nghiêm trọng. Cát chiếc kính phóng đại xong, cô lấy ra một chiếc nhíp khác và một chiếc ống nghiệm, bắt đầu tiến hành thí nghiệm.

Khuơng Vân Phàm chưa tiếp xúc với tri thức kiểu này, nên không hiểu được việc làm của Vu Ngâm Phong trong một lúc, vì thế bất giác lại đưa mắt liếc nhìn về phía Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ, thấy hai người đó vẫn nói nói, cười cười, trong lòng lại càng thấy không vui, bèn lên tiếng với giọng trách móc: “Này, rút cục thì hai người có định đi điều tra vụ án hay không đấy?”

Đường Hàn Vũ quay lại nhìn, thấy trên khuôn mặt điển trai của Khuơng Vân Phàm lộ rõ vẻ không vừa lòng, chợt nhận thấy sự vô ý của mình nên vội vừa đi về phía xác nạn nhân vừa lên tiếng hỏi Vu Ngâm Phong: “Có phát hiện thấy cái gì mới không?”

Lục Minh Phi nhìn vẻ mặt khó coi của Khuơng Vân Phàm, vội cử cảnh sát Hà đi điều tra hình ảnh lưu lại trong camera và thân phận của nạn nhân cũng như các mối quan hệ, xích mích của nạn nhân lúc còn sống và cả công việc mà người ấy đang làm. Cảnh sát Hà ghi chép xong, lập tức dẫn theo một viên cảnh sát khác đi xuống gác.

“Tôi đã cử cảnh sát Hà đi điều tra những thông tin liên quan đến nạn nhân rồi, chờ một chút sẽ có tin tức thôi.” Khuơng Vân Phàm nghe xong câu trả lời đó của Lục Minh Phi mới gật đầu vừa lòng.

Vu Ngâm Phong chìa chiếc hộp nhỏ trong tay và ống nghiệm ra cho mọi người xem rồi giải thích: “Tôi đã lấy được từ móng tay của nạn nhân một số mảnh vụn, đoán là của hung thủ để lại, điều đó cũng nói lên rằng nạn nhân đã chống chọi lại. Ngoài ra, tôi còn lấy được một chút vết tinh trùng ở phần thân dưới của nạn nhân. Điều đó chứng tỏ, hung thủ có ý định xâm hại tình dục đối với nạn nhân, nhưng rồi đột ngột dừng lại.”

Phát hiện bất ngờ này khiến Khương Vân Phàm nhúu mày suy nghĩ, hai tay anh đan vào nhau, môi mím lại, lẩm bẩm như nói một mình: “Vì sao hung thủ lại đột ngột từ bỏ ý định xâm hại tình dục nhỉ?”

Vu Ngâm Phong trợn mắt lên: “Có trời mà biết trong đầu của bọn đàn ông các anh nghĩ những gì. Dù sao anh cũng là một người đàn ông, lẽ ra anh phải rõ điều đó chứ?”

Khương Vân Phàm chìa hai bàn tay ra, nhún vai: “Rất xin lỗi, đây vẫn còn là một đồng trinh, nên không hiểu lí do gì trong đó.”

Vu Ngâm Phong nghe thấy những lời tự bạch ấy, mỉm cười, chớp chớp đôi mắt to rồi quay sang nói với Đường Hàn Vũ: “Tôi đã thu thập xong những vật chứng có liên quan rồi, bây giờ tôi về trước để làm giám định đây. Hễ có kết quả, tôi sẽ lập tức gọi điện cho cô.”

Đường Hàn Vũ khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn theo Vu Phong Ngâm. Lục Minh Phi tiễn Vu Phong Ngâm xuống dưới gác, đồng thời ngăn cánh nhà báo đang tìm cách vây lấy cô, chờ cô lên xe cảnh sát xong thì mới quay trở lại cánh cửa trên sân thượng.

Khương Vân Phàm cúi đầu đi quanh xác nạn nhân hai vòng, sau đó dừng lại ở chỗ đầu của nạn nhân, chỉ vào tứ chi và chiếc cổ sưng vù của người ấy, phân tích: “Mọi người nhìn kĩ mà xem, bây giờ động tác của xác chết giống như một con rối bị đứt tứ chi. Ở cổ, ngoài dấu vết sợi dây thừng thắt chặt, họng còn có một vết thương chí mạng. Vết thương rất nông và hướng ra ngoài, có lẽ bị một vật sắc nhọn cứa vào và làm rách lớp da ngay lập tức.”

Đường Hàn Vũ nhìn vào vết thương ở cổ họng và tứ chi của nạn nhân theo tay của Khương Vân Phàm, đồng thời cũng có những phán đoán của riêng mình: “Hung thủ đã dùng dao rất chuẩn xác, dường như hạ dao xuống là trúng ngay vào điểm yếu và hoàn toàn toàn không chút do dự. Trong lĩnh vực tâm lí học tội phạm có một bệnh gọi là bệnh nghiện rối, nguồn gốc của căn bệnh kì quái ấy từ một vụ án nước ngoài, hung thủ thích chặt đứt tứ chi của nạn nhân, lại còn trang điểm cho nạn nhân, hóa trang cho họ trở thành những chú hề.”

Lục Minh Phi nói với vẻ như đang suy nghĩ: “Hai người đang nghi ngờ hung thủ đã phạm tội theo cách mô phỏng tội phạm nước ngoài? Không lẽ hung thủ là một gã biến thái về tâm lí?”

Khương Vân Phàm lắc đầu, mỉm cười, đáp: “Trong cái đầu hạt nho của anh chứa những thứ gì thế? Hãy học tôi đây này, chỉ nên đưa

những tri thức hữu dụng vào đầu thôi, hãy gạt bỏ tất cả những thứ... tình tình ái ái vô dụng đó ra khỏi đầu đi!”

Lục Minh Phi biết ý tứ trong câu cuối của Khương Vân Phàm là muốn ám chỉ việc anh và Đường Hàn Vũ chuyện trò với nhau lúc trước, định phản bác lại thì lại nghe thấy Khương Vân Phàm nói tiếp bằng giọng rất bình tĩnh: “Anh quá võ đoán rồi, hung thủ bắt chước người khác khi phạm tội có lẽ là để đánh lạc hướng chúng ta.”

Đường Hàn Vũ gật đầu: “Đúng thế, khả năng đánh lạc hướng cũng rất cao, vì cho đến giờ thì nguyên nhân mà nạn nhân xuất hiện ở sân thượng vẫn chưa được làm rõ. Sherlock Holmes có một câu nói rất nổi tiếng: Trước khi nắm hết mọi chứng cứ, nói cách khác là trước khi loại bỏ hết mọi thông tin không thể có, chúng ta không nên tùy tiện đưa ra kết luận, điều đó sẽ khiến cho việc phán đoán lệch lạc, phiến diện.”

Đường Hàn Vũ vừa nói xong, Lục Minh Phi đập vào đầu một cái, anh đã nhớ ra, giáo sư trong trường cảnh sát cũng đã từng nói câu này, vì thế anh gật đầu lia lịa, rồi chìa ngón tay cái về phía Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm. Không nghi ngờ gì, hai cao thủ này đã cho anh ta một bài học rất quan trọng.

Trong lúc đó, trong phòng thí nghiệm ở Trung tâm pháp y, Vu Phong Ngâm mặc áo bờ lu, tay đeo găng, miệng đeo khẩu trang đang dùng nhíp gấp mảnh vụn từ trong chiếc hộp nhỏ đặt lên tấm kính, rồi đưa tấm kính vào dưới chiếc kính hiển vi. Cô ghé mắt vào ống kính hiển vi quan sát một hồi lâu, phát hiện ra trong đám mảnh vụn ấy có một hạt bụi màu hồng đào nổi lên trên. Mặt cô hiện rõ vẻ ngạc nhiên, để cho chắc chắn, cô kiểm tra lại đám mảnh vụn đó một lần nữa, kết quả vẫn hiện ra hạt bụi màu hồng đào. Cô nhận thấy, vụ án này phức tạp hơn rất nhiều so với suy nghĩ!

Tiếp đó, cô ngồi xuống trước bàn máy tính, sử dụng trình tự làm tăng hình ảnh, so sánh dấu giày mờ nhạt thu được ở hiện trường với ngân hàng số liệu mẫu hình ảnh đáng đi. Những hình ảnh trước mắt cô lướt qua rất nhanh, khoảng năm phút sau, cuối cùng đã tìm được vật đối ứng với dấu giày đó, đó là một đôi giày thể thao, dưới đáy giày có in logo bằng tiếng Anh, hơn nữa, cô đã suy đoán đúng, cỡ của đôi giày đó là số bốn mươi ba.

Chút phát hiện đó khiến cho Vu Phong Ngâm rất vui, cô tháo chiếc khẩu trang xuống, cởi một chiếc găng tay ra rồi gọi điện đến cho Đường Hàn Vũ. Sau khi máy thông, cô vội thông báo: “Qua

kiểm tra và phân tích, cỡ của đôi giày đúng là số bốn mươi ba, dưới đế giày in thương hiệu của LAVENS. Tuy nhiên, có một phát hiện hơi bất ngờ, mẫu vụn mà tôi lấy được từ kẽ móng tay của người bị hại trong đó có những hạt từ một loại phấn trang điểm!"

Ở đầu dây bên kia, Đường Hàn Vũ đang ngáy người ra, vẻ sáng rực lúc trước trong đôi mắt giờ đã thay bằng vẻ tối sẫm. Gì thế? Cô đã không nghe nhầm đấy chứ?

Khuơng Vân Phàm thấy cô ngáy người ra, bèn lên tiếng gọi nhưng vẫn thấy cô không trả lời, bèn giật lấy điện thoại và hỏi thẳng Vu Phong Ngâm. Không ngờ, ngay lập tức anh đã cầm chiếc điện thoại, nháy lên vẻ phấn khởi, miệng thì nở nụ cười: "Cô chắc chắn chứ? Thế thì hay quá rồi!"

Lục Minh Phi nhìn thấy phản ứng của hai người mà không hiểu gì.

Khuơng Vân Phàm thấy vẻ mặt ngơ ngác đó của Lục Minh Phi, bèn giải thích: "Vu Phong Ngâm nói, phán đoán về cỡ giày là chính xác, nhưng, kết quả từ kẽ móng tay của người bị hại mà cô ấy thu được cho thấy mẫu vụn đó có những hạt của một loại phấn trang điểm. Điều đó có nghĩa là hung thủ là một thiên tài, vụ án trở nên phức tạp và đầy thách thức!" Nói xong, anh nhét trả lại chiếc điện thoại vào tay của Đường Hàn Vũ, phấn khích tới mức cứ đi đi lại lại mấy lần.

Lục Minh Phi chau mày nhìn Khuơng Vân Phàm, nếu như vậy thì lại càng khó tóm được hung thủ, và đối với những người đi phá án như bọn Lục Minh Phi thì lẽ ra phải lấy làm đau đầu vì chuyện đó mới đúng, ấy thế mà tại sao Khuơng Vân Phàm lại có vẻ phấn khởi thế nhỉ?

Đường Hàn Vũ nhìn Lục Minh Phi một cái, rồi nói cho anh biết, đối với một kẻ khủng phân tích hành vi tội phạm như Khuơng Vân Phàm thì việc gặp một hung thủ là thiên tài là một chuyện rất hiếm, hơn nữa hung thủ thiên tài lại mong muốn bị bắt, mong muốn được mọi người biết đến!

Lục Minh Phi đã dần hiểu ra, cho dù là người chết bị giết hay người vô tội bị vào tù oan uống, hoặc hung thủ dã man, thì việc gặp kiểu người như Khuơng Vân Phàm cũng đều là một sự may mắn.

Đột nhiên, trời tối lại, mặt trời bị che khuất, bầu trời xám xịt, dường như ông trời đã thay người chết gây áp lực cho họ. Bốn bề vạn vật đều im ắng, Khuơng Vân Phàm bước tới bên xác của nạn

nhân, trong lòng nhen lên rất nhiều câu hỏi: Hung thủ đi giày của nam giới, rồi thực hiện hành vi tấn công tình dục chớp nhoáng với nạn nhân, nhưng trên người thì lại có phần trang điểm, vậy kẻ đó là một người như thế nào? Có mối quan hệ như thế nào với nạn nhân? Liệu có phải đó là một nữ hung thủ giả dạng đàn ông để đánh lạc hướng chúng ta không?

“Tuýt, tuýt” tiếng kêu của chuông di động cắt ngang luồng suy nghĩ của Khương Vân Phàm. Anh nhìn về phía Lục Minh Phi, thấy anh ta khua khua chiếc di động, nói: “Sếp gửi một video giám sát đến!”

Khương Vân Phàm bước tới, giằng lấy chiếc di động, nhìn kĩ đoạn video giám sát. Đường Hàn Vũ cũng sán lại, thấy trên video hiện rõ mốc thời gian là mười một giờ bốn mươi ba phút ngày hai mươi hai tháng năm, một bóng người cao gầy bỗng nhiên xuất hiện ở cửa thang máy của tòa nhà truyền thông. Từ thân hình mảnh khảnh của người đó thì có thể thấy đó dường như là một người phụ nữ cao lớn. Trong khoảng một giờ sáng, người khả nghi đó lại xuất hiện ở cửa thang máy, có lẽ đó cũng là lúc người ấy rời khỏi tòa nhà truyền thông.

“Không lẽ hung thủ là một phụ nữ? Không lẽ lại biến thái đến mức ấy?” Về ngạc nhiên hiện nhanh trên mặt của Đường Hàn Vũ.

“Hung thủ đã đi đôi giày của đàn ông, người cao lớn, lại còn trang điểm nữa... tôi đoán, chưa biết chừng đó là một quái nhân cũng nên.” Lục Minh Phi nói một câu không cần nhắc.

Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ cùng quay đầu lại nhìn Lục Minh Phi, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên và vui mừng. Sao họ lại không nghĩ ra được nhỉ? Đây có lẽ là một điểm rất đặc biệt của nước Thái. Giả thử hung thủ là một quái nhân, thì kết quả mà Vu Phong Ngâm vừa xét nghiệm xong đã có được lời giải thích rất rõ ràng.

Khương Vân Phàm vỗ vai Lục Minh Phi, “Thì ra một bộ óc bình thường cũng không phải là không có ích!”

Lục Minh Phi đáp lại bằng một cái nhìn lạnh lùng: “Cậu khen người khác một câu thì sẽ chết à?”

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, cảnh sát Hà đã mang mấy túi tài liệu đến, vừa thở hổn hển vừa nói: “Tối hôm đó thiết bị giám sát trong thang máy xảy ra sự cố, nên chỉ tra ra được hình ảnh giám sát vừa này đưa cho đội trưởng Lục. Chúng tôi không tìm thấy di

động của nạn nhân, mà chỉ có tài liệu về mấy người này. Qua tiết lộ của những người đồng nghiệp thì buổi tối ngày hôm ấy, nạn nhân đã ở lại làm thêm ca chỉ có một mình trong phòng làm việc.”

Cảnh sát Hà đưa tài liệu cho ba người. Sau khi nhận tài liệu, Đường Hàn Vũ lập tức lấy ra mấy tờ giấy, rồi chăm chú xem phần thông tin cá nhân: Tiêu San, hai mươi bảy tuổi, là một người mẹ đơn thân, không có đối tượng quan hệ, có một đứa con trai năm tuổi. Đồng thời, cô còn là một phóng viên ẩn danh luôn vạch trần những mảng tối của xã hội. Ngày hai mươi một tháng năm, cô đang viết một bài báo về một nhà máy.

Tiếp đó, Đường Hàn Vũ lật xem những trang còn lại, đó là những mẩu vụn. Cô ghép những mảnh vụn có thể ghép lại được với nhau và đọc rất kĩ, thế rồi mắt cô chợt dừng lại ở mấy chữ nguệch ngoạc và thốt lên: “Thì ra năm ngày trước đó nạn nhân bắt đầu điều tra về một nhà máy, còn có cả ghi âm làm bằng chứng. Có lẽ, cô ấy muốn vạch trần những điều đen tối của nhà máy đó. Đáng tiếc là những mảnh vụn này không nguyên vẹn nên không biết được cô ấy muốn viết về nhà máy nào.”

“Bút ghi âm cũng không thấy đâu. Rất có khả năng là nó đã bị hung thủ cướp đi rồi.” Lục Minh Phi nói, “Căn cứ nhân thân của cô ấy thì thấy có lẽ cô ấy đã bí mật tiến hành điều tra và lấy bằng chứng, sau đó đem những tài liệu hoặc chứng cứ đó viết thành bài báo, để từ đó đưa những kẻ vi phạm pháp luật, đen tối đó ra trước ánh sáng. Do đó, vụ án này có thể thuộc loại giết người để trả thù.” Trong bao nhiêu năm làm cảnh sát, Lục Minh Phi đã gặp không ít vụ án phóng viên bị truy sát hoặc đe dọa.

Đường Hàn Vũ gật đầu, tỏ ý tán thành với suy đoán của Lục Minh Phi. Cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Trong di động của nạn nhân nhất định có thông tin quan trọng gì đó nên hung thủ mới cướp đi. Nếu tìm thấy chiếc di động đó thì chắc chắn sẽ suy ra được!”

“Tôi đã giao cho một đồng nghiệp đi điều tra về chiếc di động đó và căn cứ vào kết quả định vị chiếc di động để truy tìm. Nếu hung thủ dám mở chiếc di động đó ra thì hắn sẽ chết là cái chắc!” Lục Minh Phi nghiêng răng nói.

“Suyt! Hãy để yên cho tôi nghĩ xem tại sao nạn nhân lại lên sân thượng? Cô ấy và hung thủ đã có những tranh cãi gì?”

Khuơng Vân Phàm làm động tác đề nghị mọi người giữ yên lặng, hai tay đan vào nhau đặt dưới cằm, mắt nhắm lại và suy nghĩ: Khi

còn sống nạn nhân muốn lôi một nhà máy ra ánh sáng, nhưng đúng vào lúc sắp hoàn thành nhiệm vụ thì vào lúc đêm khuya thanh vắng cô đã lên trên sân thượng. Tại sao cô ấy lại lên đó vào giờ ấy? Là do có người muốn cung cấp manh mối về mảng đen tối của nhà máy hay cô bị đe dọa buộc phải lên đó?

Trong đầu Khương Vân Phàm chợt hiện lên vẻ thảm hại của nạn nhân khi chết, anh lập tức chạy lên sân thượng, đứng vào vị trí mà nạn nhân bị treo lúc đầu, rồi từ đó cúi xuống nhìn cả khu vực xung quanh tòa nhà truyền thông. Toàn cảnh của thành phố Chonburri đều nằm trọn trong tầm mắt, xa xa hiện lên ánh lấp lánh của ngôi chùa vàng ngọc, nữ phóng viên xinh đẹp đang quỳ dưới chân mình khuất phục, cơ thể và mặt xấu của cô ta lộ hết cả ra... hung thủ làm như vậy là vì muốn hạ nhục nạn nhân? Làm cho cô phải chết đi với một hình tượng khó coi nhất?

Rồi lấy điều đó thách thức cả với giới truyền thông, khiến cho những người trong giới đó phải cảm miệng lại?

Nạn nhân hiện về

Trong đêm tối đen đặc, gió trên sân thượng thổi vi vút. Tiêu San tay cầm di động đến vị trí mà đối phương đã định rồi suốt ruột chờ đợi. Chốc chốc cô lại nhìn lên màn hình di động. Một hồi rất lâu sau thì đối phương mới xuất hiện ở lối ra của chiếc cửa sắt. Tiêu San nhìn thấy hẳn đến chỉ có một mình, bèn hỏi thứ mà hẳn đã hứa đâu. Nhưng đối phương không đưa ra mà lập tức đóng chặt cánh cửa sắt lại.

Trong một lúc, Tiêu San sợ đến mức cứ mở to mắt. Gã đàn ông kia tiến dần từng bước đến trước mặt cô và hai người đã cãi nhau vì thứ đã giao hẹn, Tiêu San lên tiếng kêu cứu theo bản năng. Gã đàn ông kia giận dữ đánh cho cô ngất đi rồi trói hai tay cô lại, tiếp đó lấy một miếng giẻ bẩn nhét vào miệng cô. Một lúc sau, hẳn đổ nước cho cô tỉnh lại, rồi rút con dao trong tay ra, bắt cô phải nằm xoài xuống sân thượng.

Tiêu San nhận ra rằng hai tay đã bị trói, còn miệng thì bị nhét giẻ, muốn kêu mà không được. Cô chỉ còn biết đưa mắt lên nhìn bộ mặt gớm ghiếc của gã đàn ông kia, trong lòng vô cùng sợ hãi và bất lực. Nhưng vì mạng sống và thứ cô cần, cô không thể không khuất phục và thỏa mãn cho dục vọng biến thái của hung thủ.

Hung thủ được đăng chân thì lân đàng đầu, khi hẳn đưa mắt nhìn tòa nhà cao chọc trời đèn sáng lung linh, mặt bèn ánh lên vẻ hưng

phần. Tiêu San thấy hấn mất cảnh giác bèn nhân cơ hội đó dùng khủy tay thúc mạnh vào lưng hấn. Đáng tiếc là cô đã dùng sức quá mạnh nên bị mất cân bằng và không thể kịp thời đá vào chỗ hiểm của hấn. Thấy vậy, hung thủ càng lên cơn tức giận, đá mạnh vào bụng cô, rồi dùng dao cắt đứt dây thanh của cô không chút do dự, tiếp đó hấn cắt đứt gân tứ chi của cô, rồi hóa trang cho cô thành chú hề.

Tiêu San trừng mắt nhìn tên sát nhân kia có vẻ thích thú với việc hóa trang cho cô thành chú hề, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, nhưng cô không thể cất tiếng kêu cứu được nữa. Cô khóc, đau đớn và bất lực, và cuối cùng từ từ chết đi trong sự tuyệt vọng cùng cực. Hung thủ mặt không biến sắc lấy sợi dây thừng buộc cổ cô còn đầu dây kia của sợi dây thừng thì buộc lên lan can mà cô nằm lên. Cuối cùng, hấn dùng sức ném thi thể nạn nhân ra khỏi sân thượng, để cho xác của cô treo lơ lửng trên không. Xong xuôi, hung thủ lấy các dụng cụ xóa dấu vết chuyên dụng để xóa hết vết máu để lại trên hiện trường và nhanh chóng rời khỏi đó.

Khuơng Vân Phàm kể xong quá trình phạm tội của hung thủ và đưa ra suy đoán của mình: “Qua thời gian hiện trên màn hình của video giám sát, quá trình giết người của hung thủ dường như có thời gian quy định, tất cả những điều này cho thấy đó có lẽ là một âm mưu tính trước.”

Đường Hàn Vũ nhìn xác của nữ nạn nhân một cái rồi lắc đầu: “Không, không đúng, có một điểm không đúng. Từ công việc mà nạn nhân đang làm thì có thể thấy, ngày thường cô ấy có lẽ cũng đã gặp rất nhiều sự đe dọa, nên không thể có chuyện cô ấy một mình đi tới chỗ hẹn mà không chuẩn bị gì. Trừ phi...”

“Trừ phi trong tay hung thủ đang nắm giữ một thứ vô cùng quan trọng, và đó là một thứ mà cô ấy vô cùng quan tâm, đồng thời là điểm yếu của cô ấy!” Lục Minh Phi tay chống cằm, nói.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều trầm ngâm. Một bà mẹ đơn thân thì có thứ gì là quan tâm nhất nhỉ?

Đột nhiên, Khuơng Vân Phàm bật tiếng cười như một đứa trẻ: “Tôi biết rồi! Tôi biết rồi!”

Cùng lúc đó, Đường Hàn Vũ tròn to mắt nhìn anh, rồi hai người cùng nói: “Con trai của cô ấy!”

Lục Minh Phi bật ngón tay một cái: “Tôi sẽ lập tức dẫn người đi điều tra về tung tích con trai của cô ấy, tiện thể hỏi các cô giáo ở

trường mầm non xem, chiều hôm qua ai đã đến đón đứa bé.”

Khuơng Vân Phàm gật đầu, mắt nhìn theo Lục Minh Phi rời khỏi sân thượng cùng hai cảnh sát khác. Một lúc sau đã nghe thấy tiếng hỏi phỏng vấn của các nhà báo, nhưng Lục Minh Phi không trả lời, rồi sau đó là tiếng của chiếc xe chở Lục Minh Phi rời đi.

“Hàn Vũ, bây giờ chỉ còn lại mình cô là phụ nữ, cô hãy phối hợp với tôi để mô phỏng quá trình phạm tội nhé.”

Nghe lời đề nghị của Khuơng Vân Phàm, Đường Hàn Vũ bước thẳng đến bên anh và khẽ bàn bạc với anh.

Kể đó, Đường Hàn Vũ bước vào bên trong tòa nhà rồi từ cửa cầu thang ở sân thượng tiến dần từng bước về phía Khuơng Vân Phàm. Trong mắt của Khuơng Vân Phàm, bầu trời lúc đó vô cùng tối đen, thời gian như trở lại mười một giờ bốn mươi ba phút ngày hai mươi hai, trong tòa nhà truyền thông tĩnh mịch chỉ còn lại nạn nhân đang cầm cúi viết. Thế rồi, nạn nhân nhận được một mẫu tin nhắn qua điện thoại, chỉ mới lướt qua nội dung trên đó, cây bút trong tay cô đã rơi ngay xuống. Do thời gian rất gấp nên cô lập tức chạy ngay lên sân thượng.

Khuơng Vân Phàm đóng vai hung thủ đội mũ, đứng vào trong một góc tối, quay lưng lại với ánh trăng lạnh, đầu cúi xuống. Nghe thấy tiếng gót giày cao gót vang lên ở cửa, anh hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt như hai mũi kiếm nhìn chăm chăm vào Đường Hàn Vũ, rồi hạ thấp giọng hỏi: “Cuối cùng thì cô cũng đã tới rồi.”

Lúc đó, Đường Hàn Vũ đóng vai người bị hại, mặt cô lộ rõ vẻ khinh ghét, “Con trai của tôi đâu? Anh đã làm gì nó? Tốt nhất là các anh hãy thả nó ra, nếu không tôi sẽ lôi hết những chuyện bẩn thỉu, xấu xa của các anh ra đấy!”

“Đừng lo, nó vẫn được cho ăn cho uống, sẽ không chết đâu mà sợ. Chỉ cần cô giao thứ mà tôi cần ra thì con trai cô sẽ không có chuyện gì và sẽ để nó trở về bên cô bình an.” Khuơng Vân Phàm hơi nhếch mép cười.

Đường Hàn Vũ cười khẩy: “Chỉ nghe anh nói không như vậy, làm sao tôi biết được là con trai tôi có an toàn thật hay không? Trừ phi các anh đem nó tới sở cảnh sát, nếu không thì tôi sẽ không giao thứ đó cho các anh!”

Khuơng Vân Phàm lắc đầu từ chối, rồi lập tức lấy di động ra gọi. Sau khi máy được nối thông, bấm vào nút ra hiệu cho người ở đầu

đây bên kia để cho cậu bé nói chuyện.

“Mẹ ơi, mẹ...” Một tiếng trẻ con ngây thơ vọng đến. Mắt của Đường Hàn Vũ rung rung, cô bước về phía trước, đòi nghe điện thoại, nhưng đã bị Khương Vân Phàm tắt ngay một cách lạnh lùng.

“Được rồi, cô đã nghe thấy rồi đấy, nó vẫn chưa chết. Cô hãy nhanh chóng đưa thứ đó ra đấy, từ lần sau đừng có mà gây chuyện với nhà máy đó nữa, nếu không thì lần sau cô sẽ không may mắn như thế nữa đâu!” Khương Vân Phàm tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

“Không được! Nếu tôi đưa thứ đó cho các anh, nhưng các anh vẫn không thả con trai tôi ra thì làm thế nào?” Đường Hàn Vũ lắc đầu, nói với vẻ kiên quyết, “Các anh phải lập tức đưa con trai tôi tới ngay đồn cảnh sát...”

“Đủ rồi đấy!” Chưa nói hết câu thì Khương Vân Phàm đã cắt ngang lời cô. Anh trừng mắt lên nhìn người phụ nữ trong bộ trang phục rất chỉnh tề. Đáng tiếc là nạn nhân hoàn toàn không biết đó là dấu hiệu của đòn tấn công. Thế rồi, đột nhiên gã đàn ông bước tới rất nhanh, đưa tay chộp lấy đầu của Đường Hàn Vũ, và dùng khuỷu tay giữ chặt lấy cổ cô, ghé sát vào tai cô nói: “Mày, con đàn bà chết tiệt, mày còn dám đe dọa cả tao à?!”

Đường Hàn Vũ gỡ tay “gã đàn ông kia” ra theo bản năng, nhưng đối phương dùng sức rất lớn, lập tức làm cô đỏ gay mặt. Rồi, đột nhiên, Khương Vân Phàm thả cô ra, nhìn cô ngồi xuống ho rũ rượi và nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng khiếp sợ. Thế là hắn mỉm cười: “Thế nào? Rút cục là mày có đưa nó ra không?”

Không ngờ, cô cũng là một người cứng cỏi. Hai tay cô đưa lên giữ lấy chiếc cổ đỏ bừng, mắt lộ vẻ căm hận: “Cho dù có chết thì tôi cũng không đưa thứ đó cho các anh! Các anh là đồ súc sinh, chuyên làm những chuyện trái với đạo trời!” Nói xong, cô bước tới chỗ cửa sắt. Nhiệm vụ diễn dịch coi như đã hoàn thành.

Khương Vân Phàm không nói gì, rút cây gậy, giáng xuống phía bên cạnh, nhìn người bị hại lăn quay ngất lịm, bèn ngửa mặt lên cười.

Đường Hàn Vũ nhìn Khương Vân Phàm thực hiện tiếp những động tác phạm tội mà lúc trước suy đoán: Sau khi nạn nhân bị ngất, hung thủ trói hai tay cô lại, rồi một lúc sau hắt nước để làm cô tỉnh lại...

Khương Vân Phàm mô phỏng những động tác đó xong, đón lấy

chai nước khoáng mà Đường Hàn Vũ đưa cho, rồi dựa vào cánh cửa sắt uống từng ngụm lớn một mạch đến hết nửa chai, tiếp đó đưa tay chùi mồ hôi.

“Đội trưởng Lục sao chưa thấy gửi tin đến nhỉ. Cũng không biết bọn họ có tìm ra manh mối gì không.” Đường Hàn Vũ nói.

Tại cổng của trường mầm non quốc tế Chonburri, Lục Minh Phi nhìn thấy cô giáo người Hoa đi tới bên chìa chiếc thẻ ngành ra, “Xin lỗi, tôi là cảnh sát của Tổ Chuyên án Đặc biệt của quốc tế. Tôi qua, mẹ của Quang Quang là Tiêu San San đã bị một kẻ giết hại, hiện tại chưa tìm thấy Quang Quang. Vì thế, chúng tôi có mấy vấn đề muốn hỏi chị.”

Mặt của cô giáo lộ rõ vẻ kinh ngạc, cô run rẩy thốt lên: “Gì... gì cơ?”

Lục Minh Phi lấy sổ ghi chép và bút máy ra, “Hôm qua khi tan học, ai đã đến đón Quang Quang?”

“Là một phụ nữ trẻ tuổi, cô ta nói là cô của Quang Quang. Lúc đó chúng tôi đã gọi cho mẹ của cháu bé mấy lần nhưng đều không được. Khi Quang Quang được người phụ nữ ấy đón đi cũng không có phản kháng hay khóc lóc gì, nên chúng tôi đã để cho cô ta đón cháu đi. Không ngờ, mẹ của cháu lại bị... ôi, cũng tại tôi đã thiếu trách nhiệm, nên bây giờ mới khiến cho Quang Quang gặp phải nguy hiểm.” Cô giáo nói, rồi sau đó bật khóc.

“Có phải là một người phụ nữ cao một mét bảy mươi ba, người khá gầy và trang điểm?” Lục Minh Phi tiếp tục hỏi.

“Đúng, đúng. Người phụ nữ ấy có mái tóc màu đỏ sáng, thân hình khá đẹp và chừng hai mươi sáu tuổi, vì vậy chúng tôi đã không nghi ngờ gì. Đồng chí cảnh sát, mong các anh tìm cho được bé Quang Quang. Cháu bé rất hiếu chuyện, rất kiên cường.” Cô giáo vừa nói vừa lau nước mắt.

“Được. Câu trả lời của chị đã giúp cho chúng tôi rất nhiều. Cảm ơn chị.” Lục Minh Phi mỉm cười, ghi chép lại những đặc điểm nhận dạng của hung thủ, rồi sau đó gửi thông tin về cho các cộng sự trong Sở bằng di động.

Lục Minh Phi ngồi lên chiếc xe màu đen của cảnh sát lái thật nhanh về phía tòa nhà truyền thông. Sau khi về đến đó, anh chạy như bay lên sân thượng. Anh thở hổn hển đi thật nhanh đến trước mặt Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm, đưa cho họ một bản tài liệu. Đường Hàn Vũ lật xem tài liệu, nhìn thấy ở trang đầu tiên là

ảnh của một đứa bé rất đáng yêu.

“Đây là con trai của nạn nhân Tiêu San. Tên nó là Quang Quang. Hôm nay lễ ra nó phải tới lớp học, nhưng khi chúng tôi tới đó thì được các cô giáo ở đó cho biết không thấy cậu bé đến lớp.” Lục Minh Phi giải thích.

“Nói như vậy là có khả năng Quang Quang đã bị bắt cóc. Tiêu San biết được tin này vội lên ngay sân thượng, vì trong tay hung thủ đã có được quần bài là Quang Quang!” Khương Vân Phàm phân tích, đồng thời cũng chứng minh quá trình mà anh mô phỏng hành vi phạm tội lần thứ hai của anh có thể đã chính xác.

“Đúng thế! Theo như sự miêu tả của cô giáo, người đón Quang Quang đi ngày hôm qua chính là hung thủ đàn ông giả phụ nữ mà chúng ta đã suy đoán! Tôi cũng đã gửi tất cả thông tin về đặc điểm nhận dạng của hung thủ về Sở cho các đồng sự rồi. Tin rằng các anh ấy sẽ phát ra ảnh của hung thủ nhanh thôi.” Lục Minh Phi nói xong thì bảo cảnh sát Hà đưa xác nữ nạn nhân ra khỏi hiện trường.

Dựa theo thông tin mà Lục Minh Phi điều tra được, Khương Vân Phàm biết rằng những suy đoán của bọn họ đã đúng. Vậy thì, thân phận thực sự của hung thủ là như thế nào? Ở Thái Lan, người có hai giới tính rất nhiều, giữa biển người mênh mông như vậy phải làm thế nào mới tìm ra được hung thủ đây?

Thời gian cứ trôi qua vùn vụt, Khương Vân Phàm chờ đến phát sốt ruột, mắt mở to nhìn Lục Minh Phi, như muốn bảo anh gọi điện đến hỏi các đồng nghiệp xem đã có kết quả hay chưa. Anh sải bước đến, chưa kịp cất lời thì đã thấy Lục Minh Phi cầm điện thoại, mặt tươi tỉnh, nói to với vẻ phấn chấn: “Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi! Đây đúng là bộ mặt thật của hung thủ!”

Khương Vân Phàm cướp lấy chiếc di động, nhìn vào ảnh và tư liệu cá nhân trên màn hình một hồi lâu. Qua đó họ biết được rằng hung thủ là một diễn viên, buổi tối hôm nay sẽ tới Nhà hát ca kịch thành phố tham gia “Chương trình simon/Simon Show”.

Đường Hàn Vũ nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay, nói: “Đi thôi, còn hai tiếng nữa thì buổi biểu diễn sẽ bắt đầu, chúng ta lái xe đến đó chắc chắn cũng phải mất ba mươi phút. Trước lúc khách du lịch thăm quan đến đông, chúng ta bắt được hung thủ là tốt nhất.”

Ba người vội vã đi xuống dưới. Bọn họ biết rõ, càng tới gần giờ biểu diễn thì khách thăm quan sẽ càng đông, trật tự của hiện trường sẽ

càng khó kiểm soát. Trên xe, Đường Hàn Vũ nhìn bộ cảnh phục của Lục Minh Phi bèn nhắc anh ngồi xuống hàng ghế sau để thay bộ thường phục. Thế là Khương Vân Phàm ngồi vào vị trí cầm lái và bắt đầu khởi động.

Lục Minh Phi ngồi ở hàng ghế sau, bỗng nhiên trong đầu hiện lại cảnh tượng Khương Vân Phàm lái xe lần trước ở sườn núi, bèn đưa tay đập vào tay lái xe, nói: “Câu đừng có lái nhanh đấy, dù cho gấp gáp thế nào thì mạng sống con người vẫn là quan trọng nhất!”

Khương Vân Phàm nhìn khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của Lục Minh Phi qua chiếc gương chiếu hậu, đáp: “Đúng vậy, mạng người là quan trọng nhất, chúng ta phải đến cứu Quang Quang.”

Nói xong, chiếc xe lao lên như một mũi tên, khiến cho Lục Minh Phi vội vàng khoác chiếc áo lên người và một tay thì túm chặt lấy chiếc đai an toàn, một tay cầm di động gọi đến liên hệ với người phụ trách nhà hát.

Nửa tiếng sau, ba người đến cổng nhà hát ca múa nhạc. Từ xa họ đã nhìn thấy một người đàn ông Thái Lan với mái tóc quăn đang đi về phía họ. Người đàn ông kia nhận ngay ra Lục Minh Phi và hồ hởi bắt tay với anh, rồi giới thiệu mình là người phụ trách nhà hát. Lục Minh Phi nói vắn tắt về tình hình vụ án, người ấy bèn đưa họ vào phía trong của nhà hát và dừng lại ở một hành lang tương đối vắng vẻ.

“Đội trưởng Lục, người mà các anh tìm đang ở trong phòng hóa trang. Nhưng bây giờ, diễn viên trong đó rất đông, nếu bắt người ngay trong đó e rằng sẽ gây ra chấn động, thậm chí có thể sẽ khiến anh ta nhân cơ hội đó bắt ai đó làm con tin. Vì vậy, tôi đề nghị các anh chờ ở đây, để tôi tới đưa anh ta đến.” Người phụ trách nói bằng tiếng Trung Quốc một cách rất chậm, chẳng khác gì một người máy.

“Anh không tới báo cho anh ta biết đấy chứ?” Khương Vân Phàm tỏ ra không tin tưởng, vì suy cho cùng họ cũng chỉ là mới gặp mặt nhau lần đầu.

“Xin hãy tin tưởng tôi, tôi sẽ không bao giờ giúp loại người đó chạy trốn đâu, và cũng sẽ không lấy nhà hát của chúng tôi ra làm trò đùa!” Người phụ trách vỗ ngực cam đoan.

“Được rồi, mười phút sau các anh phải đến đây, hơn nữa không được tiết lộ thân phận của chúng tôi.” Lục Minh Phi nói.

Nhà máy đen tối

Ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt chờ đợi trong sự sốt ruột chừng năm phút. Hai tay của Khương Vân Phàm đan chéo vào nhau đặt lên môi và cứ đi đi lại lại ở hành lang. Đường Hàn Vũ thấy anh cứ đi đi lại lại trước mặt đến hoa cả mắt bèn nhắm mắt lại và chờ đợi. Không lâu sau đó, cô nghe thấy rất rõ tiếng chân bước không đều nhau từ một chỗ cách đó không xa.

“Bọn họ đến đây. Đội trưởng Lục, chúng ta chuẩn bị thôi.” Khương Vân Phàm cũng đã nghe thấy, “Hàn Vũ, cô hãy tự bảo vệ mình cho tốt.”

Đường Hàn Vũ gật đầu, đứng về phía sau của hai người và nhìn thấy bóng một người đàn ông và một người phụ nữ từ trong chiếc gương phản quang ở phía trước, nhưng chỉ có “người phụ nữ” cao lớn mới đi lại chỗ họ. “Người phụ nữ” đi một đôi giày cao gót, mặc một bộ trang phục người Hoa màu đỏ, đầu đội một chiếc mũ len, mặt trang điểm rất đậm, ngũ quan trên mặt đều rất rõ nét, đến cả dáng đi cũng rất giống với phụ nữ, khiến người khác rất khó nhận ra giới tính đích thực của người này.

Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi đều tròn xoe mắt nhìn, Đường Hàn Vũ cố ý ho khan mấy tiếng thì hai người mới sực tỉnh vì họ đang mải nghĩ: Người đẹp trước mặt là một người đàn ông.

Khi đến gần, người đẹp đưa mắt nhìn ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt. “Cô ta” đưa hai tay chụm lại và làm một động tác cúi chào, rồi lịch sự hỏi: “Xin chào. Xin hỏi có việc gì không?” Giọng của “cô ta” rất ngọt ngào, có một sức quyến rũ khiến người ta quên mất rằng “cô ta” là đàn ông.

Đường Hàn Vũ đưa mắt nhìn hai người đàn ông đang ngây ra rồi chủ động tiến lên phía trước, nói: “Cô là Mina? Quang Quang đang ở đâu?”

Mina gật đầu rồi lại lắc đầu, mắt lộ vẻ ngạc nhiên: “Quang Quang là ai? Tôi không quen. Xin lỗi, các anh tìm nhầm người rồi.” Nói xong, “cô ta” quay người bỏ đi.

Đường Hàn Vũ lập tức giẫm lên vạt váy dài trên đất của “cô ta” rồi đẩy khẽ Lục Minh Phi, ra hiệu cho anh nhanh chóng bắt ngay “người phụ nữ” này.

Mina quay lại trừng mắt lên với Đường Hàn Vũ, rồi đẩy mạnh cô một cái về phía sau, khiến cô ngã ngay vào lòng Khương Vân

Phạm lúc đó đang bước tới chi viện. Tiếp đó, “cô ta” nâng vạt váy lên, bỏ lại đôi giày cao gót và vút ngay chiếc mũ trên đầu rồi nhanh chóng chạy khỏi tầm mắt của ba người.

Lục Minh Phi bám ngay theo “cô ta”, loáng một cái cả hai đã chạy ra tới vườn hoa nhỏ phía ngoài nhà hát. Trong vườn hoa vừa thiếu ánh sáng vừa trống trải, Lục Minh Phi bắn một phát chỉ thiên. Mina đang chạy ở phía trước, nghe thấy tiếng súng vội đưa hai tay lên bịt tai. Đúng lúc đó, Lục Minh Phi lao đến như một con sư tử, giơ chân đá một cái vào lưng của “cô ta”.

Mina kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã lăn xuống đất. Khi cô ta đứng dậy và định bỏ chạy tiếp thì Lục Minh Phi đã dùng súng gi vào đầu “cô ta”, đồng thời đưa còng còng tay “cô ta” lại. Đến khi Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm chạy đến nơi thì đã thấy Lục Minh Phi đang áp giải “cô ta” quay trở lại và ra hiệu cho mọi người lên xe.

Về đến Sở, cảnh sát Hà lập tức thông báo là đã điều tra đủ thông tin về hung thủ và Sở cũng đã cử cảnh sát tới chỗ ở của hung thủ tìm bé Quang Quang. Cảnh sát Hà đưa một bộ tài liệu cá nhân về hung thủ, với nội dung như sau: Tên khai sinh là Bart Podapeng, nghệ danh là Mina, chưa kết hôn, hồi còn nhỏ bị cha mẹ bán cho bọn buôn người, ngay từ nhỏ đã tiêm Estrogen, lớn lên thì làm nghề biểu diễn Simon, một tuần trước đã thua bạc và nợ gần bốn trăm ngàn bạc.

Từ đó có thể thấy, động cơ phạm tội của hung thủ rất rõ ràng, nhưng không phù hợp với vụ án này lắm. Người bị hại là một phóng viên và còn đang có một đứa con trai, điều kiện kinh tế cũng khá khó khăn, nên hoàn toàn không có khả năng có tiền để cho hung thủ cướp. Lẽ nào đó không phải là một vụ án trả thù? Vậy thì sai ở chỗ nào nhỉ? Khương Vân Phàm đọc xong tài liệu và không khỏi thấy băn khoăn.

Trong phòng thẩm vấn, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt ngồi trước mặt Mina. Lục Minh Phi đọc xong tài liệu bèn hỏi thẳng vào vấn đề: “Tại sao anh lại giết chết Tiêu San?”

Mina lắc đầu nhưng không nói gì. Cho dù Lục Minh Phi hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần thì hắn cũng vẫn cứ một mực không thừa nhận mình đã giết người, mãi cho tới nửa tiếng sau, khi mà Vu Phong Ngâm đầy của phòng thẩm vấn bước vào đưa cho bọn Đường Hàn Vũ đám tài liệu kẹp ở nách và nói: “Đây là báo cáo phân tích xét nghiệm, tôi đã lấy phần trang điểm thường dùng của Mina, sau

khi kiểm tra kĩ bằng kính hiển vi thì thấy phần trang điểm của anh ta và mẫu vụn lấy được trong kẽ móng tay của nạn nhân đều có những hạt giống nhau.”

Vu Phong Ngâm tựa vào bàn thẩm vấn, hai tay bắt chéo ôm lấy vai, vừa nói vừa xem phản ứng của Mina. Nhưng đối phương cứ cúi gầm đầu xuống, như muốn che giấu vẻ mặt của mình.

Đột nhiên, bên ngoài vọng đến tiếng khóc của trẻ con. Lục Minh Phi tò mò đứng dậy mở cửa ra xem thì nhìn thấy cảnh sát Hà đang định gõ cửa, còn tiếng khóc là của đứa bé trai bên cạnh anh ta. Cảnh sát Hà giải thích, họ đã tìm thấy Quang Quang ở chỗ ở của Mina. Cả bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều rất vui mừng đưa mắt nhìn đứa bé trai ngoài cửa. Cậu bé đưa đôi mắt trong veo nhưng đỏ mọng vì khóc nhìn lướt qua những người có mặt ở đó, và khi nhìn thấy Mina, cậu bèn kêu rú lên, rồi quay người bỏ chạy như nhìn thấy ma. Cảnh sát Hà bèn chạy đuổi theo cậu bé.

“Bằng chứng đã rõ ràng, anh còn lời gì để nói nữa không?” Khương Vân Phàm nhìn chăm chăm vào hung thủ, mặt lộ rõ vẻ căm ghét.

Mina ngửa đầu lên cười lớn. Một lúc sau, anh ta ngưng bật rồi nói như nói với một mình: “Phải, tôi giết đấy. Tôi nợ tiền và có lẽ phải trả cả đời mới hết. Tôi không còn cách nào đành phải đón nhận cơ hội mà cô ta mang đến cho tôi.”

“Cô ta là ai?” Đường Hàn Vũ tinh ý nắm được vẻ căng thẳng thoát hiện lên trên mặt của đối phương.

“Các anh sẽ không cho rằng vụ án giết người và bắt cóc này là do một mình tôi thực hiện đấy chứ?” Giọng của Mina đầy vẻ giấu cợt, hần nhìn thẳng vào bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt một cách không che giấu, “Tôi đã gặp một phụ nữ người Hoa ở sông bạc, đó là chủ của nhà máy mỹ phẩm. Bà ta nói với tôi, chỉ cần tôi giết chết phóng viên đen đủi đó cho bà ta, rồi hủy hết nội dung và chứng cứ của bài viết vạch trần nhà máy thì sẽ có bốn trăm ngàn bạc.”

Lục Minh Phi ghét nhất là việc bị người khác ngăm giễu cợt, nên cố nén cơn kích động chỉ muốn đánh cho gã kia một trận, lên tiếng hỏi: “Địa chỉ nhà máy ở đâu? Tên của nữ chủ nhân nhà máy là gì?”

Mina mỉm cười ranh mãnh, nhún vai, đáp: “Nếu tôi nói hết cho các anh biết thì vô vị quá! Ý muốn nói rằng: Các anh có giỏi thì cứ việc tìm kiếm đi, còn những cảnh sát mà cứ dựa vào bàn tay đen

tối của hung thủ sau khi rời khỏi màn thì đều chẳng bằng đứa trẻ con!

Lục Minh Phi thấy không thể kìm nén hơn được nữa, bèn xông tới, túm lấy cổ áo của Mina, tát cho hắn hai cái, nhưng chỉ thấy gã mỉm cười với vẻ coi thường, cơn giận dữ lại càng bùng lên, anh lại đưa tay tát cho hắn một cái nữa, khiến cho máu mũi máu mồm hắn chảy ra, mặt và xung quanh mắt dần đỏ bầm. Vu Phong Ngâm bèn giữ Lục Minh Phi lại, lúc đó anh mới buông cổ áo của Mina ra rồi ấn hắn ngồi xuống ghế.

“Anh không nói hả? Dù sao thì nhà tù sinh ra cũng là để dành cho những người như các anh.” Lục Minh Phi lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát Hà áp giải hung thủ đến nhà tù.

Sau khi hung thủ được giải đi, Tổ Chuyên án Đặc biệt lập tức triển khai công tác điều tra, trước tiên là điều tra về tất cả các nhà máy sản xuất đồ mỹ phẩm trong thành phố Chiang Uri. Căn cứ vào thu nhập của nữ chủ nhân kia thì phán đoán quy mô của nhà máy đó không nhỏ và rất có khả năng không phải là nhà máy nhỏ sản xuất đồ mỹ phẩm ở địa phương. Thế là sau khi loại trừ những nhà máy ít khả nghi, thì còn lại năm nhà máy đồ mỹ phẩm liên doanh với nước ngoài, tiếp đó, họ lại căn cứ vào thân phận của người đàn bà là người Hoa kia để phán đoán thì chỉ còn lại một nhà máy, đó là Công ty Hữu hạn mỹ phẩm Breeze.

Khuông Vân Phàm lấy bút ra ghi lại địa chỉ của nhà máy, rồi đưa mẫu giấy đó cho người bên cạnh: “Đội trưởng Lục, tiếp sau đây là trông cậy vào anh đấy!”

Lục Minh Phi nhìn vào mẫu giấy, gật đầu chắc chắn rồi đẩy cửa bước ra, nhưng lập tức bị Đường Hàn Vũ giữ tay lại.

Đường Hàn Vũ nhìn Lục Minh Phi từ đầu đến chân một lượt, hai mắt chăm chăm vào bộ cảnh phục trên người anh: “Anh cứ như thế này mà đi sao?”

Lục Minh Phi nhìn lại mình, hỏi: “Có vấn đề gì à?”

Vu Phong Ngâm đứng trước mặt anh ta, trợn mắt lên: “Đại ca, xin anh hãy động não một chút. Trước hết, anh muốn đi xác định xem nhà máy đó có phải là bàn tay đen mà hung thủ ám chỉ hay không, thế mà lại mặc bộ cảnh phục đó, tôi e rằng, anh chưa đến nơi thì hung thủ đã bỏ chạy mất rồi!”

Khuông Vân Phàm bước tới, đặt tay lên vai Lục Minh Phi: “Đội

trưởng Lục, trong xe có hai bộ quần áo tôi chuẩn bị sẵn, chắc rất hợp với anh đấy..." chưa nói xong lời thì chuông di động của Khương Vân Phàm réo lên, anh nhìn lên số điện thoại hiện trên màn hình rồi vội vàng ra ngoài nghe điện thoại.

Lục Minh Phi cảm thấy lời của Vu Phong Ngâm rất có lí, bèn bước tới bên chiếc BMW Q7 ở bên ngoài sở cảnh sát rồi nói vào máy bộ đàm vô tuyến chuyên dụng của cảnh sát: "Cảnh sát Hà, cảnh sát Vương, hãy đem theo các đồng nghiệp khác chuẩn bị hành động!"

Vu Phong Ngâm gửi xong mẫu tin nhắn, vì phải quay về trung tâm pháp y thí nghiệm, nên chào tạm biệt với Đường Hàn Vũ. Đường Hàn Vũ đi lại một mình ở hành lang và chợt nhìn thấy cậu bé ngồi trên ghế đang thút thít một mình. Cô bước tới nhìn, thì ra là Quang Quang.

Cô ngồi xuống trước mặt Quang Quang, nhìn món đồ chơi trong tay cậu bé, mỉm cười hỏi: "Đây là đồ chơi ai cho cháu thế? Đẹp quá!"

Quang Quang bật khóc thành tiếng: "Đây là quà mẹ tặng cho cháu. Nhưng, họ nói mẹ cháu không trở về nữa."

Đường Hàn Vũ nhìn những giọt nước mắt lăn xuống trên khuôn mặt cậu bé, trong lòng chợt thấy nhói đau. Cô rút chiếc khăn giấy lau nước mắt cho cậu bé: "Thực ra, mẹ cháu được Thượng Đế cử đi làm tiên nữ, mẹ không rời xa cháu mà chỉ là đổi cách khác để nhìn cháu trưởng thành mà thôi."

Quang Quang chớp chớp đôi mắt to ướt đầm, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm lấp lánh ánh sao: "Có thật vậy không hả cô? Mẹ chỉ là ở trong những ngôi sao sáng trên trời thôi phải không?"

Đường Hàn Vũ thấy trong lòng rất xúc động, nước mắt trào ra. Cô ngồi xuống bên cạnh Quang Quang, chỉ lên ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, nói với cậu rằng, người mẹ vĩ đại của cậu đang ở đó.

Khương Vân Phàm bê một cốc cà phê đi ngang qua, nghe thấy tiếng nói chuyện trong hành lang bèn quay lại nhìn hai người đang ngẩng đầu nhìn lên ngôi sao trên trời, bất giác nhận ra một điều mới mẻ từ Đường Hàn Vũ: Thì ra, không phải lúc nào cô cũng lạnh lùng như băng, mà có những lúc cô cũng rất gần gũi và ấm áp. Và cô thật đáng yêu trong hình ảnh ấy. Đáng yêu? Anh giật mình vì cái từ mới vừa nảy ra trong đầu đó, rồi lập tức lặng lẽ rời đi.

Ở một nơi khác, cảnh sát Hà lái chiếc xe BMW Q7 đến phía ngoài cánh cổng sắt của nhà máy. Lục Minh Phi trong bộ comle nhảy xuống xe, nhìn vào chiếc đồng hồ mạ vàng trên tay, trông anh chẳng khác gì một thương gia mới nổi. Anh mỉm cười lịch sự, đẩy cánh cửa của nhà máy, từ xa đã nhìn thấy năm công nhân đang chơi bài.

Lục Minh Phi bước tới, đưa cho người đàn ông có cái bụng bia, nói: “Đại ca, tôi vừa mở một công ty mỹ phẩm, không hiểu lắm về nghề này, tôi muốn đến hỏi thăm một chút... tôi nghe nói dạo trước có một nữ phóng viên lên đến đây phỏng vấn nhà máy của các anh, có đúng có chuyện đó không?”

Người đàn ông kia châm thuốc, rít một hơi thật mạnh, từ từ nhả khói ra rồi đáp với vẻ tức giận: “Đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Thời buổi này làm ăn một tí thật không dễ dàng gì, thế mà lúc nào cũng còn phải đề phòng cánh phóng viên.”

Lục Minh Phi cũng phụ họa: “Đúng thế, thời buổi này thị trường rất ảm đạm, làm ăn một tí mà cũng gặp phải chuyện như vậy, xem ra sau này tôi phải đề phòng mới được. Nhưng mà, nhà báo đó đã thu thập được chứng cứ gì chưa?”

Người đàn ông kia giập tắt thuốc, nhìn Lục Minh Phi từ đầu đến chân, thấy anh trong bộ dạng của một thương nhân nên hạ giọng nói: “Nghe nói có một số chứng cứ, nhưng bây giờ không sao nữa rồi.”

Lục Minh Phi thấy vậy bèn hỏi tiếp: “Tại sao bây giờ thì không sao nữa? Nếu bị phóng viên vạch trần thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến uy tín sao? Không lẽ chủ của các anh... đã đưa hối lộ cho nhà báo đó?”

Người đàn ông kia lắc đầu: “Chẳng có tác dụng gì! Nhà báo đó không những không nhận mà còn cãi nhau với chủ của chúng tôi một trận.”

Lục Minh Phi đang định hỏi tiếp thì di động đổ chuông. Anh thận trọng đi ra xa mấy bước rồi mới mở máy và nói vào trong máy với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Biết rồi. Tôi sẽ về xử lý ngay bây giờ.”

Tắt điện thoại xong, anh quay lại, thấy người đàn ông kia đang nhìn mình chăm chú, bèn mỉm cười với anh ta: “Vừa mới mở công ty nên công việc rất nhiều, việc gì cũng phải đích thân tôi giải quyết. Vậy, các anh cứ tiếp tục việc của mình đi nhé. Tôi phải về xem có việc gì đây.”

Tuy nhiên, đúng lúc Lục Minh Phi đang định ra khỏi cánh cổng sắt thì từ trên tầng hai vọng xuống giọng nói dữ dằn của một người đàn bà: “Bắt anh ta lại! Anh ta đến là dò la đấy!”

Lục Minh Phi quay đầu lại thì thấy đó là một phụ nữ trung niên ăn mặc rất sang trọng. Năm người kia nhận được mệnh lệnh bèn ném đám bài tú lơ khơ xuống, nắm lấy gậy sắt đuổi theo. Người đàn ông bụng bìa vút điều thuốc lá thơm ra khỏi miệng, nhổ một bãi nước bọt xuống đất rồi xông về phía Lục Minh Phi với vẻ mặt dữ dằn: “Thằng nhãi kia, mày lại là một nhà báo đến dò la tin tức hả? Mày lại dám lừa cả ông mày!”

Dứt lời, đám đàn ông kia lao về phía Lục Minh Phi, tay cầm gậy sắt bổ xuống. Trong chốc lát Lục Minh Phi không khỏi sửng sốt, vội né người tránh cây gậy sắt, trong khi năm người đàn ông kia liên tục xông về phía anh. Lục Minh Phi bèn lấy chiếc máy bộ đàm giắt ở thắt lưng ra, nói như quát: “Cảnh sát Hà, hành động!”

Cánh cổng sắt đột nhiên bị đẩy ra, hơn chục cảnh sát tay cầm súng chạy vào, mũi súng chĩa vào đầu của những gã đàn ông kia: “Đứng yên, cảnh sát đây!”

Lục Minh Phi đưa theo ba cảnh sát chạy như bay lên phòng làm việc trên tầng hai, đẩy cửa vào và giơ súng vào người phụ nữ trung niên đang thu dọn cặp tài liệu. Cặp tài liệu trong tay bà ta rơi ngay xuống đất, hai tay từ từ đưa lên. Ba cảnh sát khác lập tức đến khống chế bà ta, rồi lấy còng ra tra vào cổ tay bà ta.

Lục Minh Phi cúi người nhặt những trang tài liệu rơi trên đất, sau khi lật xem, phát hiện ra trong đó có mấy bài báo do Tiêu San viết và cả một chiếc bút ghi âm. Người phụ nữ trung niên nhìn thấy anh nhặt những chứng cứ lên, phiền muộn nhắm mắt lại.

Lục Minh Phi đứng dậy, nhân tiện đưa mắt nhìn quanh căn phòng rộng lớn. Một bộ bàn ghế làm việc bằng gỗ hồng mộc, trên bàn còn có một tấm biển viết tên của Tổng Giám đốc, trên bức tường trắng tinh ngoài vô số những tấm giấy chứng nhận các giải thưởng, còn có một bức tranh sơn dầu hoa hồng thếp. Đôi mắt anh bỗng mở to hết cỡ, anh chất vấn: “Bức tranh này từ đâu ra?”

Người đàn bà trung niên nhìn bức tranh sơn dầu, nói với giọng coi thường: “Trước đây không lâu, tôi mua nó tại chợ cuối tuần ở Băng Cốc, nó rất rẻ. Nếu anh thích thì tôi cho anh.”

Lục Minh Phi ra hiệu cho những người cảnh sát khác áp giải phạm nhân đi, rồi một mình thu lấy bức tranh sơn dầu Hoa hồng thếp

rồi mang về Sở.

Qua suốt một đêm thẩm vấn thì được biết, nữ phạm nhân tên là Đới Hoa, không có biệt hiệu và cũng không quen biết “Hoa hồng thép”, và bức tranh đó đúng là mua từ chợ. Sáng sớm ngày hôm sau, cảnh sát đã vượt qua hàng ngàn dặm để tới chợ ở Bằng Cốc, nhưng không tìm thấy chủ của sạp bán tranh đó. Khi hỏi về kế hoạch cụ thể của vụ án giết người, thì Đới Hoa nói trong lúc nói chuyện băng quơ với chủ sạp bán tranh, chủ sạp đã miêu tả về một vụ án mạng bằng rối ở nước ngoài. Lúc đó, chủ sạp đã miêu tả tương đối sống động, như thể anh ta chính là người đã ra tay giết người.

Sau khi trở về thành phố Chiang Uri, Đới Hoa lại tìm gặp phóng viên Tiêu San một lần nữa, định dùng tiền để mua chuộc cô, nhưng không làm thế nào đạt được kết quả. Trong cơn giận dữ, bà ta đã đi tìm thuê người giết Tiêu San theo cách thức như lời miêu tả của chủ sạp bán tranh kia, và nghĩ rằng như thế sẽ làm khó cho các cảnh sát.

Người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đều tề tựu đông đủ ở phòng họp. Khương Vân Phàm đặt tất cả những manh mối có liên quan đến “Hoa hồng thép” thu thập được lên bàn, trong đó có: Cảnh của vụ án hoa hồng thép cắm vào xác, chiếc lọ tinh dầu hoa hồng, ảnh của một câu nói được tạo thành bởi những cánh hoa hồng, bức tranh sơn dầu Hoa hồng thép.

“Cho đến thời điểm này, ‘Hoa hồng thép’ đã giết hại ba người. Hẳn để lại những đồ vật mang tính tiêu biểu, nhưng chúng ta vẫn chưa có cách nào tìm được hân, thậm chí vẽ khắc họa được chân dung của hân.” Đường Hàn Vũ bất giác nắm tay lại thành nắm đấm, “Qua lời khai của phạm nhân thì có thể biết, ‘Hoa hồng thép’ rất giỏi dùng ám thị tâm lý để dạy và xúi giục người khác bắt chước phạm tội.”

“Hân đúng là một kẻ không tầm thường, đó là cách phạm tội rất trí tuệ mà hân thường dùng. Từ trước đến nay, chúng ta luôn ở ngoài chỗ sáng, còn hân thì ở trong bóng tối, hân luôn chơi trò ú tim với chúng ta, rút cục là vì sao nhỉ?” Lục Minh Phi đưa ra câu hỏi.

“Tôi có một linh cảm, trò chơi này sắp kết thúc đến nơi rồi, vì hung thủ có vẻ cũng đã chán.” Khương Vân Phàm nhìn vào chiếc di động của mình, nói.

“Sao anh lại biết?” Vu Phong Ngâm ghé sát vào Khương Vân Phàm, định nhìn vào màn hình di động của anh, nhưng bị anh nhanh chóng giấu đi.

“Tôi chỉ biết như vậy, hãy tin tôi!” Khương Vân Phàm cười, để lộ hàm răng trắng bóng.

Chỉ có anh biết, trên mẫu tin nhắn ấy viết một dòng chữ: Khương Vân Phàm, hãy tới tìm ta!

Vụ án thứ tư

ĐẦU BẾP HÁU ĂN

Thượng Đế mang thức ăn đến cho chúng ta, còn ma quỷ thì lại sai đầu bếp đến

Tagore

Xác vụn hồi phục

Mười giờ đêm, trong nhà bếp của khách sạn Breeze, một chàng trai trẻ tay xách một chiếc túi nhựa màu đen, lén mở kho đông lạnh, và lập tức nhìn thấy trong đám thịt tươi có dính mấy sợi tóc đen. Cậu ta không thèm để ý đến điều đó mà vẫn lấy thịt tươi ra cho vào trong túi rồi còn ăn vụng mấy miếng thịt chín đã nướng cháy vàng.

Nhưng chỉ năm giây sau, cậu ta lập tức nhổ ngay ra, nhăn trán hít hít đám thịt chín trong kho đông lạnh, phát hiện ra có mấy miếng thịt bốc ra mùi hôi thối. Thế là, cậu ta bèn lật đám thịt trong túi, và sờ thấy hai vật vừa tròn vừa cứng. Khi cậu ta lôi nó ra để nhìn xem là gì thì lập tức hốt hoảng ném vội nó đi, hai con mắt bật lên như quả bóng, rồi từ từ lăn vào trong góc tối và chăm chăm nhìn cậu.

Chàng trai trẻ kêu ré lên và bỏ chạy. Vừa ra khỏi hành lang thì va ngay phải Giám đốc khách sạn. Giám đốc đưa tay túm lấy cậu ta, nói bằng giọng đầy vẻ trách móc: “Tả Nghệ, sao lại kêu ầm ĩ lên thế? Bị điên hả? Khách trên tầng đều đang ngủ, cậu mà còn làm ồn nữa là tôi trừ tiền lương của cậu đấy!”

Tả Nghệ hoảng hốt, vội nuốt ực cục nước bọt trong miệng, chỉ về

phía sau một hồi lâu sau mới thốt lên lời: “Giám... Giám đốc, nhà... nhà bếp...”

Giám đốc nhăn mày, thấy Tả Nghệ mãi cũng không nói thành lời, bèn cướp lời, hỏi: “Nhà bếp đâu đã hết giờ làm rồi, cậu muốn vào đó dọn chứ gì? Đi đi, tôi đâu có ngăn cậu.”

Tả Nghệ lắc đầu: “Không phải, mà là có mắt người, tóc và cả thịt thối để trong kho lạnh của nhà bếp!” Cậu nói liền một mạch và thấy đỡ run hơn.

“Nói bậy!” Giám đốc khách sạn không tin, bèn túm lấy tai của cậu, mắng: “Đồ thối tha, cậu lại vào nhà bếp lấy trộm thịt hả? Lập tức trả thịt về chỗ cũ!” Nói xong, Giám đốc lôi tả Nghệ quay trở lại nhà bếp.

Hai người đi đến tủ sau bếp, Giám đốc mới đi được hai bước thì giẫm phải vật gì đó tròn tròn, ông bèn nhấc chân lên nhìn và rồi lập tức thấy ruột gan như lộn hết cả lên, cảm giác buồn nôn không thể chịu đựng được.

“Giám đốc...” Tả Nghệ run lập cập mở một cánh cửa của kho đông lạnh, tiếng nói của cậu cũng lú lú cả lại.

“Tôi không sao, không sao.” Giám đốc cố làm ra vẻ bình tĩnh, tay đưa lên ngực, ngẩng đầu lên như không có chuyện gì. Kết quả của cái ngẩng đầu đó là nhìn thấy một chiếc đầu người trong tủ đông lạnh. Mặc dù đôi mắt của khuôn mặt ấy đã bị móc ra, nhưng dòng lệ máu đông lại vẫn chảy ra, khiến ông nhớ rất rõ người này chính là chú rể mất tích cách đây chưa lâu!

Giám đốc khách sạn không nén nổi cơn buồn nôn, vội đẩy cánh cửa nhà bếp, chạy ra thùng rác ở hành lang và nôn thốc nôn tháo. Tả Nghệ sợ tới mức hai chân cứ nhũn xuống, nên khi chạy ra, dù chỉ có mấy bước chân mà cũng cứ ngã dúi ngã dụi.

Tả Nghệ vừa đẩy cánh cửa nhà bếp thì nhìn ngay thấy khuôn mặt hoảng hốt cực độ của Giám đốc, ông đang dốc hết sức kêu lên: “A lô! Cảnh sát phải không? Tôi muốn báo rằng... đây là khách sạn Breeze của thành phố Chiang Uri, trong kho đông lạnh của nhà bếp khách sạn có một chiếc đầu người, là đầu của chú rể bị mất tích!”

Mười phút sau, ba chiếc xe cảnh sát lần lượt đến khách sạn. Cảnh sát Hà đưa các cảnh sát khác đến phong tỏa khách sạn. Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đứng ở cửa lớn của khách sạn nhìn

kiến trúc kiểu Thái, rồi đi quanh một bức tượng đồng đen, sau đó đi vào sảnh lớn với vẻ mặt nghiêm trọng.

Trong sảnh lớn có một số khách đang vây quanh quây lể tân, nghe nói khách sạn xảy ra án mạng bèn thi nhau đòi trả phòng. Giám đốc khách sạn bối rối chỉ còn biết cố gắng xoa dịu khách hàng.

Tả Nghệ nhìn thấy bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt cùng đi vào, bèn đẩy người bên cạnh, nhắc: “Giám đốc, cảnh sát đến rồi.”

Giám đốc khách sạn nghe vậy mới bừng tỉnh và như chết đuối vớ được cọc, vội bước tới bắt tay các cảnh sát: “Chào các anh chị. Tôi là Giám đốc khách sạn, rất mong các anh nhanh chóng phá được vụ án này, nếu không khách sạn chúng tôi không thể nào làm ăn được nữa.”

Giám đốc khách sạn thấy người của Tổ Chuyên án Đặc biệt không ai chìa tay ra, bèn ngượng ngùng rút tay về, mắt đưa sang nhìn Tả Nghệ bên cạnh, rồi chỉ vào cậu, nói: “Mặc dù tôi gọi điện đến báo, nhưng cậu ấy mới là người đầu tiên phát hiện ra thịt người thối.”

Lục Minh Phi lấy giấy bút ra, nhìn Tả Nghệ, hỏi: “Cậu tên là gì? Hãy nói lại tình hình cụ thể xem.”

Đường Hàn Vũ đứng bên cạnh Lục Minh Phi, nhìn chàng trai trong bộ dạng của một công nhân vệ sinh, đầu tóc rối bời, mặt tái nhợt đến mức trông như không còn là người da vàng nữa, còn ánh mắt thì cứ dáo dác, mép để ria, trông rõ là điệu bộ của quân tử cổ cùng. Ánh mắt của cô bất chợt nhìn vào bàn tay của cậu ta và thấy một đám chai sần to tướng ở đó, cô không khỏi kinh ngạc, vì đó là vết chai sần mà chỉ những người thường xuyên cầm súng thì mới có.

Phải mất mấy giây sau thì chàng trai kia mới lấy lại bình tĩnh, sau khi giới thiệu về mình xong, cậu kể lại tỉ mỉ chuyện mình đã phát hiện ra đôi mắt như thế nào. Khi kể về chuyện đó, dường như cảm giác sợ hãi lại ập đến nên cậu cứ đặt tay lên ngực và giọng thì trầm như nói với một mình.

Khuông Vân Phàm vẫn giữ vẻ mặt bình thản: “Vì sao đầu bếp của khách sạn các anh lại nghỉ làm sớm thế?”

Giám đốc khách sạn khẽ thở dài: “Chuyện là thế này, lẽ ra vào buổi tối có tiệc cưới của một đôi trai gái, nhưng không ngờ đến giờ phút quan trọng thì chú rể bỗngưng biến mất, vì vậy đám cưới đã bị bỏ dở, cho nên đầu bếp mới về sớm. Thật không thể ngờ được

rằng chỉ mới hơn bốn tiếng đồng hồ sau thì chú rể đã bị giết rồi...”

Lục Minh Phi đưa mắt nhìn khách hàng trong đại sảnh, bèn dặn Giám đốc hãy tìm cách trấn an khách hàng và bảo họ là hiện giờ không ai được rời khỏi khách sạn.

Vu Phong Ngâm đi vòng qua đám đông, rồi đi tới kho đông lạnh mà họ chỉ. Vừa mở cánh cửa nhà bếp ra, cô lập tức nhìn thấy đôi mắt trong góc nhà, bèn lập tức mở hòm dụng cụ, đeo găng tay nhét đôi mắt đó lên cho vào túi. Tiếp đó, cô mở cánh cửa trên cùng của tủ đông lạnh, một mùi rất khó ngửi lập tức xộc ra khiến cô phải vội vàng đeo khẩu trang vào.

“Thế nào? Có phát hiện ra gì không?” Khương Vân Phàm đứng ở cửa thấy hiện trường sạch sẽ như vậy thì biết ngay rằng đây không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Vu Phong Ngâm biết mọi người đến bèn đưa chiếc khay đựng những mảnh thịt vụn bị chặt thành các miếng to nhỏ khác nhau cho mọi người xem, rồi phân tích: “Theo như phán đoán của tôi, hung thủ đã dùng con dao rất sắc để gây án và chặt da thịt thành những miếng nhỏ, hơn nữa cách sử dụng dao của hắn cũng hết sức tinh vi, nên trong đám thịt này không thể nào phân biệt được đâu là thịt người, đâu là thịt lợn.”

“Cách sử dụng dao tinh vi như vậy, lại là phát hiện thấy những thứ đó ở trong nhà bếp, vậy thì rất có khả năng hung thủ là một đầu bếp?” Lục Minh Phi hỏi.

“Có thể như vậy. Có điều, tôi còn phát hiện ra trong tủ có một đĩa hoa hồng được làm thành từ thịt.” Đường Hàn Vũ bê khay thịt đó từ trong tủ đông lạnh ra.

“Lại là một thứ có hình dạng hoa hồng!” Khương Vân Phàm nói với vẻ mặt nghiêm trọng, ý của anh có lẽ muốn nói rằng: Đây lại là một vụ án mà “Hoa hồng thép” xúi giục người khác làm.

Vu Phong Ngâm lập tức giơ chiếc máy ảnh chuyên dụng ra chụp ảnh khay thịt đó, rồi tiếp tục lục soát đám thịt người và đám thịt lợn ở trong tủ đông lạnh. Càng lục soát cô càng nhìn thấy nhiều thứ hơn: Thịt thối, tóc ngắn, móng tay, răng. Cô lần lượt cho những thứ đó vào trong một chiếc túi nhựa trong.

Đột nhiên. Lục Minh Phi kêu to lên một tiếng, tay chỉ vào một cánh cửa khác của kho đông lạnh, vẻ mặt hết sức khó coi.

Vu Phong Ngâm tò mò bước tới nhìn, thì ra đó là chiếc đầu mà Giám đốc khách sạn nói đến. Cô cố tình đứng trước mặt của Lục Minh Phi, cười và nói: “Sợ gì chứ? Đầu có phải là đầu của anh.”

Lục Minh Phi nghe nói vậy, bất giác đưa tay sờ lên đầu mình, đưa mắt lườm Vu phong Ngâm một cái, rồi cố làm ra vẻ bình tĩnh cầm chiếc cốc nước ở chiếc bàn bên cạnh lên uống: “Ai bảo là tôi sợ? Ôi, sao mà nước trong chiếc cốc này có vị khó uống thế nhỉ?”

Đường Hàn Vũ thản nhiên đáp: “Anh vừa uống máu đấy!”

“Choang!”, Chiếc cốc trong tay Lục Minh Phi rơi xuống vỡ tan tành, huyết dịch trong đó bắn tung tóe dưới chân anh, anh sững sờ một lát rồi vội chạy vào nhà vệ sinh ra súc súc miệng.

“Các cô đúng là những người không có lương tâm, mang tiếng là bạn tốt của nhau mà không hề nhắc cho tôi biết!” Lục Minh Phi trách móc với vẻ mặt như muốn khóc.

“Đội trưởng Lục, nhìn điệu bộ của anh thì biết chắc là anh chưa nhìn thấy những phạm nhân thích uống máu người rồi nhỉ? Thực ra, anh vô tình được ném trái như vậy thì cũng có ích cho việc anh giải quyết các vụ án sau này đấy chứ!” Khương Vân Phàm nói với vẻ hết sức nghiêm chỉnh.

Lục Minh Phi lườm Khương Vân Phàm một cái, suýt nữa thì buột miệng nói ra: “Cậu tưởng rằng ai cũng bất bình thường như cậu à?”

“Lời tôi nói có điều gì đó không đúng à? Thực ra, điều này cũng có lí lẽ giống như tư duy phạm tội, nếu đứng dưới góc độ của tội phạm để suy nghĩ và trải nghiệm thì anh sẽ có được những thu hoạch bất ngờ.” Khương Vân Phàm nói.

“Tôi phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng.” Vu Phong Ngâm tay cầm một vật đựng trong chiếc túi nhựa trong, chỉ vào chiếc đầu người trong tủ đông lạnh, nói: “Những đám thịt thối, răng và tóc người này không phải của cùng một người!”

Tất cả thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều đổ dồn mắt về phía Vu Phong Ngâm, mặt ai cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc. Hiện tại vẫn chưa tìm được người bị giết, hơn nữa cũng vẫn chưa xác định được hiện trường đầu tiên của vụ án, bây giờ lại phát sinh thêm người bị hại là một nạn nhân khác nữa? Không cần nghi ngờ cũng biết, mức độ khó khăn của việc giải quyết vụ án này đã lớn hơn rất nhiều.

“Ý của cô là, có khả năng đã có hai người bị giết hại?” Đường Hàn Vũ hỏi.

“Tôi sẽ đem răng, tóc và những thứ này về Trung tâm pháp y làm giám định, qua đó có thể thu được những thông tin về tuổi tác, nhóm máu, dấu vân tay... của người bị hại.” Vu Phong Ngâm lấy hai hàng huyết lệ từ chiếc đầu người kia rồi cầm hòm dụng cụ rời đi.

“Hề có thông tin gì về người bị hại thì hãy báo ngay cho chúng tôi, vì cho đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được nguồn của xác chết, cũng không thể nào xác định được danh tính của nạn nhân khác kia.” Khương Vân Phàm dặn.

“Để tôi tiễn cô, tiện thể hỏi thăm các nhân viên làm việc trong khách sạn.” Lục Minh Phi làm một động tác đưa tay mời.

Sau khi Vu Phong Ngâm và Lục Minh Phi rời khỏi, Khương Vân Phàm ra sức hít, nhưng đáng tiếc là mùi vị trong phòng bếp đó quá nhiều, nào là mùi thịt, mùi tanh, mùi mồ hôi người, mùi nước hoa... vì vậy mà anh thấy rằng mình không thể ngửi ra được là trong bốn tiếng đồng hồ trước trong căn phòng bếp này đã có mấy người.

“Hàn Vũ, cô có phát hiện ra gì không?”

“Tạm thời tôi chưa xác định được, chỉ có một vài suy đoán, tôi xuống dưới gác xem chút đã.”

Đại sảnh của khách sạn đã trở lại vẻ yên tĩnh, những hành khách mà một tiếng đồng hồ trước thi nhau đòi trả phòng đều đã rời đi, lúc này ở đó chỉ còn Lục Minh Phi, Giám đốc khách sạn và Tả Nghệ đang ở trước quầy lễ tân.

Đột nhiên, một người phụ nữ nước mắt đầm đìa chạy xộc từ ngoài vào. Người phụ nữ ấy còn mặc một bộ váy cưới bằng voan rất đẹp, lớp phấn trang điểm trên mặt đã bị nước mắt làm cho nhòe nhoẹt, hai dòng lệ đen in rõ trên má, trông chẳng khác gì một chú hề. Người phụ nữ đưa mắt nhìn Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm bước ra từ thang máy, rồi lại nhìn Giám đốc khách sạn đang ngồi trên sofa, bèn chạy tới túm vai Giám đốc khách sạn lắc mạnh và nói: “Chồng tôi đâu rồi? Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

“Cô Hạ, xin cô hãy bình tĩnh, cảnh sát đang ở đây, nếu có vấn đề gì thì cô hãy nói với họ.” Giám đốc khách sạn nắm lấy hai tay cô ta. Người phụ nữ quay ngoắt sang nhìn Lục Minh Phi, rồi bước về

phía anh với vẻ vô cùng đau khổ.

“Cô Hạ, cô đừng xúc động quá, hãy nghe tôi nói đã, được không?” Thấy người phụ nữ ấy gật đầu, Lục Minh Phi nói tiếp: “Có một tin không tốt lành, chồng của cô không còn nữa. Do cảnh sát chúng tôi phải nhanh chóng phá án nên tạm thời bây giờ chưa thể đưa đầu của anh ấy về được.”

Lục Minh Phi vừa nói xong, người phụ nữ kia lùi dần về phía sau và liên tục lắc đầu trước tin dữ ấy, miệng thì nói: “Không thể nào như thế được, không thể nào như thế được! Anh ấy không thể bỏ mặc tôi và ra đi như vậy được....” sắc mặt của cô dần trắng bệch ra, hai chân khụy xuống rồi từ từ ngã lảo ra sàn nhà. Cô gào lên thành tiếng, nhưng nước mắt thì không sao chảy ra được.

Khuông Vân Phàm nhìn thấy vẻ đau đớn của người phụ nữ bèn đi về phía cô. Nhưng anh chưa kịp cất thành lời thì cô đã lảo ra ngất lịm, anh vội bế xốc cô lên, đặt lên sofa. Phải mất khoảng mười lăm phút sau thì cô Hạ mới tỉnh lại, song nhất định không chịu nói câu nào.

Lục Minh Phi đành tiếp tục hỏi Giám đốc khách sạn: “Tôi thấy kho đông lạnh ở bếp của các anh phải dùng khóa mới mở được, vậy người giữ chìa khóa của nó là ai?”

Giám đốc khách sạn trả lời thành thật: “Ngoài tôi ra thì chỉ có hai đầu bếp trưởng là có chìa khóa ở đó. Nhưng gần đây, một trong hai đầu bếp đó là ông Cao do tái phát bệnh đau cột sống phải nghỉ ở nhà dưỡng bệnh một tuần.”

Khuông Vân Phàm nhìn Tả Nghệ, hỏi: “Tại sao cậu lại mở được kho đông lạnh?”

Tả Nghệ ấp úng một hồi lâu rồi đưa mắt nhìn Giám đốc với vẻ lo sợ và đáp: “Trong lúc quét dọn phòng thay quần áo, tôi đã nhặt được chìa khóa của bếp trưởng Mạnh.”

Theo yêu cầu của Lục Minh Phi, Giám đốc khách sạn lập tức gọi điện cho hai đầu bếp trưởng và bảo họ tới ngay khách sạn. Trong lúc chờ, năm người ngồi uống trà. Một lúc sau, Đường Hàn Vũ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đầu bếp Mạnh với cái bụng bia đến trước. Sau khi đặt mông ngồi xuống sofa và tự giới thiệu về mình xong, ông ta bèn tự pha cho mình một gói trà ô long và bảo rằng loại trà này có tác dụng hạ huyết áp.

Vẻ thanh thoi, tao nhã của ông ta cùng với nụ cười luôn nở trên

môi chúng tổ ông ta chưa hề biết rằng khách sạn đã xảy ra án mạng.

Đường Hàn Vũ nhìn bàn tay thuần thực của ông ta, chỉ một loáng một cốc nước trà màu hổ phách đã được pha xong, cô mỉm cười, hỏi: “Đầu bếp Mạnh, nghe nói sáu giờ chiều ông ra ngoài một tiếng đồng hồ. Vậy, lúc đó ông đi đâu và làm gì vậy?”

Đầu bếp Mạnh gãi đầu, xấu hổ: “Lúc đó, tôi đau bụng phải vào nhà vệ sinh.” Rồi đột nhiên vẻ mặt ông ta trở nên nghi hoặc, “nhưng lúc đó tôi nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại của chú rể trong nhà vệ sinh, hình như là anh ta đang trách mắng ai đó nên giọng nói rất gay gắt, có vẻ như anh ta có mâu thuẫn gì đó với đối phương thì phải. Sau đó, khi tôi mua thuốc lá ở quầy tạp hóa ở gần khách sạn, thì nhìn thấy anh ta lái xe đi.”

Canh xương người

Vừa dứt lời, thì cô Hạ ngồi bên cạnh Đường Hàn Vũ mở miệng nói: “Tôi nhớ ra một chuyện. Trước khi cưới, chồng tôi thường rất buồn bực. Lúc đó, tôi nghĩ rằng anh ấy mắc hội chứng tiền hôn nhân nên đã khuyên giải anh ấy. Nhưng anh ấy nói với tôi, thực ra anh ấy như vậy là vì có người nợ tiền nhưng cứ không trả và còn định ôm tiền bỏ chạy.”

Lục Minh Phi bèn hỏi: “Vậy cô có biết ai là người nợ tiền anh ấy không?”

Cô Hạ lắc đầu: “Anh ấy không nói với tôi mà chỉ bảo rằng anh ấy sẽ tự giải quyết, anh ấy không muốn tôi ngoài chuyện cưới xin lại còn phải lo lắng thêm chuyện đó.”

Lục Minh Phi cảm thấy hơi hụt hẫng, mạnh mối quan trọng bị đứt, anh bèn đứng dậy đi kiểm tra camera ở phía ngoài khách sạn, để xác định xem những lời của đầu bếp Mạnh có đúng hay không. Nếu đúng là sự thật thì họ sẽ có thể căn cứ vào biển số xe để điều tra, chưa biết chừng còn có thể tìm thấy nguồn của xác chết. Thế là Giám đốc khách sạn dẫn anh tới phòng giám sát.

Tả Nghệ nhìn thấy vẻ định nói nhưng rồi lại thôi của đầu bếp Mạnh, bèn kéo ông ta thì thầm kể về chuyện chú rể bị giết.

Đầu bếp Mạnh nghe xong bất giác bật thành tiếng kêu, tỏ rõ vẻ sửng sốt.

Khuơng Vân Phàm nhìn thấy băng bó trên tay ông ta bèn hỏi: “Sao

tay ông lại phải băng như vậy?”

Đầu bếp Mạnh bất giác đưa tay sờ lên chỗ băng bó: “Mấy hôm trước tôi hầm canh, không cẩn thận nên đã bị bỏng. Ô, đầu bếp Cao đến rồi kìa!”

Mọi người nhìn theo ánh mắt của ông ta về phía cửa của đại sảnh thì thấy một người đàn ông to béo đang đi vào một cách rất chậm chạp, hai tay còn đỡ ngang hông. Có lẽ cái lưng đau đã khiến ông ta như vậy. Khi ông ta tới gần rồi thì Đường Hàn Vũ nhận thấy đôi mắt của ông ta dường như vô hồn, quầng mắt rất thâm, râu ria lởm chởm, bàn tay cũng có vết băng màu trắng.

Sư phụ Cao từ từ ngồi xuống nhưng từ chối cốc trà ô long do đầu bếp Mạnh mời, rồi quay sang chào hỏi Tả Nghị: “Hôm nay không có người tới chỗ cậu...”

“Bếp trưởng Cao, lưng của ông đỡ đau hơn chưa?” Tả Nghị không để cho ông Cao nói hết câu bèn cướp lời nói, có vẻ như cậu ta đang cố tình che giấu điều gì đó.

Đường Hàn Vũ ngẩng đầu lên khỏi đám tài liệu, khi cô hỏi ông ta về tình hình của một tuần gần đây, ông ta đưa tay sờ lên chỗ băng bó, hai bên má khẽ giật giật, lông mày nhíu lại, nói: “Kể từ khi tôi mắc phải chứng thoái hóa đốt sống lưng đến giờ, ngày nào cũng phải tới bệnh viện châm cứu rồi lại về nhà nghỉ ngơi. Chà, xem ra cái lưng này của tôi không đứng thẳng được nữa rồi.”

Đường Hàn Vũ cố ý giả vờ như không nhìn thấy động tác để lộ ra khi nói dối của ông ta, cười hỏi: “Vậy thì ngày thường ông phải nghỉ ngơi nhiều vào.”

Sư phụ Cao mỉm cười gật đầu, nhưng trên gương mặt của ông ta thì lại không hề thấy bóng dáng của nụ cười đâu.

“Đáng tiếc là tôi không thu hoạch được gì.” Vu Phong Ngâm từ ngoài đi vào, nói với Khương Vân Phạm. Đường Hàn Vũ nâng chén trà lên, rồi đưa mắt liếc nhanh hai đầu bếp và nhân viên vệ sinh Tả Nghị, thậm chí còn liếc nhìn cả cô Hạ ở bên cạnh mình nữa, rồi mỉm cười đầy ẩn ý.

Sau khi hoàn tất việc trả lời những câu hỏi của Tổ Chuyên án Đặc biệt, bốn người kia lần lượt ra về. Theo lời đề nghị của Vu Phong Ngâm, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt lại vào khu bếp một lần nữa.

“Vừa rồi đông người, để làm cho hung thủ mất cảnh giác tôi đã cố ý nói rằng không có kết quả gì, nhưng thực ra qua xét nghiệm AND, đã xác định có hai người bị hại, vì AND của họ khác nhau. Nhưng do vật chứng chưa đủ hoàn thiện, nên tôi chưa thể xác định hoàn toàn được.” Vu Phong Ngâm khẽ nói.

“Vừa nãy, trong lúc anh nói, tôi đã quan sát phản ứng của bốn người.” Đường Hàn Vũ gật đầu như đang suy nghĩ điều gì đó, “Tôi phát hiện ra rằng Tả Nghệ và đầu bếp Cao tuy vẻ ngoài không có gì, nhưng lưng của họ lập tức dựa thẳng vào ghế, dường như họ lén thở phào. Còn đầu bếp Mạnh và cô Hạ thì nhú mày và có vẻ lo lắng. Ngoài ra, đầu bếp Cao đã nói dối, hơn nữa khi người bị hại mất tích, hành tung của hai đầu bếp có đúng như lời của họ nói hay không, phải chờ đội trưởng Lục về thì mới biết được.”

Khuơng Vân Phàm đưa bản khẩu cung của đầu bếp Cao cho Lục Minh Phi, nhắc nhở anh tới khoa xương của bệnh viện để điều tra về bệnh án điều trị của đầu bếp trưởng Cao. Anh cất di động đi, và nói với vẻ tán đồng những điều mà Đường Hàn Vũ vừa nói: “Tôi cảm thấy cả bốn người đó đều có điều khả nghi, hơn nữa, bàn tay của cả hai bếp trưởng đều có vết băng bó, điều này chưa hẳn là chuyện trùng hợp ngẫu nhiên đâu.”

“Để thu được nhiều thông tin hơn nữa của người bị hại cũng như của hung thủ, đề nghị mọi người thu thập tất cả thực phẩm có trong nhà bếp, ví dụ như thịt, xương, nội tạng có mùi hôi khác lạ và các bộ phận cơ thể người còn giấu ở một chỗ nào đó.”

Vu Phong Ngâm vừa nói vừa đeo găng tay và bắt đầu đi kiểm tra các dụng cụ nhà bếp, từ bát đĩa, các loại dao, nồi nấu cơm, ấm trà, vại muối dưa cà, bình rượu cho đến các loại nồi niêu, cô quan sát rất kĩ màu sắc bên trong của vách tường, thỉnh thoảng còn lấy kính lúp ra soi xem trên đó có dấu vân tay hay không.

Đường Hàn Vũ thì kiểm tra đồ khô trong tủ và thực phẩm trong tủ đông lạnh. Khuơng Vân Phàm thì dùng mũi hít, và kết quả là đã ngửi thấy mùi thơm của canh rất đậm. Lần theo mùi vị đó, anh đã tìm được nồi gốm canh hầm. Mở nắp nồi ra thì thấy dưới lớp mỡ bên trên là những mẩu xương rất kì lạ.

“Tôi phát hiện thấy ở đây có những miếng xương không giống với xương động vật. Phong Ngâm, cô mau lại đây xem đi!” Khuơng Vân Phàm nói với vẻ nghiêm ngữ.

Vu Phong Ngâm dừng tay bước tới rồi lấy một chiếc muôi lớn,

mức mấy miếng xương ra. Đột nhiên, mặt cô biến sắc, cô để đám xương đó vào một chiếc đĩa to rồi lấy ra một chiếc nhíp, gắp một số lớn vật chất từ đám xương đó cho vào túi ni lông.

Đường Hàn Vũ nhìn thấy cô có vẻ xúc động bèn hỏi với vẻ không hiểu: “Sao thế?”

Bỗng nhiên, cánh cửa bị đẩy ra “sầm” một tiếng, Khương Vân Phàm lập tức theo phản xạ giơ súng lên nhằm vào người ở cửa.

Lục Minh Phi bị Khương Vân Phàm làm cho sợ đến mức đứng ngây tại chỗ, rồi giơ hai tay lên theo tư thế đầu hàng theo bản năng.

“Thì ra là anh! Tôi lại cứ tưởng là hung thủ.” Khương Vân Phàm cất súng đi.

“Sao anh lại căng thẳng như vậy?” Lục Minh Phi đưa cho mọi người một bản báo cáo, “Tôi đã tới bệnh viện, bếp trưởng Cao kia đúng là có đến khoa xương khớp của bệnh viện để điều trị. Nhưng ông ta chỉ đến đó có năm ngày, hai ngày nay thì không đến. Ngoài ra, tôi đã kiểm tra camera của khách sạn thì thấy, khi chú rể lái xe đi thì bếp trưởng Mạnh đang đứng ở gần cửa bảo vệ hút thuốc. Theo tôi, trong một giờ đồng hồ không đủ thời gian để ông ta đi theo giết người bị hại rồi lại quay trở lại khách sạn, trừ phi ông ta có đồng bọn.”

Khương Vân Phàm nghe xong, im lặng một lúc: “Phải. Tôi đề nghị, anh hãy cử người theo dõi bốn người có dấu hiệu nghi ngờ đó.”

Lục Minh Phi lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát Hà. Trong lúc đó, Đường Hàn Vũ nói một câu khiến mọi người đều rất kinh ngạc: “Theo như quan sát của tôi, hiện giờ bốn người đó hoàn toàn không có ý định rời khỏi khách sạn.”

Lục Minh Phi quay đầu lại nhìn cô, rồi vội vàng tắt máy, nói: “Ồa! Hàn Vũ dự liệu như thần! Vừa rồi anh Hà nói, anh ấy và các đồng nghiệp đang ở dưới đại sảnh, vừa rồi, trừ cô dâu ra những người trong diện tình nghi đều đang uống trà một cách rất nhàn tản, như thể vụ án giết người chẳng có liên quan gì đến họ.”

Vu Phong Ngâm từ đầu chí cuối cứ cúi đầu xuống không nói năng gì, mà chỉ chăm chú ghép những mảnh xương vụn kia thành một mảng xong thì mới mỉm cười giải thích: “Mọi người nhìn này, đây là một nửa xương chậu của người, hai bên còn thiếu là hai xương háng và còn thiếu một mảnh xương mông ở giữa nữa.”

Nói rồi, cô chỉ vào một lỗ nhỏ trên xương hông: “Trong đó, cái lỗ hổng gần giống với hình tròn kia chỉ đàn ông mới có, còn của phụ nữ thì thường là hình tam giác. Mặc dù chưa thể xác định phần xương chậu này là của chú rể hay của người bị hại khác, nhưng tôi có thể đem về phòng thí nghiệm, qua khôi phục bằng máy tính thì sẽ biết được các số liệu về tuổi tác và chiều cao của chủ nhân phần xương chậu đó.”

“Thế thì tốt quá rồi! Chỉ cần có thông tin về danh tính của người bị hại kia, từ đó tìm ra điểm chung giữa hai người bị hại, tiếp đó điều tra thêm đối với bốn người tình nghi kia, thì tôi tin rằng hung thủ sẽ sớm phải lộ diện thôi!” Lục Minh Phi có vẻ rất vui, vì không những họ đã có được manh mối mang tính đột phá mà anh còn nhận thấy rằng đầu óc của mình càng ngày càng linh hoạt.

“Anh phân tích rất đúng, đối với những kẻ biến thái giết người một cách điên cuồng chém xác róc xương kia thế nào cũng có chỗ sơ hở!” Khương Vân Phàm nói, mắt nhìn vào từng túi xương.

“Vì vậy, anh hãy mau chóng đưa tôi về trung tâm đi, nếu như anh không muốn bị người khác róc xương.” Vu Phong Ngâm giơ con dao về phía Lục Minh Phi, mỉm cười và nháy mắt với anh rồi lại lập tức trở lại vẻ lạnh lùng.

Lục Minh Phi bất chợt nghĩ đến cảnh mình nằm trên bàn trơn bóng, còn hung thủ thì cầm dao rạch vào da thịt mình mà không khỏi rùng mình ớn lạnh. Anh đưa mắt nhìn cô gái như ma nữ vừa đặt con dao xuống, vội vàng cung cúc mở cửa cho cô và cùng cô xuống dưới gác để về Trung tâm pháp y.

Mười lăm phút sau, hai người tới phòng thí nghiệm và khoác lên mình bộ trang phục khử trùng từ đầu đến chân. Đầu tiên, Vu Phong Ngâm chuyển ảnh từ máy ảnh sang máy tính, một lát sau, trên máy tính hiện lên bộ xương chậu gần như hoàn chỉnh, cô chăm chú quan sát và phát hiện ra mặt nổi kết của xương mu khá cao, còn góc dưới của nó thì lại khá nhỏ, từ đó suy đoán người bị hại có lẽ chừng ba mươi mốt đến ba mươi tư tuổi. Hơn nữa, ụ ngồi nhỏ hơn chín xăng ti mét, cho thấy đoạn đi xuống của xương chậu của người bị hại tương đối hẹp, một lần nữa chứng minh rằng người bị hại là nam giới.

Tiếp đó, cô đặt đám xương đó lên bàn cân để cân và phát hiện ra rằng xương của người bị hại tương đối nhẹ, từ đó có thể thấy người đàn ông đó có thân hình khá gầy guộc. Cuối cùng, Vu Phong Ngâm lấy mấy túi xương trong hòm dụng cụ bắt đầu làm xét

nghiệm AND.

Lục Minh Phi nhìn cô chăm chú làm việc, thận trọng hỏi: “Cô đã đoán ra được gì chưa? Đây là những máy móc gì vậy, sao tôi chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ?”

Hai mắt Vu phong Ngâm vẫn chăm chú nhìn vào ống nghiệm, nói cho Lục Minh Phi biết, thông qua răng và hình dạng mặt liên kết của xương mu thì có thể đoán ra được tuổi tác, còn chiều cao cơ thể thì có thể căn cứ vào độ dài của nhiều xương khác để suy đoán ra, độ sai lệch của cách làm này chỉ trong hai xăng ti mét. Tiếp đó, cô nói cho anh biết quá trình suy đoán từ xương chậu vừa rồi của mình và cuối cùng thì kết luận: “Người bị hại là nam giới, tuổi từ ba mươi một đến ba mươi tư, khá cao và gầy. Bây giờ, tôi đang làm xét nghiệm AND, xem người bị hại có phải là chú rể hay không. Đây là thiết bị xét nghiệm AND cao cấp nhất mới nhập về, tốc độ phân tích và cho ra kết quả của nó nhanh hơn hẳn các loại máy móc bình thường.”

Một lần nữa Lục Minh Phi phải thốt lên khen: “Kì diệu quá! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nghe thấy thì đúng là tôi không thể nào tin nổi!”

Vu Phong Ngâm quay đầu lại ngậy người một lát rồi định thần lại, có lẽ Lục Minh Phi muốn nói là khả năng tuyệt vời của mấy người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt trong quá trình suy đoán để phá án. Cô bèn nháy mắt với anh, cười và đáp: “Suyt! Anh nói to thể sẽ làm thức giấc người bị hại đấy.” Ý cô muốn nói là đám xương có thể nói ra những bằng chứng.

Hai người mang theo kết quả xét nghiệm quay trở lại khách sạn. Vừa tới đại sảnh thì được biết Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đã đi ra ngoài nhưng không biết là đi đâu. Vu Phong Ngâm đoán, có lẽ hai người đó đi tìm manh mối, vì Khương Vân Phàm vẫn muốn tìm cho ra nguồn xác chết của người bị hại. Nhưng, không biết họ sẽ đi tìm ở đâu nhỉ?

Lục Minh Phi nhìn thấy từ trong khách sạn tỏa ra từng đám khói, vội kéo Vu Phong Ngâm bước đến xem xét. Không ngờ, khi tới nơi thì phát hiện ra là trong khách sạn có một ngôi miếu nhỏ, một số người bản địa là người Thái vừa mới thắp hương xong, còn bên cạnh miếu thì là một đám rác rưởi, Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm đang ở đó.

“Cậu ấy đang làm gì thế nhỉ? Bây giờ là lúc nào rồi mà còn có thời

gian để chơi với chó? Không biết trong cái đầu điên khùng đó đang nghĩ những gì nữa?” Lục Minh Phi bất bình nhìn Khương Vân Phàm đang ngồi trên đất bắt chước chó sủa. Nhưng Khương Vân Phàm không thèm để ý đến điều đó mà vẫn cứ mãi mê với con chó trắng đang gặm khúc xương.

“Mục tiêu rất rõ ràng, không phải thế sao?” Đường Hàn Vũ mỉm cười với ý tứ xa xôi, còn Lục Minh Phi thì lại càng thấy không hiểu.

“À, miếng xương mà con chó kia ngoạm... rất giống với xương chi dưới của người!” Vu Phong Ngâm đã hiểu ra, bèn nói, “Anh ấy đang cố gắng để lấy lại khúc xương ấy. Khương Vân Phàm, anh điên rồi à, sao phải khổ thế? Nhìn tôi đây này!”

“Cẩn thận đấy, đừng giằng nhau với nó, nếu không nó sẽ không tha cho cô đâu!” Khương Vân Phàm cảnh báo.

Vu Phong Ngâm lấy một túi thịt cổ lợn màu đỏ từ trong hòm dụng cụ ra. Con chó trắng nhìn thấy túi thịt, miệng há ra, thế là khúc xương trong miệng nó lập tức rơi ra, Khương Vân Phàm nhặt lên không chậm trễ. Con chó chạy tới gần Vu Phong Ngâm, Vu Phong Ngâm quăng túi thịt ra thật xa, thế là con chó bèn chạy tới chỗ túi thịt.

“Thì ra nó thích thịt lợn hơn là vẻ đẹp của sĩ quan Khương rồi!” Lục Minh Phi khiêu khích.

“Nhưng vì có với đám thịt mỡ trên người đội trưởng Lục, xem ra nó thích anh hơn đấy.” Khương Vân Phàm đáp trả.

“Không đâu, trên người tôi toàn là cơ bắp thôi...” Lục Minh Phi vẫn còn đang nói thì mọi người đã lặng lẽ rời đi, khiến anh phải chạy theo và kêu lên: “Này, mọi người đi đâu đấy?”

Bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt không tìm thấy khúc xương nào khác ở chỗ đám rác. Khương Vân Phàm đưa khúc xương dài cho Vu Phong Ngâm xong thì cùng quay trở về khách sạn theo đường cũ.

Trên đường đi, Vu Phong Ngâm đưa báo cáo kết quả xét nghiệm cho hai người, rồi nói vắn tắt về suy đoán của mình đối với đám xương chấu và nói lại những thông tin cơ bản về người bị hại còn lại.

Vào đến đại sảnh, cảnh sát Hà đưa tài liệu về chú rể cho bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Vu Phong Ngâm để ý thấy chiều cao,

hình thể và tuổi tác của chú rể không giống lắm với số liệu của đám xương chấu. Để nhanh chóng có được những thông tin có liên quan đến người bị hại, cô bảo Lục Minh Phi đưa mình trở lại trung tâm pháp y để làm thí nghiệm một lần nữa.

Đêm đã khuya, xe cộ trên đường đã thưa thớt, các cửa hiệu cũng lần lượt đóng cửa. Lục Minh Phi vừa lái xe vừa ngáp và bị Vu Phong Ngâm nhìn thấy. Cô véo mạnh vào đùi anh, khiến anh đau phải kêu lên oai oái: “Cô làm gì thế?”

“Giúp anh tỉnh táo lại!”

“Buổi tối hôm nay cô đã đi đi lại lại trung tâm pháp y ba lần rồi, cô không thấy mệt và buồn ngủ à?”

“Chúng ta theo nghề này thì phải chấp nhận thôi.”

Vu Phong Ngâm nhìn ra ngoài cửa xe, đường phố, cây cối, đèn đường vun vút lao qua, bỗng nhiên cô thấy một nỗi trống vắng trào lên trong lòng. Trong xe im lặng một hồi, tốc độ xe dường như đang chậm dần, Vu Phong Ngâm bất giác quay lại nhìn thì thấy Lục Minh Phi đang chăm chú nhìn mình.

“Đội trưởng Lục, cho dù tôi có rất xinh đẹp đi chăng nữa thì cũng không cần anh phải nhìn tôi chăm chú như thế đâu!” Vu Phong Ngâm trợn mắt, rồi cố làm vẻ mặt dữ tợn, hai tay làm động tác muốn móc mắt Lục Minh Phi.

Lục Minh Phi quay lại nhìn con đường sáng trưng phía trước, rồi tỏ ý đồng cảm với câu nói vừa rồi của Vu Phong Ngâm: “Cô nói đúng, đó là số phận. Nhưng, cho dù quá trình đó vất vả đến thế nào, chỉ cần bắt được hung thủ thì mọi sự cố gắng đều xứng đáng! Hơn nữa, ai bảo chúng ta lại yêu cái nghề này! Trên đời này, những người có thể làm công việc mà mình yêu thích không phải là nhiều.”

Vu Phong Ngâm mỉm cười, tiếp đó lại véo lên đùi Lục Minh Phi một cái” Đêm khuya rồi đừng lan man nữa, lái xe nhanh lên!”

Lục Minh Phi cố nén đau, đưa tay xoa đùi, nhưng mặt thì lại nở nụ cười, cô ma nữ này thật là đáng yêu.

Về đến trung tâm, Vu Phong Ngâm bảo Lục Minh Phi cứ về nhà nghỉ trước đi, còn cô phải ở lại làm thí nghiệm, có lẽ sẽ không quay lại khách sạn nữa, nhưng cô sẽ gửi kết quả xét nghiệm ADN qua tin nhắn. Lục Minh Phi nhận được chỉ thị, nhanh chóng quay

trở lại khách sạn.

Đầu bếp tham ăn

Lục Minh Phi nhanh chóng trở lại khách sạn. Anh vừa bước vào đại sảnh thì cảnh sát Hà đã lập tức cho anh biết: Cô dâu và Tả Nghệ đã đi ngủ trong sự giám sát của cảnh sát. Anh bước tới chỗ bốn người ngồi trên sofa, hai đầu bếp trưởng đang chống cằm ngủ gật, Đường Hàn Vũ thì đang giở xem tài liệu, còn Khương Vân Phàm thì nhắm mắt ngồi im như ngủ, thế là anh ngồi xuống bên cạnh Đường Hàn Vũ.

Đột nhiên, Khương Vân Phàm mở bừng mắt, đập mạnh vào đùi của hai đầu bếp trưởng: “Xin lỗi, bỗng nhiên tôi nhớ ra một số chuyện, tôi muốn hai người tháo băng trên tay ra.”

Hai đầu bếp không chút chần trừ, lập tức phối hợp với yêu cầu của Khương Vân Phàm, tháo băng trên bàn tay ra.

“Tại sao hai người lại bị thương?” Khương Vân Phàm vừa hỏi vừa đưa mắt cho Đường Hàn Vũ.

“Tôi bị bỏng trong lúc hầm canh.” Trên mu bàn tay của đầu bếp Mạnh có bôi một lớp cao dày nhưng vẫn có thể nhìn thấy lớp da bị sưng mọng lên.

“Mấy hôm trước trong khi tôi tới bệnh viện đã bị một con chó điên cắn vào tay.” Trên bàn tay của đầu bếp Cao hằn lên mấy hàng dấu răng màu đỏ rất sâu, thậm chí còn có chỗ bị rách chảy máu. Nhưng Đường Hàn Vũ vừa nhìn đã biết ngay là ông ta xử lí vết thương rất không cẩn thận.

Đường Hàn Vũ không khỏi nghi ngờ: Những người bình thường bị chó điên cắn đều phải tới chỗ bác sĩ, không chỉ để tiêm phòng dại mà còn phải khử trùng bôi thuốc mới đúng, thế mà ông Cao này lại coi thường như vậy, không lẽ ông ta không sợ lên cơn dại và chết?

“Sao ông bị chó cắn mà lại không tới bác sĩ để khám?” Đường Hàn Vũ làm ra vẻ quan tâm kéo bàn tay của đầu bếp Cao lại và xem vết thương rất kĩ. Đầu bếp Cao lập tức rút ngay tay lại, cười đáp: “Không sao đâu, sau mấy ngày là khỏi thôi.”

Đường Hàn Vũ cười ra vẻ bẽn lễn, càng cố che đậy thì lại càng có vấn đề.

Nhìn thấy ngoài trời đang sáng dần, vì tạm thời không có đủ bằng chứng chứng tỏ rằng trong bốn người tình nghi có người là hung thủ, thêm vào đó người nhà của mấy người đó lại kéo đến đòi người, vì vậy, Lục Minh Phi đành phải thả cho họ về. Nhưng để đề phòng, anh cử người theo dõi bọn họ.

Sau một đêm không ngủ, cảm giác mệt mỏi lan khắp toàn thân, ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt định đi chợp mắt một lúc. Nhưng họ chưa kịp rời khỏi sofa thì đã nghe thấy tín hiệu báo có tin nhắn gửi đến.

“Là của Vu Phong Ngâm!” Ba người lập tức lấy di động ra, trên đó hiện lên tin nhắn của Vu Phong Ngâm.

Nội dung tin nhắn là Vu phong Ngâm đã dùng máy quét kiểm tra, và kết quả phân tích của máy tính đối với mật độ xương cho thấy lượng canxi trong xương là một trăm tám mươi gam, chứng minh rằng, khúc xương dài đó là xương của người đã trưởng thành.

Hơn nữa, sau khi khôi phục hoàn chỉnh khúc xương dài đó, cô đã xác định được rằng khúc xương dài đó là xương đùi của người và trên đó rất nhiều lỗ nhỏ và mấy chỗ rạn nứt, từ đó suy ra người bị hại đó đã là người trưởng thành, hơn nữa lúc còn sống đã từng đánh nhau với người khác.

Sau khi phóng to nhiều lần bức ảnh gửi kèm, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt mới nhìn rõ chữ trên báo cáo: Kết quả báo cáo giám định xác định AND của khúc xương dài là của một người bị hại khác, người này có chiều cao từ một mét bảy mươi hai đến một mét bảy mươi lăm.

“Hiệu quả làm việc của pháp y Vu thật là cao, cô ấy đã xác định được thông tin của người bị hại một cách rất nhanh chóng. Chúng ta phải lập tức gửi thông tin này đến cho các đồng nghiệp của Phòng Thông tin, để họ điều tra ra thân phận của người bị hại....”

Lục Minh Phi chưa nói xong thì lại có tín hiệu tin nhắn đến. Lần này, sau khi đọc xong mẫu tin trên đó, bọn họ đều ngây người, vì nội dung của tin nhắn là Vu Phong Ngâm đã gửi AND của người bị hại và những số liệu khác đến cho các đồng sự thuộc Phòng Thông tin. Còn mẫu tin nhắn này là của các đồng nghiệp ở Phòng Thông tin gửi đến, trên đó viết: Căn cứ vào kết quả đối chiếu với số liệu AND, đã tra ra thông tin về thân phận của người bị hại còn lại là: Trương Cát Tường, nam, chiều cao một mét bảy mươi hai, ba mươi ba tuổi, khá gầy, có tiền án về buôn bán ma túy, sau khi ra tù

làm bảo vệ ở quán bar. Họ giở xem bức ảnh ở phía dưới thì thấy ảnh của Trương Cát Tường.

Một người có tiền án buôn bán ma túy vì sao lại bị người khác róc thịt, chặt xương nhĩ? Ai là người có mối oán hận với anh ta? Vì sao chủ rể mất tích một cách vô cớ rồi sau đó bị ăn thịt và chỉ còn lại mỗi một cái đầu? Nguồn xác của họ giờ ở đâu?

Một loạt câu hỏi cứ hiện ra trong đầu Khương Vân Phàm. Anh giở xem tài liệu cá nhân của Trương Cát Tường và chú rể rất kĩ càng: Một người là tài phiệt của giới tiền tệ, một người là bảo vệ của quán bar, giữa hai người có sự khác biệt rất xa, vậy họ có mối quan hệ gì với nhau không? Đầu Khương Vân Phàm đau như búa bổ, dù có vắt kiệt óc cũng không tìm ra đầu mối.

“Tôi nghĩ là chúng ta nên đến quán bar để hỏi xem sao.” Đường Hàn Vũ đề nghị.

“Ừ, biết đâu chúng ta có thể thu được thông tin gì đó từ các đồng nghiệp của Trương Cát Tường. Tôi ra khỏi động xe trước.” Lục Minh Phi nói xong liền chạy ra chỗ chiếc xe.

Đường Hàn Vũ đưa tay xoa đôi mắt cay xè, định đứng dậy đi theo. Nhưng Khương Vân Phàm vẫn không động tĩnh. Đường Hàn Vũ liền quay lại nhìn cái người cứ ngồi yên trên ghế, thấy anh đang bóc chiếc kẹo que, vẻ mặt rất khó coi. Sau khi ăn xong chiếc kẹo thì Khương Vân Phàm giống hết đại lực sĩ ăn rau chân vịt, lại trở lại vẻ hoạt bát, khỏe mạnh bình thường.

“Đường đại mã nhân, đi ăn sáng đi.” Khương Vân Phàm ngậm chiếc kẹo que như không có chuyện gì, hai tay thọc vào trong túi quần, đi sát qua người cô.

Đường Hàn Vũ mỉm cười, trên người anh ấy luôn toát ra vẻ phớt đời, nhưng có những lúc thì lại rất giống với một đứa trẻ ngây thơ.

Bên ngoài cổng vang lên tiếng còi chói tai, hai người vội mở cửa xe ngồi vào ghế. Lục Minh Phi ném hai chiếc hộp đựng bữa sáng và hai cốc sữa đậu nành cho hai người. Trong hộp có một ít bánh kiểu Thái. Bánh mì trứng, quẩy, trứng và chôm chôm

Đó là những món ăn vừa no bụng lại có cả hoa quả cân bằng, Khương Vân Phàm mỉm cười hài lòng, cầm miếng bánh kiểu Thái lên cho vào miệng. Đường Hàn Vũ nhìn chiếc quẩy do dự một lúc rồi đưa nó cho Khương Vân Phàm, cô thực sự không thể nào ăn những đồ ăn có dầu mỡ được.

Chỉ hai mươi phút sau, họ tới phố quán bar ở ven sông. Do các quán ở đây hoạt động vào buổi tối nên lúc này không có quán nào mở cửa. Lục Minh Phi nhìn tấm ảnh trên tay, chỉ vào cánh cửa lớn có hình hoa hồng ở chỗ cách đó không xa, “Chính là ở trong đó. Quán bar mà Trương Cát Tường làm việc ở đó.”

Khuơng Vân Phàm và Đường Hàn Vũ nhìn theo phía tay chỉ của Lục Minh phi, ở phía ngoài bức tường của quán có một chiếc camera GT Porsche màu đỏ được thiết kế thiết kế bằng ánh sáng huỳnh quang, trên cửa hiệu viết dòng chữ “Quán Breeze” bằng tiếng Thái. Nhưng điều khiến họ chú ý hơn cả là mấy chữ viết nguệch ngoạc thành hình một cô gái lờ lợc nằm giữa một bông hoa hồng.

Ba người đi vào bên trong quán, trên cánh cổng là một chiếc khóa to tướng, nặng nề. Nhìn qua cửa sổ thì thấy bên trong không một bóng người. Khuơng Vân Phàm đi tới một con ngõ nhỏ dẫn ra đầu cầu cảng ở bờ sông, nhìn thấy trên bức tường cao của quán có giấu một cánh cửa sau. Anh thử khẽ gõ cửa, nhưng một hồi lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

Khuơng Vân Phàm nhìn cánh cửa sắt, trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng, rồi sau đó mới rời đi theo lời khuyên của Lục Minh Phi. Nhưng, đúng lúc đó, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, từ trong vọng ra tiếng quát giận dữ của một người đàn ông: “Ai đấy? Mới sáng ngày ra đã gõ cửa gì thế? Phiền quá thôi!”

Khuơng Vân Phàm vui mừng quay đầu lại, chìa thẻ ra: “Chào anh, tôi là cảnh sát, có mấy vấn đề muốn hỏi anh. Đề nghị anh hãy hợp tác với công việc của chúng tôi.”

Người đàn ông thấp bé sau khi nhìn thấy tấm thẻ thì ngây người một lúc, rồi gật đầu lia lịa. Tiếp đó, ông ta đưa tay gãi lên cái đầu rối như ổ gà, rồi nhúu đôi mắt vẫn còn đang nhắm của mình, hỏi như nói một mình: “Cảnh sát? Hỏi vấn đề gì? Quán của chúng tôi có ai đó phạm tội sao?”

Trong lúc ông ta nói thì ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đã bước vào bên trong quán. Luồng gió mát từ phía cầu cảng thổi vào. Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt nhìn những chiếc bàn, ghế, thùng nước đá, thùng bia được đóng bằng những miếng ván thùng ngổn ngang trước mặt, rồi ngồi tạm xuống một trong những chiếc ghế đó. Người đàn ông thấp bé kia ngồi xuống phía đối diện với họ, hai tay để giữa hai chân, cả người trong tư thế rất gọn bó, căng thẳng.

“Anh là chủ của quán này à? Tên của anh là gì? Trương Cát Tường từng làm ở quán của anh phải không?” Lục Minh Phi chìa một tấm ảnh ra cho người đàn ông xem.

“Vâng, quán là của tôi. Mọi người gọi tôi là Tiểu Lý là được rồi.” Người đàn ông thấp bé mỉm cười ngượng nghịu, rồi đón lấy tấm ảnh và nhìn kĩ, tiếp đó mặt biến sắc, giận dữ nói: “Đúng là người này có đến đây làm ba tháng, nhưng không hiểu vì sao một tuần trước không thấy đến làm nữa. Tôi đã gọi cho anh ta mấy lần nhưng không liên lạc được.”

Lục Minh Phi truy vấn: “Một tuần trước, khi đến làm anh ta có biểu hiện gì khác thường không? Hoặc là, anh ta có xảy ra cãi cọ, đánh nhau với ai không?”

Tiểu Lý cố nhớ lại trong hai phút, rồi đáp với vẻ chắc chắn: “Có, có, anh ta thường nói chuyện với một ông béo thường đến đây uống rượu, hình như hai người có một số trao đổi ngầm gì đó. Nhưng cách đây không lâu, họ đã đánh nhau trong quán, bị tôi bắt gặp và mắng cho một trận.”

Khuơng Vân Phàm lập tức đưa ảnh của đầu bếp trưởng Cao ra, phấn khích nói: “Anh nhìn kĩ xem, có phải là ông béo này không?”

Tiểu Lý nhìn bức ảnh một lúc rồi gạt đầu lia lịa: “Đúng rồi, chính là ông ta! Có điều...”

“Có điều sao? Ông chủ Lý, anh phải nhìn cho thật kĩ đấy, chuyện này liên quan đến mạng người, nhất định không được nói dối đâu!” Khuơng Vân Phàm nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Có điều, một tháng trước ông ta còn rất gầy, sao bây giờ lại béo như vậy? Trước đây, cứ cách vài ngày ông ta lại đến quán. Nhưng kể từ khi Trương Cát Tường bỏ đi thì ông ta rất ít khi đến. Tôi có thể lấy tính mạng của mình ra đảm bảo rằng những lời vừa rồi của tôi hoàn toàn là sự thật. Nhưng, chuyện này có liên quan đến mạng sống của ai cơ?” Tiểu Lý hỏi với vẻ tò mò.

“Ông chủ Lý, Trương Cát Tường đã bị người khác giết rồi. Nếu người béo này lại đến quán uống rượu, ông nhớ là phải lập tức gọi điện ngay cho chúng tôi.” Khuơng Vân Phàm đưa danh thiếp cho ông ta và nói với giọng rất nhẹ. Tuy vậy, câu nói này khiến cho Tiểu Lý ngạc nhiên tới mức mở to mắt, ngây người một hồi rồi mới đón tấm danh thiếp và gạt đầu đồng ý, tiếp đó ông ta đích thân tiễn ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt ra khỏi quán.

Trên đường trở về khách sạn, Khương Vân Phàm ngồi ở ghế phụ lái không nói câu nào, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm. Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi biết rằng anh lại bắt đầu đắm chìm trong những suy nghĩ về vụ án. Trong đầu anh hiện lên những thông tin cá nhân của Trương Cát Tường và chú rể, một người là tài phiệt của giới tiền tệ, một người là bảo vệ có tiền án buôn bán ma túy. Bỗng nhiên, trong đầu anh hiện lên khuôn mặt của đầu bếp trưởng họ Cao trong lần đầu gặp mặt với đôi mắt vô hồn, quầng mắt thâm đen, râu tía lởm chởm, bàn tay bị băng trắng. Tuy nhiên, thân hình béo phệ của ông ta lại rất không giống với người hút ma túy.

“Có điều, một tháng trước đó ông ta vẫn rất gầy, sao bây giờ lại béo như vậy?”

Câu nói đó của ông chủ Lý cứ văng vẳng bên tai Khương Vân Phàm. Đột nhiên anh bật cười vì đã hiểu ra và lên tiếng: “Tôi có một suy đoán, nếu một tháng trước đầu bếp Cao vẫn sử dụng ma túy, thì chắc chắn với mức lương đầu bếp của ông ta sẽ không đủ tiền mua thuốc hút hàng ngày, nếu vậy thì ông ta sẽ làm gì nhỉ? Đề nghị hãy xem thân phận của hai người bị hại rồi trả lời.”

“Hoặc là ông ta sẽ đi mượn tiền để mua ma túy, hoặc là ông ta sẽ tới cầu xin Trương Cát Tường cho ông ta.” Đường Hàn Vũ đưa ra đáp án sau chưa đầy hai phút.

Khương Vân Phàm bóc một chiếc kẹo que ngậm vào miệng, cố tình nguýt cô một cái: “Thưa tổ trưởng Đường thông minh của chúng tôi, xin cô chớ có nói ngay đáp án cho đội trưởng Lục, dù gì cũng để cho anh ấy vận động cái đầu vô duyên một lúc đã chứ.”

“Đồ chết tiệt, cậu lại muốn nói rằng tôi là đồ ngốc chứ gì?! Nhưng...” Lục Minh Phi chuyển sang nói ra những nghi hoặc trong lòng mình, “Tại sao người sử dụng ma túy bây giờ lại béo ra như vậy?”

Khương Vân Phàm cầm chiếc kẹo que, đáp: “Căn cứ vào thân hình của anh ta, tôi có suy đoán như thế này, có thể anh ta bắt đầu sử dụng cách thức khác để thỏa mãn cơn thèm muốn ma túy, ví dụ như ăn uống thực mạng.”

“Nhưng, tôi cảm thấy cái cậu Tả Nghiê đó cũng giống một tay nghiện. Nếu như đầu bếp Cao đã từng có tiếp xúc với chú rể, vậy thì có thể anh ta cũng đã từng sử dụng ma túy? Tôi nghĩ rằng, cả bốn người tình nghi đó đều cần phải làm xét nghiệm nước tiểu.”

Đường Hàn Vũ phân tích.

Về đến khách sạn, Lục Minh phi cử mấy cảnh sát đưa cô Hạ, Tả Nghệ, đầu bếp Cao và đầu bếp Mạnh tới bệnh viện để làm xét nghiệm nước tiểu. Ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt thì ngồi ở ghế chờ kết quả, tuy nhiên, họ ngồi chưa nóng chỗ thì cơn buồn ngủ và mệt mỏi đã ập xuống, thế là họ lập tức thiếp đi.

Hội chứng kí ức giả

Trời dần dần tối lại, họ ngủ một hồi lâu. Cảnh sát Hà mang mấy bản kết quả xét nghiệm đến thì cũng đã là lúc trời chạng vạng tối, ánh nắng chiều tà vàng rực chiếu lên ba khuôn mặt bình thản trong giấc ngủ. Cảnh sát Hà đắn đo một hồi lâu không biết có nên đánh thức họ dậy hay không.

Thế rồi, bỗng nhiên Khương Vân Phàm bật dậy đầu tiên, mặc dù hai mắt vẫn nhắm nghiền, hai tay chắp vào nhau đặt dưới cằm, nhưng miệng thì hỏi: “Anh Hà, kết quả xét nghiệm nước tiểu đã có chưa?”

Cảnh sát Hà giật thót người, vội đi tới trước mặt anh, khẽ nói: “Anh đang mộng du đấy à?”

Khương Vân Phàm mở bừng mắt, cười để lộ hai hàm răng trắng: “Nhanh lên, đưa kết quả đây để tôi xem nào. Tiện thể, anh đánh thức họ dậy, bắt đầu làm việc thôi.”

Cảnh sát Hà gật đầu, lập tức gọi Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ dậy rồi đưa hai bản phô tô báo cáo kết quả cho họ, sau đó rút lui chờ mệnh lệnh.

Căn cứ kết quả báo cáo, trừ đầu bếp Cao, ba người còn lại đều là âm tính, cơ bản có thể loại trừ họ khỏi danh sách tình nghi.

Ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt thỏa luận đối sách bắt đầu bếp Cao, ngay sau đó, Lục Minh Phi cầm máy bộ đàm chuyên dụng của cảnh sát, nói vào đó: “Các anh em, chuẩn bị hành động!”

Mọi người lên xe cảnh sát đến bên ngoài của một tòa chung cư cũ kĩ, đi qua một con ngõ ẩm ướt và bẩn thỉu, lặng lẽ áp sát cánh cửa gỗ của căn hộ quay cửa ra cầu thang ở tầng ba. Lục Minh Phi thận trọng lắng nghe động tĩnh bên trong nhà rồi đưa mắt ra hiệu cho cảnh sát Hà và những người khác. Tiếp đó, anh giơ chân đạp cánh cửa gỗ. Bốn cảnh sát cầm súng đi đầu, phát hiện trong nhà không có ai, bèn lục soát một lượt căn hộ chưa đầy hai mươi mét vuông.

“Có lực soát được gì không?” Đường Hàn Vũ sải bước vào trong, nhưng ngay lập tức lại chạy trở ra.

Khuơng Vân Phàm nhìn điệu bộ muốn nôn của cô, vội đeo khẩu trang, vì anh cũng đã ngửi thấy mùi của xác chết! Quả nhiên, trên sàn nhà có một xác chết không đầu, xác chết ấy mặc một bộ com lê rất ngay ngắn, bên cạnh là một túi thịt vụn và xương. Không cần động não suy nghĩ cũng có thể biết được, túi đồ đó là của Trương Cát Tường.

Lục Minh Phi đưa máy ảnh lên chụp ảnh xác chết, “tạch, tạch” một hồi xong, anh cất máy ảnh đi, đeo găng tay vào nhặt mấy mảnh thịt và xương vụn cho vào trong túi nhựa, sau đó sai một cảnh sát mang về Trung tâm pháp y cho Vu Phong Ngâm làm xét nghiệm xem AND của đám thịt và xương đó có phù hợp với Trương Cát Tường không.

“Báo cáo đội trưởng, chúng tôi không tìm thấy hung thủ ở khu vực lân cận, nhưng phát hiện thấy cái này trong ngăn kéo.” Cảnh sát Hà đưa tấm bưu thiếp có lời tặng của “Hoa hồng thép” cho Lục Minh Phi, “Ngoài ra, chúng tôi còn phát hiện ra những chữ viết khả nghi ở tầng bốn.”

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt bèn đi lên tầng bốn, nhìn thấy trên tường có một dòng chữ viết bằng máu đã đen lại: Chúc mừng, bạn đã thắng trong vụ án này.

“Nó lại xuất hiện rồi!” Khuơng Vân Phàm nhìn thấy hình bông hoa hồng ở phía dưới dòng chữ, hai mắt sáng lên.

“‘Hoa hồng thép’ chúc mừng ai nhỉ?” Lục Minh Phi nhìn Khuơng Vân Phàm, hỏi với vẻ tò mò.

“Tôi phát hiện ra rằng, kể từ lúc bắt đầu điều tra vụ án này, dường như hần luôn biết hành tung của chúng ta, cứ như thể hần đang ở bên cạnh chúng ta.” Đường Hàn Vũ luôn có những câu nói chỉ thẳng vào hiện thực khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Giả sử bên cạnh có “Hoa hồng thép” thật, vậy thì người đáng nghi nhất là ai? Khuơng Vân Phàm suy nghĩ. Đúng lúc đó, di động đổ chuông, trên màn hình hiện lên một số máy lạ. Từ trước tới nay, anh không bao giờ nghe máy của những người lạ, anh đang định tắt máy thì chợt nhớ đến ông chủ Lý, bèn nhấn nút nghe.

Giọng của ông chủ Lý có vẻ rất hồi hộp: “Sĩ quan Khuơng, các anh hãy mau chóng đến quán Breeze đi. Lão béo ấy đang uống rượu ở

đây!”

Khương Vân Phàm nghe vậy rất mừng rỡ: “Được, mười phút nữa chúng tôi sẽ tới, ông hãy chú ý theo dõi tên khốn đó giúp chúng tôi!”

Lục Minh Phi mở tròn mắt: “Sĩ quan Khương, mười phút làm sao có thể tới đó được? Cậu không thấy bây giờ đang là lúc tan tầm à?”

Khương Vân Phàm chộp lấy chiếc chìa khóa trên tay Lục Minh Phi, không nói câu nào lái xe đến trước cổng đại sảnh rồi nhấn còi inh ỏi giục mọi người lên xe. Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ đành bước lên xe với tâm trạng: Có chết cũng chẳng sao. Điều bộ của hai người khiến Khương Vân Phàm bật cười: “Hai người có cần thiết phải như vậy không? Chẳng qua cũng chỉ là tôi lái xe thôi mà!”

“Cần chứ!” Hai người đồng thanh đáp với hai vẻ mặt đau khổ. “Anh lái xe chẳng khác gì đi giết lợn!” Đường Hàn Vũ bổ sung.

Khương Vân Phàm đeo chiếc kính đen ZZEGNA lên, nhìn hai đồng nghiệp tay nắm chặt lấy thành ghế, miệng nở nụ cười rất điệu.

Khi tới gần quán Breeze, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đi vào trước. Bên ngoài quán có hai thanh niên mặc áo đen chặn đường Lục Minh Phi lại, nói với vẻ lạnh lùng: “Xin lỗi, trong quán đã hết chỗ rồi.”

What? Cái cơ chết tiệt gì thế? Mặt của Lục Minh Phi tối lại. Khương Vân Phàm vội chìa chiếc thẻ ra, giải thích: “Ông chủ Lý gọi chúng tôi tới.”

Hai gã áo đen nhìn thấy chiếc thẻ, lập tức để cho họ đi qua. Nhưng, đúng lúc đó, có một người chạy cuống cuống từ trong quán ra va cả vào ngực của Khương Vân Phàm.

“Bắt lấy hắn! Đừng để cho hắn chạy thoát!” Tiếng của ông chủ Lý từ bên trong vọng ra.

“Ồ, là anh à!” Khương Vân Phàm phản ứng rất nhanh, túm lấy vai của đầu bếp Cao.

Đầu bếp Cao nhìn thấy đó là cảnh sát, càng cuống quýt, rồi lập tức bỏ lại chiếc áo sơ mi bên ngoài, để vai trần chạy ra khỏi quán. Kết quả, vừa ra khỏi cổng thì gặp ngay phải Lục Minh Phi, anh ta lập tức rút dao ra đối phó với ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Đường Hàn Vũ thấy tinh thần của anh ta có vẻ hoảng loạn vừa

định nhắc Lục Minh Phi thì lại thấy đầu bếp Cao xông về phía mình, trong một lúc cô không kịp phản ứng nên cứ đứng ngây ra không biết phải làm gì.

Lục Minh Phi nhanh nhẹn, chạy ngay lại kéo Đường Hàn Vũ tránh sang một bên, rồi quay người tại chỗ, đẩy Đường Hàn Vũ cho Khương Vân Phàm, tiếp đó anh quay người lại đưa ra một cú song phi về phía đầu bếp Cao. Cánh vai phải của đầu bếp Cao bị đá tê dại, con dao trong tay rơi xuống đất. Nhưng anh ta cũng phản ứng rất nhanh, đưa bàn tay trái ra nhặt con dao lên rồi chém ngay vào chân của Lục Minh Phi, đáng tiếc là anh ta không biết rằng người đàn ông trước mặt mình là một cao thủ võ lâm.

Lục Minh Phi thu chân về, xoay một vòng tránh mũi dao sắc, tiếp đó rút khẩu súng ở sau lưng, nhắm về phía đầu bếp Cao nổ hai phát. Máu từ chân của đầu bếp Cao tuôn ra như suối, anh ta đau đớn khụy xuống, mất hoàn toàn khả năng đối phó và bị bắt ngay tại trận.

Trong lúc hai bên giằng co, những người đến phố quán bar bên sông mỗi lúc một đông. Họ vây quanh Tổ Chuyên án Đặc biệt, như đang xem một bộ phim hành động. Ông chủ Lý chạy từ trong quán ra, tận mắt chứng kiến cảnh Lục Minh Phi bắt hung thủ bèn cùng với những người đứng xem vỗ tay khen ngợi.

Khương Vân Phàm bước tới bên cạnh ông chủ Lý, đưa tay bắt tay ông: “Cảm ơn sự phối hợp của ông chủ Lý. Chúng tôi bắt được hung thủ là có công của ông đấy!”

Ông chủ Lý cười và lắc đầu: “Một chút công mọn không đáng nhắc đến! Loại người này còn sống thêm ngày nào trên đời thì ma quỷ ở dưới địa ngục sẽ thêm một ngày không được ngủ yên!”

Đường Hàn Vũ nhìn thấy Lục Minh Phi áp giải hung thủ lên xe, vội giục Khương Vân Phàm, Khương Vân Phàm bèn lập tức chào từ biệt ông chủ Lý.

Nhưng họ không trở về sở cảnh sát ngay mà đưa kẻ tình nghi đến bệnh viện để xử lý vết thương.

Màn đêm buông xuống, sau khi Tổ Chuyên án Đặc biệt áp giải nghi phạm ra khỏi đại sảnh của bệnh viện, thì lập tức quay trở về Trung tâm pháp y.

“Mọi người đến đây làm gì vậy?” Vu Phong Ngâm ngẩng đầu lên nhìn thấy ba người ở cửa thì có vẻ rất ngạc nhiên.

“À, đưa nghi phạm này đến để làm xét nghiệm nước tiểu một lần nữa, nhìn điệu bộ nhẹ nhàng của ông ta lúc này, chúng tôi nghi ngờ ông ta có vấn đề, vừa hay có thể xác định một lần nữa kết quả xét nghiệm.” Lục Minh Phi dùng mắt chỉ sang đầu bếp Cao. Vu Phong Ngâm hiểu ngay ý của Lục Minh Phi, lập tức cùng hai đồng nghiệp khác đưa nghi phạm sang phòng thí nghiệm sát bên làm xét nghiệm. Ba người của tổ Chuyên án Đặc biệt đứng chờ ở cửa. Đúng một tiếng đồng hồ sau, Vu Phong Ngâm đưa đầu bếp Cao quay trở ra rồi giao bản báo cáo kết quả xét nghiệm cho Lục Minh Phi, gật đầu nói: “Là dương tính.”

Trong phòng thẩm vấn của Sở cảnh sát chỉ có ba người là phạm nhân, Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi. Khương Văn Phàm thì ở trong phòng giám sát bên cạnh để vừa quan sát phạm nhân trong phòng thẩm vấn vừa mở máy kiểm tra nói dối thông qua việc ghi lại giọng nói của phạm nhân.

Lục Minh Phi cầm tập tài liệu trong tay lên, đọc: “Cao Trị Dũng, ba mươi ba tuổi, bếp trưởng của Khách sạn Breeze, đã li dị, từng bị phạt giam vì tội uống rượu gây mất trật tự và đánh bạc, có bệnh về tâm lý nghiêm trọng. Kết quả xét nghiệm nước tiểu cho thấy người này đang sử dụng ma túy.” Đọc xong, Lục Minh Phi không thay đổi sắc mặt, đưa mắt quan sát người đàn ông ánh mắt đảo đảo ở trước mặt, “Vì sao anh lại giết hai người ấy? Quá trình giết người có phải rất thích thú không?”

Sau khi bị bắn vào chân, môi của Cao Trị Dũng nhợt nhạt hẳn đi, anh ta cười lạnh lùng mấy tiếng: “Rút cục là các anh muốn như thế nào? Đúng, tôi thừa nhận là gần đây tôi có sử dụng ma túy, nhưng tôi không giết người! Các anh dựa vào đâu mà vu khống cho tôi?!”

Lục Minh Phi ném một xấp ảnh ra trước mặt anh ta, chỉ vào những bức ảnh đó và gầm lên: “Anh còn chối cãi à! Đây là những bằng chứng của Trương Cát Tường và chú rể mất tích ở khách sạn mà chúng tôi tìm thấy trong căn hộ của anh!”

Cao Trị Dũng nghe thấy cái tên “Trương Cát Tường” thì giống như bị điện giật, vội ôm lấy đầu và lắc đầu quây quây, hai chân giấu vào phía sau chân ghế, miệng lặp đi lặp lại: “Không! Không phải là tôi làm!”

Đường Hàn Vũ thấy tinh thần của phạm nhân có vẻ rất bất ổn, bèn đưa mắt ra hiệu cho Lục Minh Phi, ý muốn nói là mình đã phát hiện ra manh mối. Cô gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn, nói

bằng giọng mềm mại và ngọt ngào: “Cao Trị Dũng, hãy ngẩng đầu lên.”

Mấy giây sau, Khương Vân Phàm thấy phạm nhân từ từ ngẩng đầu lên, hai hàn tay đặt trở lại trên đầu gối, hai chân cũng tự nhiên đưa ra phía trước ghế.

Đường Hàn Vũ cười hài lòng, rồi dịu giọng hỏi: “Anh hãy cho tôi biết, một tuần gần đây anh có gặp Trương Cát Tường không?”

Cao Trị Dũng do dự một lát, đáp: “Có, là lúc tôi tới trả tiền mua thuốc, nhưng anh ấy không có nhà, sau đó tôi có tới quán bar tìm, nhưng ông chủ ở đó nói anh ấy nghỉ việc rồi.”

Đường Hàn Vũ nhìn ra cửa sổ có kính màu đen, ra hiệu cho Khương Vân Phàm quan sát kết quả phân tích của máy kiểm tra nói dối hiển thị trên màn máy tính. Rồi cô nhanh chóng quay đầu lại, mỉm cười: “Vậy quan hệ giữa anh với anh ta là như thế nào? Giữa hai người đã có chuyện gì tốt đẹp chưa?”

Cao trị Dũng không khỏi thấy hoang mang trước nụ cười của cô, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh kể lại. Anh ta biết trong tay cảnh sát có chứng cứ, nếu như mình không có lời phản bác nào thì không thể nào mà chạy thoát được.

“Tôi quen với anh ấy trong quán rượu. Có một lần tôi uống say, không biết là trong rượu có bột trắng nên đã uống cạn, sau đó anh ấy tìm đến tôi vào lúc mà tôi lên cơn nghiện và ép tôi hết lần này đến lần khác, lại còn nói rằng chúng ta là người trên cùng một con thuyền. Thì ra là, mẹ kiếp anh ta muốn hại tôi!”

“Nghe như vậy thì đúng là anh ta có tội thật. Nhưng, anh chắc chắn là chuyện anh nói ra đều xảy ra thật chứ?”

“Cô nói vậy là có ý gì? Tất nhiên là xảy ra rồi, nếu không thì làm sao mà tôi nhớ được những chi tiết đó... xin lỗi sĩ quan, tôi hoàn toàn không phải là cố tình nổi nóng, chỉ là vì tôi thường nghe thấy các bạn tôi cho rằng những sự thật mà tôi nói đều là chuyện bịa, nhưng tôi nhớ rất rõ, rằng mình đã từng xảy ra chuyện đó. Có thể cô không hiểu, bị người khác nghi ngờ trong một thời gian dài cũng là một chuyện rất khổ sở.”

Đường Hàn Vũ im lặng ghi chép xong, rồi cùng với Lục Minh Phi sang phòng giám sát, hỏi Khương Vân Phàm về báo cáo phân tích kết quả kiểm tra nói dối.

“Những lời anh ta nói, không có câu nào là sự thật!” Khương Vân Phàm nói.

Đường Hàn Vũ nhìn phạm nhân đang trở mắt ngậy người trong phòng thẩm vấn, nói: “Tôi đoán là anh ta đã bị người khác nhồi nhét kí ức giả, cần phải đưa anh ta đi kiểm tra não bộ bằng cộng hưởng từ.”

Lục Minh Phi cử cảnh sát Hà đưa phạm nhân tới Trung tâm pháp y làm kiểm tra, tuy nhiên anh rất thắc mắc, kí ức giả là gì mới được nhỉ?

“Thực ra, bộ não của chúng ta cũng biết tạo ra lời nói dối, và những người mắc chứng kí ức giả thì lại càng tin giả là thật. Họ tin chắc rằng kí ức của mình đều xảy ra thật. Ví dụ như Cao Trị Dũng, rất có khả năng anh ta chịu kích thích đó, sợ người khác phát hiện ra là mình giết người nên sau khi giấu kí ức đau khổ đó, kí ức bị mất trong não lập tức được một kí ức giả khác thay thế vào.” Đường Hàn Vũ giải thích, vẻ mặt có phần bất an, “Bây giờ tôi muốn biết, gần đây anh ta còn lén đi gặp những người nào? Nhất là những người như bác sĩ tâm lí.”

“Những điều cô nghĩ có lẽ rất giống tôi.” Khương Vân Phàm nhìn vào mắt cô, “Tôi nghi ngờ bác sĩ tâm lí mà gần đây anh ta gặp rất có thể chính là ‘Hoa hồng thép’”

Lục Minh Phi vừa nghe đến chuyện “Hoa hồng thép” xuất hiện thì thấy rất phấn chấn: “Tôi nhớ ra rồi! Mặt chính của tám danh thiếp ấy ngoài hình phong cảnh, ở góc bên trái còn có một địa chỉ.” Nói xong, anh chạy ra ngoài. Một lát sau, Lục Minh Phi quay trở lại thở hổn hển đưa chiếc túi nhựa cho Khương Vân Phàm.

Và địa chỉ ở góc trái phía dưới chính là một phòng tư vấn tâm lí tư nhân ở gần quán Breeze có tên là Thụ Động.

Ba người của tổ Chuyên án Đặc biệt đến Thụ Động. Tuy nhiên, ở đó lặng như tờ, bên trong không một bóng người, còn cửa thì lại không khóa. Họ thận trọng đi vào trong, nhìn thấy trên tường giới thiệu về bác sĩ tư vấn tâm lí có dán giấy phép hành nghề của Tả Nghệ.

Đường Hàn Vũ chợt thấy giật mình, tìm tới phòng làm việc của Tả Nghệ, tiếp đó phát hiện ra trong ngăn kéo của cậu ta cuốn sổ ghi chép những lần đến khám chữa của Cao Trị Dũng. Cô không thể nào ngờ được, cậu thanh niên làm nhân viên quét dọn trông rất không có tinh thần ấy lại là một bác sĩ tư vấn tâm lí. Song, điều

đáng sợ hơn cả là, cậu ta rất có khả năng chính là “Hoa hồng thép”.

Thông qua việc điều tra khách sạn Breeze, Tả Nghệ đã bị Giám đốc cho nghỉ việc vì lấy trộm đồ, hiện thời không rõ tung tích. Cảnh sát Hà cũng gửi báo cáo kiểm tra đối với Cao Trị Dũng đến, báo cáo cho thấy đúng là đại nã của anh ta đã sản sinh ra rất nhiều kí ức giả, điều đó chứng tỏ rằng những lời khai của anh ta hoàn toàn không đáng tin cậy, nhưng bản thân anh ta lại không tự biết được điều đó.

Đêm đã về khuya, Vu Phong Ngâm bước ra khỏi nhà tắm sau khi đã trút bỏ mọi nỗi mệt mỏi thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông di động. Cô mở máy ra nhìn, trên màn hình hiện ra một cái tên khiến cô vừa nhìn lập tức thấy căng thẳng. Cô hắng giọng rồi nhấn nút nghe: “Đã muộn thế này rồi, còn có chuyện gì ạ?”

Ở đầu dây bên kia vọng đến một giọng nói trầm trầm: “Phong Ngâm, lập tức đến gặp tôi ở chỗ cũ.”

Vu Phong Ngâm chau mày, rồi mặc cho mái tóc vẫn còn ướt đầm, khoác lên mình chiếc áo choàng màu đen, tức tốc chạy ra phía chỗ để xe.

Vu Phong Ngâm nhanh chóng đến Đường Zhao Nam, từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông đội chiếc mũ của ngư dân đang chờ mình. Người đàn ông ấy ngồi trên ghế, tay cầm cần câu cá, bên cạnh người là hai chiếc đèn đã được thắp sáng. Nghe thấy tiếng bước chân của cô mỗi lúc một rõ, nhưng người đàn ông cũng vẫn không quay đầu lại. Cô ngồi xuống chiếc ghế cách người đàn ông chừng một mét, tay lặng lẽ cầm cần câu, giả bộ như đang câu cá.

Đột nhiên người đàn ông lên tiếng: “Phong Ngâm, ngày mai cô hãy xin nghỉ phép, đừng đi phá án với bọn họ nữa.”

Vu Phong Ngâm biết người đàn ông muốn nói đến Tổ Chuyên án đặc biệt ba người, nhưng cô không sao hiểu được mục đích của đối phương, nên chau mày nhìn ông một cái, muốn hỏi nhưng lại không dám. Cô biết, cô không có khả năng chống lại.

Người đàn ông từ từ đứng dậy nhìn cô một cái. Vu Phong Ngâm cũng đứng dậy, cúi đầu xuống, cung kính tiễn ông ta.

“Phong Ngâm, cô gầy đi rồi đấy. Hãy chăm sóc tốt cho mình.”

Cô hơi ngây người, ngạc nhiên vì thấy đối phương lại quan tâm đến mình. Khi ngẩng đầu lên thì đã thấy ông ta ngồi lên chiếc

Mazda màu đen bên đường và rời đi.

Vụ án thứ năm

NHÀ SƯU TẦM XƯƠNG NGƯỜI

Một chữ tình làm mê muội thần thánh, hành hạ sai người đời.”

Lý Bích Hoa

Lời dẫn

Bóng đen của chiều tối giống như một dòng xoáy cứ muốn cuốn con người vào đó và nuốt chửng.

Trên sân khấu của nhà hát chỉ còn lại cô gái trẻ chăm chỉ luyện tập, cô đeo chiếc túi vải buồm lên tắt đèn và rời đi. Thế rồi, cô bỗng phát hiện ra dường như có người đang theo mình, bèn cảnh giác quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy một bóng đen lướt nhanh qua trước mặt.

Căn phòng rộng lớn yên ắng đến vô cùng, tắt cả mọi ngọn đèn đều đã tắt. Cô gái trẻ rất sợ, cô dán người vào tường, run rẩy hỏi: “Ai... đấy?”

Không có tiếng trả lời.

Hai phút sau, trong loa vang lên “Ca kịch” của Vitas, một chùm ánh sáng màu đỏ chiếu lên người của người đàn ông trẻ có mặt nạ màu trắng bạc, trong tay anh ta cầm một chiếc đầu lâu trắng toát đang cùng với một người phụ nữ trùm chiếc khăn voan cưới vừa múa theo điệu nhạc vừa tiến lại gần cô gái trẻ.

Khi hai người đó tới gần, trong cơn sợ hãi cùng cực, cô gái vẫn không nín được đưa mắt nhìn những người đang nhảy múa kia.

Thế rồi, bỗng nhiên cô thấy lạnh toát người, vì người phụ nữ đang múa cùng với chàng trai kia không phải là một người bằng da

bằng thịt mà là một bộ xương trắng!

Người đàn ông trẻ đeo mặt nạ khế nhếch môi, ghé sát vào tai cô gái khế nói: “Em yêu, em sẽ nhanh chóng trở thành chiến lợi phẩm của tôi, mãi mãi không bao giờ phản bội và rời xa tôi!”

Tiêu bản xác người

Một buổi sáng sớm, bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt nhận được điện thoại của Sở, thông báo cho họ biết lập tức đến ngay bờ sông Zhaonam, có một ông già nhặt rác nói rằng ông phát hiện ra một xác chết đã bốc mùi ở bờ sông.

Các thành viên của tổ Chuyên án Đặc biệt lần lượt tới bên bờ sông, rẽ đám đông vây quanh, vừa đi qua hàng rào phong tỏa thì họ lập tức thấy một mùi hôi thối xộc vào mũi. Sắc mặt của Đường Hàn Vũ lập tức trở nên rất khó coi, vội vàng đeo ngay chiếc khẩu trang do Lục Minh Phi đưa cho, còn đôi mắt sáng thì không ngừng nhìn bốn xung quanh. Cô nhận ra rằng, con sông này thực ra không hề rộng, xung quanh lại không có cầu và cũng không có vật kiến trúc nào, cây cối cũng chẳng lấy gì làm rập rập, nhìn thì thấy ngay đây không phải là nơi lí tưởng để giết người.

Ba người bước tới dưới một gốc cây to. Có một cảnh sát nhìn thấy Lục Minh Phi đi đến gần bèn chỉ vào ông già bên cạnh, nói: “Đội trưởng, đây là người báo về vụ án này. Ông ấy tên là Tạ Dư, năm mươi tuổi, sống bằng nghề nhặt rác.”

“Ông Tạ Dư, mời ông hãy kể vắn tắt về quá trình ông phát hiện ra xác chết sáng nay.” Lục Minh Phi nói.

“Được, được. Ngày nào cũng vậy, cứ bảy giờ sáng là tôi lại tới bờ sông để nhặt những mẩu sắt vụn hoặc những chai lọ, đồ phế thải mà người ta bỏ đi. Hôm nay, khi tôi tới bờ sông, tôi thấy có một chiếc túi ni lông màu đen to rất nặng. Tôi cứ ngỡ bên trong túi đựng đồ sắt gì đó nên mừng rỡ mở túi ra xem. Không ngờ, vừa mở ra là đã thấy buồn nôn, à không phải, là đã thấy sợ, vì bên trong đó... là một xác chết.”

Đường Hàn Vũ chăm chú nhìn ông già nhặt rác, bộ quần áo trên người ông vá chằng vá đụp, người gầy gò, da đen đúa, bên cạnh người là một chiếc bao tải đựng chai lọ linh tinh. Khi ông kể lại chuyện trên, mắt luôn nhìn thẳng vào những người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt, thỉnh thoảng còn đưa tay chỉ về phía bờ sông hoặc chầu mày lại.

“Ông Tạ, ngày nào ông cũng ra bờ sông đứng không?” Khương Vân Phàm thấy đối phương gật đầu, thì nói tiếp: “Ngày hôm qua và mấy ngày trước đó ông không nhìn thấy chiếc bao tải này, hoặc người có biểu hiện thần kinh không bình thường quanh quần ở đây chứ?”

Ông Tạ lắc đầu, khẳng định rằng trước đó chưa nhìn thấy chiếc bao tải đựng xác chết, rồi hỏi với vẻ thăm dò: “Thưa sĩ quan, không có việc gì đến tôi nữa chứ? Tôi có thể đi được chưa?”

“Ông vẫn chưa đi được. Để phối hợp điều tra, ông phải để lại thông tin đúng nhất về bản thân cho cảnh sát, ngoài ra còn phải ở đây chờ chúng tôi đưa ông đi làm giám định AND, sau đó mới được đi.” Đường Hàn Vũ nói.

Lục Minh Phi nhìn đồng hồ trên tay, hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Phải rồi, tại sao đến giờ mà Phong Ngâm vẫn chưa đến nhỉ? Cô ấy đâu có phải là người hay chậm trễ đâu?”

“Cô ấy bị sốt cả đêm qua, trời sáng mới từ bệnh viện về và đã xin phép tôi nghỉ rồi.” Đường Hàn Vũ giải thích, “Có điều, Trưởng phòng Thẩm nói hôm nay sẽ có một pháp y khác đến tạm thời thay cho cô ấy, nghe đâu cũng là một đại mỹ nhân.”

Lục Minh Phi nghe vậy, hai mắt sáng lên, quay đầu lại định hỏi xem mỹ nhân đó trông như thế nào thì đã thấy Đường Hàn Vũ bước tới trước chiếc bao tải.

“Thế nào? Thi thể có nguyên vẹn không?” Đường Hàn Vũ ngồi xổm xuống bên cạnh Khương Vân Phàm, đưa tay mở khóa của chiếc bao tải.

Khương Vân Phàm chớp ngay lấy tay của cô, khuyên: “Cô đừng nên xem, đây là một thi thể bị tổn hại nghiêm trọng nhất trong số các vụ án mà chúng ta đã giải quyết, cô mà nhìn chắc chắn sẽ không chịu được đâu.” Đường Hàn Vũ chau mày nhìn anh rồi rụt tay lại.

Lục Minh Phi thấy rất tò mò, nên nhân lúc hai người không chú ý mở ngay ra nhìn một cái, một mùi máu tanh quện với mùi phân hủy tỏa ra, xộc ngay vào mũi anh, khiến anh cảm thấy ngũ tạng của mình đều cuộn cả lên, vội chạy sang bên cạnh nôn khan.

“Trời đất ơi, đó là thứ quỷ quái gì mới được chứ?” Lục Minh Phi nhăn mặt kêu.

“Trong bao tải chỉ còn lại một bộ da người bị lột đã khô cùng với một phần tóc và những bộ phận khác lẫn lóc trong đó. Tuy nhiên, phần xương của bị hại thì lại không thấy đâu.” Khương Vân Phàm bình thần thuật lại rồi quay sang nhìn Đường Hàn Vũ, “Cô chắc chắn vẫn muốn xem lại chứ?”

“Nếu đến cả chút dũng khí đó và khả năng chịu đựng tôi cũng không có thì có lẽ từ nay về sau không nên đến phá án nữa. Các anh yên tâm đi, tôi vẫn phải làm quen thôi.” Đường Hàn Vũ nói rồi vòng qua Khương Vân Phàm, ngồi xuống xem kỹ bộ da người. Cô chỉ hơi chau mày, tuy vậy sự kinh sợ trong lòng và cơn buồn nôn thì cứ dâng lên, có điều cô cố nén xuống mà thôi.

Thi thể trong chiếc bao tải đen đúng như lời miêu tả của Khương Vân Phàm, nhưng vết thương bị xé rách trên lớp da người khiến cho sắc mặt của Đường Hàn Vũ đột nhiên thay đổi. Những vết thương đó chỉ xuất hiện sau khi đã bị kẻ khác ngược đãi, hơn nữa chiếc váy dính đầy máu trên lớp da người cũng bị xé rách. Khi còn sống không biết nạn nhân đã bị làm tổn thương như thế nào? Liệu có phải là đã bị kẻ nào đó dùng roi da đánh hay không? Bỗng nhiên, một giọng nói rất rõ ràng vang lên làm rối luồng suy nghĩ của Đường Hàn Vũ: “Chào các anh chị, tôi là Nam Tụng Tuyết, phụ trách công việc pháp y tạm thời trong vụ án này.”

Cả ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều quay đầu lại nhìn, thấy trong tay của người phụ nữ vừa nói bê một chiếc hộp sọ không còn nguyên vẹn, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu đen thêu rất cầu kì, miệng nở nụ cười rạng rỡ đầy lôi cuốn, chiếc mũ bóng chày che không hết mái tóc rất đẹp của cô và càng làm toát lên vẻ cá tính của cô.

“Chào cô, chào cô. Tôi là Lục Minh Phi, Đội trưởng Đội cảnh sát hình sự.” Lục Minh Phi không hiểu chạy tới từ lúc nào, miệng tươi cười chìa tay ra bắt tay của Nam Tụng Tuyết, sau đó chỉ vào hai người bên cạnh và giới thiệu: “Đây là sĩ quan Trương và cô Đường tổ trưởng.”

“Đã nghe tên từ lâu, được biết Tổ Chuyên án Đặc biệt phá án rất nhanh chóng và chính xác, bây giờ được làm việc cùng với các anh chị, đúng là niềm vinh hạnh của tôi.” Nam Tụng Tuyết bắt tay với hai người còn lại và nói.

“Chiếc hộp sọ này là vòng tay của cô à?” Khương Vân Phàm chỉ vào tay cô mỉm cười.

“Không phải, tôi vừa nhặt được nó ở dưới gốc cây đằng kia đây.” Nam Tụng Tuyết chỉ vào gốc cây dương liễu ở đằng đông cách đó không xa, rồi giơ một túi xương vụn lên cho mọi người xem, “Còn cả một túi xương vụn này nữa, mong rằng chiếc xương sọ này là của người bị hại. À, phải rồi, các anh đã tìm ra được manh mối gì chưa?”

Đường Hàn Vũ chỉ bốn xung quanh trống trải và bộ da người có vết thương, phân tích: “Tôi phát hiện ra là trên bộ da người có vết rách, rất có khả năng người bị hại đã bị xâm hại tình dục trước khi chết nhưng không còn sức phản kháng. Hơn nữa, bờ sông này có thể không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án, vì người qua lại thường xuyên, nơi đây cũng không có vật gì che chắn, hung thủ thông minh như vậy, sẽ không ngu xuẩn giết người ở đây đâu.”

Mọi người nhìn theo tay chỉ của Đường Hàn Vũ, đồng ý với suy đoán của cô. Lục Minh Phi nhìn Nam Tụng Tuyết, hỏi: “Cô có thể tính ra thời gian tử vong và thu thập được thông tin về nhân thân của người chết không?”

“Tất nhiên là có thể. Đội trưởng Lục đừng sốt ruột, tôi sẽ cố gắng hoàn thành sớm nhất nhiệm vụ của mình, không cần anh phải nhắc đâu.” Nam Tụng Tuyết đeo khẩu trang rồi đẩy vào người Lục Minh Phi đang đứng trước mặt và bước đi.

Lục Minh Phi đứng ngây tại chỗ, không lẽ anh đã nói sai điều gì? Tại sao nữ pháp y này có vẻ không hợp với mình như vậy? Anh đưa mắt nhìn về phía Nam Tụng Tuyết, cô đang sắp xếp lại chiếc xương sọ rồi cho vào trong hòm dụng cụ, tiếp đó đeo găng tay, ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra thi thể trong chiếc bao tải đen.

Mặt của nạn nhân sưng vù, nhãn cầu lồi ra, môi trở nên dày và trề ra ngoài, phần bụng phình, vách bụng căng, toàn bộ xác chết trương phình như một người khổng lồ, rất khó xác định được dung mạo của người ấy khi còn sống. Tuy nhiên, tóc của người ấy vẫn liền vào da. Nam Tụng Tuyết liền nhổ sáu sợi tóc cùng một chỗ. Động tác của cô rất nhanh, mạnh và chính xác, mỗi lần cô nhổ hai sợi cùng một lúc. Sau khi nhổ xong, để giữ cho nang tóc không bị dính, cô để sợi tóc ra ngoài không khí chừng một phút cho khô, rồi cho vào tờ giấy trắng sạch và gói lại.

Sự xuất hiện hiện tượng trương lên của xác chết thông thường chịu tác động lớn của nhiệt độ môi trường. Với những xác chết trên cạn thì vào mùa hè sẽ là từ bốn mươi tám đến bảy mươi hai tiếng, mùa xuân và mùa thu là từ bảy mươi hai đến một trăm hai

mười tiếng, mùa đông thì là từ mười ngày đến mười lăm ngày thì sẽ xuất hiện hiện tượng sương lên và phân hủy. Suy đoán căn cứ theo nhiệt độ môi trường hiện tại là ba mươi đến ba mươi tư độ, thì rất có thể nạn nhân đã bị giết chết từ hai đến ba ngày trước đó.

Nam Tụng Tuyết viết kết quả phán đoán của mình vào cuốn sổ, gấp lại rồi lấy một ít thịt phân hủy và một bộ phận cơ quan. Cô giải thích: “Tôi đồng ý với suy đoán của tổ trưởng Đường, có thể nạn nhân đã bị xâm hại trước khi bị giết. Còn về thời gian tử vong và nhân thân của nạn nhân, phải chờ sau khi tôi về Trung tâm làm xét nghiệm AND và khôi phục lại khuôn mặt của người chết xong thì mới biết được.”

“Vậy để tôi đưa cô đi. Tôi quen đường.” Lục Minh Phi chủ động nhận trách nhiệm làm tài xế, nói xong thì lên xe và khởi động máy.

“Vâng, thế thì phiền anh.” Nam Tụng Tuyết cầm hòm dụng cụ lên, nhìn bốn xung quanh rồi hỏi: “Người báo án đâu? Tôi phải đưa họ đi làm giám định AND.”

“Ở đây!” Tạ Dư kéo chiếc bao tải của ông đi đến, cười hì hì, hỏi: “Tôi làm xong cái... AND gì đó thì có thể đi được, đúng không?”

Nam Tụng Tuyết gạt đầu, rồi cùng ông ngồi vào xe.

Tại Trung tâm pháp y, ba người đến phòng thí nghiệm ở tầng hai tòa B, rồi tất cả khoác lên người bộ trang phục khử trùng. Nam Tụng Tuyết giao Tạ Dư cho một đồng nghiệp nam đưa đi lấy máu làm xét nghiệm AND, còn Lục Minh Phi ở lại phòng thí nghiệm chờ cô làm thí nghiệm xong thì cùng quay trở lại bờ sông. Không có việc gì làm, Lục Minh Phi đành ngồi bên xem cô làm thí nghiệm.

Đầu tiên, Nam Tụng Tuyết cắt lấy phần gốc của năm sợi tóc cho vào ống li tâm, rồi bỏ thêm dung dịch dùng để lấy AND, tiếp đó cho thêm nước ở nhiệt độ cao vào để tiến hành hòa tan. Cô để ống li tâm ở bên cạnh, bắt đầu dùng nhíp lấy vật chất ở xương sọ để làm phối hợp giám định AND.

“Tổ trưởng, đây là của ông Tạ.” Đồng nghiệp nam đưa cho Nam Tụng Tuyết một ống li tâm.

“Ông ấy đâu rồi?” Nam Tụng Tuyết đón lấy ống li tâm, nhìn thấy sau lưng của đồng nghiệp nam không có ai.

“Ở ngoài cửa. Có cần tôi đưa ông ấy đi không?” Đồng nghiệp nam thấy cô và Lục Minh Phi đều gật đầu bèn quay người đi.

“Đại khái đến khi nào thì mới có kết quả xét nghiệm AND?”

Lục Minh Phi tò mò hỏi.

“Sẽ không nhanh đâu, dự kiến nhanh nhất cũng phải đến chiều.” Nam Tụng Tuyết bình thản đáp, hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào chiếc xương sọ trên tay, cô đang bắt đầu khôi phục lại nó.

Đột nhiên, Lục Minh Phi thấy bụng đau quặn lên, theo thói quen, anh cố nén cơn đau, mồ hôi bắt đầu liên tục rịn ra trên trán. Nam Tụng Tuyết cảm thấy có điều gì đó không bình thường, quay đầu lại thì thấy Lục Minh Phi ngồi trên đất với vẻ đau đớn bèn ngừng công việc đang dở trong tay.

“Anh sao vậy?”

“Không sao. Cô có khăn giấy không? Tôi muốn vào nhà vệ sinh.”

“Anh chờ một chút.”

Nam Tụng Tuyết chạy vào phòng thay áo rồi ném cho Lục Minh Phi gói khăn giấy. Lục Minh Phi vội cảm ơn rồi đón lấy cuộn giấy chạy ngay ra ngoài.

Thời gian trôi qua vùn vụt, khi Lục Minh Phi quay trở lại phòng thí nghiệm thì Nam Tụng Tuyết hầu như đã dùng các mảnh xương vụn khôi phục xong chiếc xương sọ. Chuyện này khiến Lục Minh Phi rất ngạc nhiên, vì anh cứ nghĩ rằng năng lực của mũ nhân pháp y này không thể nào so được với Vu Phong Ngâm.

Lục Minh Phi đến sát bên cô, nhìn chiếc xương sọ hầu như đã hoàn chỉnh, hỏi: “Có tiến triển gì không?”

Nam Tụng Tuyết khẽ đặt chiếc xương sọ xuống, quay lại nhìn Lục Minh Phi lúc này đã lấy lại vẻ mạnh khỏe bình thường, rồi cầm chiếc máy ảnh lên, chụp chiếc xương sọ dưới các góc độ khác nhau. Song, cô không trả lời ngay câu hỏi của Lục Minh Phi mà nói: “Mặc dù công việc khôi phục không dễ gì, hiện tại tôi cũng chưa có cách nào khôi phục lại được xương sọ, nhưng may mà những mảnh xương còn thiếu không nhiều.”

Lục Minh Phi dịch người cho cô có chỗ rộng hơn chụp ảnh. Sau khi chụp xong, cô chuyển ảnh vào máy tính. Một lát sau, trên màn

hình hiện lên một loạt số liệu, cô lập tức lấy bút ra ghi lại công thức đó.

“Đi thôi, chúng ta tới gặp tổ trưởng Đường và sĩ quan Khương. Tôi đã suy đoán ra được chiều cao, tuổi tác và giới tính của nạn nhân. Công việc xét nghiệm AND ở đây cứ giao lại cho các đồng nghiệp đã.” Nam Tụng Tuyết gấp cuốn sổ lại rồi gửi cho đồng nghiệp nam một mẫu tin nhắn.

“Nhanh như vậy sao?” Lục Minh Phi hỏi với vẻ không thể tin được.

“Anh không tin tôi à? Được, vậy anh hãy nghe kĩ đây!” Nam Tụng Tuyết bỗng thôi cười, rồi chỉ vào độ dài từ điểm giữa hai lông mày đến phía sau gáy của hộp sọ, nói: “Qua việc đo chính xác độ dài của đoạn xương này, rồi nhập số liệu vào công thức thì có thể tính ra chiều cao cơ thể của nạn nhân là một mét sáu mươi lăm.”

Cô xoay vị trí của chiếc hộp sọ, rồi chỉ vào bộ phận hàm dưới và răng vĩnh cửu, liếc vào phần ghi chép trên cuốn sổ: “Góc độ của hàm dưới và răng vĩnh cửu có liên quan đến sự thay đổi của tuổi tác. Căn cứ vào số liệu hiển thị trên máy tính, góc độ của hàm dưới của nạn nhân vào khoảng một trăm độ, hơn nữa, mỗi một chiếc răng của con người đều có quy luật phát triển của nó, và quá trình này có phạm vi thời gian tương đối ổn định. Hiện tại, nạn nhân đã trải qua lần mọc răng khôn thứ ba. Ngoài ra, thêm vào đó vết khâu ngang sau của nạn nhân vừa liền lại, còn các vết khâu trong ngực vẫn chưa kịp lành cho thấy nạn nhân rất có thể chừng hai mươi ba tuổi đến hai mươi tám tuổi.”

Lục Minh Phi đứng bên chăm chú nghe, nhưng vì Nam Tụng Tuyết nói rất nhanh, anh chưa tiêu hóa hết những lời trên của cô, thì cô đã lập tức nói về kết quả tính toán, vì vậy mà anh không có cơ hội để chen vào, mãi đến khi cô đi uống nước, anh mới vội hỏi: “Thế còn thời gian tử vong thì sao?”

Nam Tụng Tuyết đặt chiếc cốc xuống, mỉm cười đi về phía anh, nhướn mày, nói: “Anh muốn biết à? Vậy thì nhanh chóng đưa tôi quay trở lại hiện trường ở bờ sông Namzhao đi. Ở đây có kết quả căn cứ khoa học không thể để một mình anh nghe được. Hơn nữa, anh có tin tôi đâu!”

Nam Tụng Tuyết nguyền rủa Lục Minh Phi một cái vẻ giận dữ. Lục Minh Phi bắt lục nhún vai, rồi đành xuống nhà xe lấy xe ra theo như ý cô.

Nhà sưu tập xương người

Đến bờ sông, từ xa Nam Tụng Tuyết đã nhìn thấy Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ chạy ra đón với vẻ sốt ruột.

Đường Hàn Vũ thoáng qua là đã nhìn thấy nụ cười tự tin của Nam Tụng Tuyết nên nói: “Nhìn vẻ mặt của cô, có lẽ đã có kết quả.”

Nam Tụng Tuyết gật đầu, trình bày một lượt về kết quả tính toán và phân tích số liệu, tiếp đó nói thêm: “Mặc dù còn thiếu mất mấy mảnh xương sọ, nhưng ảnh hưởng không nhiều. Hiện tại, qua tính toán và phân tích kỹ càng đã biết được tổng thể chủ nhân của xương sọ tương đối nhỏ và trẻ, xoang sọ cũng nhỏ, thể tích vào chừng một trăm hai mươi mililit, bề mặt của nó tương đối rộng và ngắn, trán trước dô, xương lông mày không rõ, góc độ của hàm dưới lớn hơn một trăm hai mươi độ, có hình góc cụt, phần lật ra ngoài không rõ, hơn nữa ổ mắt khá cao, có hình tròn. Từ đó có thể suy đoán, chủ nhân của hộp sọ là nữ giới. Ngoài ra, qua phân tích thì thấy thời gian tử vong có lẽ là vào hai đến ba ngày trước.”

“Đại mỹ nữ, cô làm tốt lắm!” Khương Vân Phàm nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, rồi hỏi thêm: “Thế còn các xét nghiệm AND thì như thế nào?”

Nam Tụng Tuyết mỉm cười, giải thích: “Mặc dù hiện tại chúng tôi có máy xét nghiệm AND tiên tiến nhất, nhưng quá trình phối hợp giám định AND vẫn cần phải có thời gian. Vì vậy, hiện thời vẫn chưa đưa ra được kết quả xem hộp sọ và nạn nhân trong chiếc bao tải kia có phải là của cùng một người hay không. Có điều, các anh có thể yên tâm, hễ có kết quả, tôi sẽ lập tức báo cho các anh.”

Nói xong, Nam Tụng Tuyết nhìn sang Lục Minh Phi, như muốn khoe rằng suy đoán của cô đã được các tổ viên của họ chấp nhận. Thực ra, khi nghe Khương Vân Phàm khen cô, không những mặt Lục Minh Phi lộ vẻ kinh ngạc. Mà trong lòng còn cảm thấy đôi chút ảm ức. Dù gì thì anh cũng là xa vương và võ vương từng được nhận giải ở Sở, hơn nữa còn làm lên chức Đội trưởng đội cảnh sát Hình sự bằng chính năng lực của mình, thế mà cứ luôn bị cái gã khùng Khương Vân Phàm này coi là sinh vật đầu óc đơn giản.

Lục Minh Phi bèn chuyển chủ đề câu chuyện, hỏi: “Hai người cũng có phát hiện mới gì không?”

Đường Hàn Vũ chìa ra chiếc túi nhựa bên trong đựng một đôi giày múa ba lê màu hồng, rồi đưa nó cho người bên cạnh: “Đây là đôi giày múa mà chúng tôi phát hiện thấy bên bờ sông. Cỡ ba mươi

sáu, rất rõ ràng đó là giày của nữ giới, hơn nữa ở mũi giày còn có dấu vết bị cọ sát.”

Nam Tụng Tuyết đón lấy chiếc túi có đôi giày nhìn rồi khẽ nói: “Đáng tiếc là trên đôi giày không có Logo nhãn hiệu. Thôi vậy, tôi sẽ đem đôi giày này đối chiếu với nạn nhân, như thế cũng sẽ tiết kiệm được kha khá thời gian phá án.”

Đến gần trưa, mặt trời lên cao dần, ánh nắng gay gắt khiến không khí trở nên ngột ngạt, mồ hôi túa ra đầy người. Sau khi trưng cầu ý kiến của các đồng nghiệp, Lục Minh Phi cử người đưa thi thể đi. Một chiếc xe cảnh sát rời đi, những người đứng xem cũng tản dần. Bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt bàn bạc một lúc, Nam Tụng Tuyết quyết định trở về phòng thí nghiệm để kiểm tra đôi giày mùa, còn Lục Minh Phi và những người khác thì lái xe đến Phòng điều tra thông tin của Sở.

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt ngồi lên chiếc xe do Lục Minh Phi lái, đưa Nam Tụng Tuyết trở về Trung tâm pháp y trước, rồi sau đó mới quay trở lại Sở. Kể từ lúc lên xe, Khương Vân Phàm lập tức nhắm mắt suy nghĩ. Thế rồi, một lúc sau đột nhiên lên tiếng hỏi: “Giả sử, cô gái hơn hai mươi tuổi đi đôi giày khiêu vũ kia bị giết, vậy mọi người thử đoán xem khi còn sống người ấy làm nghề gì?”

“Không cần phải suy nghĩ nhiều, tôi nghĩ rằng rất có khả năng cô ấy là sinh viên của Học viện vũ đạo.” Đường Hàn Vũ đáp.

Tuy nhiên, suy đoán của Đường Hàn Vũ ngược lại hẳn với các đồng nghiệp ở Phòng Điều tra thông tin. Qua tìm kiếm rất nhiều số liệu thông tin, thì thấy thành phố Chiang Uri không hề có Học viện Vũ đạo hay Học viện Nghệ thuật gì. Nhưng thành phố có rất nhiều đội múa do các diễn viên yêu thích ca kịch thành lập ra, các đội ca kịch này khá phân tán và thường xuyên đi biểu diễn ở nước ngoài. Trong một thời gian, Tổ Chuyên án Đặc biệt không làm cách nào để tìm ra được nạn nhân thuộc nhóm ca kịch nào, và cũng không biết hiện tại có những đội ca kịch nào đang ở thành phố.

Họ trở về Sở để nghỉ ngơi. Lục Minh Phi pha ba tách cà phê rồi nhẹ nhàng bê đến trước mặt mọi người. Khương Vân Phàm thì vẫn cứ chống tay dưới cằm suy nghĩ. Anh đang rà lại một lượt những thông tin về hiện trường, xác chết, người báo án và kết quả xét nghiệm của Nam Tụng Tuyết. Một lúc sau, anh mở bừng mắt, ngửa cổ cười lớn.

“Cậu cười gì thế? Tiếng cười của cậu chẳng khác gì của ma quỷ, nghe mà nổi cả da gà! Cậu không điên đấy chứ?” Lục Minh Phi bẻ tách cà phê lùi ra xa.

“Có phải anh đã nghĩ ra điều gì đó rồi phải không?” Đường Hàn Vũ cũng cảm thấy căng thẳng vì tiếng cười đó.

“Chúng ta đã quên một manh mối rất quan trọng. Hung thủ quá là thông minh!” Khương Vân Phàm cười, đáp: “Mọi người có nghĩ đến điều này không, hung thủ đã bẻ bộ xương đi, vậy thì hẳn sẽ là người như thế nào? Tại sao lại cứ phải lấy bộ xương đi?”

“Ai mà biết được suy nghĩ của người khác! Có thể hung thủ mắc chứng thần kinh nào đó!” Lục Minh Phi dẫu môi, cảm thấy hung thủ rất chú trọng đến khẩu vị.

“Đúng thế!” Khương Vân Phàm đứng dậy với vẻ đầy phấn khích, hai mắt nhìn Lục Minh Phi, mắt cũng sáng lên, “Hắn đúng là rất chú trọng đến khẩu vị, hơn nữa, hẳn còn có sở thích kì quái là sưu tập xương người!”

Câu nói của Khương Vân Phàm khiến cho Đường Hàn Vũ sửng sốt, khả năng quan sát và phân tích của anh đúng là khác hẳn với người thường. Đây có lẽ chính là lí do mà Trưởng phòng Thẩm nhất quyết chọn anh, cho dù anh có một bí mật và lai lịch không thể để cho người khác biết.

Khương Vân Phàm lập tức quay trở lại Phòng Điều tra Thông tin, nhờ các đồng nghiệp điều tra về tất cả các khu triển lãm hoặc hoạt động cá nhân có liên quan đến xương người. Sau khi có được địa chỉ và tài liệu trong tay, Lục Minh Phi lái xe chở mọi người đến một phòng trưng bày xương ở đường Khao Thai. Nhìn qua kính xe thì thấy, không gian của phòng trưng bày không lớn lắm, nhưng bài trí thì rất nghệ thuật.

Hiện tại, trong phòng trưng bày chỉ có một nữ nhân viên thuyết minh. Để cho nữ nhân viên đó không cảm thấy khác thường, Khương Vân Phàm bước vào đầu tiên, còn Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ thì giả làm một đôi yêu nhau, tay trong tay bước theo sau. Nữ nhân viên thuyết minh tươi cười ra đón rồi giới thiệu cho Khương Vân Phàm một lượt về phòng trưng bày với vẻ rất thuần thục, tiếp đó cô giới thiệu đến lịch sử và nguồn gốc của tất cả các bộ xương động vật có trong phòng trưng bày.

Nhưng Khương Vân Phàm đã ngắt lời cô: “Cô La, tôi không thấy hứng thú với những điều đó đâu. Tôi chỉ muốn hỏi cô một vài vấn

đề, cô có thời gian không?” Nói xong, anh còn nháy mắt với cô, khiến suýt nữa làm cô mất cả hồn vía.

“Hết giờ làm thì tôi mới có thời gian, còn bây giờ... thì không tiện lắm. Nếu anh có vấn đề gì, thì cứ hỏi ở đây cũng được.”

“Thế thì tiếc quá, đành hẹn cô lần sau vậy. Tôi muốn hỏi cô xem, ông chủ của phòng trưng bày này là ai? Những bộ xương này được đưa tới từ đâu? Bây giờ chủ của phòng trưng bày có ở đây không? Tôi muốn gặp ông ấy để nói về chuyện hợp tác.”

“Thưa, ông chủ của phòng trưng bày này hiện không có ở đây. Tôi cũng không biết những bộ xương này được chuyển từ đâu đến. Nếu anh có việc gấp thì cứ gọi điện đến cho ông ấy.”

Cô La nói, tay đưa ra một tấm danh thiếp cho Khương Vân Phàm. Anh vừa cảm ơn vừa đón lấy tấm danh thiếp rồi quay ra nháy mắt với Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ, ý rằng nhiệm vụ này đến đây là kết thúc.

“Không ngờ anh cũng là một cao thủ tán gái!” Đường Hàn Vũ khẽ nói sau khi ngồi lên vị trí ghế sau, nhưng rõ ràng là cô có ý nói để cho Khương Vân Phàm nghe thấy.

Khương Vân Phàm đang cúi đầu nhìn tấm danh thiếp, cho rằng cô đang đùa, nên chẳng nghĩ ngợi gì, buột miệng nói: “Thừa nhận, thừa nhận, cũng không ngờ trông cô và Đội trưởng Lục cũng rất xứng đôi.”

Đường Hàn Vũ có vẻ không vui, chau mày nói: “Tại sao anh lại kéo Đội trưởng Lục vào đây? Chẳng qua chúng tôi chỉ là diễn kịch mà thôi.”

Lục Minh Phi ngồi ở ghế lái xe, càng nghe hai người họ nói chuyện với nhau càng cảm thấy có điều gì đó không bình thường, nên hỏi: “Sao thế? Hai người đang ghen lẫn nhau à?”

“Anh chuyên tâm vào việc lái xe đi!” Cả hai đồng thanh nói với Lục Minh Phi, khiến anh thấy tủi thân, bèn đưa tay sờ lên ngực, cảm giác như bị làm tổn thương rất nhiều.

Trên đường trở về Sở, Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đều nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn những ngôi chùa vàng lấp lánh lướt qua bên cửa kính xe, trong lòng bất chợt tự hỏi: Hôm nay mình sao thế nhỉ?

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí im lặng. Đường Hàn Vũ mở máy nghe, nhưng một hồi lâu cũng không nói gì.

“A lô, là tổ trưởng Đường phải không? A lô?” Ở đầu dây bên kia Nam Tụng Tuyết tưởng rằng mình đã gọi nhầm, nên định gác máy.

“Là đại mã nữ Nam Tụng Tuyết à? Có manh mối gì mới không?” Lục Minh Phi bất chợt nói rất to.

“Ồ, thì ra là các anh vẫn còn sống. Tại sao mãi cũng không lên tiếng thế? Qua đối chiếu giám định AND, xác định là hộp sọ và xác chết là của cùng một người, hơn nữa, đôi giày mùa ba lê đó cũng là đồ của nạn nhân.”

“Nói cách khác, chúng ta đã có thể xác định nạn nhân là nữ giới, tuổi từ hai mươi bốn đến hai mươi tám, chiều cao cơ thể một mét sáu mươi lăm, đi giày cỡ ba mươi sáu, có khả năng là một diễn viên của đoàn ca kịch, đúng không?”

“Phải! Tôi đề nghị các anh đến Trung tâm, tôi sẽ đưa các anh đi xem một hình ảnh rất thần kì.” Nam Tụng Tuyết nói với vẻ bí hiểm rồi gác máy. Không biết cô đang úp mở điều gì nữa, nhưng không thể phủ nhận là cô đã khiến cho bọn Lục Minh Phi thấy rất tò mò.

“Ngồi cho vững vào!” Lục Minh Phi đánh mạnh vô lăng, quay đầu xe về phía Trung tâm pháp y.

Bên ngoài phòng thí nghiệm, dường như Nam Tụng Tuyết biết rằng họ sẽ đến nên cứ chờ ở ngoài cửa. Sau đó, cô dẫn ba người tới một căn phòng khác cách vách. Trong phòng, ngoài những tiêu bản xương trên tường thì chỉ có một chiếc máy. Sau khi cô tắt đèn trong phòng đi, nhấn vào chiếc máy tính bảng trong tay, chiếc máy lập tức phát ra một luồng ánh sáng màu vàng ấm áp, rất nhanh sau đó, trên máy xuất hiện một chiếc hộp sọ người quen thuộc.

“Đây là hộp sọ của nạn nhân à? Sao pháp y các cô tài biến hóa thế?” Lục Minh Phi rất ngạc nhiên, đưa tay khẽ sờ lên chiếc hộp sọ, kết quả phát hiện ra đó chỉ là hình ảnh, nên bàn tay anh xuyên qua hân chiếc hộp sọ.

Nam Tụng Tuyết trợn mắt: “Đội trưởng Lục, tôi rất lấy làm hoài nghi, non nửa đời trước đây của anh đã trôi qua như thế nào nhỉ?

Quá trình này gọi là phân tích mô hình 3D, có thể khôi phục lại khuôn mặt của người bị hại.”

“Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thứ này, thật là thần kì!” Lục Minh Phi không nén được thốt lên.

Chiếc hộp sọ không nguyên vẹn đó đã được khôi phục hoàn chỉnh, rồi từ từ quay, khuôn mặt của nạn nhân xuất hiện dần dần. Đó là một cô gái. Khuôn mặt của cô khá rộng và ngắn, trán hơi dô, lông mày hơi mờ, góc độ của hàm dưới hơi nhọn, hốc mắt hơi cao và tròn. Đồng thời, Nam Tụng Tuyết cầm máy lên, chụp mấy bức ảnh khuôn mặt của nạn nhân.

Đường Hàn Vũ xem xong những hình ảnh đó, bất giác giật mình, các số liệu được chuyển đổi của khuôn mặt nạn nhân và thông tin về nhân thân của người ấy hoàn toàn trùng khớp với kết quả tính toán lúc trước của Nam Tụng Tuyết!

Khuơng Vân Phàm xúc động ôm lấy Nam Tụng Tuyết, cười và nói: “Cô làm tốt lắm! Như thế là chúng ta có thể căn cứ vào AND của nạn nhân và tiến hành đối chiếu với hình ảnh phân tích từ mô phỏng, từ đó tìm ra thân phận thật sự của nạn nhân rồi!”

Nam Tụng Tuyết đáp với vẻ cũng không mấy khiêm tốn: “Thượng Đế đã nói rồi, người đẹp sẽ làm ra chuyện đẹp mà!”

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt quay trở về Sở. Lục Minh Phi đưa chiếc máy ảnh chuyên dụng của Nam Tụng Tuyết cho các đồng nghiệp ở Phòng Điều tra thông tin, thông qua việc đối chiếu kho số liệu AND, họ đã dò ra được một cô gái hai mươi lăm tuổi, tiếp đó so sánh với ảnh do Nam Tụng Tuyết chụp, trên màn hình máy tính cho kết quả phù hợp đến chín mươi lăm phần trăm. Thế là, Tổ Chuyên án Đặc biệt đem tài liệu về cô gái đó đến Đoàn ca múa nhạc.

Người tiếp họ là người môi giới tóc quăn. Ông lập ra đoàn ca kịch này đã được sáu năm, ngày thường ngoài việc đàm phán về lịch diễn, ông còn kiêm luôn cả việc truyền đạt kĩ năng trong nghề diễn. Khi ông nhìn thấy Lục Minh Phi với bộ sắc phục cảnh sát, vẻ mặt bình thản của ông cho thấy ông là người dày dạn kinh nghiệm, giải quyết công việc bình tĩnh, không nôn nóng.

Khuơng Vân Phàm sải bước đi trước rồi chìa tay về phía đối phương: “Chào ông Hoàng, chúng tôi là cảnh sát của Sở cảnh sát thành phố. Sở dĩ hôm nay chúng tôi đến đây là vì nghi ngờ diễn viên trong đoàn ca kịch của ông bị hại.”

Ông Hoàng nhìn ba người họ và Lục Minh Phi đang đi vào sau do còn phải đỗ xe, bắt tay Khương Vân Phàm rồi đáp: “Mời các anh vào phòng họp.”

Phòng họp không hề rộng, chỉ cách mấy phòng múa một quãng ngắn, vì thế mà ngồi ở đó các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt vẫn nghe thấy tiếng hát. Ông Hoàng pha một ấm trà, rót vào năm chiếc cốc rồi mới ngồi xuống. Đường Hàn Vũ đưa tấm ảnh của nữ diễn viên cho ông, nói: “Xin hỏi, đây có phải là cô Hàn Phi Phi diễn viên của đoàn ca kịch của ông không?”

Ông Hoàng đón lấy tấm ảnh nhìn rất kỹ, dường như ông không có ấn tượng nhiều lắm với người trong ảnh. Phải một lúc sau ông mới gật đầu: “Đúng rồi. Cô ấy mới vào đoàn ba tháng trước, nên ấn tượng của tôi về cô ấy chưa nhiều lắm. Sao ạ? Cô ấy xảy ra chuyện gì rồi à?”

“Cô ấy bị người khác giết hại rồi. Vì vậy, đề nghị ông hãy trả lời đúng sự thật những câu hỏi của chúng tôi. Hai, ba ngày trước, đoàn của ông có đi biểu diễn không? Hàn Phi Phi ngày thường có xảy ra tranh cãi với ai không?” Đường Hàn Vũ cầm bút lên, hỏi.

Ông Hoàng lắc đầu: “Tôi nghĩ, có lẽ là cô ấy không cãi nhau với ai. Ngày thường cô ấy rất ít nói, tính cách khá nhu mì. Để chuẩn bị cho chuyến lưu diễn nước ngoài vào tuần sau, thời gian này chúng tôi đang gấp rút luyện tập, nên tôi cũng không có thời gian để mắt đến cô ấy.”

Ông Hoàng vừa dứt lời, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, một cô gái có hai bím tóc bước vào, nhìn thì có vẻ cô trạc tuổi với Hàn Phi Phi. Cô xấu hổ mỉm cười, rồi khẽ nói: “Tôi biết, Phi Phi từng qua lại với một người đàn ông lớn tuổi.”

Người từ chối vật yêu

Cô gái đẩy cửa bước vào tên là Chân Tiểu Hà, lúc thường có quan hệ khá tốt với Hàn Phi Phi. Có lần, trong lúc hai người cùng đi dạo ở trung tâm thương mại, có một người đàn ông cứ đòi tặng cho Hàn Phi Phi một chiếc túi rất đắt tiền, nhưng Hàn Phi Phi đã từ chối. Người đàn ông đó không chịu cứ ép cô nhận bằng được, thế là Hàn Phi Phi kéo Chân Tiểu Hà bỏ chạy.

Sau đó, hai người lại đến một quán cà phê, Hàn Phi Phi ngồi xuống và khóc. Chân Tiểu Hà an ủi mãi, thì Hàn Phi Phi mới kể cho cô biết về đầu đuôi câu chuyện tình cảm của cô.

Thì ra, người đàn ông kia là một thương nhân thích sưu tầm xương người và lớn hơn Hàn Phi Phi mười tuổi, vợ ông ta cũng vừa mới qua đời chưa được bao lâu. Hàn Phi Phi và ông ta quen nhau trong một lần đi biểu diễn, họ đã yêu nhau được nửa năm, tình cảm luôn rất tốt. Cho đến một lần, sau khi người đàn ông kia đi tiếp khách, uống rượu say và đến tìm Hàn Phi Phi ở chỗ ở của cô, ông ta vừa vào phòng lập tức ôm chầm lấy Hàn Phi Phi nhưng miệng thì lại gọi tên vợ ông ta và chỉ vào mặt cô trong khi miệng ra sức mắng chửi người vợ trước của ông ta là không chung thủy.

Đúng lúc ấy, Hàn Phi Phi đã hiểu ra rằng, thì ra người đàn ông kia luôn coi cô là vợ mình, hơn nữa, cô còn phát hiện ra rằng người vợ trước của ông ta khi còn sống cũng rất thích ca kịch! Sự thật đó khiến cô càng nghĩ càng cảm thấy sợ. Đêm hôm đó, cô đã đưa người đàn ông ấy về nhà ông ta. Đến sáng sớm ngày hôm sau thì cô đề nghị chia tay. Chiếc túi hôm ấy ở trung tâm thương mại là món quà mà ông ta muốn làm lành với cô ấy.

Nhưng Hàn Phi Phi vẫn không chấp nhận, mấy tuần sau đó cô cũng đều tránh mặt người đàn ông ấy.

“Sau đó thì sao?” Đường Hàn Vũ hỏi.

“Khoảng tối hai ngày trước, chúng tôi tập xong thì về nhà. Ngày thường, Hàn Phi Phi rất chăm chỉ, cô ấy thường tập đến khuya mới về nhà. Kể từ buổi tối hôm ấy, chúng tôi không tìm thấy cô ấy đâu nữa. Hôm ấy, tôi cũng đã nhắc cô ấy về nhà sớm, đi đường cẩn thận. Không ngờ, cuối cùng cô ấy vẫn không tránh khỏi cái họa ấy.” Chân Tiểu Hà nói với vẻ mặt rất buồn bã.

“Thương nhân sưu tầm xương...” Lục Minh Phi suy nghĩ, rồi đột nhiên huých vào vai của người bên cạnh, “Chính là người ấy, là ông chủ của cô gái đã đưa danh thiếp cho cậu! Tôi cảm thấy chính là ông ta!”

“Minh Trí?” Khương Vân Phàm lấy tấm danh thiếp ra và đọc rồi ngẩng đầu lên nhìn Chân Tiểu Hà, “Cô nghĩ kĩ xem, Hàn Phi Phi có nhắc đến tên người đàn ông đó không?”

Chân Tiểu Hà cố lục trong trí nhớ, rồi mở di động ra đọc mẩu tin nhắn trên đó và gật đầu rất mạnh: “Đúng rồi! Chính là ông ta! Trong tin nhắn của Hàn Phi Phi gửi cho tôi có tên của ông ta!”

Khương Vân Phàm hỏi dồn: “Nhân viên bảo vệ của các ông mấy giờ thì nghỉ làm? Trước khi hết ca có đến kiểm tra phòng tập không?”

Ông Hoàng gật đầu chắc chắn: “Hàng ngày, trước lúc tan ca họ đều kiểm tra, thông thường thì tới mười giờ rưỡi mới hết giờ làm.”

Thế là, Khương Vân Phàm đưa ra đề nghị muốn hỏi nhân viên bảo vệ mấy vấn đề. Ông Hoàng gọi điện, hai người bảo vệ lập tức đến ngay. Trước những câu hỏi của Khương Vân Phàm, họ nói buổi tối hôm đó họ nghe thấy trong phòng tập có tiếng nhạc rất to, họ còn nhắc các diễn viên nhanh chóng rời khỏi phòng tập. Một lát ngay sau đó, có một người đàn ông đáp lại rất lịch sự.

Khương Vân Phàm lại đề nghị muốn tới sân khấu mà tối hôm đó Hàn Phi Phi tập để xem. Ông Hoàng lập tức đưa mọi người tới đó. Trên đường đi, cô Chân Tiểu Hà nhớ lại chuyện cũ và nói rằng người đàn ông đó rất thích ngồi ở vị trí giữa.

Trong phòng tập rất sáng, mọi người đi theo từng bậc thang. Khương Vân Phàm bước đến vị trí ở giữa của khán giả, rồi lần lượt ngồi xuống các vị trí từ hàng ghế thứ tư. Ông Hoàng và cô Chân không hiểu anh làm thế là có dụng ý gì, nhưng Đường Hàn Vũ thì hiểu rõ, anh đang suy đoán cảm giác của hung thủ dưới các góc nhìn khác nhau.

“Ngoài tôi ra, tất cả mọi người đừng đến gần sân khấu.” Nam Tụng Tuyết dặn mọi người. Tất cả đều gật đầu đồng ý, rồi đứng ở ghế khán giả nhìn cô đi về chỗ sân khấu chỉ có một chiếc ghế, còn cô thì lấy ra một chiếc kính lúp to tướng soi vào từng góc của sân khấu.

Lục Minh Phi nhìn cô gái trên sân khấu: “Đã hai ngày rồi, còn tìm được manh mối gì nữa?”

Nam Tụng Tuyết không quay đầu lại, nói: “Tất nhiên là sẽ tìm thấy. Anh phải biết, dù anh chỉ chạm vào một chiếc ghế thôi thì cũng sẽ để lại dấu vân tay và AND, trong tay sẽ có bụi trên ghế hoặc làm bong lớp sơn trên ghế. Chỉ cần có sự tiếp xúc giữa hai vật, thế nào cũng để lại dấu vết.”

“Thưa anh cảnh sát, các anh đã điều tra nguyên nhân cái chết của Hàn Phi Phi chưa?” Ông Hoàng không nén được tò mò, hỏi một câu bất ngờ.

“Ông Hoàng, câu hỏi của ông đưa ra rất trở ngại đối với công việc của chúng tôi đấy.” Đường Hàn Vũ lạnh lùng đáp, cô có vẻ rất không vui.

“Mọi người đừng nói nữa có được không?”

Mọi người đều nhìn về phía Khương Vân Phàm, anh đang chống cằm nhắm mắt suy nghĩ, ông Hoàng và Chân Tiểu Hà nhìn mọi người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt với vẻ rất kì lạ, để lại cách liên lạc với họ rồi vội rời đi.

Khương Vân Phàm đột ngột mở bừng mắt, đèn trong phòng dường như đều đã tắt hết, chỉ còn lại một mình anh với phòng tập. Trên sân khấu đột nhiên xuất hiện Hàn Phi Phi, cô mở bản nhạc tải xuống trong di động, đi đôi giày múa ba lê màu hồng, tư thế múa khi thì rất thư thái, khi thì hùng hục sức sống. Cô đóng một vai nhỏ, dù vai đó rất bình thường nhưng cô đã diễn nó với vẻ rất vất vả, dường như cô đã đem hết cả sức lực vào trong đó.

Cô tập một mình rất lâu. Thời gian cứ từ từ trôi qua, cho đến khi di động đổ một hồi chuông, cô mới nhận ra rằng đã rất muộn rồi. Nhưng khi cô nhìn thấy cái tên trên màn hình điện thoại thì vẻ mặt tỏ ra rất phiền phức và liên tiếp tắt máy mấy lần. Cô quay người đi về phía chiếc ghế gỗ, cho đồ của mình vào trong chiếc túi vải bô, sau đó đi tắt điện và rời khỏi đó.

Khi cô đi qua chỗ hàng ghế dành cho khán giả tối đen thì luôn cảm thấy có người đang nhìn mình, bèn cảnh giác đưa mắt nhìn bốn xung quanh và rồi thấy có một bóng đen lướt qua trước mắt mình rất nhanh. Có lẽ cô là người rất nhát nên đã lập tức bỏ chạy nhanh về hàng ghế khán giả cuối cùng và dựa sát vào tường.

Phòng tập rộng lớn lặng im như tờ, tất cả mọi ngọn đèn đều tắt. Cô vô cùng sợ hãi, dán mình vào tường dò từng bước, miệng run rẩy hỏi: “Ai... ai đấy?”

Không có tiếng người trả lời.

Hai phút sau, từ chiếc loa của phòng tập vang lên bản nhạc của vở “ca kịch” của Vitas, một chùm ánh sáng màu đỏ chiếu lên người của một người trẻ tuổi đeo mặt nạ màu trắng bạc. Trên tay anh ta cầm một chiếc hộp sọ màu trắng hếu đang cùng với một cô gái trùm chiếc khăn voan của cô dâu du đưa theo tiếng nhạc du dương.

Hàn Phi Phi thấy đó là người múa, bất giác thở phào rồi nhắc với vẻ tò mò: “Anh gì ơi, bây giờ không còn sớm nữa đâu, mau về thôi, ở đây đến giờ đóng cửa rồi.”

Người đàn ông trẻ đeo mặt nạ dường như không nghe thấy gì mà vẫn cứ mê mải với điệu múa, rồi vừa múa vừa tiến sát đến bên Hàn Phi Phi, khi xoay người còn nở một nụ cười rất quyến rũ với

cô. Hàn Phi Phi cứ lùi dần, còn chàng trai kia thì cứ tiến tới và chặn lấy cô, cuối cùng dồn cô vào góc tường.

Hàn Phi Phi kinh hoàng nhìn người đàn ông đeo mặt nạ cứ nhìn mình chăm chăm. Rút cục anh ta là ai nhỉ?

Trong khi đẩy người đàn ông đeo mặt nạ ra, Hàn Phi Phi đưa mắt liếc nhìn người phụ nữ trong lòng người đàn ông kia. Và kết quả của việc ấy khiến cô sợ tới mức đánh rơi cả chiếc túi vải bỏ và chiếc di động trong tay. Thì ra cùng múa với anh ta không phải là một con người bằng da bằng thịt mà là một bộ xương!

Người đàn ông đeo mặt nạ nhếch môi, ghé sát vào tai Hàn Phi Phi thì thầm: “Em yêu, em sẽ nhanh chóng trở thành sư tập của ta, mãi mãi sẽ không phản bội và rời xa ta!”

Nói xong, người đàn ông ấy bỏ chiếc mặt nạ ra, rồi trước ánh mắt sửng sốt và sợ hãi của cô, ôm thốc cô lên vai đi về phía sân khấu. Hàn Phi Phi ra sức giãy giụa và cắn vào vai người ấy rất mạnh, nhưng vẫn bị hấn dùng dây thừng trói vào ghế. Đúng lúc đó, từ bên ngoài vọng vào tiếng nói của bảo vệ, Hàn Phi Phi định kêu cứu, nhưng lập tức bị một đám giấy to tướng nhét ngay vào miệng.

“Tôi muốn nói, tôi đã phát hiện ra một thứ rất quan trọng!”

Tiếng nói của Nam Tụng Tuyết cắt đứt luồng tư duy của Khương Vân Phàm, mọi thứ trước mắt anh lại trở về trạng thái bình thường. Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi cùng đứng dậy tiến tới gần sân khấu, nhìn thấy chỗ sàn khuất dưới bức màn sân khấu là những vết máu đã bị gió thổi khô. Nam Tụng Tuyết dùng máy ảnh chụp lại chúng rồi quay người đi đến chỗ chiếc ghế gỗ, lấy một số vật chất trên chiếc ghế.

“Tôi phải quay về Trung tâm pháp y làm xét nghiệm vết máu và dấu vân tay, còn các anh thì định làm gì?” Sau khi thu thập xong những thứ cần thiết, Nam Tụng Tuyết cầm chiếc hòm đựng cụ lên.

“Không, cô phải đi cùng chúng tôi tới phòng trưng bày xương để giám định xem trong số các tiêu bản trưng bày có xương người hay không.” Khương Vân Phàm ngăn cô lại.

“Được! Đó cũng là một thế mạnh của tôi. Đi thôi!” Không ngờ Nam Tụng Tuyết lại nhận lời thoả mái như vậy.

Đến phòng trưng bày xương, người ra đón họ vẫn là nữ thuyết minh đã gặp lần trước. Cô ta chưa kịp lên tiếng thì đã bị Lục Minh Phi cướp lời nói ngay: “Chào cô, chúng tôi là cảnh sát. Cô hãy mời ông chủ của cô ra đây, chúng tôi có mấy vấn đề muốn hỏi ông ấy.”

Nữ thuyết minh nhìn thấy cả bốn người đều chìa thẻ ngành ra không khỏi thấy căng thẳng: “Ông chủ tôi...”

Ngay lúc đó, một người đàn ông phát tướng từ bên trong bước ra, cắt ngang lời của cô nữ thuyết minh: “Ai muốn tìm tôi thế?”

Nữ thuyết minh chỉ vào bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt: “Ông chủ, là cảnh sát muốn tìm ông.”

Người đàn ông nhìn những người của Tổ Chuyên án rồi mỉm cười nói: “Chào các anh, tôi là Minh Trí, chủ của phòng trưng bày này. Xin hỏi, có anh tìm tôi có việc gì?”

“Chúng tôi nhận được tin báo và hoài nghi trong phòng trưng bày của anh có tiêu bản xương người, nên muốn giám định tất cả những tiêu bản ở đây. Đề nghị anh hãy hợp tác với chúng tôi.” Đường Hàn Vũ bắt ngờ đứng ra, cố ý nói.

Minh Trí chột chầu mày có vẻ không vui, hai tay khoanh trước ngực, đáp: “Thưa các anh cảnh sát, tiêu bản xương của tôi đến từ các loại động vật, được sự cho phép của các cơ quan có chức năng mới đến được đây, làm sao có thể có tiêu bản xương người được? Các anh đừng đùa, tôi mở phòng trưng bày này cũng là chỉ muốn chia sẻ những tiêu bản mà tôi sưu tầm được mà thôi.”

“Ai đùa với anh. Tôi khuyên anh đừng có cản trở những người chất phát, nếu không chúng tôi sẽ không khách sáo đâu.” Lục Minh Phi tiến lên phía trước, vẻ mặt của anh cùng những cơ bắp thấp thoáng hiện ra dưới làn áo khiến cho Minh Trí sững người.

“Được thôi, vậy thì các anh giám định nhanh lên.” Minh Trí đành phải thỏa hiệp.

Lục Minh Phi để mắt đến Minh Trí và nữ thuyết minh. Nam Tụng Tuyết đi trước kiểm tra rất kỹ càng từng mẫu tiêu bản, Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đi theo sau cô. Đường Hàn Vũ hỏi: “Vừa rồi, qua mô phỏng như tình huống vụ án không phát hiện ra điểm mới gì à?”

Khương Vân Phàm lắc đầu.

“Tôi tìm thấy rồi, chính là hai cái này!” Nam Tụng Tuyết đứng giữa hai bộ xương cười với vẻ rất tự tin.

Lục Minh Phi và Minh Trí nghe tiếng vội chạy đến. Nam Tụng Tuyết đề nghị Minh Trí mở cánh cửa kính ra nhưng anh ta không chịu, mà một mực lắc đầu phủ định: “Không thể như thế được! Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ đưa xương người vào, chắc chắn là có người đã hãm hại tôi!”

“Những lời đó để sau hãy nói. Nếu anh muốn chứng minh sự trong sạch của mình thì hãy mở bộ xương đó ra. Tôi phải thu bộ xương này đi giám định, kết quả phân tích giám định sẽ cho chúng ta câu trả lời. Nếu anh cứ một mực không chịu phối hợp, vậy thì xin lỗi, Lục Minh Phi, anh hãy để mắt đến anh ta.” Nam Tụng Tuyết lạnh lùng nói.

Minh Trí không giám nói cứng nữa, anh ta biết rõ mình yếu thế nên chỉ còn biết cầu mong sao cho kết quả phân tích giám định không phải là xương người. Anh ta đành trở mắt nhìn người của Tổ Chuyên án thận trọng khiêng hai bộ xương rất to đi. Anh ta cũng không ngờ, chỉ một lát sau, trước cửa phòng trưng bày xuất hiện hai cảnh sát khác. Mặc dù họ không đi vào bên trong phòng trưng bày, nhưng cảm giác bị theo dõi cũng rất không dễ chịu!

Nam Tụng Tuyết vừa về đến phòng thí nghiệm lập tức cạo một ít trên bộ xương để làm xét nghiệm AND. Cô đeo một chiếc kính đen đặc biệt rồi đặt hai mảnh xương dài dưới chiếc kính phóng đại to tướng để quan sát. Ánh đèn kèm cùng với chiếc kính phóng đại quét qua mảnh xương dài, lập tức trên mảnh xương hiện rõ những lỗ hổng dinh dưỡng khá to và mấy vết rạn, cho thấy chủ nhân của mảnh xương dài đó khá lớn và khi còn sống có thể đã từng đánh nhau với người khác.

Và mảnh xương dài nguyên vẹn đó rất rõ ràng là xương cánh tay của người.

Lục Minh Phi cùng mọi người quay trở về Sở cảnh sát, lục mở xem một bộ tài liệu cá nhân: Minh Trí, ba mươi sáu tuổi, người chơi cờ cổ, từng là Phó Tổng giám đốc của một doanh nghiệp, tài sản có tới hơn một triệu, có hai biệt thự mang tên của anh ta, trong đó có một căn ở Trung Quốc đại lục, năm ba mươi lăm tuổi thì mất vợ, vì thế từ chức và thích xem ca kịch và sưu tập xương đồng thời mở một phòng trưng bày xương tư nhân.

“Anh đang làm gì thế?” Đường Hàn Vũ nhìn Khương Vân Phàm

đang nghịch chiếc di động, hỏi.

“Điều tra về tình sử của vợ Minh Trí.” Khương Vân Phàm thần nhiên đáp. Một hồi lâu vẫn không nghe thấy ai lên tiếng, anh bèn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy cả hai người kia đều có vẻ ngạc nhiên, anh chìa chiếc di động ra, cười và nói: “Thế nào? Tôi vào mạng tìm kiếm những thông tin linh tinh này khiến mọi người ngạc nhiên lắm à? Thôi được... bình thường tôi hoàn toàn không như vậy đâu.”

Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi nhìn thấy trên màn hình là một mẫu tin về quan hệ lãng nhăng giữa vợ của Minh Trí với một doanh nhân khác. Thì ra, khi còn sống vợ Minh Trí từng là một diễn viên ca kịch có chút tiếng tăm và từng là bồ của một nhà đầu tư. Đoạn kết viết cô ta đã qua đời vì bệnh. Lướt đọc những bài viết về giới showbit thì thấy cô ta vì không chịu được sức ép từ giới truyền thông và của người thân nên đã tìm cách kết thúc cuộc đời.

Lục Minh Phi xua tay tỏ vẻ không lấy gì làm ngạc nhiên: “Toàn là bài viết của những kẻ không ra gì, chỉ toàn là cóp nhặt lại mà thôi!”

Đường Hàn Vũ cũng không tin lắm, nên chuyển chủ đề câu chuyện: “Bên Nam Tụng Tuyết không biết có kết quả gì về pháp y chưa nhỉ?”

Lục Minh Phi đang định tiếp lời thì nghe thấy di động cứ rung liên hồi. Anh nhìn lên cái tên hiện trên màn hình cười, nói: “Xem này, nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến liền!”

Lục Minh Phi nhấn vào nút nghe, trong máy vọng ra giọng nói phấn chấn của Nam Tụng Tuyết: “Helo, everybody! Tôi đã phát hiện ra một manh mối quan trọng, nếu nói ra sẽ khiến mọi người giật mình cho mà xem!”

Phân liệt về nhân cách

Nam Tụng Tuyết đưa ảnh của hai mảnh xương dài vào máy tính xong, kết quả hiển thị cho thấy mật độ của xương lớn, hơn nữa là xương cánh tay của người. Nhưng điều khiến cô cảm thấy ngạc nhiên là hệ số độ dài của xương lại không giống nhau, hệ số độ dài của nam giới là trên dưới năm phẩy không bốn xăng ti mét, còn hệ số độ dài của nữ giới là năm phẩy hai mươi xăng ti mét. Cô dùng hệ số này đưa ra một phương trình để tính ra chiều cao của nam giới là một mét bảy mươi, nữ giới là một mét sáu mươi ba. Sau đó, kết quả phân tích giám định AND của hai mảnh xương dài cho

thấy chúng là của người vợ của Minh Trí và của một người đàn ông khác.

Nam Tụng Tuyết dùng tia X quang để quan sát trung tâm cốt hóa, phát hiện ra chủ nhân của hai mảnh xương dài đó đều đã là người từ ba mươi tư tuổi đến ba mươi bảy tuổi. Ngoài ra, thông qua giám định vết máu và phân tích báo cáo thì thu được kết quả là vết máu và AND của Hàn Phi Phi hoàn toàn trùng khớp với nhau, trên ghế gỗ cũng có dấu vân tay và AND của hung thủ để lại, hơn nữa, thông qua đối chiếu với dữ liệu AND và dấu vân tay, người có số liệu trùng với những kết quả phân tích hiển thị trên màn hình máy tính đó chính là Minh Trí - chủ nhân của phòng trưng bày!

“Trời đất, sao tôi cảm thấy rối ren thế nhỉ? Bỗng nhiên lại mọc ra người vợ trước của Minh Trí và người đàn ông mà cô ta có quan hệ nhăng nhít, hơn nữa xương của họ còn bị trưng bày ở phòng trưng bày xương, chuyện này đúng là quá kì quặc! Chẳng phải nói rằng vợ của anh ta chết vì bị bệnh sao?” Lục Minh Phi tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Nam Tụng Tuyết lắc đầu: “Nhưng, hai mảnh xương dài này đều có vết rạn nứt, chứng minh rằng khi còn sống họ đã từng có sự vật lộn rất quyết liệt với người nào đó.”

Đường Hàn Vũ chợt nhớ đến những chuyện đồn thổi, bèn đoán: “Giả sử những lời đồn đoán kia là thật, những việc mà vợ anh ta làm đã khiến cho Minh Trí rất sốc, thế là trong cơn giận dữ điên cuồng anh ta đã giết vợ và người đàn ông kia, từ đó nảy sinh sự yêu thích đặc biệt đối với diễn viên ca kịch, nên anh ta đã lựa chọn Hàn Phi Phi chẳng?”

Lục Minh Phi nghe thấy thế cảm thấy rất lạ lùng bèn hỏi: “Nói như vậy thì anh ta là người có tình cảm rất sâu đậm?”

Khuơng Vân Phàm hừ một tiếng lạnh lùng: “Anh ta không dịu dàng như vậy đâu, tội phạm giết người biến thái chỉ là vì cho rằng những người đàn bà đã tìm cách có được những thứ từ anh ta rồi sau đó lại không ở bên anh ta nữa đều đáng chết mà thôi! Tôi thì nghĩ, có một điểm mà Chân Tiểu Hà không biết, đó là Minh Trí đã từng khống chế Hàn Phi Phi, thêm vào đó là anh ta đã nói ra những lời rất thật trong cơn say, nên đã khiến cho Hàn Phi Phi quyết tâm phải rời xa anh ta.”

Trong lúc họ nói chuyện thì Nam Tụng Tuyết đã gửi báo cáo phân tích giám định qua Fax đến. Khuơng Vân Phàm và mọi người cầm

lấy những bằng chứng đó tức tốc lái xe đến ngay phòng trưng bày. Đi được nửa đường thì di động của Lục Minh Phi đổ chuông, Khương Vân Phàm nhìn thấy số máy hiện trên màn hình di động là của các đồng nghiệp ở phòng trưng bày bèn mở nghe thay cho Lục Minh Phi. Nhưng anh chưa nói được mấy câu thì mặt lập tức co rúm lại, giận dữ gầm lên: “Cái gì? Các anh để hắn chạy trốn mất rồi à? Đến cả một người mà cũng không trông chừng được à?”

Đồng nghiệp ở đầu máy bên kia sợ sệt đáp: “Bỗng nhiên có rất nhiều người đến thăm quan phòng trưng bày, hắn đã nhân lúc đông người lẫn đi mất, nữ thuyết minh cũng nói không biết là hắn đi đâu...”

Khương Vân Phàm cắt ngang lời người ấy một cách nôn nóng: “Được rồi, tôi không muốn nghe các anh giải thích nữa!” Nói rồi anh lập tức tắt điện thoại, nhả mặt vẫn chưa hết giận, rồi nói ra một địa chỉ, “Đội trưởng Lục, nhanh chóng quay đầu đến ngay biệt thự của hắn!”

“Được, nhiệm vụ tiếp theo có thể sẽ liên quan đến sự an nguy của tính mạng con người, mọi người cứ ngồi trên xe thì tốt hơn, việc này cứ giao cho tôi là được.” Lục Minh Phi dặn, thấy Khương Vân Phàm ném một cái lườm về phía mình, bèn nói với vẻ bất lực: “Thì cậu cứ coi như tôi chưa nói câu vừa rồi đi.”

Chiếc xe cảnh sát màu đen dừng lại ở đầu kia của con ngõ, ba người bọn họ đi bộ tới căn biệt thự lớn.

Khi đến gần thì họ nhìn thấy có hai chỗ đỗ xe, bể bơi ở sân sau và những khóm hoa khô. Rất rõ là bụi hoa không phải do Minh Trí trồng.

Lục Minh Phi vượt tường vào trong sân rồi sau đó mở cửa sau để cho Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ vào. Dọc đường họ thận trọng lục soát các căn phòng, nhưng tất cả đều trống rỗng. Khi lên đến phòng ngủ trên tầng hai, Đường Hàn Vũ thấy tủ quần áo của Minh Trí mở toang, trên giường là những chiếc mặc áo vút bờ bãi. Rõ ràng là hắn đã về nhà thu xếp hành lý rồi bỏ chạy.

Nhưng, tính theo thời gian và đường đi thì hung thủ vẫn còn trong biệt thự mới đúng, hắn không thể rời khỏi đây nhanh chóng đến thế, hơn nữa hai chiếc xe của hắn thì vẫn còn trong nhà để xe.

Tìm khắp các phòng mà vẫn không thấy người đâu. Hắn có thể trốn vào đâu được nhỉ?

Khuơng Vân Phàm vô tình nhìn ra cửa sổ, phía dưới cửa sổ là nhà để xe, không lẽ... anh lập tức chạy xuống dưới gác. Lục Minh Phi không biết Khuơng Vân Phàm đã phát hiện ra điều gì cũng chạy theo sau. Đường Hàn Vũ nhìn thấy một chiếc xe màu trắng từ từ rời khỏi nhà để xe, cô vội kêu lên: “Đội trưởng Lục, hần lái xe bỏ chạy kìa!”

Lục Minh Phi lao như bay từ trong nhà ra, nhìn thấy chiếc Audi màu trắng sắp chạy ra khỏi sân trước, lập tức giơ súng nhằm thẳng vào lốp sau xe và bóp cò. “Pằng” một phát, chiếc lốp xe nhanh chóng như một quả bóng xì hơi, chiếc xe không thể nào nhích lên được nữa. Minh Trí bỏ lại hành lí, mở cửa xe chạy ra ngoài.

“Đồ biến thái đáng chết mà còn định chạy à? Chờ xem có thắng được tao không!” Lục Minh Phi cất súng đi rồi nhanh chóng đuổi theo.

Lục Minh Phi loáng một cái đã đuổi kịp Minh Trí, đưa tay túm lấy vai trái hần. Minh Trí dùng sức mạnh hất ra rồi bất ngờ rút ngay con dao nhọn đâm về phía Lục Minh Phi, khiến anh bị thương. Lục Minh Phi bèn giơ chân đá mạnh vào bụng của Minh Trí, làm đối phương loạng choạng lùi về sau mấy bước, con dao trong tay hần văng ra xa, còn hần ngã phịch xuống đất, vẻ rất đau đớn. Nhân đà đó, Lục Minh Phi tiến tới bẻ quặt cánh tay, tra còng vào cổ tay hần. Đúng lúc đó, tiếng còi của xe cảnh sát vang lên khắp biệt thự, một nhóm cảnh sát bao vây lấy căn biệt thự, một nhóm khác áp giải Minh Trí. Cảnh sát Hà xách hòm thuốc đưa cho Đường Hàn Vũ, Đường Hàn Vũ vội chạy về phía Lục Minh Phi trong nhà, thận trọng băng bó vết thương cho anh.

“Đau lắm phải không?” Đường Hàn Vũ cúi đầu, nhẹ nhàng bôi thuốc vào chỗ vết thương.

“Một chút vết thương có đáng gì. Trước đây, tôi còn...” Đường Hàn Vũ nhìn Lục Minh Phi, bất giác anh nhận ra là mình đã nhiều lần nên vội hỏi sang chuyện khác, “Sĩ quan Khuơng đâu?”

“Anh ấy đang thu thập vật chứng. Tôi đã băng bó vết thương cho anh rồi đấy.” Đường Hàn Vũ nói.

Lục Minh Phi cảm ơn cô, rồi cùng cô đi đến phía nhà để xe thì thấy Khuơng Vân Phàm đang nằm xõng xoài trên nắp ca bô của chiếc SUV màu đen và ra sức hít, cứ như là phát hiện thấy món gì đó ngon lắm. Tiếp đó, Khuơng Vân Phàm tìm một sợi dây thép mở

chiếc cốp xe ra.

“Sĩ quan Khương giấu tài lâu ghê, hóa ra còn biết cả cách mở khóa nữa!” Lục Minh Phi nói với vẻ chế nhạo hành động như kẻ cắp của Khương Vân Phàm.

Khương Vân Phàm chợt nhớ đến tuổi thơ, từ nhỏ anh đã là một cậu bé nghịch ngợm, thường nhân khi quản giáo nghỉ trưa chạy vào khu nhà giam nói chuyện với các cảnh sát coi nhà tù, thậm chí là hỏi các phạm nhân trong tù xem họ đã phạm tội gì, vì sao lại phạm tội? Không những tư duy của anh khác hẳn với những đứa trẻ bình thường mà còn rất táo tợn.

Kể từ sau một lần cùng với cảnh sát trực ban đưa cơm cho phạm nhân rồi thường giấu quản giáo làm những việc đó, nên một số phạm nhân hề nhìn thấy anh là lại nhớ đến con của mình nên họ đã không giấu diếm chuyện trò với anh. Lâu dần, thậm chí họ còn trở thành bạn bè của nhau. Và kĩ năng mở khóa này chính là do họ dạy cho anh. Tuy khi đó, hai người cách nhau một lần cửa sắt và chỉ có thể nói chuyện qua ô cửa sổ, nhưng vì Khương Vân Phàm là người có tư chất thông minh, nên chỉ một thời gian ngắn là anh đã học được.

Tiếng nói của Đường Hàn Vũ khiến Khương Vân Phàm bừng tỉnh, định thần nhìn vào cảnh tượng khiến người ta phải sửng sốt bên trong cốp xe: Ở đó là một bộ xương người không hoàn chỉnh!

“Bộ xương này nhìn thì có vẻ đã có hơn một năm rồi và thiếu đúng một mảnh xương cánh tay. Căn cứ theo đặc điểm của cấu trúc xương, tôi đoán bộ xương này là của Mạn Mạn, vợ của Minh Trí.” Nam Tụng Tuyết xuất hiện sau lưng mọi người như một bóng ma, khiến mọi người giật cả mình.

“Cô đến từ khi nào vậy?” Khương Vân Phàm hỏi.

“Vừa mới đến thôi, tại các anh chăm chú quá. À mà không, là tại vì các anh sửng sốt quá nên không để ý thấy tôi thôi. Tôi biết, với loại hung thủ như hần thì nhất định sẽ giấu xương người ở nhà, nên mới đến để thu một số vật chứng.” Nam Tụng Tuyết nhìn bộ xương người, khen, “Bộ xương người này hoàn chỉnh như vậy, e là qua phân tích mô hình 3D thì có thể dựng lại được tình huống phạm tội của hung thủ khi giết chết nạn nhân.”

“Chiếc máy ấy có thể dựng lại hiện trường phạm tội? Lợi hại như thế thật à?” Lục Minh Phi hỏi với vẻ kinh ngạc.

Nam Tụng Tuyết mỉm cười, một hồi lâu sau mới nói: “Anh đoán xem.”

Lục Minh Phi lườm cô một cái, nói: “Căn cứ theo tình hình hiện tại của vụ án thì rất rõ là Chu Mạn Mạn đã bị Minh Trí giết chết. Nhưng, trước khi chết mà vẫn không quên mang theo bộ xương của vợ, cho thấy hung thủ này có phần phân liệt về nhân cách, đúng không?”

Câu hỏi đó rõ ràng là dành cho nhà tâm lý học Đường Hàn Vũ, nhưng cô không trả lời mà chỉ khẽ lẩm bẩm: “Một chữ tình tiêm nhiễm cả thần thánh, hành hạ sai người đời.”

Trừ Nam Tụng Tuyết mang theo bộ xương trở về phòng thí nghiệm ở Trung tâm pháp y, ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt lái xe đến phòng thẩm vấn của Sở Cảnh sát. Vừa nhìn thấy họ đi vào, Minh Trí bèn lên tiếng hỏi: “Các anh nhìn thấy thứ ở trong cốp xe rồi chứ? Các anh đã làm gì với cô ấy rồi?”

Lục Minh Phi không thèm để ý đến những lời đó của anh ta, sau khi đọc tài liệu của anh ta xong, bèn hỏi: “Minh Trí, anh đã giết chết hai diễn viên ca kịch và một nhà đầu tư...”

Minh Trí ngồi thẳng dậy, cắt ngang lời anh với vẻ hống hách: “Phải, tôi thừa nhận là tôi đã giết chết bọn họ, được chưa? Tôi hỏi lại: Các anh đã làm gì với bộ xương đó rồi?”

Đường Hàn Vũ lạnh lùng đáp: “Được pháp y đem đi làm giám định rồi, anh yên tâm, cô ấy cũng rất thích xương cốt giống như anh, hơn nữa để cho người chết được yên nghỉ sẽ không làm tổn hại đến họ đâu.”

Minh Trí nghe xong dường như thở phào một cái, giọng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Giám định xong, nhờ các anh đem thi cốt của cô ấy chôn ở đó, nhớ là giúp tôi tặng cho cô ấy một đóa hoa hồng, cảm ơn.”

Khuơng Vân Phàm nhìn thấy trên tấm các mà phía đối diện đẩy sang có viết địa chỉ của một nghĩa trang, anh đẩy tấm các lại cho đối phương từ chối một cách thẳng thừng.

“Sĩ quan Khuơng, anh là người thông minh, nói cách khác xét ở một góc độ nào đó thì anh cũng là đồng bọn cùng chung quan điểm với tôi, anh không nên từ chối giúp tôi việc cuối cùng này.” Minh Trí khẽ nhếch môi, cười một cách bí ẩn.

Khương Vân Phàm cười một tiếng lạnh lùng: “Dựa vào đâu mà tôi phải chấp nhận lời đề nghị của anh? Tôi không có nhiều thời gian để làm những việc vô vị như vậy.”

Ánh cười trong khóe mắt của Minh Trí càng sâu hơn, hắn nói bằng giọng vô cùng lạnh lùng: “Sĩ quan Khương, chúng ta làm một cuộc trao đổi đi. Nghe nói các anh luôn tìm kiếm ‘Hoa hồng thép’, tôi có thể nói cho các anh biết khi nào thì anh ta xuất hiện. Anh thực sự vẫn không muốn giúp tôi làm việc đó chứ?”

“Nếu như anh có thể cho chúng tôi biết cách thức liên lạc với hắn, thì tôi nghĩ vụ trao đổi này sẽ thành công.” Khương Vân Phàm nhìn chăm chăm vào Minh Trí, ánh mắt toát lên vẻ căm ghét.

Minh Trí dường như nghe thấy một câu chuyện tiêu lâm, cười và lắc đầu: “Không, anh không nên đưa ra điều kiện với tôi, hơn nữa, anh nên hiểu, kiểu người như anh ta không ổn định ở đâu, chỉ có thể chờ anh ta liên lạc với anh mà thôi.”

Đường Hàn Vũ thầm cười lạnh lùng, phạm nhân giết người mà “Hoa hồng thép” đưa đến quả nhiên rất hống hách. Tổ Chuyên án Đặc biệt giống như chim ở trong lồng, “Hoa hồng thép” biết rõ mọi thứ về họ, còn họ thì lại không có quyền chủ động.

Cuối cùng, Khương Vân Phàm vẫn không chịu cúi đầu trước phạm nhân. Nhưng anh tỏ ý, phía cảnh sát sẽ xử lý bộ xương người đó một cách tử tế. Về thời gian xuất hiện của “Hoa hồng thép”, không cần dùng đầu để suy nghĩ thì anh cũng biết “Hoa hồng thép” chắc chắn sẽ không ngồi yên được, hắn sẽ đích thân xuất hiện để chơi với anh một bài!

Vụ án thứ sáu

HỌA SĨ KHÁT MÁU

Phía sau tranh sơn dầu là mạch máu người họa sĩ đang đập, bên trong bức tượng là linh hồn của nhà điêu khắc.

- Ralph

Lời dẫn

Ngày ba mươi tháng năm, trong bảo tàng nghệ thuật chỉ còn lại vài ngọn đèn phát ra ánh sáng yếu ớt, hắn đi đôi giày da đen bóng, bước nhanh về phía một gian phòng làm việc ở phía trong cùng, rồi lại xoay tròn chiếc đèn bàn đặt trên bàn làm việc. Cùng với tiếng cọ xát, tủ sách cũng từ từ dịch chuyển. Hắn bước vào trong mật thất vừa tối om vừa kín như bưng và nói: Chim nhỏ của anh, em tỉnh rồi à.

Ánh đèn rọi trên người phụ nữ đang chảy máu, ánh mắt lạnh lùng của cô trùng trùng nhìn gã đàn ông lịch thiệp đứng lặng yên trước mặt mình. Hắn cầm con dao rọc giấy đang nhỏ máu, đầu lưỡi chậm rãi liếm sạch những giọt máu trên lưỡi dao, rồi lại gí vào con mắt phía trên sống mũi, giống hệt như con thú dữ chưa hết thèm khát, cất tiếng cười ghê tởm.

Tóc người phụ nữ ướt đầm, vài sợi xõa xuống dính trên mặt. Hai tay cô quặt ra phía sau, nửa thân trên bị trói chặt vào thành chiếc ghế gỗ. Đột nhiên gã đàn ông sáp lại gần, thè lưỡi liếm những giọt máu trên mặt cô, hạ thấp giọng, nói: “Chim nhỏ của anh, anh cảm nhận được dòng máu trong người em đang rất muốn trào ra khỏi cổ.”

Người phụ nữ bỗng trở nên cảnh giác, mở to mắt lắc đầu lia lịa, ánh mắt sợ hãi hình như muốn nói rằng: Xin đừng giết tôi!

Nhưng con đã thú trước mặt cô lại thả sức cất tiếng cười hoang dại, hình như hẳn rất hứng thú trước lời cầu xin tha mạng của con chim nhỏ. Hẳn lấy một dải lụa bịt mắt cô, vừa mỉm cười vừa tàn nhẫn sát hại cô, máu tanh bắn đầy trên mặt hẳn. Cuối cùng hẳn bê từng bộ phận đã được cắt gọt thành tác phẩm nghệ thuật, thấp nền xung quanh chúng giống như đang tiến hành một nghi lễ nhỏ.

Phòng tranh bộ phận cơ thể

Ngày cuối cùng của tháng năm là ngày nghỉ, Lục Minh Phi mất tâm quăng, ngáp dài, trừng trừng nhìn Khương Vân Phàm với vẻ oán hận.

Trời vừa hửng sáng, Khương Vân Phàm tỉnh dậy theo thói quen đã thành quy luật. Chạy bộ xong, anh ngồi suy nghĩ rất lâu bên bàn ăn sáng, không biết hôm nay nên làm gì. Trong lúc chán chường, anh nhắc điện thoại lên gọi, đánh thức Lục Minh Phi còn đang say ngủ.

“Đội trưởng Lục, mau đến cứu tôi!”

“Anh đang ở đâu?”

Nhận địa chỉ xong, Lục Minh Phi cầm vội áo trên mắc rồi lao ra khỏi chung cư, suốt dọc đường chạy như bay đến chỗ Khương Vân Phàm. Nhưng lúc chạy vào đến căn phòng nhỏ trên tầng hai thì thấy Khương Vân Phàm đang ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, vừa đọc báo vừa nâng chiếc cốc gốm sứ thưởng thức cà phê với vẻ rất thư thái.

Lục Minh Phi đứng trước mặt anh ta, chau mày hỏi: “Chẳng phải cậu bị bắt cóc rồi hay sao?”

Khương Vân Phàm nhìn anh ta, lạnh lùng trả lời: “Tôi không nói câu này đâu nhé.”

Lục Minh Phi ngượng quá hóa giận, hét lên: “Vậy cậu gọi tôi đến cứu cậu làm gì? Khó khăn lắm tôi mới được ngủ một giấc đã mất, vậy mà cậu cũng cướp mất cơ hội này của tôi!”

Khương Vân Phàm đặt cốc cà phê xuống, vừa nhìn anh ta vừa nói: “Đội trưởng Lục, hóa ra trong suy nghĩ tầm thường của các anh đều cho rằng ngủ là một việc tốt đẹp lắm à? Chả trách trí tuệ của anh phát triển chậm đến vậy. Với tôi mà nói, ngủ quá nhiều là một tội ác, vô cùng lãng phí thời gian.”

Lục Minh Phi lườm một cái, hiểu rằng mình không thể nào tranh cãi với gã điên khác người này được, vì thế liền cầm cốc cà phê của Khương Vân Phàm uống một hơi cạn sạch, sau đó đi vào phòng ngủ, nằm lên chiếc giường phủ ga màu lông chuột của anh ta.

Khương Vân Phàm đặt tờ báo xuống, bước đến cửa phòng ngủ nói với người đang ở bên trong: “Đội trưởng Lục, dậy thôi, tôi đưa anh đến một nơi rất thú vị.”

Lục Minh Phi lập tức trở người lại: “Đi đâu?”

Khương Vân Phàm khẽ thở dài: “Anh phản ứng chậm quá, tôi đoán rằng ngay cả học sinh tiểu học ở trên phố cũng biết chỗ đó.”

Lục Minh Phi bước ra khỏi phòng ngủ, nhận thấy căn phòng của Khương Vân Phàm tuy nhỏ nhưng lại rất đơn giản và sạch sẽ. Phòng khách và phòng đọc thông nhau, sách trên giá nhiều vô kể, giấy dán tường đều cùng một màu xám, trên tường treo hai bức tranh về bộ phận cơ thể. Khương Vân Phàm chỉ để hai cửa sổ lớn kéo từ sàn lên đến trần nhà hướng ra phía Đông, không có ban công. Trong bếp không hề có các loại tương cà mắm muối, nhìn qua đã biết đây là một kẻ tu luyện không quen ăn uống phàm tục, trái lại trên đó bày biện một số dụng cụ thí nghiệm như ống nghiệm, bình chia độ, ống nhỏ giọt dầu cao su, chai cồn... Trong tủ lạnh không có bất cứ đồ ăn thức uống gì, nhưng có một quả tim đỏ au trông sờn gai ốc.

Lục Minh Phi lập tức đóng cửa tủ lạnh, đây là lần đầu tiên anh đến thăm nhà cao thủ họ Khương, vì thế rất tò mò với tất cả mọi thứ ở đây. Quả đúng như vậy, tất cả mọi thứ đồ vật trong nhà đều kì quái hết như con người Khương Vân Phàm.

Quãng đường không xa nên hai người chọn cách đi bộ. Trên đường đi, Khương Vân Phàm lên tiếng trước: “Hình như anh rất thích quả tim trong tủ lạnh. Quả tim đó là tối qua tôi mượn được ở chỗ Vu Phong Ngâm, có thể cho anh mang về thưởng thức chốc lát, nhưng không được làm hỏng nó.”

“Thật xin lỗi, tôi không phải loại người xấu như anh, không hề thích quả tim đó, và cũng không thể dùng nó để làm thí nghiệm gì đó.” Lục Minh Phi không hề do dự, từ chối thẳng thừng.

Khương Vân Phàm đột ngột dừng bước, định dùng điện thoại tìm đường đến bảo tàng nghệ thuật. Lúc này phía trước có mấy học sinh tiểu học bản xứ đi về phía hai người, trong đó một bé trai da đen da thui nói to: “Các cậu có thấy tượng thạch cao trong bảo

tàng nghệ thuật có chút gì đó khác không? Tớ cảm thấy những bức tượng cơ thể người bằng thạch cao đó giống y như người thật, nhìn thấy hơi sợ và cũng hơi kì lạ!”

Khuơng Vân Phàm nghe thấy vậy liền kéo bé trai kia lại, hỏi bằng tiếng Thái giọng gào: “Chào cháu, cho chú hỏi bảo tàng nghệ thuật cháu vừa nói nằm ở đâu vậy? Các chú cũng muốn đến đó xem.”

Bé trai nhiệt tình chỉ về phía ngã tư ở đằng sau, nói: “Rẽ trái là có thể nhìn thấy Bảo tàng Nghệ thuật Bangru rồi!”

Khuơng Vân Phàm cười, chấp tay trước ngực, khom lưng cảm ơn. Sau đó, anh ta cùng Lục Minh Phi đến cửa bảo tàng nghệ thuật Bangru, đây đúng là hành lang triển lãm tranh anh ta trông thấy trên báo sáng nay. Theo nội dung thông tin đăng trên báo cho biết, ngày đầu tiên bảo tàng mở cửa đã thu hút số lượng người đến tham quan kỉ lục so với tất cả các bảo tàng nghệ thuật của thành phố Chiang Uri (tiếng Trung: Thanh Vũ Lí). Tuy nhiên, điều thu hút Khuơng Vân Phàm đến bảo tàng nghệ thuật chính là trên báo có đăng mô hình bộ phận cơ thể người trên một bức tường trong bảo tàng.

Thật ra, đối với Lục Minh Phi mà nói, anh ta không thể nào hiểu được tác phẩm do các họa sĩ bậc thầy dày công vẽ ra. Nhưng vì Khuơng Vân Phàm ở bên cạnh kia cứ khẳng khẳng mời đi cùng, lại còn cố tình bày ra một nết thối, bảo rằng chắc chắn trong triển lãm tranh sẽ xảy ra một chuyện vừa đặc biệt vừa thú vị, vì thế anh ta mới miễn cưỡng đi cùng.

Từ xa, Lục Minh Phi trông thấy trên cửa bảo tàng nghệ thuật là một bức tranh thư pháp, viết hai chữ Bangru bằng bút lông. Khi bước vào tầng cửa thứ nhất, anh ta lập tức cảm thấy bên trong bảo tàng giống như là một thế giới khác: Từng gian phòng tranh chia ra các khu vực, có khu vực tranh chữ của các bậc thầy, có khu vực tranh vẽ bộ phận cơ thể, còn có khu vực chuyên trưng bày tượng cơ thể người bằng thạch cao. Hơn nữa, cửa mỗi gian phòng tranh nhỏ kia đều quét sơn, nhưng lại pha trộn với các bức tường tạo nên cảm giác không gian ba chiều rất nổi bật.

Lục Minh Phi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là chín giờ mười phút, hôm nay lại đúng vào cuối tuần, vậy mà đã có không ít học sinh đến thăm bảo tàng, ở bất kì góc nào cũng đều có thể bắt gặp từng tốp học sinh đứng tùm năm tùm ba thưởng thức tranh vẽ bộ phận cơ thể. Anh cảm thấy vô cùng kì lạ, làm gì có chuyện trong

ngày nghỉ học sinh không ở nhà ngủ nướng mà lại đến hành lang trưng bày tranh làm cái việc vô vị này? Chẳng lẽ tất cả bọn chúng đều là học sinh mỹ thuật?

Trong lúc mải suy nghĩ, Khương Vân Phàm đã hòa lẫn vào trong đám đông không thấy bóng dáng đâu nữa, Lục Minh Phi cũng chen vào trong tầng cửa thứ hai của bảo tàng nghệ thuật tìm cậu ta, cuối cùng nhìn thấy Khương Vân Phàm đang đứng quan sát kỹ lưỡng tác phẩm nghệ thuật là một bức tượng thạch cao nặn cơ thể người phụ nữ đặt trong lồng kính.

“Cậu đang ngắm người đẹp đấy à? Say sưa quá nhỉ.”

“Không, chẳng lẽ đội trưởng Lục không cảm thấy thú đồ chơi này rất giống người thật hay sao? Tôi đang nghi ngờ trong lớp thạch cao này là một người phụ nữ thật sự.”

Khương Vân Phàm chăm chú nhìn lớp thạch cao, lời của Khương Vân Phàm khiến Lục Minh Phi ngửa mặt cười ha hả. Anh ta không cho là như vậy, do đó lên tiếng phản bác: “Sếp Khương, trí tưởng tượng của anh phong phú thật đấy, làm gì có ai dám đường hoàng trưng bày cơ thể người thật như thế chứ? Mà nếu đúng là như vậy, thì ông chủ của bảo tàng nghệ thuật này cũng đã bị bắt từ lâu rồi!”

Khương Vân Phàm nhìn Lục Minh Phi như nhìn một cái thỏ lợn, rút điện thoại gọi cho Đường Hàn Vũ: “Tổ trưởng, cô cùng Vu Phong Ngâm đến ngay bảo tàng nghệ thuật Bangru một chuyến, tôi gửi địa chỉ cho cô.” Nói xong, anh ta liền tắt điện thoại, không cần biết phản ứng của Đường Hàn Vũ ra sao.

Tiếp sau đó, anh ta gửi ngay tin nhắn cho Đường Hàn Vũ, ngoài địa chỉ bảo tàng nghệ thuật còn kèm thêm một câu: Tôi nghi ngờ ở đây đã xảy ra án mạng.

Một lúc sau, Đường Hàn Vũ bước vào bảo tàng nghệ thuật trước, cô mặc chiếc váy liền áo màu lông chuột bó sát người, đeo chiếc kính đen tuyệt đẹp, hệt như một nữ hoàng tao nhã bước đến trước mặt hai người đàn ông cao lớn. Phía sau cô là một thiếu nữ trẻ trung hoạt bát, Vu Phong Ngâm đang từ xa bước đến, mặc áo bò cùng váy ngắn màu hồng, đeo kính râm mắt tròn cũng màu hồng.

“Chẳng phải anh bảo đã xảy ra án mạng hay sao? Tại sao không sử dụng dải phong tỏa để cách li?” Đường Hàn Vũ bỏ kính xuống quan sát bốn phía, nhận thấy trong bảo tàng không có thứ gì liên quan đến án mạng, liền chau mày chất vấn Khương Vân Phàm mà không chú ý gì đến chỗ đặc biệt của bảo tàng nghệ thuật này.

Ngược lại, Vu Phong Ngâm đứng trước bức tượng người bằng thạch cao, hai mắt chăm chú như muốn nhìn thấu vào bên trong. Cô chỉ bức tượng thạch cao trong lồng kính, quay lại hỏi mọi người: “Sao tôi thấy bức tượng người bằng thạch cao này giống hệt một xác chết vậy nhỉ?”

Đường Hàn Vũ lập tức bị thu hút, quay lại bắt đầu quan sát bức tượng thạch cao, lại còn chụp luôn mấy bức ảnh, hỏi: “Bức tượng thạch cao này sống động như thật, chắc hẳn phải tiêu tốn không ít tinh thần và sức lực. Chủ nhân của bảo tàng nghệ thuật này là ai? Mọi người có thể liên hệ được với ông ta hay không?”

Cô vừa dứt lời thì lập tức một người đàn ông trẻ đột nhiên xuất hiện phía sau họ, nói nhỏ: “Được quý cô xinh đẹp khen ngợi quả thật là vinh hạnh của Phi Vân. Nhưng tôi thấy các vị rất lạ, chắc là lần đầu tiên đến đây phải không?”

Bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đồng loạt quay lại, thấy nam thanh niên trước mặt đeo chiếc kính gọng bạc, râu để chỏm, mặc áo dài trắng, vẻ mặt tươi cười. Mặc dù khỏe mắt lộ rõ nếp nhăn, nhưng xem ra rất giống một người thành đạt mới chỉ ngoài ba mươi tuổi.

“Chắc anh là ông chủ của bảo tàng nghệ thuật này phải không? Chào anh, tôi là Vu Phong Ngâm, thường ngày rất thích các loại tác phẩm nghệ thuật về cơ thể người như thế này. Không biết ông có thể mở lồng kính kia ra để tôi có thể sờ tận tay vào tượng thạch cao ở bên trong được hay không?”

Bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đều biết rằng thứ Vu Phong Ngâm thích nhất thật ra là khám nghiệm tử thi, cô nói như vậy chẳng qua chỉ là để che giấu thân phận của mình và muốn xác nhận chính xác tượng thạch cao có bốc ra mùi hôi thối của xác chết hay không.

Phi Vân thân thiện đưa tay ra bắt tay Vu Phong Ngâm, nhưng lại vừa cười vừa lắc đầu: “Không được, không được, bảo tàng nghệ thuật của chúng tôi có quy định không được mở tất cả lồng kính bên ngoài tác phẩm nghệ thuật đã được niêm phong. Nhưng nếu các vị đã có hứng thú như vậy thì tôi có thể đưa các vị đi xem một số mô hình bộ phận cơ thể nhỏ hơn.”

Đường Hàn Vũ bất giác nheo mắt, tại sao ông chủ Phi Vân này lại không đồng ý mở lồng kính, hơn nữa lại còn vội vã chuyển chủ đề? Lẽ nào thật sự anh ta có bí mật không muốn để người khác

biết? Nhưng lúc này vẫn chưa thể đánh rắn động cỏ, vì thế họ đành phải chia nhóm theo sắp đặt của Phi Vân, đi cùng với ông ta xem mô hình bộ phận cơ thể.

Lục Minh Phi đi sau cùng, đầu luôn ngoái lại nhìn bức tượng người bằng thạch cao, hình như nó có thể cử động giống như tượng thạch cao do người thật đóng giả trong phim ảnh. Nhưng kết quả lại làm anh thất vọng, bức tượng thạch cao trong lồng kính vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không hề chuyển động.

“Đội trưởng Lục nhìn gì thế? Những tác phẩm nghệ thuật về cơ thể người kia có đẹp hơn người con gái bên cạnh anh không?” Vu Phong Ngâm tự tăng bốc mình một cách không chút xấu hổ.

“Đừng bảnh chọe nữa, cô không phải họ Vương, có gì toàn làm những chuyện mè khen mè dãi đuôi vậy hả? Không lẽ dân pháp y các người đều bị mắc căn bệnh này à?” Lục Minh Phi lườm cô một cái, rất không quen với việc cô đeo kính râm màu hồng.

“Còn ai có thể sánh được với tôi về sắc đẹp chứ? Nam Tụng Tuyết à?” Vu Phong Ngâm đột nhiên bừng tỉnh, chỉ vào Lục Minh Phi trêu chọc, “Ồ, tôi biết rồi, chắc chắn anh đang tơ tưởng đại mỹ nhân họ Nam phải không?”

Lục Minh Phi bị hỏi như vậy thì nhất thời không biết nói sao, suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Như vậy chứng tỏ cô thừa nhận mình là Vương Bà tự khoe khoang tăng bốc bản thân rồi phải không?”

Vu Phong Ngâm mỉm cười với Lục Minh Phi, sau đó giơ nắm đấm đáng yêu ra đấm mạnh vào cánh tay khiến anh ta đau nhói: Một cô gái gầy như que củi mà lại khỏe đến thế sao?

Họ vào đến một phòng tranh ở tận trong cùng bảo tàng nghệ thuật, nơi này không gian yên tĩnh, trong phòng kê một bàn trà bằng gỗ lê, bên trên bày biện một số dụng cụ uống trà bằng tử sa, bên cạnh có vài chiếc ghế gỗ. Tuy nhiên rất ít người đến đây tham quan, có lẽ là họ bị những bộ phận cơ thể sống động như thật kia làm cho sợ chết khiếp.

Khuơng Vân Phàm trông thấy cửa sau của phòng tranh chưa bị khóa, giả vờ như phía trước vẫn còn lối đi, cố tình mở cửa rồi nhanh chóng quan sát một lượt quang cảnh phía sau cửa. Thì ra đó là một hành lang lờ mờ ánh đèn, chỉ có hai phòng làm việc, xem ra không có chỗ nào khác thường cả.

Nhưng Phi Vân lại lập tức bước đến kéo Khuơng Vân Phàm lại, về

mặt hơi có chút hoảng hốt: “Thưa anh, mô hình bộ phận cơ thể người ở phía bên này cơ ạ. Mau đến đây, chúng ta vừa uống trà vừa ngắm các mô hình.”

Khuơng Vân Phàm vừa quay lại, Phi Vân liền khóa ngay cánh cửa đó, hành động nhanh đến nỗi giống như trong đó cất giữ báu vật vô cùng bí mật không thể cho ai biết được.

Khi mọi người đều đã ngồi xuống, Phi Vân khẽ thở phào một hơi rồi pha một ấm trà xanh với vẻ rất thuần thục, sau đó lần lượt rót vào chén cho từng người. Đường Hàn Vũ bưng chén trà, đứng trước lồng kính đựng mô hình tim người bằng thạch cao, nhắm mắt đưa tay đặt lên mặt lồng kính, thử cảm nhận nhịp đập của quả tim này.

Trong phút chốc, trong đầu cô hiện lên một cảnh tượng đầm đìa máu, còn quả tim này bị người ta bưng trên tay, máu dính trên nó đã được lau chùi sạch sẽ. Cô đập vào đầu mấy cái, đột ngột mở mắt, cảnh tượng kì dị kia bỗng nhiên biến mất.

“Cô có cảm thấy chỉ sau một giây quả tim này sẽ đập thành thịch không?”

Đường Hàn Vũ ngoái lại nhìn Phi Vân không biết đã đến bên cạnh mình từ lúc nào, lúc này đang nhẹ nhàng thổi hơi nóng bốc lên trên chén trà nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào quả tim trong lồng kính. Lời anh ta nói ra không khỏi khiến trong lòng cô nảy sinh nghi ngờ: Rốt cục chủ của bảo tàng này sao thế nhỉ? Nói ra những lời như vậy không sợ người khác cho là thật hay sao?

Hình như Phi Vân nhìn thấu được tâm trạng của cô, cười một cách rất thoải mái: “Tôi đùa thôi, nếu quả thật nó đập được thì có lẽ tôi đã bị cảnh sát bắt đi mất rồi!”

Lục Minh Phi thấy có chút tò mò về bảo tàng nghệ thuật này, bèn hỏi: “Ông chủ Vân, tại sao ông lại mở được bảo tàng nghệ thuật như thế này? Tất cả mọi tác phẩm nghệ thuật ở đây đều vô cùng sinh động, không sợ sinh ra chuyện thị phi hay sao?”

“Anh nói vậy sai rồi, tôi có gì phải sợ chứ? Thứ nhất, rất nhiều khách tham quan là người yêu thích nghệ thuật, cho dù có đổ lệ với tôi thì cũng không thể tố cáo tôi một cách vô cớ được. Thứ hai, bảo tàng nghệ thuật này của tôi quy mô rất nhỏ, quả thật không thể gây ra được ảnh hưởng gì lớn, tôi cũng chỉ vì quen biết một số bạn bè cùng chung chí hướng, vì tâm huyết mới xây dựng bảo tàng này mà thôi. Chẳng phải hôm nay tôi đã gặp được những

người bạn có thể ngồi đây cùng nhau bàn luận về nghệ thuật đó sao? Thế là điều may mắn rồi!”

“Ông chủ Phi Vân nói cũng phải, tôi không phải là người am hiểu nghệ thuật, lần đầu tiên trông thấy những thứ này nên không tránh khỏi có chút tò mò chứ không hề có ác ý gì cả.” Lục Minh Phi giải thích.

Nghệ thuật cơ thể người

Lúc này có một chàng trai trẻ chậm chậm chạy lại ghé vào tai Phi Vân nói nhỏ vài câu. Phi Vân vừa nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt, đặt ngay chén trà xuống, rồi đưa cho bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt một tấm danh thiếp, nói với họ về có lỗi: “Thưa, thật ngại quá, tôi có chút việc gấp phải giải quyết ngay, mời các vị cứ ở đây từ từ thưởng thức. Đây là danh thiếp của tôi, khi nào có cơ hội chúng ta sẽ lại tiếp tục cùng nhau bàn luận.”

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều tỏ ý thông cảm, Phi Vân liền lập tức cùng thuộc hạ đi ra. Đợi đến lúc họ đã đi xa, Khương Vân Phàm này giờ không nói câu nào mới chậm rãi xoay xoay chén trà trên tay, thấy Lục Minh Phi tò mò đi về phía cửa sau liền vội vàng quát to bảo đứng lại: “Đội trưởng Lục, đừng có đến đó! Hãy bước trở lại một cách tự nhiên, về mặt không được bộc lộ bất kì biểu hiện khác thường nào.”

Lục Minh Phi rút lại bàn chân vừa bước ra, ngồi lại xuống ghế, khẽ hỏi: “Sao lại bảo tôi đứng lại? Anh không cảm thấy ở tận trong cùng nhà triển lãm này bố trí một tấm cửa sắt là điều vô cùng kì lạ hay sao?”

“Suyt, ở đây có camera giám sát chúng ta, ngoài ra cũng không biết có thiết bị nghe trộm hay không, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn. Bây giờ chúng ta chia ra hai người một nhóm, bốn người thành hai nhóm thảo luận một chút về tượng thạch cao hoặc tranh vẽ đi.”

Mọi người tiếp nhận đề nghị của Khương Vân Phàm, uống hết chén trà trên tay, đứng dậy đến phòng tranh trước mặt. Hai người phụ nữ một lần nữa đi xem các bức tượng cơ thể người bằng thạch cao, còn hai người đàn ông thì xem tranh của các họa sĩ bậc thầy.

“Phóng to hình ảnh của bốn người họ ra, tốt nhất là có thể thấy rõ biểu cảm trên mặt họ.”

Trong phòng giám sát điều khiển của bảo tàng nghệ thuật, một

người đàn ông mặc áo trắng đứng phía sau nhân viên nghiệp vụ. Căn cứ vào hai tần số do người mặc áo trắng chỉ thị, nhân viên nghiệp vụ điều khiển ống kính giám sát hướng thẳng vào bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt, phóng đại hình ảnh đến mức tối đa, có thể quan sát được toàn bộ mọi biểu hiện cảm xúc trên khuôn mặt họ.

Gần trưa, khách tham quan bảo tàng nghệ thuật thừa dân, Đường Hàn Vũ lái xe đưa bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đến một quán ăn ở trung tâm thành phố. Đến nơi, họ chọn được một chỗ tương đối kín đáo, gọi hai đĩa cơm tôm, một suất xúc xích Chiang Mai, một đĩa cá hấp cà ri và bốn suất canh Tomyum. Trong lúc chờ thức ăn mang lên, mọi người bắt đầu đưa ra ý kiến về bảo tàng nghệ thuật.

“Căn cứ vào lời nói và hành động của ông chủ Phi Vân, tôi nghi ngờ rằng rất có thể anh ta lén lút cất giấu thi thể, biến thi thể thành tượng thạch cao.”

“Vân Phàm, anh nói như vậy có phải là quá võ đoán rồi hay không?”

“Đội trưởng Lục, tôi đồng ý với giả thiết về tình tiết vụ án của sếp Khương. Giả sử ông chủ Vân thật sự có tình nghi giết người thì chúng ta phải tìm ra vụ án một cách nhanh nhất, không chế tên nghệ sĩ giả tạo này. Nhưng mà, hiện tại chúng ta không có cách nào để tiếp cận tượng thạch cao ở cự li gần, vậy thì phải làm thế nào? Tổ trưởng có sáng kiến gì không?”

“Có một ý. Trước tiên phải nhờ cô vận dụng kiến thức chuyên ngành của mình tìm ra thông tin cơ bản về thân phận của bức tượng cơ thể người bằng thạch cao ở trong ảnh. Dựa trên những thông tin này, chúng ta đăng một thông báo tìm người, nếu quả thật có người mất tích thì gia đình họ chắc chắn sẽ đến báo án.” Đường Hàn Vũ vừa nói vừa gửi ảnh chụp bức tượng cơ thể người bằng thạch cao trong điện thoại của mình vào hòm thư của Vu Phong Ngâm.

“Ý kiến này rất hay!” Khương Vân Phàm tán đồng.

Vừa dứt lời đã có hai người phục vụ đi về phía họ, một người bưng mấy đĩa thức ăn, người còn lại bày thức ăn lên bàn. Tuy nhiên Đường Hàn Vũ lại bất ngờ phát hiện ra họ mang thừa một đĩa chuối tiêu rán, liền nói bằng tiếng Thái rất lưu loát: “Xin chào, nhưng chúng tôi không gọi món điểm tâm ngọt này.”

“Thưa cô, do món ăn các cô gọi đã đạt đến giá trị quy định của quán ăn chúng tôi nên món điểm tâm này được tặng miễn phí.” Người phục vụ vừa cười vừa chỉ vào tấm bảng đen phía trước quầy, trên đó viết rõ khi chi tiêu của khách hàng đạt đến bao nhiêu bạt thì được tặng một món ngọt.

Đường Hàn Vũ cười cảm ơn nhân viên phục vụ, sau đó giải thích với các thành viên trong tổ của mình: “Giá trị món ăn chúng ta gọi cao hơn mức giới hạn của họ, vì thế họ tặng miễn phí đĩa chuối tiêu này, mọi người cứ ăn tự nhiên.”

Lục Minh Phi nghe thấy vậy mừng lắm, kể từ lúc ngủ thấy mùi cà ri ở bàn bên cạnh, bụng anh ta cứ đói cồn cào. Lúc này thức ăn vừa mang lên, anh ta đã lập tức uống sạch món canh.

Vu Phong Ngâm thấy anh ta ăn như hổ đói như vậy liền chế nhạo: “Đội trưởng Lục, trông anh cứ như vừa từ một đất nước khác đến đây tị nạn không bằng!”

“Chuyện này phải trách sếp Khương, mới sáng sớm đã đánh thức tôi dậy, đã vậy còn không mời ăn sáng, khiến tôi phải nhịn đói đến tận bây giờ.”

Lục Minh Phi lườm Khương Vân Phàm một cái, nhưng đối phương lại giả vờ không nghe thấy gì, cầm đĩa gấp lia lịa món cá sốt cà ri.

Nửa giờ sau, khi mọi người đã ăn uống xong xuôi, Đường Hàn Vũ lái xe đưa Vu Phong Ngâm về trung tâm pháp y, còn hai người kia, trước khi xác định tình tiết vụ án vẫn tiếp tục được nghỉ. Lục Minh Phi liền đề nghị về nhà ngủ bù, còn Khương Vân Phàm cũng tỏ ý muốn về nhà sắp xếp tài liệu liên quan đến vụ án.

Gần tối, nắng chiều vàng rực rọi vào trong phòng. Lục Minh Phi đang ngủ say, bỗng giật mình hoảng hốt nghe tiếng chuông điện thoại réo liên hồi. Anh trở mình, lấy điện thoại trong tủ đầu giường, hỏi với giọng uể oải: “Ai đấy?”

“Đội trưởng Lục à, Đường Hàn Vũ đây, sao đến giờ anh mới nghe điện thoại?”

“Xin lỗi, tôi ngủ say quá, đã xảy ra chuyện gì à?”

“Anh vào Sở Cảnh sát ngay có việc, bên chỗ Vu Phong Ngâm có tin tức rồi.”

Lục Minh Phi ngồi bật dậy, bật đèn phía đầu giường, liếc nhìn

đồng hồ treo tường, không ngờ mình đã ngủ một mạch suốt bốn tiếng. Lần đầu tiên anh ta nhận ra là điều vô lí Khương Vân Phàm nói với mình hóa ra cũng có lí, ngủ là việc làm lãng phí thời gian. Lúc Lục Minh Phi vào đến Sở Cảnh sát, Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đang ở trong văn phòng, chén trà để trước mặt đã nguội ngắt từ lúc nào, chúng tỏ họ đợi ở đây lâu lắm rồi.

“Tổ trưởng, hiện tại đã có manh mối gì rồi?”

“Vu Phong Ngâm sử dụng phần mềm tính ra được bức tượng người phụ nữ bằng thạch cao kia chừng trên dưới hai mươi ba tuổi, cao khoảng một mét sáu, ở vùng mặt chỗ bên cạnh mũi có nốt ruồi to bằng hạt đậu tương, ngoài ra còn có cả khuôn mặt thật được khắc họa dựa trên bức tượng này.”

Lục Minh Phi nhận bức ảnh phác họa, quan sát kĩ lưỡng, thấy người phụ nữ trên mặt giấy mặc dù ở trong tư thế nửa ngồi xổm, nhưng với thông tin hiện có, lại thêm những nét chính về diện mạo và dáng vóc, như vậy công tác tìm kiếm sẽ hoàn thành nhanh hơn nhiều. Anh không khỏi khâm phục, quý trọng hiệu suất làm việc của Vu Phong Ngâm và nghề pháp y. Tuy nhiên, “hiệp sĩ độc hành” Vu Phong Ngâm ấy lại không có mặt ở đây. Đang định hỏi thăm về cô thì nghe thấy Khương Vân Phàm nói: “Chúng tôi đã chuyển những thông tin này cho anh Hà, họ sẽ tìm kiếm người phụ nữ mất tích phù hợp với những thông tin nói trên trong phạm vi quản lí của mình.”

Tuy nhiên, trong hai ngày tiếp theo, ở Sở cảnh sát vẫn không tiếp nhận được manh mối nào. Mãi đến buổi sáng ngày thứ ba, có một đôi vợ chồng già đến báo án, họ nói rằng con gái mình tên gọi Tiểu Hạ làm nghề liên quan đến nghệ thuật, hai mươi lăm tuổi, cao một mét sáu mươi mốt, diện mạo rất giống hình ảnh phác họa trên giấy, đặc biệt là nốt ruồi to bằng hạt đậu tương kia. Sau khi lên máy bay ra nước ngoài công tác vào ngày ba mươi tháng năm, đã mấy hôm nay gia đình không liên lạc được. Họ nghĩ rằng con gái mình mới ra nước ngoài, công việc bận rộn nên lúc đầu không để ý, cho đến khi trông thấy cảnh sát cầm bức ảnh thông báo tìm người này thì mới ý thức được rằng rất có thể con gái mình đã gặp phải chuyện gì bất trắc.

Lục Minh Phi rót hai cốc nước mời họ, hỏi: “Ông bà có biết tối hôm đó Tiểu Hạ đi chuyến bay của hãng hàng không nào không? Còn nữa, số chứng minh thư của cô ấy là thế nào?”

“Tôi biết.” Bà cụ gạt đầu, hai tay run rẩy lấy từ túi áo ra một mảnh

giấy ghi số hiệu chuyến bay, ngoài ra trên đó còn ghi số chứng minh thư của Tiểu Hạ.

Lục Minh Phi cầm mảnh giấy sang phòng bên cạnh gọi điện thoại. Một lát sau, anh trở lại phòng đón tiếp, nói: “Tôi đã gọi điện hỏi công ty hàng không, nhưng họ nói rằng Tiểu Hạ, con gái của ông bà đã không lên máy bay.”

Trên mặt đôi vợ chồng già lập tức lộ vẻ sợ hãi, khóe mắt bà cụ bỗng chốc ngân ngấn nước, bà nói như muốn khóc: “Tiểu Hạ của mẹ, con đừng xảy ra chuyện gì nhé, nếu không mẹ biết sống ra sao?”

“Thưa bà, bà có nhớ trước khi đi Tiểu Hạ có gặp gỡ người nào không? Hoặc là trong công việc gần đây cô ấy có xuất hiện cùng với ai không? Giữa cô ấy và người này có xảy ra mâu thuẫn gì không?” Đường Hàn Vũ thấy hai chân bà cụ bắt đầu run rẩy, liền đặt tay lên chân bà, mỉm cười hỏi.

Bà cụ nghĩ kỹ một hồi, đột nhiên hai mắt sáng lên: “Có đấy, tôi nhớ ra rồi, con gái tôi đi công tác lần này chủ yếu là để tham quan triển lãm và tìm người góp vốn mở bảo tàng nghệ thuật. Nó quan hệ rất thân thiết với mấy nhà nghệ thuật người Hoa ở Thái Lan, trong đó thường ngày tiếp xúc tương đối nhiều với một người tên là Vân gì gì đó. Gần đây nó than thở với tôi rằng người đàn ông này quá cố chấp, cứ nhất quyết đòi làm cái gọi là tượng người thạch cao gì đó nhưng nó không đồng ý, vì thế mới muốn ra nước ngoài tìm đối tượng hợp tác mới.”

Ánh mắt Khương Vân Phàm lộ rõ vẻ mừng rỡ, anh hỏi tiếp: “Ông bà có tấm ảnh nào họ chụp chung với nhau không?”

Cụ ông mắt đỏ hoe lắc đầu, chỉ lấy ra một chiếc điện thoại di động màu trắng: “Đây là điện thoại của Tiểu Hạ, trước khi đi nó để quên trên bàn ăn nên không mang theo.”

Tiến hai vợ chồng già về rồi, Khương Vân Phàm mang chiếc điện thoại kia đến Phòng điều tra thông tin, thấy trong đó có một dãy số điện thoại rất quen. Anh bèn lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đem so sánh thấy hoàn toàn trùng khớp với số điện thoại của ông chủ Phi Vân, từ đó suy đoán người đàn ông mà hai vợ chồng ông già kia nhắc đến chính là Phi Vân. Sau khi bàn bạc, Đường Hàn Vũ quyết định đưa các tổ viên đến bảo tàng nghệ thuật tiến hành điều tra.

Vừa hay buổi trưa hôm đó Phi Vân có mặt ở bảo tàng. Trông thấy

bốn người “bạn cũ” bước vào, anh ta nhiệt tình ra tận bên ngoài đón tiếp. Không ngờ Lục Minh Phi giơ giấy chứng minh của mình ra, từ chối lòng nhiệt tình của anh ta: “Anh Phi Vân, thật ngại quá, hôm nay chúng tôi đến đây không phải để docks bầu tâm sự với anh về vấn đề nghệ thuật.”

Phi Vân thoáng chút sững sờ, lấy tay giụi mắt làm ra vẻ không biết chuyện gì, cười hỏi: “Vậy bốn người bạn cũ của tôi đến đây vì việc gì?”

Khách tham quan và nhân viên làm việc trong bảo tàng đều kéo đến vây kín cả năm người, thậm chí một số người còn khe khẽ thì thầm với nhau, rằng hẳn ông chủ Phi Vân đã làm việc gì đó đáng hổ thẹn nên bị cảnh sát theo dõi.

Khuơng Vân Phàm nhân cơ hội này cũng đưa giấy chứng minh của mình ra, rõ ràng là muốn cho con cáo già này một cái tát nhớ đời: “Làm sao chúng tôi có thể làm bạn với loại tội phạm bệnh hoạn giết người như ông được. Có người tố giác ông giết một phụ nữ, chúng tôi cần khám xét bảo tàng nghệ thuật này.”

Phi Vân lấy ra một chiếc khăn mùi xoa nhỏ hình vuông, bình tĩnh chậm rãi lau kính. Sau khi đeo kính trở lại, anh ta nhìn chằm chằm vào Khuơng Vân Phàm rất lâu, giống như là đang quét thông tin của anh, cười một cách kì dị: “Anh là một đứa trẻ mồ côi.”

Khuơng Vân Phàm lộ vẻ kinh ngạc, tại sao hẳn lại biết được? Ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều nhìn về phía Khuơng Vân Phàm với vẻ kì lạ, họ cũng kinh ngạc không kém. Tuy nhiên, mọi người đều không lên tiếng hỏi, bây giờ không phải lúc để đồn đoán về cuộc sống riêng tư của người khác.

Đường Hàn Vũ nhìn Phi Vân đầy vẻ ngờ vực, vội vàng chuyển chủ đề: “Đừng nói nhảm nhí nữa, các vị khách thăm quan cũng xin lui ra đi. Đây là hiện trường xảy ra án mạng, những người không liên quan không được vào.”

Lúc này cảnh sát Hà và những cảnh sát khác cũng đã kịp đến dồn khách tham quan ra ngoài cửa, chẳng dây cảnh giới cách li bảo tàng nghệ thuật.

Vu Phong Ngâm vốn luôn sôi nổi hoạt bát, quay về phía Phi Vân, lạnh lùng ra lệnh: “Giao chìa khóa ra đây, chúng tôi cần mở chiếc lồng kính này để kiểm tra bức tượng thạch cao ở bên trong.”

Phi Vân đột nhiên thay đổi hẳn sắc mặt, mặt đanh lại, nói bằng giọng kiên quyết: “Không được! Các người chỉ nghe lời nói phiến diện của người ta mà đã đòi khám xét bảo tàng nghệ thuật của tôi, tôi không đồng ý!”

“Tôi nói cho anh biết, người đến báo án là cha mẹ của Tiểu Hạ, họ nói rằng trước khi Tiểu Hạ ra nước ngoài, anh và cô ấy đã có quan hệ làm ăn, ngoài ra còn nảy sinh mâu thuẫn.” Khương Vân Phàm lấy chiếc điện thoại màu trắng từ trong túi quần ra, mở nhật ký cuộc gọi cho Phi Vân xem. Anh ta xem xong lập tức sững sờ, danh sách liên lạc đầu tiên trong đó chính là tên anh ta. Một giây sau đó, Khương Vân Phàm bấm phím gọi, điện thoại trong túi Phi Vân liền đổ chuông. Tắt điện thoại xong, anh quát to: “Hãy lập tức giao chìa khóa ra!”

Các cảnh sát có mặt ở đó đồng loạt quay sang nhìn, nhưng Phi Vân vẫn lắc đầu phủ nhận: “Không! Tôi không quen biết người phụ nữ tên là Tiểu Hạ này!”

Lục Minh Phi kéo Khương Vân Phàm sang một bên, hỏi: “Có cần tôi giúp làm một chút gì đó không?”

Khương Vân Phàm không kìm nén được nữa, bèn bảo cảnh sát Hà và Lục Minh Phi khống chế Phi Vân. Sau đó, anh lục soát trên người đối phương lấy ra một chùm chìa khóa nhỏ, nhìn Phi Vân lúc này đang tức giận đỏ mặt tía tai, cười một cách ranh mãnh: “Ông chủ Vân, tôi không nói Tiểu Hạ là một phụ nữ.”

Nói xong, Khương Vân Phàm quay sang mở lồng kính, chiếc mũi thính lập tức hít thấy một mùi hôi khó chịu thoang thoảng.

Vu Phong Ngâm đứng trước bức tượng thạch cao trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó. Cô bỏ khẩu trang, hỏi: “Các anh có thể kéo bức tượng thạch cao này ra bên ngoài được không?”

Lục Minh Phi giao nghi phạm Phi Vân cho cảnh sát Hà rồi đi quanh bức tượng thạch cao một vòng, phát hiện trong lồng kính có một nút bấm liền ngấp ngừng ấn vào, bức tượng từ từ dịch chuyển ra bên ngoài.

Vu Phong Ngâm vội vã chạy ra khỏi bảo tàng nghệ thuật, rất nhanh chóng mang một chiếc chậu cực lớn màu đỏ vào, sau đó đổ dung dịch hòa tan thạch cao vào chậu rồi bảo cảnh sát cho bức tượng kia vào chậu ngâm.

“Mọi người sang bên này xem trong phòng làm việc có vấn đề gì

không.” Tiếng Đường Hàn Vũ vọng lại từ xa, Khương Vân Phàm nhìn sang hướng đó, thấy cô đang dùng chùm chìa khóa kia mở cánh cửa sắt.

Ngoại trừ Vu Phong Ngâm, ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều vào phòng làm việc. Trước tiên họ lục soát kỹ lưỡng gian thứ nhất, thấy không có điểm gì khác lạ nên đi sang gian thứ hai, bài trí trong gian phòng này cũng không có gì khác so với gian thứ nhất. Tuy nhiên, khi Khương Vân Phàm bước đến khu vực ở sát cạnh cửa sổ thì phát hiện ra sàn nhà phía dưới từ đầu giường đến cuối giường có một số điểm khác thường. Anh gõ vào bức tường ở đầu giường, âm thanh phát ra cho thấy phía trong bức tường đó là rỗng.

Họa sĩ khát máu

“Ở đây có một gian mật thất.” Khương Vân Phàm nói với hai cảnh sát đang lục soát tìm kiếm vật chứng.

“Thật thế à? Ở đâu vậy?” Lục Minh Phi dùng tay, đứng thẳng dậy nhìn về phía anh ta.

“Ở đằng sau bức tường, vừa rồi tôi gõ lên tường thấy bên trong đó rỗng.” Khương Vân Phàm nói xong liền mượn Đường Hàn Vũ một thỏi son môi hình trụ, đặt nằm ngang xuống mặt sàn rồi nhìn nó lăn tròn về bức tường phía đầu giường.

Anh giải thích, bản thân từng nghe một người bạn làm kiến trúc sư nói rằng mật thất gia cố bằng sắt thép sẽ sinh ra trọng lượng phụ tải rất lớn, từ đó khiến sàn nhà ở xung quanh hơi bị lõm xuống gây ra độ nghiêng nhất định, mà vừa rồi thỏi son hình trụ lăn tròn đi đã chứng minh điều này.

Đường Hàn Vũ phủi lớp bụi trên các đồng giấy tờ để trên bàn làm việc: “Giấy tờ trong hai gian phòng này đều phủ đầy bụi, chắc chắn nghi phạm chỉ thi thoảng mới đến đây. Các anh tìm xem có chỗ nào sạch hơn một chút, rất có thể đấy là nơi có chốt đóng mở mật thất.”

Khương Vân Phàm nhìn khắp xung quanh, gật đầu tỏ vẻ đồng ý với suy đoán của cô, rồi cùng Lục Minh Phi tìm chốt đóng mở. Chỉ một lát sau, ánh mắt sắc sảo của Đường Hàn Vũ phát hiện ra chiếc đèn đặt trên bàn làm việc không dính một hạt bụi, liền bật công tắc. Sau lưng cô lập tức vang lên những tiếng cọ xát, quay lại nhìn thì thấy tủ sách đang từ từ dịch chuyển.

Họ đứng trước tủ sách, đợi nó mở ra hoàn toàn rồi đi vào mật thất xem xét, tất cả đều kinh hãi vì những thứ chứa đựng trong đó! Trước mắt họ là một chiếc ghế gỗ dính máu, trên sàn còn lưu lại vết máu không thể nào chùi sạch, và trên tường là bảy bộ phận cơ thể đắp thạch cao được thờ cúng. Xung quanh các bộ phận cơ thể này đều có một ngọn nến được thắp sáng, mùi xác phân hủy quyện vào nhau khiến ba người đều thấy buồn nôn và phải bỏ chạy ra ngoài.

Khuơng Vân Phàm đứng dựa vào bàn làm việc, cổ trấn tĩnh và bắt đầu nhắm mắt tưởng tượng ra hiện trường phạm tội.

Bảo tàng nghệ thuật bỗng chốc trở nên vô cùng ảm đạm, ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống đôi giày da bóng loáng dưới chân nghi phạm. Hắn đến gian phòng làm việc ở sâu trong tận cùng bảo tàng, xoay chiếc đèn trên bàn làm việc. Cùng với tiếng cọ xát vang lên, tủ sách cũng từ từ dịch chuyển.

Hắn bước vào trong mật thất vừa tối om vừa kín như bưng, nói: Chim nhỏ của anh, em tỉnh rồi à.

Ánh đèn chiếu trên người phụ nữ đang chảy máu, ánh mắt lạnh lùng của cô trừng trừng nhìn gã đàn ông vẻ ngoài lịch thiệp đứng lặng yên trước mặt mình. Hắn cầm một con dao rọc giấy đang nhỏ máu, đầu lưỡi chậm rãi liếm sạch những giọt máu trên lưỡi dao, rồi lại gí vào con mắt phía trên sống mũi, giống hệt như con thú dữ chưa hết thèm khát, tiếp đó cất tiếng cười ghê tởm.

Tóc người phụ nữ ướt đầm, vài sợi xõa xuống dính trên mặt. Hai tay cô quặt ra phía sau, nửa thân trên bị trói chặt vào thành chiếc ghế gỗ. Đột nhiên gã đàn ông sáp lại gần, thè lưỡi liếm những giọt máu trên mặt cô, hạ thấp giọng: Chim nhỏ của anh, anh cảm nhận được máu trong người em đang rất muốn trào ra khỏi cổ.

Người phụ nữ bỗng trở nên cảnh giác, mở to mắt lắc đầu lia lịa, ánh mắt sợ hãi hình như muốn nói rằng: Xin đừng giết tôi!

Nhưng con dã thú trước mặt cô lại thả sức cất tiếng cười hoang dại, hình như hắn rất hứng thú trước lời cầu xin tha mạng của con chim nhỏ. Hắn lấy một dải lụa bịt mắt cô, vừa mỉm cười vừa tàn nhẫn sát hại cô, máu tanh bắn đầy trên mặt hắn. Cuối cùng hắn bê từng bộ phận đã được cắt gọt thành tác phẩm nghệ thuật, thắp nến xung quanh chúng giống như đang tiến hành một nghi lễ nhỏ.

Tại sao hắn phải giết người? Tại sao hắn phải đốt nến? Hắn có sợ

thích gì đó? Hay là bị mắc hội chứng tâm lí? Khương Vân Phàm rút ngắn từng đoạn hiện trường, hi vọng một lần nữa tìm ra được những thông tin quan trọng một cách chính xác.

“Tổ trưởng, hình như các bộ phận cơ thể ở trong mật thất đều đã phân hủy, chúng ta phải xử lí như thế nào bây giờ?” Lục Minh Phi chau mày nhìn Đường Hàn Vũ, cắt ngang dòng suy nghĩ của Khương Vân Phàm.

“Đội trưởng Lục! Tại sao anh lại cắt ngang suy nghĩ của tôi vào lúc này? Chỉ một chút nữa là tôi đã phân tích ra động cơ giết người của kẻ phạm tội rồi đấy!” Khương Vân Phàm bực tức đến nỗi quát lên một cách thô lỗ, khiến Lục Minh Phi sợ hãi đứng trơ như gỗ không biết làm sao.

Đường Hàn Vũ đứng ra giảng hòa, khẽ nói với Lục Minh Phi: “Anh đi gọi cô Vu lại đây giám định các bộ phận cơ thể này.”

“Đột nhiên tôi lại có một suy đoán táo bạo rằng, bảo tàng này mới mở cửa được hơn một tháng mà hắn đã sát hại nhiều mạng người như vậy, hơn nữa vẫn không bị bại lộ, có lẽ hắn không hành động một mình.”

Đường Hàn Vũ nhìn sang Khương Vân Phàm, thấy anh ta vẫn chưa nguôi giận, lặng im không nói không rằng.

“Trong phòng làm việc thứ hai có một gian mật thất, chắc chắn anh sẽ hứng thú với những thứ trong đó, mau đi xem sao nào!” Lục Minh Phi chỉ về phía cánh cửa sắt ở cách đó năm mét.

Tượng thạch cao dưới bàn tay của Vu Phong Ngâm đã tan được một nửa, để lộ ra những mẩu xương trắng ớn lạnh. Cô nhìn sang phía Lục Minh Phi, thấy ánh mắt anh ta đầy vẻ ngờ vực nhưng sắc mặt lại không tốt. Cảm nhận thấy có thể trong phòng làm việc có thứ gì đó kì quái, cô liền thay một đôi găng tay mới rồi cùng Lục Minh Phi vào phòng làm việc, đến nơi thấy Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm đang ở bên ngoài mật thất, vẻ mặt cũng rất khó coi, cô không tìm được tò mò liền bước nhanh vào bên trong.

“Trời ơi!” Vu Phong Ngâm làm pháp y đã nhiều năm nay, nhưng đây mới là lần đầu tiên gặp loại vật chứng như thế này.

Cách một lớp khẩu trang mà cô vẫn ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc khó chịu đó, nhưng cô vẫn đi tiếp đến phía trước những bộ phận cơ thể kia, sờ tay vào kiểm tra tính chất của nó. Những tượng thạch cao này bị ăn bớt công và vật liệu, khiến tốc độ phân

hủy của các bộ phận cơ thể càng nhanh hơn. Nếu lần lượt lấy mẫu ở từng bộ phận một để xét nghiệm ADN thì khối lượng công việc sẽ rất lớn, nhưng trong trường hợp này cô lại bắt buộc phải làm như vậy, vì thế cô đành nhờ Lục Minh Phi và những người khác giúp đỡ di chuyển mô hình các bộ phận cơ thể ra ngoài.

“Đến lúc nào bức tượng cơ thể người bằng thạch cao này mới tan hết?” Khương Vân Phàm nhẹ nhàng đặt bộ phận cơ thể bọc thạch cao xuống sàn, chau mày nhìn bức tượng thạch cao ngấm nước nằm trong chiếc chậu lớn màu đỏ.

“Đừng vội, mọi người xem đây là cái gì?” Vu Phong Ngâm thò tay vào chậu, lấy ra hai khúc xương ống.

“Làm sao lại có xương ống? Đây chẳng phải thân xác của Tiểu Hạ à?” Đường Hàn Vũ lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức phản ứng trở lại: “Tôi hiểu rồi, có thể Tiểu Hạ vẫn còn sống, nhưng còn bộ xương này thì giải thích thế nào đây?”

“Điều này thì phải hỏi nghi phạm, thân xác phân hủy đến mức chỉ còn lại bộ xương cần phải mất thời gian từ một năm trở lên. Theo mọi người, liệu có phải hấn câu kết với người khác phạm tội hay không?”

Được Vu Phong Ngâm gợi ý như vậy, Lục Minh Phi đột nhiên hiểu ra: “Ý của cô là rất có thể bộ xương người này là của người bị hại từ một vài năm về trước, hơn nữa còn là do đồng bọn của nghi phạm thực hiện?”

Vu Phong Ngâm gật đầu, bức tượng cơ thể người phụ nữ bằng thạch cao kia cũng nhanh chóng tan hết, một đồng xương trắng nổi lên mặt nước. Trong đó, nổi bật nhất là hộp xương sọ xinh xắn, chứng tỏ những xương cốt này đều là của con người chứ không phải của động vật. Cô nhìn xung quanh, mở lồng kính đựng bức tượng cơ thể người bằng thạch cao ở cách đó chừng ba mét rồi nhờ đồng nghiệp lấy bức tượng ra ngâm vào chiếc chậu màu đỏ.

Đường Hàn Vũ gọi cảnh sát Hà là người làm cảnh sát ở thành phố Chiang Uri đã được hơn năm năm lại hỏi rằng có biết trong vòng năm năm trở lại đây có vụ án nào chưa phá được hay không. Cảnh sát Hà suy nghĩ kỹ rồi cho biết lúc đó mình còn là một cảnh sát trẻ tuổi, cũng có nghe qua về mấy vụ án chưa phá được, mà tư liệu về những vụ án này đều lưu trong hồ sơ niêm phong của Sở cảnh sát. Thế là bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt bắt đầu phân công

công việc.

Bảy mẫu bộ phận cơ thể người bọc thạch cao và hai bộ xương người ở bảo tàng nghệ thuật đều được chuyển về phòng thí nghiệm của trung tâm pháp y. Vu Phong Ngâm đeo găng tay xong, trước tiên bỏ các bộ phận cơ thể bọc thạch cao vào chiếc chậu lớn đựng đầy nước thuốc để hòa tan thạch cao, sau đó bắt đầu xét nghiệm AND của hai bộ xương.

Tại Phòng điều tra thông tin của sở cảnh sát thành phố, cảnh sát Hà đang tìm kiếm trong tủ tư liệu những vụ án treo chưa phá được trong vòng năm năm trở lại. Lục Minh Phi tựa vào bàn làm việc, mở từng túi hồ sơ được niêm phong, chăm chú mài miết với những tư liệu ở trong đó.

Ngày hai mươi lăm tháng mười hai năm hai ngàn không trăm mười một, thành phố Chiang Uri xảy ra một vụ mất tích, nạn nhân là cô gái tên Tiểu Đông, hai mươi ba tuổi, cao một mét năm mươi tám, dạy học ở trung tâm đào tạo thư pháp, bị mất tích ở ga tàu hỏa đi Chiang Mai (Thái Lan), cảnh sát chỉ tìm thấy chiếc áo len đỏ nạn nhân mặc hôm đó.

Năm hai ngàn không trăm mười hai, ở thôn Thiên Hoàng thuộc thành phố Chiang Uri từng xảy ra một chuyện kì lạ: Trong một đêm, năm con trâu bị khoét nội tạng mang đi, máu trên người chúng đều bị hút cạn. Tất cả người dân trong thôn đều hoang mang lo sợ, vụ án này đến nay vẫn chưa điều tra ra.

Ngày hai mươi tám tháng hai năm hai ngàn không trăm mười ba, thành phố Chiang Uri xảy ra vụ mất tích một cô gái hai mươi sáu tuổi tên là Đan Đan, cao một mét sáu mươi hai, là một nhà nghệ thuật chế tác tượng cơ thể người bằng thạch cao, mất liên lạc với gia đình vào ngày thứ hai trong chuyến du lịch đến huyện Bái, đến nay vẫn không có tin tức gì.

Lục Minh Phi đọc đến mỗi cả hai mắt, lấy tay giụi mắt rồi nhìn ra cây cổ thụ bên ngoài cửa sổ, thấy tán cây đen thẫm bây giờ đã lại thoáng có màu xanh, không ngờ họ đã thức thâu đêm trong sở cảnh sát.

Anh cất tư liệu vụ án vào lại túi hồ sơ, bước nhanh ra khỏi Phòng điều tra thông tin rồi đi đến trước cửa phòng thẩm vấn. Trước khi mở cửa, anh dặn cảnh sát canh gác ở ngoài cửa để ý kĩ nghi phạm, khi mọi người chưa quay về thì tuyệt đối không được mở cửa, rồi sau đó gọi Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đến phòng làm

việc.

Anh đưa túi hồ sơ cho hai người, liếc mắt về phía phòng thẩm vấn: “Gã Phi Vân đó đã mở miệng khai ra điều gì chưa?”

Khuơng Vân Phàm mở túi hồ sơ, lắc đầu nói: “Cà cuống chết đến đít còn cay, chúng tôi ngồi đối mặt suốt đêm mà hần vẫn không chịu nói gì cả. Anh ở đây có manh mối gì không?”

“Nghề nghiệp của hai cô gái có liên quan, nhưng còn vụ án năm con trâu thì ngoài cơ quan nội tạng có liên quan đến vụ án của Tiểu Hạ ra, những thứ khác hầu như không có liên quan gì.”

“Thế à, để chúng tôi đọc trước đã.” Giọng Khuơng Vân Phàm chứa đầy nghi vấn, đọc kỹ tư liệu hồ sơ một lượt.

Một lúc sau, mắt Đường Tiểu Vũ chợt sáng lên. Lục Minh Phi biết rằng, cô đã có phát hiện mới.

Quả nhiên, cô lần lượt bày ba tập tư liệu ra mặt bàn, nói: “Mặc dù không tìm thấy thi thể hai cô gái kia, nhưng manh mối của cả ba vụ án này đều có liên quan với nhau, từ góc độ chuyên ngành tâm lý học hành vi phạm tội của tôi thì có thể suy đoán ra rằng, có thể đối tượng phạm tội đều rất có hứng thú với máu và bộ phận cơ thể.”

Khuơng Vân Phàm cũng tán đồng: “Đội trưởng Lục, anh còn nhớ lúc trước tôi từng nói đến loại tội phạm khát máu không? Tôi cho rằng chúng ta phải gọi nhân viên làm việc trong bảo tàng nghệ thuật đến tra hỏi xem sao.”

Lục Minh Phi gật đầu, gọi điện thoại cử người liên lạc với nhân viên bảo tàng. Mười phút sau, hai nam thanh niên đến phòng làm việc. Lục Minh Phi rót hai cốc nước đưa cho họ. Một người đeo kính tỏ ra căng thẳng tốt độ, lấp ba lấp bắp nói: “Thưa ông sĩ quan cảnh sát, các ông muốn hỏi điều gì ạ? Tôi xin thề, giữa tôi và ông chủ Phi Vân không hề có chút liên quan gì.”

“Đừng căng thẳng, chúng tôi muốn biết thường ngày ông chủ Phi Vân thích uống thứ gì nhất?” Khuơng Vân Phàm hỏi.

“Tôi biết, tôi thường xuyên trông thấy ông chủ Phi Vân... oái, cậu đá tôi làm gì thế hả?” Người mặc áo sơ mi màu xám tro trừng mắt nhìn người ngồi bên cạnh, ngay lập tức anh ta có chút tỉnh ngộ nên ngậm miệng không nói nữa.

Lục Minh Phi sinh nghi ngờ, bèn truy hỏi: “Các anh nói tiếp đi chứ, tại sao lại không nói nữa hả? Có điều gì đó khuất tất phải không? Nếu các anh che giấu sự thật, tức là đã phạm tội cản trở cảnh sát chúng tôi phá án, cần cứ theo luật hình sự...”

“Thôi được, để tôi nói.” Người đeo kính ngắt lời anh, “Thật ra, lúc chúng tôi vừa mới đến bảo tàng nghệ thuật làm việc đã trông thấy ông chủ Phi Vân đang uống một thứ gì đó trông rất giống máu. Lúc đó ông ấy còn giải thích rằng thứ mình đang uống là rượu vang đỏ, nhưng làm gì có chuyện rượu vang đỏ lại đựng trong chai nước khoáng chứ? Hơn nữa, có một lần tôi từng mở nắp chai trong phòng làm việc của ông ấy, ngửi thấy một mùi rất lạ pha trộn giữa mùi tanh của máu với mùi của rượu vang đỏ.”

Đường Hàn Vũ ngồi ghi chép lời khai ở bên cạnh, đột ngột ngắt đầu lên quan sát hành động và thần sắc của hai người kia, thấy họ không hề lúng túng hoảng hốt, không có biểu hiện của nói dối. Cô dừng bút, hỏi: “Lúc uống máu, vẻ mặt của ông ta thế nào, khiến các anh có cảm nhận ra sao?”

Người mặc sơ mi màu xám tro buột miệng trả lời ngay: “Rất thỏa mãn! Ngày nào ông ấy cũng uống, lần nào uống cũng đều tỏ ra rất thỏa mãn.”

Đường Hàn Vũ ghi chép vào sổ: Ông chủ Phi Vân của bảo tàng nghệ thuật có thể bị mắc chứng khát máu, rất thích uống máu.

Lục Minh Phi tiễn hai chàng trai trẻ ra về, nhân tiện mua ba hộp cơm ở quán ăn gần đó mang về phòng làm việc. Vừa đến gần cửa chính đã trông thấy mọi người đang tất bật gọi điện thoại. Khương Vân Phàm đang hỏi thăm về bất động sản đứng tên Tiểu Hạ, còn đối tượng nói chuyện của Đường Hàn Vũ là Vu Phong Ngâm, hai người liên tục trao đổi thông tin về DNA của hai bộ xương người và thông tin tư liệu cá nhân của hai người phụ nữ mất tích trước đó. Tiếp sau đó, Đường Hàn Vũ đẩy về sót ruột đẩy Lục Minh Phi lúc đó đang đứng ở cửa sang một bên, bước nhanh đến khu vực đánh máy và truyền fax.

Lục Minh Phi vừa đặt hộp cơm xuống bàn làm việc thì nhận được tin nhắn của cảnh sát Hà gửi đến, đó là địa chỉ chỗ ở của Phi Vân. Anh mừng rỡ đưa điện thoại cho Khương Vân Phàm ở trước mặt, nhưng Khương Vân Phàm vẫn đang gọi điện thoại, đồng thời đưa tay ra hiệu: Chờ một lát rồi hãy nói.

Một lát sau, Khương Vân Phàm tắt điện thoại, nhìn Lục Minh Phi

đặt hộp cơm xuống bàn, rồi bóc một chiếc kẹo que cho vào miệng: “Chà, không có thời gian mà ăn cơm nữa rồi, tôi hỏi thăm một người bạn thì được biết Tiểu Hạ mua cho cha mẹ mình căn nhà thứ hai, cũng chính là nơi cô ta sinh sống trong thời gian dài, chúng ta phải lập tức đến đó một chuyến.”

“Chúng ta có nên đến nhà của nghi phạm khám xét trước hay không?” Lục Minh Phi hỏi với vẻ nghi hoặc, “Liệu hung thủ có thể để xác Tiểu Hạ ở trong chính ngôi nhà của cô ấy không? Như vậy quá nguy hiểm!”

Thật ra, ý tứ sâu xa trong câu nói đó là hung thủ không thể nào ngu ngốc đến như vậy?

“Biết đâu hung thủ lại có thể làm việc gì đó bất ngờ ngoài dự liệu của người khác thì sao?” Khương Vân Phàm vừa cười vừa hỏi lại, hình như tất cả mọi chi tiết trong vụ án đều để lại dấu vết trong đầu anh, “Tóm lại, chúng ta không thể bỏ qua bất kì chỗ khả nghi nào. Tất nhiên là anh có thể cử cảnh sát Hà đến nhà của nghi phạm tìm kiếm vật chứng.”

Đường Hàn Vũ bước vào phòng làm việc, đưa mấy trang báo cáo phân tích cho hai người, kết quả chứng minh hai bộ xương này là của hai người phụ nữ mất tích lúc trước, cũng có nghĩa là hiện tại đã tìm được xương của Tiểu Đông và Đan Đan.

Khương Vân Phàm tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, cúi xuống đọc kĩ bản báo cáo, rồi nói với giọng có vẻ rất buồn bã: “Tôi đồng ý với suy đoán lúc trước của cô Vu và tổ trưởng Đường, khả năng hung thủ không chỉ có một người. Có thể Tiểu Hạ đã bị một con ma khát máu khác bắt đi, nhưng hiện giờ con cáo già Phi Vân lại không chịu bộc lộ thông tin về đồng bọn của hắn. Vì thế, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình để đi tìm Tiểu Hạ mà thôi.”

Ham thích quái dị

Chiếc xe cảnh sát màu đen hiệu SUV chạy trên khu vực ngoại thành yên tĩnh, hai hàng cây muồng hoàng yến bên đường che đi ánh mặt trời gay gắt, tỏa bóng xuống mặt đất. Người ngồi trong xe hạ cửa kính, không khí mang đầy mùi hương của hoa lập tức tràn vào. Nếu vào thời điểm bình thường, được cùng bạn bè đi dạo chơi hóng gió như thế này chắc chắn sẽ vô cùng thoải mái. Nhưng ngay lập tức, giấc mơ đẹp của Khương Vân Phàm bị phá vỡ.

“Chúng ta đến rồi, nhà của Tiểu Hạ ở kia.” Khương Vân Phàm nhìn theo hướng tay Lục Minh Phi chỉ, trông thấy một ngôi nhà thấp cổ

nóc màu cam và tường sơn trắng.

Sau khi mọi người thảo luận phương án tác chiến, Đường Hàn Vũ quyết định chia thành hai đường, giáp công theo hai hướng trước sau. Thế là cô cùng Lục Minh Phi áp sát ngôi nhà từ phía cửa chính. Khương Vân Phàm thấy họ đi vào một cách thuận lợi liền gọi Vu Phong Ngâm theo sát phía sau, trước khi đi còn chú ý quan sát một lượt cây hoàng nam nở đầy hoa trong sân trước.

Mọi người đột nhập vào trong nhà xong, báo cho nhau biết rằng ở cả sân trước và sân sau đều không có bóng người. Tuy nhiên ngôi nhà này thiết kế hết sức kì lạ, không có tầng hai nhưng lại có tầng hầm với phòng khách và phòng ngủ. Họ lần lượt đi xuống tầng hầm, đập tung cửa phòng ngủ ở hai bên phòng khách, lục tung từng góc ngách trong phòng nhưng không thấy bất cứ dấu hiệu khả nghi nào.

“Không có! Không có bất kì một người hay vật chứng khả nghi nào!” Lục Minh Phi bước ra khỏi phòng đọc.

“Ở chỗ tôi cũng không có!” Vu Phong Ngâm từ nhà bếp đi ra phòng khách.

“Khương Vân Phàm đâu?” Đường Hàn Vũ đứng ở phòng khách hỏi.

Ba người cùng đi vào phòng ngủ của Tiểu Hạ, thấy Khương Vân Phàm đang đứng lặng yên trước chiếc tủ đầu giường. Anh quay lại, ngón tay kẹp một tấm vé máy bay, gí sát lên đầu mũi: “ ‘Hoa hồng thép’ đến đây rồi.”

Đường Hàn Vũ cầm tấm vé quan sát, thấy trên đó có một bông hoa hồng vẽ bằng máu người và mấy chữ nguệch ngoạc: Các người đến muộn rồi, Khương Vân Phàm, anh thua rồi.

“Như vậy là có ý gì?” Trong lòng Lục Minh Phi nảy sinh một dự cảm không hay.

“Có nghĩa là Tiểu Hạ đã bị sát hại.” Giọng nói của Đường Hàn Vũ chứa đựng nỗi ân hận và thương cảm.

“Thế thì thi thể ở đâu?” Vu Phong Ngâm chau mày hỏi.

Mắt Khương Vân Phàm vụt sáng lên, chạy nhanh lên phía trên, tiếp sau đó là một tiếng động cực lớn. Đường Hàn Vũ và mọi người lập tức lên theo, mở cánh cửa sắt ở tầng một, thấy Khương Vân

Phạm vắc xẻng từ sân sau chạy ra chỗ cây hoàng nam ở sân trước, bắt đầu ra sức đào bới. Lục Minh Phi không hiểu hành động của Khương Vân Phàm là gì, chỉ thấy anh đào mãi miết đến nỗi mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, lưng áo ướt đẫm, vì thế cũng đành ra sân sau vắc một chiếc cuốc ra cùng đào với Khương Vân Phàm.

“Anh định làm gì vậy?” Đường Hàn Vũ cũng thấy rất khó hiểu.

Khương Vân Phàm lặng yên không nói gì, nghĩ đến việc mình không kịp thời tìm thấy Tiểu Hạ, hơn nữa còn bị “Hoa hồng thép” giễu cợt thì trong lòng vô cùng buồn bực.

Một lúc sau, Vu Phong Ngâm đột nhiên bừng tỉnh, nói: “Tôi biết rồi! Anh cho rằng xác chết bị chôn dưới gốc cây phải không?”

Cô vừa dứt lời, Khương Vân Phàm đột nhiên dừng lại, lưỡi xẻng của anh đụng phải một thứ gì đó mềm mại. Anh ta ngồi xổm xuống, dùng tay không nhẹ nhàng gạt đất, xác chết từ từ lộ ra, khiến Lục Minh Phi chỉ biết há mồm trợn mắt mà nhìn, bàn tay cầm cuốc bất giác giơ lên không trung, ánh mắt hình như muốn nói: Lời của Vu Phong Ngâm cũng chính xác quá nhỉ?

Vu Phong Ngâm bước lên, lập tức tiến hành kiểm tra xem xét mọi mặt.

Đường Hàn Vũ đứng bên cạnh, nhìn Khương Vân Phàm hỏi: “Làm sao anh biết được xác chết chôn ở đây?”

Khương Vân Phàm gạt nắm đất màu đỏ: “Trước khi vào trong nhà tôi để ý thấy đất dưới gốc cây có dấu vết bị đào bới, hơn nữa còn có vết đất mới lộ ra bên ngoài. Một cái cây được trồng đã lâu thì chủ nhân sẽ không tùy tiện phá hoại nó phải không? Sau đó tôi đến gần quan sát thấy có vết giày trên mặt đất.”

Vu Phong Ngâm nhìn theo phía tay Khương Vân Phàm chỉ, thấy ở phía bên kia cái cây có vết giày. Cô lập tức lấy máy ảnh chuyên dụng chụp liền mấy kiểu. Đúng lúc này bụi cỏ phía ngoài sân rung động liền mấy cái, nhưng trong không gian lại không hề nghe thấy có tiếng gió mạnh thổi. Lục Minh Phi cũng trông thấy, liền đứng chắn trước mặt Vu Phong Ngâm, có ý bảo mọi người lùi lại, sau đó một mình đi ra ngoài sân.

Lục Minh Phi rút súng ngắn đeo bên hông, nhắm vào bụi cỏ đang đứng im quất to: “Ai? Ra đây ngay! Nếu không ra tôi sẽ nổ súng!”

Từ trong sân, Khương Vân Phàm cầm xẻng lên, chọc liên tiếp mấy

cái vào bụi cỏ, một người đàn ông mặt đầy râu, anh mắt vô hồn đau đớn chui ra.

“Anh lén la lén lút ở đây làm gì hả?” Lục Minh Phi nắm chắc tay súng, vẻ mặt lạnh lùng.

“Đừng, ông sĩ quan cảnh sát đừng nổ súng, tôi... tôi là kẻ lang thang không nhà không cửa, vừa hay đi qua đây ngủ lại một đêm.” Người đàn ông giơ hai tay lên, vừa cười vừa trả lời một cách nín bợ.

Đường Hàn Vũ cười lạnh lùng: “Anh lừa ai hả? Đất đỏ dưới chân đã lộ rõ anh vừa mới đi vào cái sân này! Ở khu vực này, ngoài gốc cây hoàng nam ở trong sân này ra không chỗ nào có loại đất đỏ như thế cả!”

Lục Minh Phi vừa trông thấy bên mép giày của người đàn ông kia liền lập tức bước lên đề đối phương xuống, lấy công số tám tra vào cổ tay ông ta.

Khuơng Vân Phàm bước lên đưa mũi ngửi, sắc mặt đầy vẻ căm ghét: “Anh mặc quần áo vá, đầu tóc rối bù trông giống hệt một kẻ lang thang.” Đột nhiên anh móc tấm vé máy bay ra, lập tức chuyển chủ đề, “Nhưng tiếc rằng, trên tấm vé trong khuê phòng của Tiểu Hạ này có mùi của anh.”

Vu Phong Ngâm cởi giày của người đàn ông kia ra so sánh với dấu giày trên mặt đất, thấy kích thước hoàn toàn trùng khớp, ngay cả hoa văn trên đế giày cũng hoàn toàn giống nhau, liền bỏ nó vào trong túi ni lông. Sau đó, cô quay lại bên cạnh xác chết, lấy từ trong đó ra một số thứ.

Đội cảnh sát hình sự nhanh chóng đến nơi. Trước tiên họ áp giải tội phạm lên xe cảnh sát, rồi lại phối hợp với Vu Phong Ngâm đưa xác chết lên cho vào túi nhựa đen. Sau đó, cảnh sát hình sự và các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt, cùng với hung thủ và xác chết đều lên xe cảnh sát về Sở cảnh sát thành phố. Nhưng cuối cùng, Vu Phong Ngâm bảo cảnh sát Hà đưa mình về Trung tâm pháp y, cô còn phải làm một số xét nghiệm liên quan đến người bị hại.

Tổ Chuyên án Đặc biệt lấy được tài liệu hồ sơ về kẻ phạm tội thứ hai: Trương Chương, ba mươi ba tuổi, nhà nghệ thuật đắp mô hình thạch cao.

Qua thẩm vấn của Tổ Chuyên án Đặc biệt trong suốt hai ngày một

đêm, cuối cùng Trương Chương thừa nhận mình đã giết hại Tiểu Đông và Đan Đan, đồng thời khoét nội tạng của năm con trâu mang đi, nhưng cái chết của Tiểu Hạ không phải do một mình anh ta làm.

Ba tháng trước, anh ta vốn định cùng với Phi Vân và Tiểu Hạ, ba người chung vốn mở bảo tàng nghệ thuật. Nhưng Tiểu Hạ không đồng ý vì cho rằng tượng người bằng thạch cao và mô hình bộ phận cơ thể sẽ khiến mọi người chỉ trích, còn hai người đàn ông lại kiên quyết phải xây dựng một khu vực riêng về tượng thạch cao và mô hình bộ phận cơ thể, cuối cùng họ giải tán trong buồn bã.

Tối hôm đó, Trương Chương hẹn Phi Vân đến quán rượu. Hai người rượu quá ba tuần, uống với nhau rất vui vẻ, nói năng cũng bắt đầu đông dài. Trương Chương bày tỏ mình sưu tầm rất nhiều nội tạng đắp thạch cao, trong đó phần lớn được lấy từ trên người gia súc chứ không phải làm giả hoàn toàn bằng thạch cao. Phi Vân tỏ ra rất kinh ngạc, hỏi tại sao anh ta lại có được ý tưởng khoét nội tạng của động vật.

Trương Chương trả lời anh ta thích uống máu động vật, cảm thấy chúng cũng ngon không khác gì rượu vang đỏ. Phi Vân nghe xong không những không tỏ ra sợ hãi mà trái lại còn tỏ ý đồng tình, bày tỏ rằng mình cũng có sở thích giống như vậy.

Hai người bỗng nhiên trở thành đồng minh thân thiết, yêu mến vì tài năng của nhau, hơn nữa còn lấy làm tiếc rằng đã gặp nhau quá muộn.

Trương Chương nhắc đến Tiểu Hạ, cho rằng cô ta tuổi còn trẻ chưa hiểu chuyện, chỉ có xây dựng khu vực chuyên dụng trưng bày tượng người thạch cao để thu hút khách tham quan thì bảo tàng nghệ thuật mới được người ta coi trọng. Anh ta cố tình nói cho Phi Vân biết rằng Tiểu Hạ đang lên kế hoạch ra nước ngoài, dự định tìm người nước ngoài góp vốn mở công ty.

Quả nhiên Phi Vân nghe xong rất tức giận, vẻ mặt như thể chỉ muốn bóp nát Tiểu Hạ ngay lập tức. Trương Chương ngầm tỏ ý bảo Phi Vân hẹn Tiểu Hạ ra ngoài bàn lại chuyện góp vốn mở bảo tàng nghệ thuật.

Mấy hôm sau, trước lúc phải ra sân bay, Tiểu Hạ nhận được điện thoại của Phi Vân, anh ta ra sức năn nỉ cô, mong cô nhất định phải gặp mặt nói chuyện, và trong một phút mềm lòng cô đã đồng ý.

Nhưng Trương Chương khai rằng không phải mình giết chết Tiểu Hạ.

“Nếu anh không giết người, vậy thì tại sao lại phải đến nhà cô ấy làm gì?” Đường Hàn Vũ hỏi.

“Tôi được người khác nhờ bỏ tấm vé máy bay kia vào phòng ngủ của Tiểu Hạ. Nếu không, tôi sẽ bị phục kích bắn chết!”

“Người đó là ai?”

“Đối phương không xuất hiện mà chỉ gửi chuyển phát nhanh đến nhà tôi, kí tên là ‘Hoa hồng thép’”

Đến lần thẩm vấn Phi Vân tiếp theo, Lục Minh Phi của Tổ Chuyên án Đặc biệt mở băng ghi âm lời khai của Trương Chương cho hắn nghe. Khương Vân Phàm không cho hắn có cơ hội phản bác, trực tiếp miêu tả hình ảnh hiện trường phạm tội do mình mô phỏng tái hiện lại lúc trước.

Phi Vân đẩy cặp kính phía trên sống mũi, cười bảo: “Anh quả nhiên rất thông minh.”

Khương Vân Phàm nhún vai: “Anh không cần phải khen ngợi tôi một cách thẳng thắn như vậy đâu.”

“Tuy nhiên, đây có lẽ không phải là ưu điểm, mà là mấu chốt mang tai họa lại cho anh.”

“Như thế nghĩa là thế nào?”

“Sĩ quan Khương, hãy nên khiêm tốn một chút đi, tốt nhất là đừng làm cảnh sát nữa.”

“Rốt cục anh định nói gì hả? Hãy nói rõ ra cho bố mày ngay!” Khương Vân Phàm không kiên nhẫn được nữa, đứng dậy quát to.

Đường Hàn Vũ ở bên cạnh đập đập vào khuỷu tay Khương Vân Phàm, đưa mắt ra hiệu cho anh rằng có khả năng tinh thần của đối tượng phạm tội có chút vấn đề, phải cố gắng hạn chế đến mức thấp nhất xảy ra xung đột với đối phương. Khương Vân Phàm đành miễn cưỡng ngồi xuống, chỉ còn biết nghe theo mệnh lệnh của tổ trưởng.

Trong câu nói của Phi Vân còn chứa đựng hàm nghĩa khác, nhưng hắn lại không nói tiếp nữa mà chỉ cất tiếng cười giống như thế

vừa nghĩ đến một sự việc gì đó rất tốt đẹp, rồi lẩm bẩm một mình: “Tiếc rằng con chim nhỏ của tôi quá ngang bướng, tôi giam giữ một ngày với mong muốn cô ta sẽ thỏa hiệp, nhưng cô ta lại nhất quyết chọc giận tôi, khiến trong lòng tôi vô cùng tức tối. Trong lúc tức giận, tôi liền hút sạch những giọt máu thơm ngọt trên cổ cô ta. Nhưng mà đôi mắt của cô ta quả thật rất đẹp, tôi không chịu được đành phải cất giữ chúng, ngoài ra còn có quả tim đỏ tươi của cô ta.”

Đường Hàn Vũ vừa nghe vừa ghi lại chứng bệnh của hắn: Phi Vân, mắc chứng khát máu, sở thích quái đản, đề nghị giam vào trại giam số một.

Thẩm vấn xong, Khương Vân Phàm trở về phòng làm việc, anh suy đi nghĩ lại mà vẫn không thể hiểu được những lời của Phi Vân. Tại sao hắn lại nói như vậy? Liệu có phải hắn biết một số chuyện gì đó không? Khương Vân Phàm càng nghĩ càng buồn bực, chỉ hận một nỗi không thể lập tức chạy thẳng đến trước mặt Phi Vân mà ép hắn phải nói cho rõ ràng.

Đột nhiên, điện thoại di động của Đường Hàn Vũ đổ chuông, cô vừa ấn phím handfree (chế độ rảnh tay) đã lập tức nghe thấy tiếng Lục Minh Phi gọi rất to: “Tổ trưởng, không hay rồi! Trên đường các đồng nghiệp giải phạm nhân về trại giam số một, Phi Vân đã bị đối tượng phục kích lén lút bắn chết, nhưng kẻ nổ súng bắn chết hắn đã chạy thoát.” Khương Vân Phàm chết lặng, anh đã không còn cơ hội để hỏi Phi Vân cho rõ ràng nữa rồi. Tuy nhiên, điều khiến anh cảm thấy bất an lại là do anh cảm thấy rằng nguyên nhân dẫn đến cái chết của Phi Vân chính là hai câu khó hiểu hắn nói với anh trong phòng thẩm vấn.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Tổ Chuyên án Đặc biệt tìm kiếm khắp tất cả các camera ghi hình ở khu vực xung quanh địa điểm phạm nhân bị ám sát, nhưng vẫn không thể tìm thấy chút manh mối nào về kẻ bắn tỉa. Sau khi so sánh, kiểm chứng kết quả giám định DNA của các cơ quan bộ phận cơ thể đem từ bảo tàng nghệ thuật về, Vu Phong Ngâm phát hiện tất cả đều là của những người phụ nữ đã mất tích hoặc là của gia súc. Đường Hàn Vũ thông báo rộng rãi những thông tin này, lập tức có mấy cặp vợ chồng già lần lượt kéo đến Sở cảnh sát thành phố nhận tro xương của con gái mình.

Vụ án thứ bảy

SÁT THỦ PHÁN QUYẾT

Nghe nhiều nói ít, tiếp thu chỉ trích của mọi người, nhưng vẫn giữ phán quyết cuối cùng của bạn.

- Shakespeare

Đêm cuối tuần, trên một diễn đàn, tài khoản “Sát thủ phán quyết” phát động một cuộc bỏ phiếu giết người. Hàng vạn cử dân mạng đã bỏ phiếu, hai ngày sau “sát thủ phán quyết” trở lại hộp thoại, nhưng nội dung lại chỉ có một đoạn phim.

Người trong đoạn phim mặc áo khoác màu đen có mũ, trên đỉnh đầu chỉ có một ngọn đèn to hắt ánh sáng xuống thân người. Nhưng do hắt cúi đầu nên không trông rõ khuôn mặt thật như thế nào. Bỗng nhiên ống kính chuyển sang một người đàn ông béo ục ịch, đôi mắt trợn trừng hết cỡ chất chứa đầy vẻ sợ hãi, miệng bị băng dính dán chặt, dây thừng buộc chằng chịt khắp người.

Người mặc áo đen giơ súng ngắn lên, nhưng lại lạnh lùng nói bằng một chất giọng giống hệt như giọng phụ nữ, với vẻ vô cùng vui mừng: “Rất vui vì mọi người đã bỏ phiếu ủng hộ tôi giết hắn, bây giờ tôi đang thực hiện lời hứa của mình đây.”

Một tiếng “pằng” cực lớn vang lên, máu từ trên đầu người đàn ông béo kia bắn tóe lên tường, cả thân người đổ vật ra bất động, nhưng đôi mắt đầy vẻ sợ hãi kia vẫn mở trừng trừng. Màn hình lập tức chuyển sang đen kịt, nhưng phụ đề hiện ra ở đoạn cuối lại khiến người ta cảm thấy vô cùng bất an: *Hãy đợi tác phẩm tiếp theo của tôi!*

Truyền hình trực tiếp cảnh giết người

Ngày cuối tuần lặng lẽ trôi, Vu Phong Ngâm từ nhà tắm bước ra, đang lấy khăn mặt thấm khô những sợi tóc thì chợt nghe thấy tiếng “tinh... tinh” vang lên, liền vội vàng ngồi xuống trước máy tính, xem hộp thoại phổ cập kiến thức pháp y do mình khởi xướng, thấy có thêm hai bạn trên mạng nữa để lại lời nhắn. Cô nhếch mép mỉm cười trước những tranh luận của các cư dân mạng, nhưng không trả lời ngay mà lại lướt qua các hộp thoại khác trên trang chủ của diễn đàn.

Đến đêm, diễn đàn bao giờ cũng vô cùng náo nhiệt. Tỷ lệ truy cập vào hộp thoại trên thanh công cụ ở trang chủ cao gấp mấy lần so với bình thường, số lượng bình luận cũng tăng lên với tốc độ mỗi phút một lượt, hình như có rất nhiều người tụ tập lại với nhau, lướt xem từng hộp thoại có chủ đề lạ lùng đặc biệt. Để chứng minh cho lý luận của mình, họ tranh cãi đến nổi đỏ mặt tía tai.

Vu Phong Ngâm một tay chống cằm, mặc cho những giọt nước trên tóc nhỏ xuống vai, đôi mắt lướt qua một hộp thoại mới có tiêu đề “Các bạn ủng hộ tôi giết gian thương ở thành phố Chiang Uri, xin hãy bỏ phiếu”. Chỉ trong vòng hai giờ ngắn ngủi mà lượng truy cập vào đây đã lên đến năm vạn, số lượng bình luận cũng đã lên đến hàng vạn.

“Chà, cái này có vẻ hay đấy!”

Vu Phong Ngâm truy cập vào xem sao, nội dung trong đó rất đơn giản, ngay cả bỏ phiếu cũng chỉ có hai lựa chọn, đó là ủng hộ hoặc không ủng hộ. Chủ nhân ân cần nhắc nhở là chỉ cần số phiếu ủng hộ đạt cao nhất, hẳn nhất định sẽ giết một gian thương, đồng thời đưa bằng chứng giết người lên mạng.

Vu Phong Ngâm không bỏ phiếu, nhưng cô nhìn thấy phía dưới hộp thoại có rất nhiều cư dân mạng để lại những lời nhắn sâu xa:

“Chủ nhà đúng là ấu trĩ hết mức, vẫn còn chơi trò bỏ phiếu kiểu này.”

“Có phải chủ nhà thường ngày là kẻ vô công rồi nghề hay là mắc phải chứng ảo tưởng giết người? Đúng là nhạt nhẽo hết mức!”

“Loại hộp thoại nhạt nhẽo như thế này, sao tôi lại có thể truy cập vào mà xem chứ?”

“Chủ nhà, tôi không thể nói cho bạn biết rằng tôi không tin những điều bạn nói, làm gì có loại người hung hăng càn quấy đến mức đem chuyện giết người của mình công bố ra trước công chúng

như vậy? Nếu có bản lĩnh thì bạn hãy làm trực tiếp cho chúng tôi xem, bằng không thì đừng mở loại hộp thoại chỉ lãng phí thời gian như thế này nữa!”

“Chủ nhà, tôi muốn nói chuyện với bạn về thủ đoạn giết người, nếu tiện hãy gửi thư riêng cho tôi nhé!”

...

Vu Phong Ngâm xem được mấy lời nhắn gửi như thế thì không thể xem tiếp được nữa. Cô vốn cũng định để lại lời nhắn nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định vẫn giữ im lặng. Năm nay, bất kì một diễn đàn mạng xã hội nào cũng đều tồn tại một thiếu sót rất phổ biến, đó là càng ngày càng trở nên hỗn loạn, người ta muốn nói gì thì tự do nói cái đó, tất cả đều đưa lên mạng, ngoài ra còn tin những lời bình luận phía dưới hộp thoại kia là thật, hoặc là hùa theo một cách mù quáng, hoàn toàn không có chủ kiến và quan điểm riêng của mình. Vì thế, trong những lúc rảnh rỗi cô cũng vẫn giống như từ trước đến giờ chỉ tập trung vào chuyên mục pháp y của mình, thi thoảng trả lời ý kiến của bạn bè đồng nghiệp và xem các văn bản thuộc chuyên ngành pháp y mà thôi. Cô khẽ thở dài một tiếng, đóng trang bình luận, gấp máy tính lại rồi đi ngủ.

Hai ngày trôi qua, Vu Phong Ngâm lại lên diễn đàn làm mới hộp thoại, viết một mạch suốt hai tiếng, lúc xong xuôi đã là chín giờ. Cô đang định đóng diễn đàn thì lại nhớ đến hộp thoại kêu gọi bỏ phiếu tối hôm trước, bèn kích chuột vào hộp thoại đó nhưng chủ nhà không làm mới nữa, liếc xem tin nhắn để lại phía dưới hộp thoại thì thấy có một dòng tin của cư dân mạng làm cô chú ý.

“Tôi xem được đoạn phim ghi lại cảnh giết người ở một hộp thoại khác, chết tiệt, thật là quá khủng khiếp! Không biết có phải chủ nhà đăng lên hay không, nhưng địa chỉ hộp thoại mới ở đây, bạn nào có hứng thú thì mời vào xem.”

Cô truy cập vào địa chỉ xem, đó là hộp thoại giết người do tài khoản “Sát thủ phán quyết” đưa lên với tiêu đề “Tên gian thương này bị tôi giết rồi”. Vừa mở đầu đã là một đoạn thoại dài lê thê, có vẻ như là giới thiệu về cuộc đời của gian thương kia:

Lôi Tĩnh Nham, bốn mươi tuổi, tài sản vào hàng triệu phú, sở hữu năm nhà máy chế biến, trong đó tiêu biểu nhất là nhà máy chế biến thực phẩm hảo hạng. Nhà máy chế biến này chuyên sản xuất đồ ăn vặt giá rẻ, đặc biệt là loại thức ăn cay và đồ uống nhiều màu

chứa đựng một lượng lớn chất hóa học gây ung thư, uống trong thời gian dài có thể sinh ra chứng bệnh về đường tiêu hóa và tăng tỉ lệ ung thư vú.

Ngày mười lăm tháng chín năm hai ngàn không trăm mười ba, bé gái chín tuổi tên là Hựu Hựu ở thành phố Chiang Uri do ăn nhiều đồ ăn vặt có vị cay dẫn đến phải nhập viện, kết quả kiểm tra cho thấy cô bé bị mắc bệnh đường tiêu hóa nghiêm trọng. Nhà máy chế biến của Lô Tĩnh Nham từng bị người dân tố cáo, nhưng chỉ nửa năm sau ông ta lại tiếp tục bắt đầu hoạt động chế biến trở lại, hơn nữa cũng không hề có phương án cải tiến, thực phẩm sản xuất ra vẫn cho thấy có chứa chất hóa học gây nguy hại đến sức khỏe con người.

Vu Phong Ngâm vội bấm mở đoạn ghi hình, lập tức nghe thấy liên tiếp những tiếng kêu thê thảm, nhưng màn hình lại tối đen. Một lúc sau, từ đoạn băng phát ra một tiếng động cực lớn, toàn bộ màn hình là lửa cháy đỏ rực, có thể lờ mờ trông thấy người đàn ông bị cho là gian thương kia nằm trong biển lửa.

Cô chau mày quan sát thời gian đăng tải hộp thoại, mới chỉ cách đây hơn mười phút, nhưng phía dưới hộp thoại lại đã như chợ vỡ, hàng nghìn cư dân mạng đưa ra cảm nhận cá nhân, thậm chí có người còn bắt đầu tiến hành phân tích tình tiết vụ án. Đột nhiên Vu Phong Ngâm cảm thấy hình như trước mắt mình hiện lên cảnh tượng hiện trường vụ án ồn ào huyên náo. Tuy nhiên, khi cô còn chưa xem xong đoạn ghi hình này thì điện thoại di động để trên bàn đổ chuông.

Hai mắt Vu Phong Ngâm nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, vẫn chưa định thần lại được, không kịp nhìn xem ai gọi đã bấm điện thoại nghe luôn: “A lô, Tổ trưởng à?” “Đúng rồi, tôi có việc quan trọng cần thông báo với mọi người... cái gì? Mọi người biết cả rồi à?” “Được, tôi sẽ đến ngay.”

Tiếp sau đó, Đường Hàn Vũ gửi đến một tin nhắn. Vu Phong Ngâm căn cứ theo địa chỉ trong tin nhắn, lập tức đến hiện trường xảy ra án mạng.

Chín giờ rưỡi, Vu Phong Ngâm đến một công xưởng bị bỏ hoang, ôm hộp dụng cụ của mình chen vào giữa đám đông. Các đồng nghiệp trong đội cảnh sát hình sự vừa trông thấy cô đến liền lập tức nâng dây cảnh giới lên cho cô nhanh chân bước vào, đến thẳng chỗ tập trung đông người nhất trong công xưởng. Lúc gần đến nơi, cô cảm nhận được một mùi cháy khét lẹt xộc vào mũi,

còn đập vào mắt cô là hiện trường bữa bọn của vụ án mạng, trong phạm vi năm mét, ngoài những mảnh vụn của hòm gỗ bị đốt cháy, còn lại tất cả đều là những mảnh lựu đạn và mảnh vụn của xác chết. Thi thể của nạn nhân bị xé nát thành những mảnh vụn cháy đen vung vãi khắp bốn phía, cơ hồ không thể nào thu gom đầy đủ được.

“Tổ trưởng, làm thế nào mọi người biết được là ở đây?”

“Đồng nghiệp ở phòng điều tra thông tin của sở cảnh sát dựa theo địa chỉ IP của đoạn video để tìm ra được vị trí này, vì thế lập tức đến nơi.”

“Căn cứ vào tình hình trong đoạn video, rất có khả năng đây là một vụ mưu sát được lập kế hoạch chu đáo. Thi thể của người chết có lẽ không thể thu gom đầy đủ được nữa, Tổ trưởng có thể giúp tôi một việc được không?”

Đường Hàn Vũ nhìn về phía Vu Phong Ngâm đang mặc trang phục pháp y, thấy cô mở hộp dụng cụ pháp y, lấy một chiếc khẩu trang và một đôi găng tay y tế đưa cho cô. Cùng lúc đó, Vu Phong Ngâm cũng đeo xong khẩu trang và găng tay, ngoài ra còn cầm thêm một chai dầu thực vật, bắt đầu tích cực tìm kiếm mảnh vụn của xác chết.

Đường Hàn Vũ cầm túi khử trùng y tế theo sát phía sau, chỉ thấy Vu Phong Ngâm giơ máy ảnh chuyên dụng của cảnh sát chụp rất nhiều kiểu trong phạm vi đường kính mười lăm mét quanh vị trí trung tâm xảy ra vụ nổ. Tiếp theo cô ngồi xổm xuống đất, vừa nhỏ dầu thực vật lên cánh tay bị đốt cháy và mảnh vỡ của lựu đạn, vừa giải thích làm như vậy là để cho dầu thực vật bôi trơn cánh tay bị đốt cháy dính với mảnh vỡ lựu đạn. Sau đó cô gỡ mảnh cánh tay bị đốt cháy ra đưa cho Đường Hàn Vũ.

Đường Hàn Vũ chau mày, đưa túi khử trùng ra trước mặt Vu Phong Ngâm nhưng lại nghiêng đầu sang một bên, rõ ràng là cảm thấy không mấy dễ chịu.

“Tổ trưởng, thật ngại quá, tôi quên mất rằng chị vẫn chưa quen lắm với những thứ gây buồn nôn này. Nhưng mà tôi vẫn cần phải thu nhặt tất cả các mảnh vụn của xác chết.” Vu Phong Ngâm quay nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở Lục Minh Phi đang ở cách đó một mét, hét to bảo anh ta, “Đội trưởng Lục, đến đây giúp tôi một tay.”

Lục Minh Phi chạy lại: “Tôi còn có thể giúp đỡ được cô cơ à? Việc gì

thế?”

Vu Phong Ngâm chỉ vào chiếc túi trong tay Đường Hàn Vũ, Lục Minh Phi ngờ ngạc nhiên vào, suýt chút nữa thì nôn thốc nôn tháo, chau mày nói: “Tôi biết ngay là chẳng có việc gì tốt đẹp.”

Đường Hàn Vũ cởi găng tay và khẩu trang của mình ra rồi đeo đầu vào đầu cho Lục Minh Phi, sau khi đưa nốt túi khử trùng cho anh ta, liền vừa cười vừa quay người đi thẳng.

Một lúc sau, anh Hà lục soát tìm được một chiếc máy tính bảng và thiết bị tính toán số lượng bỏ phiếu từ trong đồng hồ gỗ bị đốt cháy, Vu Phong Ngâm và Lục Minh Phi cũng tại hiện trường tìm được túi chỉ bị đốt cháy, xương đầu không còn nguyên vẹn và tổ chức da không còn có thể phân biệt rõ ràng của nạn nhân. Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt liền mang tất cả các mẫu vật xét nghiệm này về Sở cảnh sát thành phố và trung tâm pháp y.

Trong phòng thí nghiệm, Vu Phong Ngâm mặc trang phục pháp y chuyên dụng màu xanh lam, đeo găng tay y tế, trước tiên bày tất cả những phần thi thể bị đốt cháy của nạn nhân lên bàn giải phẫu, lấy từ đó ra một số vật chất bỏ vào một chiếc hộp trong suốt, rồi lại cho rất nhiều con mọt vào trong hộp, nhìn loài sâu bọ này dọn dẹp những xương cốt bị đốt cháy.

Ở một hướng khác, sau khi về đến Sở cảnh sát, mấy người Đường Hàn Vũ trước tiên đến Phòng điều tra thông tin bàn giao máy tính bảng và thiết bị tính toán số lượng bỏ phiếu bị hư hại do vụ nổ gây ra cho các đồng nghiệp, xem họ tiến hành khôi phục thông tin. Nhưng Khương Vân Phạm lại đứng tựa vào bàn làm việc, lấy điện thoại ra gửi đi một số tin nhắn.

Nửa giờ trôi qua, đồng nghiệp ở Phòng điều tra thông tin quay lại, nhìn ba người, nói: “Báo cáo sếp Đường, máy tính bảng này bị hỏng rất nặng, chúng tôi không thể khôi phục được dữ liệu chứa trong đó.”

Lục Minh Phi không cam lòng: “Không còn cách nào nữa à?”

Đối phương lắc đầu, Đường Hàn Vũ cũng không làm khó họ, nói lời cảm ơn rồi trở về phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt, ngồi trên sofa suy nghĩ rất lâu. Đột nhiên hai mắt cô sáng lên: “Chúng ta có thể liên hệ với cao thủ hacker, nhờ họ giám sát suốt ngày đêm ID của tài khoản “Sát thủ phán quyết”, như vậy mới có thể có được manh mối trước tiên ngay khi đối phương thực hiện hành động.”

“Tôi liên hệ rồi, họ cam kết sẽ báo cho chúng ta trước tiên một khi phát hiện thấy Sát thủ phán quyết hành động.”

Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi đồng loạt nhìn về phía Khương Vân Phàm đầy vẻ kinh ngạc, hình như tất cả đều đang hỏi: Làm thế nào anh liên lạc được với cao thủ hacker vậy?

Khương Vân Phàm hình như thấu hiểu tâm trạng của hai người, cười đáp: “Họ đều là những người bạn từng được tôi cứu.”

Lục Minh Phi nhìn đồng hồ đeo tay, đã một giờ sáng. Anh ta hiểu rằng trong mấy ngày tiếp theo sẽ không có thời gian để về nhà, vì thế bèn đề nghị Đường Hàn Vũ cho về qua nhà một chuyến để mang quần áo và đồ dùng cần thiết vào nhà tập thể. Đường Hàn Vũ cũng đang có ý đó, liền bảo Lục Minh Phi đưa mình và Khương Vân Phàm về nhà, đến khi trời sáng sẽ tập trung tại Sở cảnh sát thành phố.

Vừa về đến nhà, Lục Minh Phi gấp rút tranh thủ thời gian tắm rửa, thu dọn đồ đạc cá nhân xong liền nằm ra giường ngủ thiếp đi. Còn ở trong mỗi nhà của mình, Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đều đứng lặng yên trước cửa sổ lớn nhìn vào bóng đêm, mơ hồ cảm thấy trận chiến này vô cùng khó khăn, nhưng đến khi trời sáng họ đã phải gắng hết sức xông lên tuyến đầu rồi!

Thời gian vùn vụt trôi, mặt trời từ từ nhô lên tỏa ánh nắng lóa mắt vào trong phòng khiến các bức tường giống như được dán một lớp giấy màu da cam. Đường Hàn Vũ cầm cốc cà phê đến Sở cảnh sát thành phố. Vừa bước vào phòng làm việc chào hỏi Khương Vân Phàm xong thì điện thoại di động đổ chuông. Bấm phím nghe xong liền nghe thấy tiếng Vu Phong Ngâm: “So sánh kết quả xét nghiệm và phân tích mảnh thi thể với dữ liệu lưu trữ trong hệ thống cho thấy, người chết chính là Lô Tĩnh Nham, ông chủ của nhà máy chế biến thực phẩm độc ác nói đến trong hộp thoại kia.”

Đường Hàn Vũ cảm thấy kinh ngạc, người tên là Sát thủ phán quyết này lại dám ngang nhiên công bố tất cả từ đầu đến cuối trước công chúng. Nhưng mà người này lại lựa chọn cách phát phiếu bầu, tổ chức trò chơi bỏ phiếu quyết định sự sống chết của người khác một cách toàn diện, dựa vào ý chí của cư dân mạng để tự mình thực hiện phán quyết cuối cùng. Tại sao hắn lại làm như vậy? Hắn là ai?

Đường Hàn Vũ ngắt điện thoại xong thì điện thoại của Khương

Vân Phàm lại đổ chuông, là tin nhắn của một người lạ mặt gửi đến: Các người phá án chậm quá. Phải hơn mười giây sau Khương Vân Phàm mới kịp phản ứng, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, vừa hay đâm sầm vào Lục Minh Phi vừa đi vào. Nhưng anh vẫn tiếp tục chạy đến Phòng điều tra thông tin, đưa điện thoại cho đồng nghiệp ở đó.

Đồng nghiệp nhanh chóng trả lại điện thoại cho anh, nói: “Đây là số điện thoại của hệ thống, chúng tôi tạm thời không thể xác định được địa chỉ.”

Chỉ một giây sau, điện thoại của Khương Vân Phàm lại có chuông báo, hai cao thủ hackers lần lượt gửi tin nhắn đến nói rằng tạm thời chưa có bất cứ thông tin nào về Sát thủ phán quyết, chỉ có thể chờ đợi đối tượng xuất hiện lần sau. Khương Vân Phàm vô cùng thất vọng quay trở về phòng làm việc, thông báo cho Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi tất cả tin tức vừa biết được, hai người nghe xong cũng chỉ biết khe khẽ thở dài.

“Thằng cha này quả thật lợi hại, trước tiên phát phiếu bầu, sau đó phát đi hình ảnh hủy hoại xác chết, rồi lại để chúng ta đến nhà máy thu thập manh mối, đến giờ vẫn chưa tìm thấy bất kì thông tin nào về hắn, cứ như thể hắn đã bốc hơi khỏi thế gian này vậy!” Lục Minh Phi tỏ vẻ căm phẫn.

“Điều này chứng tỏ Sát thủ phán quyết rất có thể là một cao thủ hacker.” Đường Hàn Vũ lạnh lùng nói.

Khương Vân Phàm mang máy tính xách tay đến, nhìn chăm chăm vào bàn phím một lúc lâu, hỏi: “Mọi người có biết video của của sát thủ phán quyết ở đâu không?”

Lục Minh Phi ngồi cạnh anh, quay máy tính về phía mình, bấm mấy phím liền hiện ra đoạn video trên diễn đàn. Đường Hàn Vũ cũng xán lại, cùng hai người ngồi trên sofa chăm chú theo dõi màn hình, liên tục xem đi xem lại đoạn video Sát thủ phán quyết phát trực tiếp hình ảnh giết người đầu tiên.

Trong đoạn video, Lôi Tĩnh Nham đẩy về sợ hãi nhìn vào ống kính, không dám hét to, cũng không dám cử động, trên người bị buộc lựu đạn và thiết bị tính toán số phiếu bầu. Trên hòm gỗ ở cách đó không xa còn có một chiếc máy tính bảng giả hàng hiệu màu bạc, trên màn hình là hình ảnh một người đàn ông mặc trang phục áo liền mũ màu đen, đeo mặt nạ đen trắng. Người này ngồi trên chiếc ghế dùng cho khách nghỉ ngơi trên bãi biển, sau

lưng là biến cả cuộn cuộn sóng, xung quanh không một bóng người, dáng vẻ nhàn hạ. Người đó rót cho mình một li rượu vang đỏ, sau đó nâng li lắc qua lắc lại, quay đi uống cạn rồi lại ngoái đầu về phía ống kính, bắt đầu kể đủ mọi tội trạng của Lôi Tĩnh Nham.

Sứ giả chính nghĩa

Đường Hàn Vũ đột nhiên ấn phím tạm dừng, chỉ vào chai rượu vang đỏ trên màn hình, phân tích: “Loại rượu vang đỏ hiệu Rafi này rất quý, mỗi chai đều có giá hàng vạn đồng, chúng tôi Sát thủ phát quyết này rất có tiềm lực kinh tế. Mọi người nhìn xem, dáng vẻ của hắn rõ ràng là một người đàn ông, nhưng giọng nói lại chói tai một cách kì lạ, căn bản không phải là chất giọng nguyên bản, mà chắc chắn đã sử dụng thiết bị biến âm làm thay đổi nhằm mục đích tránh bị hệ thống nhận biết âm thanh của cảnh sát phát hiện, điều này cho thấy hắn có ý thức phản trình sát rất cao.”

Khuơng Vân Phàm gật đầu tán đồng, liếc nhìn Lục Minh Phi: “Rất rõ ràng, phải vậy không?”

“Cái gì rất rõ ràng?”

“Tên này có ý đeo mặt nạ không dám cho người khác nhận ra mình, rõ ràng là biểu hiện của tự ti, nhưng lại muốn làm một kẻ gọi là người phán xử để thực hiện cái gọi là phán quyết để khiến mọi người sùng bái mình là một anh hùng và sứ giả chính nghĩa ở trên mạng, từ đó thỏa mãn tâm lí bệnh hoạn của mình. Bộ mặt thật của loại người này có thể rất xấu xí, nhưng ngoài ra cũng còn một khả năng rất lớn khác là vô cùng đẹp trai.”

Lục Minh Phi xem lại đoạn video một lần nữa, vẫn chưa hiểu ra: “Tại sao lại có thể có hai tình huống rất lớn xảy ra như vậy được? Có thể do hắn muốn trốn tránh chúng ta truy bắt nên mới đeo mặt nạ như vậy.”

Khuơng Vân Phàm kiên trì giải thích: “Đội trưởng Lục, chúng ta đã không thể nhìn nhận kẻ phạm tội này dưới góc độ của một người bình thường nữa rồi, hắn để cư dân mạng bỏ phiếu, lên kế hoạch gây ra một vụ nổ chết người, cuối cùng còn công khai đăng tải trên mạng. Tất cả những hành động này đủ để cho thấy hắn vô cùng điên cuồng, hơn nữa không giống với một người bình thường!”

“Tôi biết hắn không giống một người bình thường.” Lục Minh Phi phản bác, vẻ không phục.

“Tôi cho rằng anh không biết gì cả.” Khương Vân Phàm thật thà kiêu trẻ con.

Đường Hàn Vũ nhìn hai người lắc đầu, trả lời Lục Minh Phi bằng kiến thức chuyên ngành của mình: “Bất kể là đẹp tuyệt vời hay vô cùng xấu xí, hẳn cũng đều mong muốn có nhiều người hơn nữa sùng bái mình. Thật ra, căn bệnh tâm lý này trong tâm lý học gọi là tính cách sùng bái. Người bị mắc căn bệnh tính cách này lúc nào cũng cho rằng mình là sứ giả chính nghĩa vĩ đại nhất, có thể phán quyết và xét xử tất cả mọi kẻ phạm tội giống như Thượng đế.”

Lục Minh Phi nói với vẻ vô cùng tiếc rẻ: “Tiếc rằng cho đến hiện tại chúng ta vẫn chưa điều tra ra một chút thông tin nào về hung thủ, tôi thật sự mong muốn có một ngày hung thủ cho nổ tung chính bản thân hẳn lên trời cao.”

Khương Vân Phàm ngạc nhiên nhìn anh ta, cười bảo: “Đội trưởng Lục à, chẳng qua anh cũng chỉ là giúp cô Vu thu nhật được mấy mảnh thi thể bị đốt cháy, mà sao lại trở nên độc mồm độc miệng đến như vậy?”

Lục Minh Phi lườm anh một cái, không muốn tiếp tục tranh cãi nữa.

Đường Hàn Vũ vừa nghe xong lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Bên chỗ cô Vu chắc phải có tin tức gì rồi chứ nhỉ?”

Nói xong liền lấy điện thoại ra gọi, rất nhanh chóng đã thấy Vu Phong Ngâm trả lời, giọng nói lộ vẻ mừng rỡ: “Tổ trưởng, tôi đang định gọi điện báo cáo tình hình với chị đây.”

“Có tiến triển gì rồi?”

“Do tổ chức da bị tổn thương nên toàn bộ vân tay của nạn nhân đều đã bị phá hủy hết, chỉ dựa vào phần thịt bị đốt cháy sẽ không thể nào nhận biết được thân phận. Nhưng may mà chúng tôi tìm được một nửa hộp sọ cùng với xương chậu và hai xương ống chân. Trước tiên chúng tôi sử dụng những con mọt bé nhỏ đáng yêu làm sạch thi thể, sau đó sắp xếp lại hộp sọ, sau khi tiến hành phân tích mô phỏng 3D đối với khung xương ít ỏi còn sót lại của xác chết xong cũng đúng lúc nhận được báo cáo kết quả phân tích DNA. Kết quả cho thấy nạn nhân là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, cao một mét sáu mươi ba, đã nhiều lần bị gãy xương, số liệu thu nhận được cho thấy rất có thể người này mang dòng máu pha trộn giữa Trung Quốc và Thái Lan.”

“Vậy còn thân phận của nạn nhân là thế nào?”

“So sánh chất liệu xương ngón chân chúng tỏ độ tuổi và chiều cao của nạn nhân trùng khớp với Lôi Tĩnh Nham, đối chiếu kết quả giám định DNA cũng giống nhau. Sát thủ phán quyết không lừa chúng ta, đối tượng hãm giết hại chính là người đàn ông này.”

“Cô Vu làm tốt lắm!” Đường Hàn Vũ nhìn đồng hồ, đã gần giữa trưa, vô tình liếc sang thì thấy Khương Vân Phàm đã bóc một chiếc kẹo que, vì thế cô liền đề nghị: “Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé!”

Khương Vân Phàm miệng ngậm kẹo que: “Tổ trưởng à, cô đúng là nằm trong bụng tôi thật rồi, không thì sao lại biết được tiếng nói từ trong tận đáy lòng của tôi chứ? Nếu còn không đi ăn, chắc tôi đến phát ốm mất.”

Lục Minh Phi tràn đầy hứng thú nói: “Tôi biết gần đây có một quán cơm Ấn Độ mới mở, ăn ngon lắm...”

Vu Phong Ngâm lập tức ngắt lời anh ta bằng một giọng vô cùng chán ghét: “Cơm Ấn Độ à? Tôi ăn không quen. Có lần tôi từng ăn tại một nhà hàng nổi tiếng ở Tây Tạng, từ đó không bao giờ còn muốn ăn lại nữa. Mọi người đi ăn đi, tôi còn phải làm vài thí nghiệm nữa!” Nói xong liền tắt điện thoại.

Trong phòng làm việc yên tĩnh chỉ còn lại tiếng kẹo que bị nhai nát. Khương Vân Phàm bá vai Lục Minh Phi nói thầm: “Đội trưởng Lục, quán cơm đó có con gái múa Ấn Độ không, ví dụ như thiếu nữ Thiên Trúc chẳng hạn?”

Vừa nói anh ta vừa lắc lư cái cổ, động tác khô cứng không khác gì người máy.

Lục Minh Phi nhìn Khương Vân Phàm với vẻ hết sức kì lạ, lúc đứng dậy liền tiện tay gạt phắt cánh tay Khương Vân Phàm ra, anh thực sự không muốn nhiều lời với một kẻ quái thai như vậy.

Trong năm ngày tiếp theo, cư dân mạng Sát thủ phán quyết không xuất hiện trở lại, vị trí bảng tàn sát trên trang chủ diễn đàn đã bị hộp thoại khác thay thế, các cư dân mạng cũng dần dần quên đi sự kiện về đoạn video quay cảnh giết người. Vốn tưởng rằng sóng gió đã yên, ai ngờ đó chỉ là điểm báo của một cơn bão lớn!

Đã gần mười ngày kể từ khi xảy ra vụ án nổ chết người. Mặc dù

Tổ Chuyên án Đặc biệt không tìm được bất kì manh mối nào về Sát thủ phán quyết nhưng họ cũng không hề nhàn rỗi, bốn người liên tục mở máy tính của mình, từng giờ từng phút chú ý các hộp thoại nổi tiếng. Lại là một buổi tối cuối tuần, Lục Minh Phi đang ngồi trước máy tính ăn cơm rang tôm cà ri, sau mấy cú nhấp chuột, đột nhiên ánh mắt chợt sáng lên, phần khởi lắc cánh tay Khương Vân Phàm.

“Đội trưởng Lục, anh làm gì thế? Muốn đổi hộp cơm với tôi hả?”

“Không, cơm của anh dính nước bọt rồi. Anh xem đi, trong diễn đàn này lại xuất hiện hộp thoại mới, tiêu đề là “Ai ủng hộ tôi giết người này xin mời bỏ phiếu”, ID của chủ nhân hộp thoại cũng là Sát thủ phán quyết!”

“Ở đâu thế? Hộp thoại đăng trên diễn đàn nào?”

“Chính là ở chỗ Sát thủ phán quyết lần đầu tiên đưa hộp thoại lên.”

Khương Vân Phàm nhìn hộp thoại mới, nó được đưa lên năm phút trước. Anh liền lập tức gửi tin nhắn cho các bạn hackers của mình, bảo họ theo dõi chặt ID này. Căn cứ vào thói quen của Sát thủ phán quyết có thể phán đoán, nếu trong hai ngày này họ không tìm được người bị hại tiếp theo thì trong hai ngày sau đó nhất định Sát thủ phán quyết sẽ đưa video lên mạng một lần nữa.

Cùng lúc đó, Đường Hàn Vũ cũng lấy điện thoại gọi cho các đồng nghiệp ở Phòng điều tra thông tin, yêu cầu họ lập tức tìm cho ra vị trí của ID này.

“Tôi không tin lần này hẳn còn có thể xóa hết mọi dấu vết!” Khương Vân Phàm lạnh lùng nói.

“Trời ạ, mới chỉ một lúc mà phía dưới hộp thoại đã có rất nhiều người bình luận, vừa nhìn đã biết những đứa trẻ phê phán cách làm này của người đăng hộp thoại là những cư dân mạng mới, còn những đứa trẻ khích lệ và mỉa mai người đăng hộp thoại chắc chắn là muốn tìm kiếm một chút kích thích, ngoài ra còn có một số đứa trẻ đầu óc phát triển không hoàn thiện lại có thể bỏ phiếu ủng hộ hẳn giết người!” Vu Phong Ngâm vô cùng tức giận, một người chưa từng nói năng lỗ mãng như cô mà cũng đã giận dữ đến mức đỏ bừng mặt nói ra như vậy.

“Trên đời này luôn có một số người chẳng hề biết quan tâm đến những việc không liên quan tới mình, theo tôi họ nên cầu khẩn

cho tai nạn không xảy ra với chính bản thân họ.” Lục Minh Phi và Vu Phong Ngâm cùng nhìn nhau cười, lần đầu tiên họ tán đồng suy nghĩ của nhau hết như một kì tích.

Nhưng kết quả lại luôn khiến người ta phải thất vọng, trong khoảng thời gian hai ngày, đồng nghiệp ở phòng điều tra thông tin và các cao thủ hackers vẫn không điều tra ra vị trí của Sát thủ phán quyết. Vì chuyện này, Tổ Chuyên án Đặc biệt không ngủ suốt hai ngày hai đêm, họ đi dò hỏi khắp nơi, tìm kiếm người mất tích. Thế nhưng, hầu hết chủ của các công ty hay nhà máy bay ra nước ngoài công tác, thậm chí mấy hôm không liên lạc được cũng là chuyện bình thường. Họ hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu, và lần đầu tiên tất cả đều có cảm giác lực bất tòng tâm.

Hoàng hôn, ánh nắng chiều rực rỡ dần tắt phía cuối đường chân trời, Lục Minh Phi đứng bên cửa sổ phòng làm việc, lặng nhìn màn đêm chầm chậm buông xuống, bóng tối bao trùm toàn bộ thành phố Chiang Uri. Vài phút sau, bên ngoài cửa sổ trời đổ mưa tí tách. Lòng anh đột nhiên thất lại, trào dâng một cảm giác bất an thật khó tả. Lúc này, trong máy tính phát ra tiếng kêu “reng reng”, bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt lập tức ngồi vào bàn, đồng loạt truy cập vào trang chủ của diễn đàn mới.

Đường Hàn Vũ ánh mắt tinh nhanh, thoáng một cái đã phát hiện ra hộp thoại mới. Cô truy cập vào xem, lại là video về cảnh giết người!

Mở đầu vẫn là một đoạn hội thoại giới thiệu về cuộc đời của người bị hại trong video:

Chu Sinh Địa, ba mươi tám tuổi, hai tháng trước vợ chết do bị bệnh, ông ta vác dao đến bệnh viện chém bảy tám nhát vào bác sĩ phẫu thuật cho vợ mình khiến người bác sĩ này chết ngay tại chỗ. Sau khi giết người, Chu Sinh Địa chạy sang tỉnh khác, sống cuộc sống vật vờ tạm bợ trong suốt hai tháng.

Sát thủ phán quyết nhấn mạnh, cuối cùng vào một tuần trước cũng điều tra ra nơi ở của ông ta, trả lại trong sạch cho người bác sĩ kia trên đường xuống suối vàng.

Nhưng lần này, ở cuối đoạn video của Sát thủ phán quyết đưa lên còn có thêm một dòng chữ vô cùng hung hăng ngang ngược: Hãy chờ xem tác phẩm tiếp theo của tôi!

Lúc này, hai chiếc điện thoại di động đều liên tục báo rung. Khương Vân Phạm trông thấy trên màn hình hiện lên số điện

thoại của người bạn hacker, anh nhấn nút nghe xong liền hỏi ngay: “Thế nào? Có khóa được vị trí của đối phương không?”

Đường Hàn Vũ ra khỏi phòng làm việc nghe điện. Một lúc sau, cô giơ điện thoại quay trở vào, không hẹn mà gặp, cùng với Khương Vân Phàm cũng đã tắt điện thoại đồng thanh nói: “Tìm được vị trí rồi!”

Nhưng vị trí họ nói đến ở đây không phải là cùng một địa điểm. Thông qua các đồng nghiệp ở Phòng điều tra thông tin, Đường Hàn Vũ nắm được địa chỉ hiện trường vụ án mạng trong đoạn video, còn Khương Vân Phàm lấy được địa chỉ định vị ID của Sát thủ phán quyết. Vì thế, họ dự định chia nhóm ra hành động, Vu Phong Ngâm và cảnh sát Hà dẫn lực lượng cảnh sát đến hiện trường xảy ra án mạng trước, ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt đi bắt Sát thủ phán quyết.

Mọi người đã nói là làm, mấy chiếc xe cảnh sát lần lượt nổ máy chạy ra khỏi Sở cảnh sát thành phố. Lục Minh Phi lái xe dẫn đầu đến vị trí của Sát thủ phán quyết, chưa từng nghĩ rằng đó lại là một quán internet nhỏ ở nơi vắng vẻ. Một nhóm cảnh sát do Lục Minh Phi dẫn đầu giương súng tiến vào quán, lập tức khiến nhân viên quản lý ở phía trước quỳ và toàn bộ đám học sinh trung học đang vào mạng giật mình kinh hãi.

“Cảnh sát đây! Tất cả đứng lên!” Lục Minh Phi giơ thẻ cảnh sát, vẫy tay ra hiệu cho sáu cảnh sát đang cầm súng ngăn ở phía sau. Những người cảnh sát nhanh chóng vào quán, lục soát kỹ lưỡng người, từng học sinh trung học đang giơ hai tay kia, sau khi chắc chắn họ không mang theo vũ khí mới đứng sang bên cạnh giám sát.

Nhân viên quản lý trước quầy từ từ đứng dậy, vẻ mặt ngỡ ngàng, hai tay không biết để vào đâu, sợ hãi đến mức lắp ba lắp bắp: “Thưa các anh cảnh sát, các anh định làm gì vậy?”

Lục Minh Phi không trả lời, Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm từ cửa bước vào. Căn cứ theo vị trí điện thoại di động đã xác định họ đã tìm được quán internet này, và sau khi quan sát kỹ một hồi, cuối cùng xác nhận đối phương là một học sinh trung học.

“Chúng ta bị hấn lừa giỡn rồi! Khương Vân Phàm hết sức buồn bã.

“Chúng tôi nghi ngờ quán internet này có liên quan đến một kẻ tội phạm tên là Sát thủ phán quyết, xin mời đi cùng chúng tôi đến đồn cảnh sát một chuyến, kể cả những người vừa truy cập vào hệ

thống mạng.” Lục Minh Phi lớn tiếng nói rõ mục đích của hành động này.

Nhân viên quản lí nghe nói đến Sát thủ phán quyết thì sắc mặt bỗng nhiên tỏ ra vô cùng sợ hãi, lắc đầu nói: “Không phải đâu, chắc chắn các anh cảnh sát tìm nhầm rồi, chúng tôi hoàn toàn không quen biết người này, hơn nữa những người đang vào mạng ở đây đều là học sinh, làm sao có thể là Sát thủ phán quyết nổi tiếng xấu xa kia được?”

“Có điều muốn nói à? Tốt lắm, chúng ta về Sở cảnh sát ngồi xuống rồi từ từ nói.” Lục Minh Phi vẫy tay cho các đồng nghiệp trong Đội cảnh sát hình sự, “Đưa tất cả họ đi!”

“Xin chờ một chút! Tôi biết người này.” Tất cả mọi người có mặt đồng loạt nhìn về phía cậu bé ở trong góc.

Tổ Chuyên án Đặc biệt lập tức đưa cậu bé về Sở cảnh sát thành phố. Cậu bé này cãi nhau với người trong gia đình nên bỏ nhà ra đi, do trên người không có đồng nào nên mấy bữa phải nhịn đói. Buổi trưa hôm đó cậu ta vào một quán cơm gọi một bát mì hải sản cà ri, nhưng khi ăn xong không có tiền trả nên bị chủ quán hung hăng dọa nạt. Một thanh niên trẻ ngồi đối diện cậu ta thấy thế không đành lòng, đột nhiên móc ra một số đồng bạc Thái Lan trị giá bằng hai bát mì, trả thay cho cậu. Để trả ơn, bé trai này đề nghị người thanh niên để lại biện pháp liên lạc, đồng thời đảm bảo nhất định sẽ có ngày trả lại số tiền này.

Nhưng người thanh niên kia bảo rằng anh ta không thể để lại bất kì biện pháp liên lạc nào, sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng, anh ta giao tên người dùng và mật mã trên diễn đàn của mình, cùng với cả đoạn video cho cậu bé, chỉ yêu cầu cậu bé đăng nhập vào diễn đàn rồi đưa dòng chữ và đoạn video này lên mạng là được.

Cậu bé đồng ý, nhưng không biết họ tên thật của người thanh niên này là gì, thậm chí ngay cả diện mạo của anh ta cũng không nhìn rõ.

“Lúc đó anh ta đeo khẩu trang và đội mũ, bảo rằng mình bị cảm cúm. Hình như anh ta mất một mí, nhưng hình như lại không phải, cháu nhớ không rõ lắm.”

“Nói cho tôi biết, có phải giọng anh ta thế này không?” Đường Hàn Vũ mở máy tính xách tay, kích vào đoạn video tả cảnh giết người, giọng nói ngọt ngào lập tức vang lên trong phòng làm việc. Hơn chục giây sau, cô ấn nút tạm dừng, âm thanh lập tức im bật.

“Không phải, chất giọng con gái này không thể là giọng nói của anh ta được, anh ta là một người đàn ông!” Cậu bé nói chắc như đinh đóng cột.

“Tốt lắm, cháu có thể về được rồi, sau này đừng bỏ nhà đi nữa.” Đường Hàn Vũ mỉm cười dặn dò.

Cuối cùng, vụ án đang đi vào ngõ cụt cũng đã có một chút khởi sắc. Thông qua quan sát của Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm ngồi ở phòng giám sát bên cạnh sử dụng máy kiểm tra nói dối qua âm thanh, họ xác định bé trai này không nói dối.

Lúc này Lục Minh Phi chạy vào phòng giám sát và điều khiển: “Tổ trưởng, Tiểu Vu gọi điện đến nói rằng cô ấy đã thu thập xong thi thể của người bị hại và về đến trung tâm pháp y rồi, tuy nhiên tại hiện trường cảnh sát Hà không thu thập được bất kì vật chứng nào cả.”

Đường Hàn Vũ gật đầu đáp lại, cùng Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi trở lại phòng làm việc. Trên hành lang, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm mây đen mù mịt, không một bóng trăng sao. Khương Vân Phàm đi bên cạnh bỗng dưng nói: “Sát thủ phán quyết không để lại hiện trường các loại thiết bị điện tử kiểu như máy tính bảng, chắc là biết rằng chúng ta sẽ căn cứ vào những thứ này để truy tìm ra vị trí của hắn.”

Đường Hàn Vũ hiểu điều đó, nhưng vẫn nhìn lên bầu trời đêm, thở dài: “Giông tố sắp sửa đến nơi, đêm nay chắc không thể nào được bình yên rồi!”

Hai giờ sáng, trời đêm sấm chớp ùng ùng, từng hạt mưa to như hạt đậu đập lộp bộp vào kính cửa sổ. Các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt ngồi trên sofa, mệt mỏi đến nỗi chỉ còn biết ngửa cổ lên nghỉ ngơi tí chút. Trong lúc cả thành phố chìm sâu vào giấc ngủ trong tiếng mưa, trong hộp thoại chứa đoạn video tả cảnh giết người lần thứ hai trên diễn đàn đột nhiên xuất hiện một đoạn văn ngắn có tiêu đề “Sứ giả chính nghĩa”, tác giả kí tên là Sát thủ phán quyết, nội dung cụ thể như sau:

Đêm mưa là thời cơ thuận lợi để giết người.

Lần đầu tiên giết người tôi cảm thấy máu nóng sôi sục khắp toàn thân, còn sảng khoái hơn cả khi trèo lên đỉnh núi hít thở không khí trong lành bốc lên từ thung lũng, thỏa thích hơn cả được ăn thứ cá trong khe suối. Họ vừa giống như những quả đào non bằng nắm tay, lại vừa giống như loại rượu vang đỏ như máu. Tôi dùng lựu đạn bóc

hết lớp da ngoài của họ, rượu và nước chảy theo vết hầu xuống phía dưới, nhưng lại không giúp tôi giải tỏa được cơn khát.

Tôi ao ước có thể giết chết loại người này: Vì không thể đạt được tiến bộ mà họ gây ra nguy hại cho đông đảo những người vô tội; họ không khống chế được tình cảm của bản thân, nên đã giết hại bác sĩ tốt bụng vô tội; vì lợi ích cá nhân, họ lừa bịp lấy tiền mồ hôi xương máu cả đời vất vả mới kiếm được của những người dân thường. Họ sống cuộc sống xa hoa yên ổn, hoàn toàn không biết đến những người bị hại kia đau khổ đến nhường nào - gia đình đang yên ổn tự nhiên bị phá hoại, những đứa trẻ vị thành niên mắc phải bệnh tật đau đớn, bị lừa đảo lấy mất tiền nhưng lại không biết chỗ nào để đòi lại công bằng.

Tất cả những kẻ hại người này đều có tội, còn chức trách của tôi chính là tiêu diệt họ, bắt họ phải đền tội bằng nửa đời còn lại của mình!

Tôi biết rằng, những người cùng là sứ giả của chính nghĩa như các bạn chắc chắn sẽ ủng hộ cách làm này của tôi! Tôi cũng nhất định không phụ sự kì vọng của mọi người!

Kẻ có tội phải chết

Trời quang mây tạnh, không khí trong lành thấm mát lòng người. Với chế độ sinh hoạt đã thành quy luật, Đường Hàn Vũ thức dậy lúc sáu giờ sáng, việc đầu tiên là làm mới hộp thoại trên diễn đàn, sau khi đọc lướt qua đoạn văn “Sứ giả chính nghĩa” của Sát thủ phán quyết, trong lòng cô nảy sinh một cảm giác trước đây chưa từng có, thứ cảm giác khiến cô cảm thấy vô cùng đáng sợ. Thậm chí, cô còn nghi ngờ tư tưởng của mình có vấn đề, nếu không thì tại sao lại cảm thấy tất cả những việc Sát thủ phán quyết làm đều thấu tình đạt lý được chứ? Cô lắc đầu, không, mình không thể để Sát thủ phán quyết tiêm nhiễm những tư tưởng này được.

Đột nhiên Vu Phong Ngâm xông vào, hét to: “Trời ạ, tại sao đến giờ này rồi mà các người vẫn còn ngủ được!”

Khuông Vân Phàm và Lục Minh Phi bị đánh thức, cùng mở to đôi mắt còn đang ngái ngủ, nhìn cô với vẻ không hài lòng.

Vu Phong Ngâm lườm lại bằng đôi mắt thâm quầng: “Nhìn gì mà nhìn? Sát thủ phán quyết tung lên một đoạn văn, trên diễn đàn đang cãi nhau ầm ĩ kia kìa!”

Đường Hàn Vũ tiếp lời: “Tôi vừa đọc xong, trong đoạn văn tiết lộ một manh mối, người bị hại tiếp theo rất có thể là Giám đốc một công ty tài chính hoặc bất động sản.”

Lục Minh Phi lập tức ngồi chen vào chỗ của Đường Hàn Vũ, đọc hết đoạn văn đang hiển thị trên màn hình máy tính, rất lâu sau mới ra vẻ đăm chiêu, phân tích: “Sát thủ phán quyết này viết lách cũng khá lắm, không giống một kẻ vô văn hóa.”

Còn Khương Vân Phàm, sau khi đọc xong lại thể hiện bộ mặt rất khó coi: “Đêm qua Sát thủ phán quyết lại giết người thứ ba rồi.”

Anh chưa nói hết câu, ba người kia đã há hốc mồm, túm tụm trước màn hình xem lại đoạn văn một lần nữa, lúc này họ mới phát hiện ra Sát thủ phán quyết đã không hành động theo quy tắc trò chơi như lúc trước nữa, chính câu mở đầu “Đêm mưa là thời cơ thuận lợi để giết người” đã cho biết kết quả như thế nào.

“Vu Phong Ngâm, cô vẫn chưa xác định được thân phận của người bị hại thứ hai à?” Lục Minh Phi tò mò hỏi.

“Đội trưởng Lục, nếu anh không sợ cảnh xác chết sau khi bị ngâm thì đến phòng thí nghiệm giúp tôi một tay.”

Vu Phong Ngâm cười nham hiểm, thấy Lục Minh Phi lắc đầu liền bổ sung: “Kết quả thu được từ xác chết bị đốt cháy không hề đơn giản như anh nghĩ. Chỉ cần có một chút sai sót là sẽ khiến vụ án đi sang hướng khác. Chúng ta phải làm thật tỉ mỉ chính xác, chứ không phải là chạy đua theo thời gian.”

“Tôi đồng ý với câu sau cùng của Tiểu Vu.” Đường Hàn Vũ quay sang hỏi người bên cạnh, “Họ đều chuẩn bị xong xuôi cả rồi chứ?”

“Các bạn của tôi đã thống nhất ý kiến với các đồng nghiệp ở Phòng điều tra thông tin, hiện giờ đều đang thường trực tại vị trí công tác của mình, chờ đợi Sát thủ phán quyết tiếp tục xuất hiện.” Khương Vân Phàm trả lời.

“Tôi thật sự muốn biết Sát thủ phán quyết mặt mũi như thế nào? Tại sao hẳn phải giết những người này?” Lục Minh Phi đây vẻ mong đợi.

“Loại người này chắc chắn còn xấu hơn cả Trư Bát Giới, không những từ nhỏ đã bị người ta lăng nhục, mà còn không có bạn đời và cũng không có cả sinh hoạt giới tính.” Vu Phong Ngâm cầm cốc cà phê Blue Mountain đang bốc khói, cười vẻ đăm chiêu, “Tất nhiên, nếu hẳn bị nổ tung, tôi rất vui lòng nhất xác cho hẳn.”

Quả đúng như dự đoán, chỉ một lúc sau Sát thủ phán quyết đã lại đưa lên diễn đàn một hộp thoại mới có tiêu đề “Kẻ có tội phải

chết”.

Lục Minh Phi mở ra xem, lập tức cảm thấy như có sét đánh ngang tai. Nội dung hộp thoại không phải là yêu cầu bỏ phiếu, mà là một video quay cảnh giết người! Đoạn video này xuất hiện cách đoạn video tả cảnh giết người lần trước không quá mười tiếng, thậm chí Tổ Chuyên án Đặc biệt còn chưa kịp xác định thân phận của người chết. Xem xong đoạn video, mọi người mơ hồ cảm thấy như bị ai đó bất thành linh bắn vào đầu, bên tai nổi lên những tiếng vù vù như ong vỡ tổ.

Nạn nhân lần này là Chu Khả Vi, nam giới bốn mươi tuổi, kinh doanh bất động sản, bị giết cũng bằng thủ đoạn giống như hai người trước. Lúc còn sống, công ty của ông ta chuyên xây dựng nhà ở thương mại, tuy nhiên ba tháng trước công ty của ông ta bị phơi bày là đã xây nhà ở thương mại kém chất lượng, tường vách bị bót xén nguyên vật liệu, trần nhà ở tầng thượng thấm nước, ngoài ra các tầng có hiện tượng nghiêng lệch về một bên. Rất nhiều cư dân lo lắng không yên, nhiều lần phản ánh với chủ kinh doanh nhưng đều bị họ giải quyết một cách chiếu lệ hoặc cự tuyệt với thái độ không tốt.

Năm giây sau, tiếng rung từ điện thoại di động của Đường Hàn Vũ kéo mọi người trở lại với hiện thực. Cô thấy màn hình điện thoại cho biết Tiểu Vương ở Phòng điều tra thông tin gọi đến liên ấn phím nghe và mở loa ngoài, mọi người lập tức nghe thấy tiếng Tiểu Vương: “Tổ trưởng Đường, chúng tôi và các cao thủ hackers lần theo dấu vết đến một địa chỉ IP, nhưng mà...”

“Nhưng mà làm sao? Nói nhanh lên, làm người ta sốt ruột quá!” Lục Minh Phi thúc giục.

“Địa chỉ IP này hiển thị ở bang Florida của Mỹ.” Người trả lời lại là cao thủ hacker.

“Bối cảnh trong đoạn video rõ ràng là vùng ngoại ô của thành phố này mà địa chỉ IP lại ở tận nước Mỹ, hẳn là đang giả trò mèo vờn chuột rồi đây.” Vu Phong Ngâm nói.

“Đúng vậy, qua phân tích chúng tôi cho rằng đối phương đã sử dụng địa chỉ IP giả và kỹ thuật tạo ảnh ảo, mục đích là để gây nhiễu việc chúng ta phá án. Đợi lát nữa chúng tôi sẽ liên kết phá giải ra địa chỉ IP thật, tuy nhiên quá trình thực hiện phức tạp, có thể phải mất rất nhiều thời gian.” Tiểu Vương nói những từ sau cùng với vẻ vô cùng mệt mỏi.

Khuơng Vân Phàm trong lòng thấu hiểu điều đó nên nói vào điện thoại: “Được rồi, cảm ơn các bạn rất nhiều.”

Tổ Chuyên án Đặc biệt đi xe cảnh sát đến hiện trường xảy ra án mạng ở ngoại ô thành phố, bốn người vừa mở cửa xe đã thấy đám đông phóng viên báo chí và các nhà quay phim chụp ảnh như một bầy ong xông đến, khiến họ sợ hãi vội vã quay trở lại xe, đóng chặt tất cả các cửa. Đám phóng viên và nhiếp ảnh gia vây quanh xe cảnh sát, bò lên cả cửa kính hỏi họ tại sao lần này đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa bắt được hung thủ, và họ giữ nguyên tình trạng ấy mãi vẫn không chịu đi chỗ khác. Lục Minh Phi không biết làm thế nào đành gọi điện thoại cho cảnh sát Hà, bảo anh ta cử người đến cách li đám nhà báo này.

Cảnh sát Hà lập tức dẫn theo bốn cảnh sát hình sự đến, chặn cánh nhà báo ở vòng ngoài. Khuơng Vân Phàm từ ghế lái phụ bước xuống, một nữ phóng viên gầy nhỏ chui qua phía dưới cánh tay làm hàng rào của cảnh sát vào bên trong, tùy tiện giơ micro về phía Khuơng Vân Phàm. Nhưng cô ta chưa kịp mở miệng phỏng vấn về tình hình vụ án thì đã đắc tội với Khuơng Vân Phàm, đáng lẽ phải đưa micro vào miệng thì cô ta do lúng túng lại đưa thẳng vào mũi anh. Khuơng Vân Phàm đau đớn ôm mũi, phải đến vài chục giây sau mới bỏ tay ra. Nữ phóng viên cắn môi sợ hãi nhìn anh, tự nghĩ rằng mình thế là đi đút, bởi vì đã phạm tội làm mũi của sếp lớn đỏ lựng như mũi chú hề.

“Mời phóng viên này lui ra ngoài, nếu không tôi sẽ phải mời cô về đồn cảnh sát uống trà vì tội cản trở người thi hành công vụ đấy!” Lục Minh Phi chặn nữ phóng viên lại, giọng nói không chút khách khí.

Khuơng Vân Phàm không quan tâm đến nữ phóng viên đang ngây người đứng yên tại chỗ, đi thẳng đến hiện trường vụ án đang được phong tỏa bên trong hàng rào cảnh giới.

Lúc đi ngang qua nữ phóng viên kia, Vu Phong Ngâm nháy mắt với cô ta: “Đừng trêu chọc các nam cảnh sát này, nếu không đội trưởng Lục sẽ vì bảo vệ sếp Khuơng mà mời cô về đồn cảnh sát đấy!” Nói xong liền nhìn Lục Minh Phi cười, ý tứ sâu xa.

Lục Minh Phi lườm cô một cái: “Tôi không bảo vệ anh ta, hai chúng tôi hoàn toàn trong sạch!”

Đường Hàn Vũ cũng mỉm cười với Lục Minh Phi, nửa vô tình nửa cố ý ra hiệu ngầm cho nữ phóng viên. Trong khi đó, nữ phóng

viên kia vẫn giơ bàn tay cầm micro lên trên không, tròn mắt há mồm nhìn bốn người tổ Chuyên án Đặc biệt lần lượt đi khỏi.

Từng người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều đeo găng tay y tế chuyên dụng. Khương Vân Phàm dẫn đầu đi đến bờ sông không có hàng rào bảo vệ, quan sát một lượt bốn xung quanh, phát hiện ra khoảng cách giữa hai bờ sông rất rộng, chỉ nối với nhau bằng một chiếc cầu gỗ duy nhất. Nơi này cây cối thưa thớt, hung thủ chọn cách trối nạn nhân trong một chiếc Mercedes. Anh đi hai vòng quanh chiếc xe bị nổ cháy đen, rồi lại mở cửa bên phía ghế lái, trông thấy có rất nhiều mảnh xác nạn nhân bị xé nát, phần lớn mảnh vụn thì thể vương vãi xung quanh ghế xe.

Vu Phong Ngâm dùng máy ảnh chuyên dụng của cảnh sát chụp lại biển số xe, rồi lại mở nắp ca pô trước bị thủng một lỗ lớn của chiếc xe, phát hiện bên trong có một cẳng chân bị cháy xém. Cô tuổi đầu thực vật đang cầm trong tay vào cẳng chân kia, lúc nhấc lên thấy nó chảy ra từng dòng chất lỏng dính nhơm nhớp, chỉ cần nhìn qua đã khiến người ta cảm thấy cơn buồn nôn dâng lên. Nhưng Lục Minh Phi nhẫn nại chịu đựng, nhìn chiếc cẳng chân được bỏ vào trong túi khử trùng y tế chuyên dụng trong tay mình.

Sau khi hai người lần lượt xử lý hết mảnh vụn xác chết trên ghế xe, Vu Phong Ngâm mở cốp xe, thấy có một chai rượu vang đỏ Rafi bị nổ chỉ còn lại một nửa, liền vội vàng lấy kính lúp từ trong túi áo ra quan sát, hai mắt cô bỗng nhiên lộ vẻ mừng rỡ, trên chai rượu có rất nhiều dấu vân tay!

“Trưởng phòng Thẩm, ông có việc gì ạ?”

Kương Vân Phàm vừa nghe thấy ba tiếng Trưởng phòng Thẩm bất giác nhìn về phía Đường Hàn Vũ đang nghe điện thoại bên bờ sông, thấy cô mặt mũi nhăn nhó, chau mày nhìn lên bầu trời mịt mù, lễ phép gật đầu vâng dạ, có vẻ như cô vừa nhận được một mệnh lệnh nào đó.

“Trưởng phòng Thẩm gọi điện, chắc là cấp trên ra mệnh lệnh phải không?” Kương Vân Phàm bước đến gần.

“Đúng vậy, lãnh đạo yêu cầu chúng ta phá án trong vòng bốn mươi tám giờ, nhưng hiện giờ tôi đang rất cần một chiếc máy tính.” Đường Hàn Vũ đưa năm ngón tay vào mái tóc lùa từ trên xuống dưới. Không ai mang theo máy tính, vì vậy cô có vẻ rất lo lắng.

“Chờ một chút, tôi sẽ tìm về cho cô.” Kương Vân Phàm chạy về

phía cánh phóng viên báo chí, nói nhỏ mấy câu với nữ phóng viên làm mũi mình bị thương vừa rồi, sau đó nhanh chóng ôm một chiếc máy tính xách tay kết nối không dây của phóng viên quay lại.

“Cảm ơn, vừa rồi Trưởng phòng Thẩm nói rằng thời gian vừa qua Sát thủ phán quyết liên tiếp đưa hộp thoại lên diễn đàn kích động cư dân mạng, điều này rất bất lợi cho chúng ta.”

Vừa nói Đường Hàn Vũ vừa vào diễn đàn kích hoạt hộp thoại của Sát thủ phán quyết. Một lát sau, Sát thủ phán quyết lại đăng một hộp thoại yêu cầu bỏ phiếu. Lúc này, trong hộp thoại đã có hơn năm nghìn người bỏ phiếu, hơn nửa câu trả lời chia thành hai phe rất rõ rệt. Tám mươi phần trăm cư dân mạng cho rằng hành động của Sát thủ phán quyết là hành động khủng bố xuất phát từ chính nghĩa, những kẻ có tội kia đáng phải chết, pháp luật cũng nên xử lí nhẹ tay đối với Sát thủ phán quyết; hai mươi phần trăm còn lại thì không đồng tình với hành vi của Sát thủ phán quyết, đồng thời phê phán hấn giết người cũng là phạm tội, giống như các đối tượng phạm tội khác.

“Tên Sát thủ phán quyết này lợi hại thật, tôi sống trên đời hơn hai mươi năm, làm nghề pháp y ít nhất cũng đã năm năm, nhưng đây là lần đầu tiên thấy có nhiều người gỡ tội cho một kẻ giết người như vậy!” Vu Phong Ngâm có vẻ rất kích động, lắc đầu.

“Xử lí nhẹ tay à? Trò đùa gì vậy? Lại còn làm sát thủ phán quyết thay trời hành đạo nữa hả? Lúc trước thầy giáo tôi có nói rằng bây giờ “Đức bà/Thánh mẫu” trên mạng rất nhiều, đến giờ tôi mới tin là thật.” Lục Minh Phi vô cùng tức giận.

“Cả ba vụ án này đều bị sát thủ công khai trên mạng nên khiến người dân trong thành phố hoang mang lo sợ, mà cảnh sát chúng ta ngoài xác định thân phận nạn nhân ra không hề thu thập được bất kì manh mối nào về Sát thủ phán quyết, đến giờ còn thêm cả báo chí chen vào nữa. Tôi đồ rằng trước khi phá được vụ án, rất có thể tất cả chúng ta đều bị báo chí giám sát, mọi người cần phải chuẩn bị tốt tâm lí.” Nghe Đường Hàn Vũ nói vậy, trong lòng mọi người đều cảm thấy dường như đang có một tảng đá to đè nặng lên.

“Tổ trưởng Đường, chúng ta phải làm thế nào mới giải tán được đám nhà báo này? Không có được một chút thông tin, e rằng họ không chịu buông tha.” Cảnh sát Hà châu mày, rõ ràng anh ta đã bị cánh nhà báo đang ngồi xổm trên đám cỏ kia làm cho vô cùng

phiên nào.

“Vậy thì chúng ta chiều theo ý của họ để họ về sớm đi.” Đường Hàn Vũ quay lại, ôm máy tính đi về phía cánh nhà báo, những người đối diện trông thấy cô liền lũ lượt đứng dậy, tranh nhau giờ micro, bắt đầu cuộc phỏng vấn kéo dài năm phút.

Lục Minh Phi thấy thế cũng đành chỉ biết nhún vai, tiếp tục giúp Vu Phong Ngâm tìm kiếm mảnh thi thể của nạn nhân bị thiêu cháy.

Khuơng Vân Phàm đi quanh quần bên bờ sông, nhắm mắt hồi tưởng lại toàn bộ quá trình vụ án, trong đầu xuất hiện hàng loạt câu hỏi: Tại sao Sát thủ phán quyết lại lựa chọn cách công khai vụ án trước công chúng? Tại sao trên mạng có nhiều người ủng hộ hành động của hắn như vậy? Hắn dùng thủ đoạn kêu gọi bỏ phiếu và công bố video quay cảnh giết người để thu hút cư dân mạng, kể lể tội trạng của nạn nhân, rồi lại dùng đoạn văn “Sứ giả chính nghĩa” ám thị cho cư dân mạng, lẽ nào là để kích thích cảm giác chính nghĩa trong họ?

“Không, không phải, chắc chắn mình đã bỏ qua một số chi tiết!” Khuơng Vân Phàm đau khổ vò đầu bứt tai, cho đến khi bị Lục Minh Phi đẩy lên xe vẫn chưa tìm ra được câu trả lời.

Sát thủ phán quyết

Hôm nay, cổng chính của Sở cảnh sát thành phố không giống ngày thường. Sau khi ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt bước xuống xe, năm phóng viên đợi sẵn ở đó liền xông đến, tới tấp giờ micro nêu câu hỏi:

“Sếp Đường, xin hỏi tại sao các cô vẫn chưa có thông tin về hung thủ?”

“Sếp Đường, cô có đồng ý với kết quả bỏ phiếu trên mạng không? Theo cô, hành động của hung thủ là thế nào?”

“Đội trưởng Lục, rốt cục các anh có phá được án trong vòng bốn mươi tám giờ được không? Trả lời cho chúng tôi biết một chút được không?”

...

Các đồng nghiệp ở bên trong nghe thấy tiếng ồn ào phía ngoài cổng liền vội vàng chạy ra cùng Lục Minh Phi chặn cánh phóng

viên lại. Cảnh phóng viên ra sức giơ tay ra đưa micro của mình vào miệng họ. Ba người họ đứng trên bậc thềm, Khương Vân Phàm nhìn vào ống kính máy quay cười nhún nhún: “Tôi biết một người hay lên mạng như anh chắc chắn sẽ xem được thông tin trên truyền thông. Có thể nói rằng, tất cả những gì xảy ra lúc này đều là điều anh mong muốn. Đừng hỏi tại sao tôi biết, vì tôi hiểu tâm sự của anh. Anh nghe rõ chứ, tôi nhất định bắt được anh!”

Đường Hàn Vũ liếc nhìn sang Khương Vân Phàm, chỉ thấy anh ta nở nụ cười tự tin, hình như trong lòng đã có tính toán, quyết chí nhất định phải thành công. Cô biết rằng, anh đang tuyên chiến với Sát thủ phán quyết; anh hiểu hần, biết hần thích cảm giác bị kích thích.

Ba người về đến phòng làm việc, Vu Phong Ngâm gọi điện thoại đến cho biết đã xác định thân phận của người chết thứ hai là Chu Sinh Địa, còn thân phận của người chết thứ ba và dấu vân tay để lại trên chai rượu vang đỏ thì còn phải mất một khoảng thời gian nữa mới có thể đưa ra kết quả

Sau khi gác điện thoại được năm phút, trên hành lang vọng lại tiếng bước chân chạy rất gấp. Tiểu Vương, đồng nghiệp ở Phòng điều tra thông tin đẩy cửa vào, vừa thở hổn hển vừa thông báo: “Phá giải được rồi! Chúng tôi phá giải được địa chỉ của sát thủ rồi!”

Khương Vân Phàm vỗ tay, mừng rỡ nhảy cẫng lên, nhận lấy tờ giấy Tiểu Vương đưa cho, nét mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, liên tiếp gửi liên mấy tin nhắn.

Lục Minh Phi rút máy bộ đàm chuyên dụng của cảnh sát đeo bên hông, vừa đi ra ngoài vừa gọi: “Anh Hà, anh tập trung anh em chuẩn bị hành động. Chúng ta phải đến sân bay Don Muang bắt tội phạm, tất cả đều mặc thường phục.” Vừa dứt lời anh lập tức nổ máy, hai người kia cũng đều lên xe. Sau đó, anh đặt còi báo động màu đỏ lên đầu xe cảnh sát, lái xe lao đi như tên bắn.

Trên đường đi, Khương Vân Phàm đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì thấy điện thoại di động trong ngực áo rung chuông liên mở ra xem nội dung của hai tin nhắn gửi đến: “Sát thủ đội mũ lưỡi trai màu đen, đeo kính, xách túi to bằng chiếc máy tính xách tay, đang mua vé máy bay tại quầy ở cửa chính số ba khu vực M. Lực lượng bảo vệ sân bay sẽ phối hợp với các anh, bảo vệ an toàn cho mọi người ở đây.”

“Làm thế nào anh biết được hình dạng của sát thủ? Chẳng lẽ anh

có bạn làm việc ở sân bay à?” Đường Hàn Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng lại thấy anh gật đầu công nhận.

“Sức hấp dẫn của Khương đại tài tử của chúng ta chỉ có tăng mà không có giảm, người bạn này cũng là phụ nữ à?” Lục Minh Phi vừa cười với ý đồ trêu chọc Khương Vân Phàm vừa hỏi.

Khương Vân Phàm cười khẩy hai tiếng, không trả lời. Lúc này điện thoại di động lại có tin nhắn, cho biết sát thủ đã vượt qua kiểm tra an ninh, đang ngồi ở phòng chờ chuẩn bị lên máy bay, thời gian vẫn còn khoảng bốn mươi lăm phút.

Lục Minh Phi nghe được thông tin như vậy liền nhấn mạnh chân ga, giọng nói thể hiện sự mừng rỡ: “Mọi người ngồi chắc nhé, chúng ta sẽ đến nơi nhanh thôi!”

Lúc đến cửa số ba sân bay quốc tế Don Muang, một thanh niên khoảng hai mươi tám tuổi mặc sơ mi trắng ra đón, không nói không rằng dẫn ngay mọi người của Tổ Chuyên án Đặc biệt và Đội Cảnh sát hình sự đi về phía con đường màu xanh lục.

Mười phút sau, họ từ từ áp sát khu vực phòng chờ ở khu B. Các thành viên của Đội Cảnh sát hình sự chia nhau ngồi bốn phía, giả dạng như đang chờ lên máy bay. Người thanh niên mặc sơ mi trắng chỉ vào lưng người đàn ông tóc màu hạt dẻ ngồi ở hàng ghế chờ thứ nhất cách đó không xa, Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi gật đầu hiểu ý, nhận túi công văn từ tay người thanh niên rồi đi về phía người đàn ông kia, lần lượt ngồi ở hai bên.

“Này, anh có thể cho tôi mượn tờ báo này được không?” Khương Vân Phàm chào Sát thủ phán quyết. Đối phương vừa nhìn thấy anh lập tức trợn tròn cả hai mắt, nhìn quanh bốn phía, phát hiện thấy đều là cảnh sát đang theo dõi mình.

“Các người muốn gì?” Sát thủ phán quyết đặt tờ báo xuống, một tay lên đưa ra phía sau.

“Ngoan ngoãn một chút, không được cử động!” Lục Minh Phi rút súng ngắn gi vào hông hắn ta.

Sát thủ phán quyết lập tức giật nảy mình, trân trân nhìn các thành viên của Đội Cảnh sát hình sự rút súng tiến sát về phía mình. Hắn giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, từ từ đứng dậy, nhưng ánh mắt đột nhiên chuyển động, định bắt một phụ nữ tóc dài đi qua phía trước mặt làm con tin, nhưng lập tức bị Lục Minh Phi đưa chân chặn lại khiến hắn ngã nhào trên đất. Hai đội viên

cảnh sát hình sự lập tức xông lên lấy còng số tám còng chặt hai tay hẳn lại.

Người phụ nữ tóc dài sợ quá hét lên một tiếng, khiến tất cả mọi người có mặt trong khu vực chờ đợi đều quay lại nhìn, hiện trường lập tức náo loạn. Đường Hàn Vũ đứng dậy, nói to: “Đề nghị mọi người bình tĩnh, tất cả đều rất an toàn, không cần phải lo lắng. Chúng tôi chỉ đến để bắt một kẻ phạm tội, không ảnh hưởng đến việc mọi người lên máy bay.”

Cô vừa dứt lời, Tổ Chuyên án Đặc biệt và Đội cảnh sát hình sự đã áp giải tội phạm ra khỏi hiện trường. Vài giờ sau, Lục Minh Phi khởi động thiết bị phân tích âm thanh ở phòng giám sát điều khiển, còn tội phạm thì bị đưa đến phòng thẩm vấn của Sở cảnh sát thành phố. Đường Hàn Vũ tay cầm tài liệu, đọc: “Tôn Sinh, ba mươi lăm tuổi, chưa lập gia đình, lớn lên trong trại trẻ mồ côi, là Tổng Giám đốc kiêm nhà đầu tư của công ty thương mại điện tử, rất giỏi kỹ thuật máy tính, đam mê rượu vang đỏ Rafi, từng có một nhà máy chuyên sản xuất rượu nho ở Chiang Mai. Đã sát hại ba người đàn ông là Lôi Tĩnh Nham, Chu Sinh Địa và Chu Đại Khả. Tôn Sinh, anh có đồng ý nhận tội không?”

Tôn Sinh giả vờ không nghe thấy, chuyển sang chủ đề khác, hỏi: “Thưa ngài cảnh sát, chẳng phải các người mời tôi đến đây uống trà à? Tôi chỉ có thể dành cho các người nhiều nhất được hai mươi phút.”

Khuơng Vân Phàm rất không hài lòng với thái độ tự mãn của hắn, bèn cười nhạt bảo: “Rất xin lỗi, nhưng chúng tôi không mua được rượu Rafi. Tôn Sinh, chắc chắn lúc trước qua máy tính anh đã nghe thấy những điều tôi nói, không ngờ anh lại nhát gan đến vậy, nghe thấy tôi muốn bắt anh liền tìm cách chạy ra nước ngoài!”

Tôn Sinh giả vờ không hiểu, làm ra vẻ nghi ngờ hỏi: “Thưa cảnh sát, anh không được vu tội cho người tốt. Tôi ngồi ở đây từ này đến giờ đã một tiếng, tổn thất mấy trăm nghìn rồi, chỉ lát nữa luật sư của tôi sẽ đến đây.”

“Trước khi luật sư đến nơi, hãy để tôi nói cho anh biết một số câu trả lời.”

Đường Hàn Vũ tò mò nhìn Khuơng Vân Phàm, hình như anh đã có một số phát hiện gì mới.

“Trước đây tôi nghĩ mãi không ra, rằng tại sao các cư dân mạng lại

ủng hộ anh. Cho đến tận giờ phút này, cuối cùng tôi đã hiểu, những cư dân mạng kia đều do anh bỏ tiền ra thuê cả, cũng giống như lúc trước anh từng bố thí cho bé trai kia một bát mì vậy. Tiếp theo, anh lại thuê một số phóng viên báo chí ngồi xỏm trước cổng Sở cảnh sát thành phố với ý định bảo họ đưa tin nhằm nhí khiến người dân trong thành phố xôn xao bàn luận về chúng tôi, nhằm gây thêm áp lực cho chúng tôi. Nhưng tiếc rằng, chúng tôi đã không bị anh và ‘Hoa hồng thép’ đánh bại!”

Đường Hàn Vũ nhìn người đối diện, thấy nụ cười trên mặt hắn cứng đờ, cơ thịt xung quanh mắt hơi nhăn lại, hơn nữa còn đưa tay sờ ra sau gáy mình một cách vô thức, rõ ràng đó là những dấu hiệu cho thấy cảm giác bị căng thẳng.

Khuơng Vân Phàm nói tiếp: “Còn về việc tại sao anh lại công khai vụ án mạng trước công chúng, trước tiên là để thỏa mãn dục vọng của anh, thứ hai là để làm nền cho hàng loạt hành động diễn ra tiếp theo. Chắc chắn anh rất chăm chỉ học tập, ngữ văn học rất giỏi nhĩ.”

Đường Hàn Vũ đưa bức ảnh thời niên thiếu của Tôn Sinh ra: “Anh bị hổ hàm ếch cắn sinh, lại suốt ngày ốm đau dẫn đến sau này rất nhiều gia đình đều không muốn nhận nuôi, còn ở trại trẻ mồ côi thì bị các bạn cùng trang lứa bắt nạt. Về sau, cuối cùng cũng có một đôi vợ chồng đồng ý nhận nuôi anh, lại còn đưa anh đi phẫu thuật chỉnh hình, tuy nhiên ngày vui ngắn chẳng tày gang, sau khi sinh được con ruột, đôi vợ chồng kia lập tức vứt bỏ anh. Thời gian tiếp theo, cuộc sống của anh liên tục luân chuyển giữa trại trẻ mồ côi và các gia đình xa lạ, những người nhận nuôi anh kia chắc hẳn là người kinh doanh bất động sản, đàn ông trong gia đình khá giả và chủ của cơ sở chế biến thực phẩm phải không? Tôi nói thế có đúng không?”

“Tôi là trẻ mồ côi thì làm sao? Quá khứ của một con người không chứng minh được điều gì!” Tôn Sinh tức giận hét lên.

“Anh đã không thích người khác nói ra quá khứ của mình thì tại sao lại viết ra quá khứ của ba người bị hại kia?” Đường Hàn Vũ tiếp tục thăm dò, nhưng đối phương không nói thêm gì nữa, trái lại còn móc kẹo cao su từ trong túi ra cho vào mồm nhai một cách chậm rãi.

Khuơng Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đi sang phòng giám sát ở bên cạnh, thấy Lục Minh Phi lắc đầu, không dùng được máy phân tích âm thanh để phân biệt mức độ trùng khớp giữa giọng nói của

hắn với giọng nói trong đoạn video.

“Tôi bỗng nhiên nghĩ ra một cách, chúng ta thử xem thế nào.” Lục Minh Phi vừa cười vừa chạy ra ngoài.

Một lúc sau, anh dẫn một bé trai vào phòng giám sát, mở thiết bị ghi âm trong phòng thẩm vấn, cậu bé nghe giọng nói của Tôn Sinh xong liền khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Chính là ông anh này, giống hệt giọng nói cháu nghe thấy ở quán internet!”

Cậu bé vừa dứt lời, cửa phòng giám sát bị mở ra. Vu Phong Ngâm cầm một xấp báo cáo kiểm tra phân tích bước vào, lần lượt đưa cho ba người, đồng thời giải thích: “Đã xác định được thân phận của nạn nhân thứ ba, đó là Chu Khả Vi. Ngoài ra còn có một manh mối vô cùng quan trọng khác, căn cứ vào kết quả so sánh giám định dấu vân tay cho thấy dấu vân tay trên chai rượu vang đỏ hoàn toàn trùng khớp với dấu vân tay của Tôn Sinh. Tôi đến muộn phải không? Hắn nhận tội rồi à?”

Khuơng Vân Phàm cầm tài liệu đi ra ngoài: “Cô đến đúng lúc lắm, bây giờ hắn bắt buộc phải nhận tội.” Đường Hàn Vũ theo sát phía sau.

Lục Minh Phi quay sang nhìn Vu Phong Ngâm, hỏi một cách nghi hoặc: “Nữ thần, làm sao cô biết được trước đây hắn rất xấu xí, bị người ta ức hiếp, không những tự ti mà còn không có sinh hoạt giới tính?”

Vu Phong Ngâm bỏ mũ xuống, cười lộ ra hai chiếc răng hở: “Ờ! Ai biết chứ? Có lẽ là do bản tiên nữ có tài ăn nói khiến người ta phải kinh ngạc!” Cô liên tục cầm mũ quạt lấy quạt để, tháng sáu ở Thái Lan đã nóng như đổ lửa.

Lục Minh Phi quan sát từ trên xuống dưới cách ăn mặc trang điểm của cô hôm nay, nửa người trên mặc một chiếc áo thêu cộc tay màu xám, nửa người dưới mặc một chiếc quần bò thùng màu trắng, chân đi đôi giày thể thao trắng, tai đeo đôi khuyên vàng hình tròn không cân xứng. Anh thầm nghĩ trong bụng: Đây đâu phải hình dáng của tiên nữ? Có mà chẳng khác gì ma nữ!

Trong phòng thẩm vấn, Tôn Sinh nhìn một chồng chứng cứ đặt trên bàn, thừa nhận chính mình đã giết chết ba người đàn ông.

“Khuơng Vân Phàm? Anh tên là Khuơng Vân Phàm đúng không?”

“Chính tôi đây, anh muốn nói gì thì nói nhanh lên. Ra khỏi cánh

cửa này rồi, có lẽ sau này chúng ta không còn gặp lại nhau nữa.”

“Tôi biết tất cả về anh, và cũng luôn tìm kiếm anh. Thấy anh trưởng thành không đến nỗi nào, thậm chí còn hơn cả tưởng tượng của mình, tôi cũng yên tâm rồi. Đây là lời ‘Hoa hồng thép’ nhờ tôi nhắn lại cho anh.”

“An tâm cái gì?” Khương Vân Phàm lạnh lùng nhìn Tôn Sinh, không hiểu sao tâm trạng vốn bình tĩnh bỗng trở nên bức bối, “Tôi ghét nhất loại người thích nói thứ ngôn ngữ châm biếm như các người. ‘Hoa hồng thép’ chết tiệt kia nghe ông mày nói cho rõ đây, có giỏi thì giao đấu trực tiếp, giở trò càn trộm như thế đã đủ chưa hả? Nói cho mà biết, cả đời này tôi không để cho anh yên lòng được đâu!” Nói đến đây, Khương Vân Phàm càng có vẻ tức giận hơn.

Tôn Sinh cười to: “Đúng, đúng là như vậy, anh ta thích loại người khẳng khẳng cố chấp và không chịu thừa nhận thất bại như anh. Chả trách anh ta thích đùa giỡn với anh, hai người quả thật vô cùng giống nhau!”

Đường Hàn Vũ cố tình đá vào chân Khương Vân Phàm. Anh lập tức trở lại vẻ lạnh lùng, không quan tâm đến sự phản đối của cô, ấn nút tạm dừng máy ghi âm, rồi sáp lại gần Tôn Sinh nói nhỏ: “Này người anh em, chúng ta làm một cuộc trao đổi được không?”

Tôn Sinh có vẻ đã đoán được ý định của Khương Vân Phàm nên lắc đầu, đáp: “Không, thưa sĩ quan cảnh sát Khương, tôi không thể nói cho anh biết bất cứ thông tin gì về ‘Hoa hồng thép’. Anh đừng hi vọng nữa, bây giờ tôi chỉ muốn trải nghiệm một chút cuộc sống trong nhà giam, tạm biệt nhé!”

Khương Vân Phàm nhìn theo đối phương rời khỏi phòng thẩm vấn, không nén được đá vào tường một cái: “Rốt cục ‘Hoa hồng thép’ muốn làm gì? Năm lần bảy lượt sai người của mình nói những câu chẳng hiểu là gì, hơn nữa hầu như tất cả lại còn đều đang nhắm vào mình nữa chứ!”

Đường Hàn Vũ đứng dậy, vỗ vai anh: “Đừng để lời nói bên ngoài làm rối loạn thế trận ổn định của anh.”

Vụ án thứ tám

ĐẤU SÚNG Ở MÊ CÔNG

Thiên đường và địa ngục đều nằm ở bản thân mỗi người chúng ta.

- Wilde

Lời dẫn

Đêm khuya thanh vắng, đồng hồ treo tường ở đại sảnh Sở cảnh sát thành phố lặng lẽ chỉ mười một giờ mười lăm phút. Ở bãi đỗ xe của Sở đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, năm chiếc xe phát nổ bốc cháy. Lửa nhanh chóng lan ra khiến toàn bộ bãi đỗ xe bốc cháy ngùn ngụt, trong phút chốc Sở cảnh sát sáng rực như ban ngày.

Tổ Chuyên án Đặc biệt xông ra khỏi phòng làm việc, lập tức đến ngay hiện trường. Lúc đi qua đại sảnh, họ thấy trên truyền hình phát bản tin nhiều bãi đỗ xe của thành phố Chiang Uri phát nổ, điều đáng ngạc nhiên là phóng viên đưa tin trông rất giống một người đã từng gặp mặt tên là Tả Nghệ.

Liều mạng chạy trốn

Tháng sáu trời nắng gay gắt, nóng bức ngột ngạt, khiến người ta ra khỏi phòng điều hòa là cảm thấy khó thở. Dưới thời tiết như vậy, “Hoa hồng thép” tạm nghỉ vài hôm. Mười giờ năm mươi phút đêm ngày hai mươi tháng sáu, Khương Vân Phàm nằm trên sofa trong căn hộ của mình, tay cầm một chuỗi hạt tử đàn nhỏ, nhắm mắt nhớ lại manh mối “Hoa hồng thép” để lại, bao gồm cả những lời lẽ khó hiểu nhắm vào mình.

Đột nhiên trong căn phòng tĩnh lặng phát ra hai tiếng “ù ù”. Anh đưa tay lần lấy chiếc điện thoại di động phía dưới lưng, nhìn vào

màn hình thấy số điện thoại lạ nên không quan tâm, bấm phím tắt rồi để lên chiếc bàn gỗ lim, tiếp tục nhắm mắt suy nghĩ. Nhưng chỉ hơn chục giây sau, điện thoại lại đổ chuông, trên màn hình vẫn là số điện thoại lạ kia. Khương Vân Phàm bực mình ngồi dậy, bấm nghe xong liền mắng: “Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất đừng gọi điện quá nhiều tôi nữa, nếu không tôi bắt anh ném xuống sông Mê Công cho cá ăn đấy!”

Người ở đầu bên kia không những không bị anh ta dọa cho sợ mà trái lại còn cười: “Khương huynh, lần đầu liên lạc với nhau, từ lúc chia tay đến giờ vẫn mạnh khỏe đấy chứ!”

“Anh là ai?” Khương Vân Phàm lập tức cảnh giác, cầm chiếc điện thoại khác định gửi tin nhắn.

Nhưng, đối phương đột nhiên hét lên một cách khó chịu: “Làm ơn đi! Anh đừng giả vờ ngốc nghếch nữa, chẳng phải anh vẫn luôn muốn gặp tôi đấy sao?”

Khương Vân Phàm tức tốc gửi tin nhắn “Hoa hồng thép” đang liên lạc điện thoại với tôi cho Đường Hàn Vũ. Rồi dường như anh đã nhìn thấy bộ dạng đang nghiêng rằng chẳng lợi của “Hoa hồng thép”, nên anh lập tức trở nên phấn khích: “Đúng vậy, cuối cùng anh cũng không chơi trò ú tim nữa mà dám ra mặt gặp tôi rồi.”

“Hoa hồng thép” ngửa mặt cười to, sau đó nhanh chóng trở lại với vẻ lạnh lùng nói: “Đừng vội đắc ý, thấy bộ dạng các người đầu đầu nhúc nhúc vì vụ án lần trước, trong lòng tôi quả thật vô cùng sáng khoái!” Hắn đột nhiên chuyển giọng nói rất khế, “Khương huynh, sắp có món quà hết sức kinh sợ gửi đến cho các anh ngay bây giờ, kính mời chờ đợi nhé!”

Vừa dứt lời, hắn lập tức ngắt điện thoại. Khi Khương Vân Phàm gọi lại, bên tai chỉ nghe thấy giọng nói của nhân viên phục vụ tổng đài. Anh lập tức xỏ chân vào đôi giày thể thao, mười lăm phút sau đã đến Sở cảnh sát thành phố, vừa xuống xe liền vội vã chạy lên phòng làm việc, bước chân vào cửa lập tức hỏi ngay: “Thế nào? Có tìm ra được vị trí của hắn không?”

“Rất tiếc...” Đường Hàn Vũ còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy một tiếng nổ cực lớn.

Hai người cùng lúc đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Lục Minh Phi đột ngột đẩy cửa, lo lắng hét to: “Tổ trưởng, bãi đỗ

xe của Sở cảnh sát bị đánh bom, mọi người mau ra xem sao đi!”

Sự việc xảy đến quá bất ngờ, mọi người sững sờ mất một lúc rồi mới chạy ra phía sau tòa nhà làm việc. Từ xa đã trông thấy cột khói đen kịt cuộn cuộn bốc lên phía trên bãi đỗ xe, lửa cháy ngút trời, hàng loạt xe cứu hỏa đậu bên cạnh, rất đông đồng nghiệp và lính cứu hỏa cầm vòi rồng và dụng cụ chữa cháy đang phối hợp dập lửa.

Vất vả suốt nửa giờ, cuối cùng ngọn lửa cũng được dập tắt. Lính cứu hỏa xông vào bãi đỗ xe, xác nhận không có ai bị thương, chỉ có điều quá nửa số xe cảnh sát đã bị cháy hỏng, không thể sử dụng được nữa.

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt lạnh toát cả sống lưng. Trên đường trở về phòng làm việc, lúc đi qua đại sảnh của tòa nhà, Khương Vân Phàm bỗng nhiên đứng lại kể cho hai người còn lại nội dung đối thoại của mình với “Hoa hồng thép”, cho rằng vụ nổ ở bãi đỗ xe của Sở cảnh sát lần này là do hấn gây ra.

“Cách thức của ‘Hoa hồng thép’ vô cùng nham hiểm xảo quyệt, sợ rằng không chỉ đơn giản như vậy.” Đường Hàn Vũ nói.

“Chính xác là như vậy, hấn dùng hai từ ‘kinh sợ’, chứng tỏ rất có thể sự việc xảy ra tiếp theo sẽ khiến chúng ta không kịp trở tay.”

Khương Vân Phàm vừa dứt lời, cả đại sảnh vang lên giọng nói phát ra từ bản tin trên truyền hình. Ba người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên màn hình, và đều không nén nổi kinh ngạc, người cầm micro đảm nhiệm vai trò phóng viên kia... sao lại giống Tả Nghệ đến vậy? Chính là người trong vụ án “Đầu bếp ác thú”, nhân viên làm việc trong khách sạn, và cũng là người bị phán đoán là “Hoa hồng thép”.

Phóng viên đeo mặt nạ khiêu vũ hở nửa mặt, để một chòm râu quai nón, mái tóc xoắn nhẹ có vẻ hơi rối bù, khuôn mặt tròn căng đầy vẻ tươi cười. Sau lưng hấn đang phát hình ảnh năm vụ nổ bãi đỗ xe xảy ra ở thành phố Chiang Uri, trong đó có vụ nổ tại bãi đỗ xe của Sở cảnh sát.

“Xin chào, các... em bé (Hello every.....baby), tôi là phóng viên Hoa hồng thép.” Hấn vẫy tay về phía ống kính máy quay, giọng nói lúc lên xuống trầm bổng, tỏ ra là một người rất nhanh nhẹn hoạt bát, nhưng chỉ một giây sau lại đột nhiên trợn trừng mắt chỉ vào ống kính, “Khương huynh, món quà này có làm anh kinh sợ không? Lúc mười một giờ ba mươi phút đêm mai (hai mươi mốt

tháng sáu) đến sông Mê Công gặp tôi, lúc đó chúng ta sẽ thi đấu một trận thật sự. Nếu anh dám không đến, thì tiếp theo sẽ lại xảy ra sự việc còn bi thảm hơn nữa đấy!”

Truyền hình lập tức phát sang một bản tin khác. Lục Minh Phi chỉ lên màn hình, đưa ra hàng loạt câu hỏi: “Tại sao hắn lại làm việc ở đài truyền hình? Nhưng mà, tôi không nghe nhầm chứ? Hắn tự xưng là “Hoa hồng thép” à?”

“Anh không nghe nhầm, tôi cũng nghe thấy như vậy. Vân Phàm và đội trưởng Lục, chúng ta về phòng làm việc nói chuyện, trước tiên gọi điện thông báo cho Vu Phong Ngâm, bảo cô ấy sẵn sàng chuẩn bị làm việc.” Đường Hàn Vũ vừa nói vừa đi về phía phòng làm việc.

Đêm hôm đó, mấy người của Tổ Chuyên án Đặc biệt vẫn thức trắng. Cảnh mặt trời mùa hạ nhô lên tuyệt đẹp, trên nền trời xanh biếc dần dần xuất hiện những áng mây ngũ sắc lộng lẫy lạ thường. Tiếp theo, mặt trời tỏa ra ánh sáng màu da cam bao trùm toàn bộ Sở cảnh sát, ánh nắng xuyên qua cửa sổ hắt lên khuôn mặt ba người họ. Mười giờ bốn mươi lăm phút sáng, Tổ Chuyên án Đặc biệt nhận được một món hàng chuyển phát nhanh, đó là một hộp giấy nhẹ bằng, dài hai mươi xăng ti mét và rộng mười xăng ti mét.

Khuơng Vân Phàm đặt chiếc hộp giấy lên mặt bàn, xoay quanh bốn phía, quan sát kỹ hồi lâu. Anh lấy ra một con dao nhỏ định rạch chiếc hộp được dán rất chặt, nhưng bị Lục Minh Phi vốn tính cẩn thận ngăn lại: “Bên trong này liệu có bom hay không?”

“Nhẹ như vậy, chắc không có đâu.”

Khuơng Vân Phàm rạch một đường mở hộp ra, thấy bên trong còn có một chiếc hộp hình chữ nhật bằng gỗ lim. Đúng lúc anh ta đang chuẩn bị mở hộp gỗ thì chuông điện thoại di động kêu, lại vẫn là số điện thoại lạ kia. Lần này anh bấm phím kết nối rất nhanh.

Giọng nói quen thuộc kia lại cất lên “Những người anh em, sao còn chưa mở hộp ra? Bị tôi làm cho sợ đến nỗi thành ra ngớ ngẩn rồi hả?”

Khuơng Vân Phàm đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ: “Sao anh biết? Anh đang giám sát chúng tôi đấy à?”

“Không, tôi không nhàn rỗi để đi giám sát các anh. Trong chiếc hộp không có bom, cứ yên tâm mở ra đi. Dù sao tôi cũng không

cam lòng để anh chết một cách nhẹ nhàng như vậy!” Vừa nói dứt lời, “Hoa hồng thép” liền tắt điện thoại, đúng là một kẻ kiên cường mạn.

Chiếc hộp gỗ lim được mở ra, họ cùng nhìn vào bên trong và lập tức vô cùng kinh ngạc, trong chiếc hộp là một phong thư. Giấy dùng để viết thư là loại giấy dai từ thời Trung Hoa dân quốc, trên nền màu vàng viết từng hàng chữ khải ngay ngắn, nội dung đại khái là yêu cầu tất cả mọi thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đến khu vực hạ lưu sông Mê Công để tiến hành đua ca nô. Nếu Khương Vân Phàm tài giỏi thắng được “Hoa hồng thép”, đồng thời bắt được hãn thì từ lúc đó đối phương sẽ từ bỏ, không tiếp tục gây ra những tội ác nữa. Nhưng nếu Tổ Chuyên án Đặc biệt thua thì sẽ bị trừng trị vô cùng thâm hiểm.

“Tổ trưởng, quan điểm của cô thế nào?”

“Từ những dòng chữ hãn viết tôi hiểu được đây là một trận đấu sinh tử. Nếu chúng ta thắng, hãn sẽ thỏa hiệp; nhưng nếu chúng ta thua, thì sẽ không một ai thoát thân được.” Đường Hàn Vũ phân tích.

“Nhưng đối với chúng ta, đây là cơ hội quý báu rất khó có được. Chi bằng chúng ta xin ý kiến Trưởng phòng Thẩm có được không?” Lục Minh Phi hỏi.

Đích thân Đường Hàn Vũ gọi điện thoại cho Thẩm Thiết Sinh, phải mất một lúc lâu điện thoại mới kết nối được. Cô báo cáo từ đầu đến cuối tình hình sự việc, thấy Thẩm Thiết Sinh im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Hàn Vũ phân tích rất đúng, hành động lần này đúng là rất nguy hiểm, chúng ta không đánh giá được lực lượng và vũ khí của đối phương. Thứ nhất, mọi người phải làm quen với môi trường, địa hình của sông Mê công. Thứ hai, tôi sẽ cử một đội bí mật chi viện cho các cô trong tình huống khẩn cấp. Cuối cùng, Khương Vân Phàm phải đảm bảo chắc chắn giành phần thắng trong cuộc thi, cuộc thi vừa kết thúc là Minh Phi phải lập tức chỉ huy Đội cảnh sát hình sự bắt “Hoa hồng thép”, bắt hãn khai ra toàn bộ danh sách những kẻ tòng phạm!”

“Rõ!” Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đồng thanh trả lời.

Gác điện thoại xong, Tổ Chuyên án Đặc biệt thông báo kế hoạch hành động cho Đội cảnh sát hình sự và Phòng điều tra thông tin, mọi người đều thống nhất với kế hoạch. Đến chiều muộn, Vu Phong Ngâm nhận được điện thoại của Khương Vân Phàm, lập tức

dùng công việc đang làm để đến phòng làm việc của Sở cảnh sát thành phố. Toàn bộ Tổ Chuyên án Đặc biệt ngồi quây tròn xung quanh bàn trà, trên bàn có một tấm bản đồ Thái Lan vẽ rất tỉ mỉ.

“Không đúng, không đúng! Theo thói quen trước đây của “Hoa hồng thép” thì hẳn chỉ đứng đằng sau chỉ đạo tất cả, tại sao bây giờ lại mở cờ giống trống tuyên chiến với chúng ta? Có phải là hẳn muốn thu hút sự chú ý của chúng ta hay không?” Khương Vân Phàm ôm đầu đi đi lại lại.

Đường Hàn Vũ phân tích: “Có thể là như vậy. Loại tội phạm có chỉ số thông minh cao như hẳn thật ra là muốn tìm cho mình một ít niềm vui và tạo cảm giác tồn tại thật đặc biệt. Lần này làm kinh động cả giới truyền thông, hẳn lại càng bị chú ý hơn. Điều chúng ta tương đối lo lắng hiện nay là cuộc đua ca nô trên sông Mê Công lần này.”

Tính cách Lục Minh Phi thẳng ruột ngựa, có sao nói vậy: “Theo tôi, chúng ta chỉ cần bố trí sẵn thiên la địa võng chờ đợi ‘Hoa hồng thép’ xuất hiện là có thể lập tức bắt hẳn, không cần phải thực hiện trò thi thố chết tiệt kia làm gì!”

Vu Phong Ngâm lườm anh ta một cái: “Đội trưởng Lục, anh là động vật đơn bào đấy à?”

“Mọi người chuyên tâm một chút có được không?” Đường Hàn Vũ chỉ vào bản đồ, “Theo hiểu biết ban đầu của tôi, ở khu vực hạ lưu sông Mê Công chủ yếu là người Cao Miên và người Thái sinh sống, có khá nhiều thôn xóm nhỏ, địa hình khu vực lân cận cũng rất phức tạp, không những núi cao trùng điệp mà còn có rất nhiều sông ngòi chảy uốn lượn quanh co theo thể núi. Kẻ địch dám hẹn chúng ta ở chỗ này chúng tỏ chúng rất quen thuộc môi trường địa hình ở đây, ngoài ra cũng có thể có người địa phương giúp đỡ. Cho dù chúng ta có chuẩn bị trước, thì chúng cũng vẫn có thể rất dễ dàng chạy vào núi cao rừng sâu. Vì thế chúng ta nhất thiết không được lơ là mất cảnh giác.”

Mọi người gật đầu, căn cứ vào bản đồ và tất cả các tài liệu có được về sông Mê Công, bắt đầu vạch ra một kế hoạch tác chiến tương đối chu toàn.

Màn đêm buông xuống, lúc tiếng chuông điểm mười giờ, Thẩm Thiết Sinh gọi điện đến nói rằng chính quyền địa phương đã đồng ý, sẽ chuyển sang bố trí toàn bộ cảnh sát hình sự mặc thường phục trong phạm vi hình vuông mỗi chiều một trăm dặm¹ ở hạ

lưu sông Mê Công, dân thường không được đi qua, nếu không sẽ bị cảnh sát đuổi đi. Để đảm bảo thực hiện hành động bắt giữ tội phạm một cách thuận lợi, ông đã bố trí người nhái tiên hành kiểm tra, gỡ bỏ ngư lôi trong lòng sông Mê Công. Mười lăm phút nữa, máy bay trực thăng do ông bố trí sẽ đến tiếp ứng, đưa Tổ Chuyên án Đặc biệt đến sông Mê Công.

1 Một trăm dặm tương đương khoảng năm mươi ki lô mét

Sau khi gác điện thoại, bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều cảm động trước sức mạnh to lớn của Thẩm Thiết Sinh, người có thể sắp xếp một cách chặt chẽ chu đáo và được chính quyền địa phương đồng ý giúp đỡ như vậy, e rằng hiện nay chỉ có mình ông ấy. Tất cả họ lên trên sân thượng tòa nhà văn phòng, Khương Vân Phàm ngồi bên mép sân thượng, nhìn đồng hồ đeo tay xem thời gian. Mười lăm phút sau, trên bầu trời đêm xuất hiện một chiếc máy bay trực thăng. Cùng với tiếng cánh quạt, luồng không khí do máy bay tạo ra thổi bay mái tóc của bốn người.

Từng người của Tổ Chuyên án Đặc biệt lần lượt lên máy bay. Trong khoang máy bay yên tĩnh, Đường Hàn Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những ngôi sao chỉ cách trong gang tấc đang ra sức tỏa sáng, bất giác liên tưởng đến các đồng đội của mình. Họ đều luôn một lòng dốc sức phá án như thế chỉ là để trả lại trong sạch cho những người thiệt mạng, bàn giao lại cho gia quyến của họ. Vậy mà đêm nay, họ đến sông Mê Công để sắp sửa chiến đấu với một kẻ đáng sợ bậc nhất là “Hoa hồng thép”, kết quả rất khó dự đoán trước. Nếu như đêm nay họ hi sinh trong chiến đấu, thì để đảm bảo an toàn cho gia đình họ, họ không những không được người đời biết đến, mà còn không được chôn cất trong nghĩa trang liệt sĩ, nơi những người anh hùng yên giấc ngàn thu.

Đường Hàn Vũ khẽ cất tiếng thở dài: “Chúng ta đến Thái Lan lâu như vậy, phá được không ít vụ trọng án hình sự rồi, vậy mà bốn người chúng ta vẫn không có nhiều cơ hội để ngồi ăn cùng nhau, không có bất kì thứ đồ vật nào giữ lại làm kỉ niệm, chỉ bằng bây giờ chụp chung một tấm ảnh được không?”

“Hay đấy!” Vu Phong Ngâm lập tức lấy máy ảnh đưa cho đồng nghiệp đến trợ giúp đang ngồi phía đối diện, không cho những người khác cơ hội để phản đối, “Nào, mọi người cùng nhìn vào ống kính nào!”

Các đồng nghiệp ngồi xổm trên lối đi chật hẹp, “tạch tạch” một tiếng, khuôn mặt của bốn người đều được lưu lại trong máy ảnh.

Vu Phong Ngâm nhận lại máy ảnh đồng thời nói lời cảm ơn, Lục Minh Phi cũng sán lại xem, rồi bỗng nhiên bật cười to: “Cô Vu, trông điệu bộ cô quê mùa hết cỡ, không khác gì một cô thợ cắt tóc.”

Vu Phong Ngâm trừng mắt nhìn anh Lục Minh Phi, phản bác: “Anh thì cũng tốt đẹp gì, cười còn khó coi hơn cả khóc, ba người chúng tôi mắc nợ anh mấy triệu à? Đúng là tôi chỉ muốn ném quách anh đi cho xong!”

Khuơng Vân Phàm và Đường Hàn Vũ ngồi đối diện với Lục Minh Phi, buồn cười đến nỗi bật thành tiếng cười “khì khì”, không khí trong khoang máy bay bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn đi. Khuơng Vân Phàm nhìn sang người ngồi cạnh mình, nói nhỏ: “Tổ trưởng, đây chắc chắn không phải là bức ảnh cuối cùng chúng ta chụp chung với nhau chứ?”

Máy bay ngày càng đến gần sông Mê Công, nhìn qua cửa sổ chỉ thấy toàn một màu đen tối, không hề có đèn đóm sáng trưng của một thành phố lớn kiểu như Băng Cốc. Dưới ánh trăng sáng trong, lơ mơ trông thấy những khu rừng dày đặc và những ngọn núi nhấp nhô chạy dài nối tiếp nhau.

Đường Hàn Vũ quay lại, mỉm cười gật đầu: “Chỉ mong như vậy.”

Đấu súng trên sông Mê công

Đúng mười một giờ đêm ngày hai mươi mốt tháng sáu, máy bay trực thăng hạ cánh xuống một ngọn núi bên sông Mê Công. Tổ Chuyên án Đặc biệt xuống khỏi máy bay xong liền lên chiếc xe việt dã đã chuẩn bị sẵn. Xe chạy trên con đường núi uốn lượn quanh co. Ngoài cửa xe tối đen như mực, dọc đường không nhìn thấy dù chỉ một chút ánh đèn hay một công trình kiến trúc nào, mà chỉ có rừng rậm nhiệt đới trải dài tưởng như vô cùng vô tận. Lúc đến bờ sông Mê Công mới trông thấy được một vườn chè, vài ngôi nhà dân sáng ánh đèn, ngoài ra còn có một số đàn ông địa phương để râu và tóc dài đang tụ tập ăn uống.

Lục Minh Phi lái xe nên không quan sát được nhiều. Cả Tổ Chuyên án Đặc biệt đều biết rằng những người đàn ông kia thật ra là cảnh sát mật cải trang thành người địa phương để hỗ trợ cho họ. Tiếp tục đi về phía trước ba trăm mét là đến điểm hẹn, phía trước bên đồ nhỏ là khoảng đất rộng, có thể đỗ được ba chiếc xe việt dã.

Lúc đến bến đò, đồng hồ trên xe chỉ đúng mười một giờ ba mươi phút đêm. Lục Minh Phi bật đèn pha trước mũi xe, trông thấy hai

chiếc ca nô màu trắng đậu bên bờ sông, nhưng lại không trông thấy “Hoa hồng thép” đâu cả. Bỗng nhiên từ phía thượng nguồn vọng lại một tràng vỗ tay, ba chiếc ca nô màu trắng xuất hiện trong tầm mắt, sáu người trên ca nô đều mặc quần áo đen, đeo mặt nạ. Đúng lúc này, điện thoại di động của Khương Vân Phàm đổ chuông.

“Khương huynh, các anh đúng giờ lắm, bây giờ chúng ta chuẩn bị thi đấu thôi. Trước tiên, anh phải chiến thắng sáu người họ, từ hạ du đi lên thượng nguồn, rồi từ một ngọn núi lớn ở chỗ ngã ba sông quay ngược trở lại. Anh có thể đưa theo một người, nhưng bắt buộc phải chiến thắng sáu người họ, nếu không sẽ không đủ tư cách quyết đấu với tôi.”

“Không, không được, nếu anh không ra mặt quyết đấu, tôi sẽ không chấp nhận luật chơi như vậy.” Khương Vân Phàm nói xong liền chui vào trong xe. Trong lòng anh vô cùng giận dữ, chỉ hận không thể xé nát “Hoa hồng thép” thích đùa cợt người khác kia ra. Nhưng anh biết rằng chắc chắn đối phương đã đến, nhất định phải dụ rấn ra khỏi hang mới được.

“Tôi nói cho anh biết, anh không được phép lựa chọn!” Hần vừa dứt lời, vô số đốm đỏ chiếu lên bốn người họ, đó là những đốm đỏ phát ra từ nhóm phục kích đang nấp kín. “Hoa hồng thép” nói tiếp, “Nếu các anh không thắng trò chơi này, thì bốn người các anh cũng không cần sống trên thế gian này làm gì nữa!”

Khương Vân Phàm nhảy ra khỏi xe việt dã, lúc đi qua Đường Hàn Vũ bị cô ngăn lại. Nhưng anh đẩy tay cô ra, đi thẳng đến chiếc ca nô.

Sáu người trên ba chiếc ca nô kia mặc trang phục của người dân tộc thiểu số, ba người cầm lái để tóc dài ngang vai, trông giống như thanh niên địa phương Thái Lan, tất cả đều khoảng hơn hai mươi tuổi. Họ bế một bé trai người địa phương khoảng tám tuổi ra khỏi ca nô, đứa bé tay cầm cờ đỏ lên bờ, nhìn Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi lên ca nô. Lúc này, đốm đỏ trên người các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt cũng biến mất.

Đứa bé phất lá cờ đỏ, đếm to bằng tiếng Thái: “Ba, hai, một, xuất phát!”

Trong nháy mắt, bốn chiếc ca nô lao đi như tên bắn, cuốn theo bọt nước trắng xóa. Mặt sông tĩnh lặng bỗng chốc vang lên tiếng ca nô khuấy động, chiếc ca nô màu trắng do Khương Vân Phàm cầm lái

tạm thời dẫn đầu, ba chiếc ca nô phía sau lũ lượt đuổi theo định tấn công mạn sườn của anh, đồng thời những người ngồi phía sau bắt đầu nhắm vào Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi nhả đạn. Trong chốc lát, tiếng côn trùng trong núi im bật, thay đó bằng tiếng súng đinh tai nhức óc, khiến Đường Hàn Vũ và Vu Phong Ngâm lo lắng đến thất lòng!

Khi chiếc ca nô đi vào giữa hai khe núi, trong đó rất tối, Lục Minh Phi nằm bò trên ca nô, hướng súng trường vào phía địch bắn liên tiếp năm phát trong điều kiện không thể nào nhìn rõ mục tiêu. Vài chục giây sau, cuối cùng cũng nghe thấy có người hét lên đau đớn, máu trên đầu phun ra bắn xuống dòng Mê Công.

Tuy nhiên, tiếng kêu này lại kích thích lửa giận trong lòng những tên địch còn lại, chúng dồn dập đuổi theo Khương Vân Phàm đồng thời triển khai tấn công quyết liệt hơn, từng loạt đạn bắn vào tầm sát phía sau anh, khiến lửa bắn ra thành những đốm đỏ. Một số viên đạn khác bắn chệch vào thân ca nô.

“Mẹ nó, tối nay mình quên mang theo kính ngắm đêm.” Trong lúc thay đạn, Lục Minh Phi đập vào đầu mình, giọng có vẻ tiếc nuối.

“Đội trưởng Lục, nhận lấy này!” Khương Vân Phàm ném cho Lục Minh Phi một bộ kính ngắm đêm hồng ngoại.

Lục Minh Phi đón lấy và nhanh chóng đeo vào, tầm nhìn lập tức sáng rõ, tất cả cảnh vật trước mắt đều hiện ra rõ như ban ngày, giúp anh thấy hết toàn bộ vị trí của kẻ thù. Lúc này, cả bốn chiếc ca nô đều đã áp sát ngọn núi thứ nhất ở chỗ rẽ. Nhân lúc ngoặt lại, Lục Minh Phi hăng hái giương súng ngắm chuẩn vào mục tiêu, đạn lập tức bắn ra, hơn nửa viên nào cũng chính xác! Chỉ trong vòng năm phút đã có ba tên mặc áo đen ngã xuống, hai chiếc ca nô không còn người cầm lái, tự động chạy sang lối rẽ khác, chỉ còn lại một chiếc cuối cùng bám sát phía sau Khương Vân Phàm.

“Tiểu Đột, giết họ mau lên, nếu không ông chủ sẽ giết chúng ta đấy!” Tên mặc áo đen cầm lái hét lên với tên ngồi phía sau.

“Cậu đuổi theo, vượt lên bên cạnh họ!” Tiểu Đột vừa dứt lời, tên mặc áo đen liền tăng tốc xông lên bên trái Khương Vân Phàm, ca nô của bọn hắn chỉ cách ca nô của hai người khoảng ba mét.

Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi tất nhiên không hiểu tiếng Thái nên không biết người mặc áo đen kia nói gì, nhưng họ biết rõ lòng dạ thù địch và mục đích của đối phương. Hai bên một lần nữa lại nổ súng dữ dội. Do sơ suất Khương Vân Phàm bị đạn bắn

vào cánh tay, ca nô lập tức chuyển hướng về phía bên phải, có nguy cơ lao vào vách núi. Giữa lúc nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc, Khương Vân Phàm vẫn cố một tay cấp tốc bẻ lái, hướng ca nô chạy vào giữa dòng. Còn Lục Minh Phi vẫn đối phó với kẻ thù, thế rồi bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “ùm” ở phía, người có tên Tiểu Đột kia bị bắn trúng bụng ngã xuống sông. Khi còn cách bờ một quãng đường không quá mười lăm phút, chiếc ca nô phía sau đuổi kịp. Đối phương cố định bánh lái cho ca nô chạy tự động, còn mình đứng thẳng dậy, nâng tên lửa vác vai nhằm thẳng vào ca nô của Khương Vân Phàm khai hỏa. Lục Minh Phi lập tức trợn tròn mắt, túm lấy Khương Vân Phàm kéo nằm xuống dưới khoang, trong đầu nhớ lại đoạn video từng xem trước đây, đó là cảnh lúc Lăng Phong bị truy sát, hoàn toàn giống hệt cảnh tượng vừa rồi!

Khương Vân Phàm thấy đuôi ca nô bắt lửa bốc khói, lại nhìn về bờ sông ở phía trước không xa, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ vô cùng mãnh liệt, mình nhất định phải thành công! Thế là anh lập tức đứng dậy, cầm chắc bánh lái, tăng tốc lao vào bờ.

Lửa giận trong lòng Lục Minh Phi lập tức sôi sục, trông thấy kẻ thù tăng tốc lao vào phía đuôi ca nô, cố tình đâm va để cùng chết. Anh liền đứng dậy nhằm thẳng vào đầu hấn bắn liên tiếp nhiều phát, đạn vãi ra như mưa. Kẻ thù phía sau nhanh chóng bị tiêu diệt!

Chẳng bao lâu, Khương Vân Phàm dừng ca nô bên bờ sông, máu nhuộm đỏ áo bên tay trái. Vu Phong Ngâm lập tức xé một mảnh vải, bước đến xử lý vết thương cho anh. Lục Minh Phi tháo kính nhìn đêm, khe khẽ day huyệt thái dương, trong lòng thầm trách chiếc kính này kẹp chặt vào đầu mình, mà không chịu thừa nhận thật ra là đầu mình có phần hơi to.

“Thế nào? Anh vừa lòng với kết quả này chứ? Bây giờ tôi thắng rồi, anh ở chỗ nào? Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn tiếp tục lừa tôi thì không xong với tôi đâu!” Khương Vân Phàm nhìn Vu Phong Ngâm lấy đầu đạn ra, trên trán lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn cắn răng chịu đau không kêu một tiếng nào. Tuy nhiên, khi nghe giọng nói trong điện thoại của “Hoa hồng thép”, anh lại vô cùng tức giận, không nhịn được hét lên.

“Đừng nôn nóng, anh hãy nhìn đèn xe phía trước kia.”

“Hoa hồng thép” vừa dứt lời, những người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đã bị ánh sáng chói lóa phía trước làm cho không mở mắt ra được, họ đều phải đưa tay ra che theo bản năng. Một lúc sau, ánh

đền yếu dần, thì lập tức thấy năm chiếc xe việt dã chống đạn từ bốn phía xông đến, những tên côn đồ đứng trên xe, thò đầu ra ngoài cửa xe. Chúng đều đội mũ trùm đầu màu đen, vai vác tên lửa nhằm vào những cảnh sát cải trang thành dân thường kia. Cùng với một tiếng nổ cực lớn, thân hình của ba người cảnh sát hình sự rung lên, cơ thể họ đều bị thủng một lỗ lớn, máu trào ra, đổ vật xuống lùm cỏ, và không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt nghiêng người lăn mấy vòng, nấp vào sau những thân cây cao to, rút súng ngắn và tiểu liên nhằm vào những tên côn đồ ở trên xe nhả đạn. Tiếp theo, phía sau lại có năm chiếc xe tải màu bạc chạy đến. Mười mấy tên côn đồ nhảy xuống khỏi thùng xe, vác tên lửa vác vai chạy vào rừng, bắn nhau quyết liệt với cảnh sát mật nấp trong đó. Trong nháy mắt, tiếng súng đinh tai nhức óc vang rền, cảnh sát ra sức đuổi bắt đám côn đồ.

Lục Minh Phi ra hiệu cho Khương Vân Phàm, ý bảo rằng tự mình sẽ làm mỗi nhử để yểm trợ cho anh xông lên xe cảnh sát, rồi đến đón ba người còn lại lên cùng triển khai đấu xe với đám côn đồ! Ai ngờ bọn côn đồ cũng rất tinh mắt, trong lúc đối phó với Lục Minh Phi một tên côn đồ trên một chiếc xe khác nhìn thấy Khương Vân Phàm đang áp sát chiếc xe việt dã màu đen, liền vác tên lửa lên nhằm thẳng vào anh mà bắn.

Trong giây phút căng thẳng, một tiếng “pằng” vang lên, Vu Phong Ngâm bắn trúng bụng tên côn đồ, máu phọt ra khiến hắn ngã lăn trong xe. Lúc này Khương Vân Phàm đã ngồi lên xe, nhanh chóng đón Vu Phong Ngâm và Đường Hàn Vũ lên. Hai người liên tiếp nhằm vào tên côn đồ cầm lái trên xe chống đạn nổ súng, cuối cùng một viên đạn đã cướp đi mạng sống của hắn.

“Đội trưởng Lục, anh ở đâu? Chúng tôi đến đón anh đây.” Đường Hàn Vũ nhìn đèn xanh của máy bộ đàm đã bật sáng.

“Đi thẳng về phía vườn chè ba trăm mét có một ngôi nhà, tôi ở hướng vuông góc so với ngôi nhà gỗ này, tạm thời vẫn còn đang trong rừng!” Lục Minh Phi vừa dứt lời, phía đó lại vang lên tiếng súng.

Khương Vân Phàm vịn tay lái đi về hướng mà Lục Minh Phi nói được một đoạn thì lại bị hai chiếc xe việt dã chống đạn tấn công từ hai phía. Vu Phong Ngâm bắn rất giỏi, cô nhằm vào tên côn đồ lái xe, chỉ một viên đã làm hắn mất mạng.

Bỗng nhiên Đường Hàn Vũ kêu thét lên, áo bên cánh tay trái bị đạn xé rách. Vu Phong Ngâm nhào sang phía cô, giúp cô bắn trúng đèn chiếu gần ở hai bên xe đối phương, mảnh thủy trên chụp đèn vỡ bắn tứ tung. Tiếp đó, Vu Phong Ngâm lại bắn một phát xuyên qua kính trước xe, tên côn đồ cầm lái kịp thời cúi xuống tránh được, viên đạn găm thẳng vào thành ghế lái. Do phải cúi xuống tránh đạn nên tên cầm lái không nhìn thấy đường, vì thế chiếc xe cũng không còn nghe theo lời hắn, bắt đầu xoay tròn rất nhanh, và liền sau đó là tiếng cả người lẫn xe cùng với tiếng gào thét lăn xuống vực sâu.

Lục Minh Phi từ trong một cánh rừng cọ tàu cao chạy ra, vừa ngồi lên ghế lái phụ đã nhìn qua kính chiếu hậu phát hiện ra phía sau có ba chiếc xe việt dã chống đạn đang đuổi theo. Một trong ba chiếc đã đuổi đến kịp và đâm mạnh vào đuôi xe của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Cùng lúc đó, chiếc xe thứ hai cũng lao đến phía bên trái, tiếp tục đâm vào xe Tổ Chuyên án Đặc biệt. Khương Vân Phàm nhấn mạnh chân ga, chiếc xe chồm lên lao đi, còn Vu Phong Ngâm thì vẫn tiếp tục nổ súng vào chiếc xe đuổi theo phía sau. Lục Minh Phi vô cùng tức giận trước hành động đuổi cùng giết tận như vậy của kẻ thù bèn lấy một quả lựu đạn đeo bên hông ném ra sau, khiến một chiếc xe việt dã bọc thép bị lựu đạn nổ bùng cháy. Anh định ném tiếp một quả nữa, nhưng móc mồi mà không thấy nên lên tiếng lảm bảm chửi thề, không còn quả nào nữa!

“Ông Thẩm, tình hình rất khẩn cấp, chúng tôi đề nghị đội Chim ưng đen chi viện!”

Đường Hàn Vũ đề nghị lãnh đạo ở đầu kia máy bộ đàm điều quân cứu viện. Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng ông Thẩm ra lệnh: “Đội Chim ưng đen, xuất phát!”

Truy kích “Hoa hồng đen”

Ba chiếc xe việt dã chạy đến một bãi đỗ xe bỏ hoang, nhân lúc Khương Vân Phàm đánh tay lái chuyển hướng, Lục Minh Phi trông thấy trên mỗi chiếc xe của đối phương đều có hai người, anh liền tiếp bắn mấy phát trúng vào cửa xe, Vu Phong Ngâm cũng bắn chết một tên cầm lái, tên ngồi ở hàng ghế sau lập tức nấp xuống theo bản năng. Tiếp đó, chiếc xe phía sau cũng đuổi kịp, kẻ thù có vẻ không nhẫn nại được nữa, chúng mở cửa nóc xe, vác tên lửa bắn vào xe của Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Khương Vân Phàm không kịp lái xe vòng tránh, chẳng may bị tên lửa bắn trúng, toàn bộ chiếc xe giống như bị một sức mạnh vô

hình nhắc bổng lên, đồng thời đổ về phía chiếc xe hồng ở bên phải, bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt cũng bị nhắc lên rồi ném ngã sang phải. Thời gian phút chốc như ngừng trôi, lúc chiếc xe tiếp đất, kính ở hàng ghế sau bị vỡ nát do chấn động mạnh, đâm vào lưng Vu Phong Ngâm và Đường Hàn Vũ, đầu Lục Minh Phi thì bị va đập chảy máu, người nào cũng bị đau điếng bởi những vết thương, song họ vẫn tiếp tục lao ra khỏi xe để chiến đấu.

“Đội trưởng Lục, anh không sao chứ?” Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi giúp nhau ra khỏi xe.

“Đội Chim ưng đen đã đến chưa?” Lục Minh Phi day huyệt thái dương, tỏ ra như mình không sao.

“Họ sắp đến nơi rồi.” Đường Hàn Vũ được Vu Phong Ngâm dìu ra khỏi xe, lưng áo hai người đều thấm đẫm máu.

Vừa nói dứt lời, đạn từ phía kẻ thù lại bắn vào xe của họ. Bốn người khom lưng nhanh chóng nấp vào sau chiếc xe hồng gần đó, vừa nổ súng vừa chờ đợi đội Chim ưng đen đến tiếp ứng. Đúng lúc này, từ trên không dội lại tiếng cánh quạt, máy bay trực thăng quân sự quen thuộc đã hạ cánh ngay bên cạnh. Đội trưởng Nhiếp bịt mắt, nhảy xuống trước tiên, vẫy tay ra hiệu cho đồng đội đều mặc trang phục dã chiến áp sát bãi đỗ xe, bao vây khắp bốn phía.

“Anh Côn, chúng ta phải làm thế nào?” Tên côn đồ cầm lái vẻ mặt hốt hoảng nhìn ra xung quanh.

“Thằng khốn, sao nhiều lời vậy? Hoặc là bắn chết bọn chúng, hoặc là tự bắn vào mình đi!” Người đàn ông ở ghế sau được gọi là anh Côn kia vác tên lửa, tỏ rõ vẻ không sợ chết, rồi nhắm thẳng về phía Tổ Chuyên án Đặc biệt khai hỏa.

Đường Hàn Vũ nghe được nội dung đối thoại giữa chúng, hét lên bảo ba người kia: “Nằm xuống!”

Ầm một tiếng, bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt nhảy xuống, nằm rạp về phía trước, phía sau lưng họ, một chiếc xe hồng trúng đạn bốc cháy rừng rực. Đội Chim ưng đen nghe thấy tiếng nổ lập tức nấp vào sau những chiếc xe hồng, bắn tới tấp vào xe của kẻ thù. Trong nháy mắt, tên cầm lái bị bắn vỡ sọ, hai tên khác trúng đạn vào cánh tay, không thể cầm súng được nữa. Đội trưởng Nhiếp của đội Chim ưng đen dẫn người chạy đến lôi hai tên côn đồ bị thương ra khỏi xe, đồng thời còng tay chúng lại.

“Mọi người không sao chứ?” Đội trưởng Nhiếp bước đến trước mặt bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt hỏi han.

“Không gặp trở ngại gì lớn, chỉ có đầu Vân Phàm bị thương nhưng xem bộ dạng thì vẫn chưa đến mức ngó ngàng.” Đường Hàn Vũ mỉm cười.

“Theo tôi các anh có thể giải bọn côn đồ về thành phố Chiang Uri báo cáo kết quả được rồi, chắc con rùa rút đầu “Hoa hồng thép” này không xuất hiện nữa rồi.” Sau khi trán bên phải được băng bó xong xuôi, Khương Vân Phàm bước đến trước mặt bắt tay đội trưởng Nhiếp.

“Vâng, các anh cẩn thận nhé.” Đội trưởng Nhiếp quay lại đi theo phía sau đội hình.

Đột nhiên một viên đạn bay qua trước mặt đội trưởng Nhiếp, nhằm thẳng vào cổ tên côn đồ tên là anh Côn kia khiến hắn chết ngay tại chỗ.

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt vội vã chạy đến, thấy tên côn đồ máu chảy thành dòng trên mặt đất. Họ và đội Chim ưng đen nhanh chóng nấp vào sau những chiếc xe hỏng, cảnh giác giương súng chuẩn bị. Sau khi tiến hành phân tích đường đạn, Khương Vân Phàm xác định vị trí đạn bắn ra ở hướng thẳng gần đó, bèn ra hiệu cho mọi người chia ra hành động, từ từ áp sát mục tiêu.

Quả nhiên, khi tiến đến gần, thấy ở chỗ được những bụi cây thấp che chắn có một chiếc xe việt dã chống đạn, người đang thò đầu ra khỏi cửa trên nóc xe chính là người phóng viên trên truyền hình kia. Hắn vẫn ăn mặc như cũ, trên tay không cầm vũ khí.

“Ngạc nhiên chưa! Tôi luôn xuất hiện một cách bất ngờ như vậy đấy, các người vui mừng không?”

Đội Chim ưng đen và Tổ Chuyên án Đặc biệt đều giương súng nhằm thẳng vào đầu và ngực hắn, nhưng hắn lại tỏ ra không một chút căng thẳng, trái lại còn đặt ngón tay trở lên miệng, cười bảo: “Có điều Khương huynh à, tôi không thích anh gọi tôi là “con rùa rút đầu”. Nói thật là trước khi gặp anh, tôi thất vọng vô cùng về cái thế giới vô vị này. Nếu bây giờ anh giết tôi, chắc chắn anh sẽ phải hối hận.”

Căn cứ vào giọng nói, Khương Vân Phàm xác nhận đối phương chính là “Hoa hồng thép”. Nhưng anh chưa kịp phản ứng trước lời

nói của đối phương thì đã thấy ánh mắt hẩn nhìn vào người các thành viên của đội Chim ưng đen và Tổ Chuyên án Đặc biệt. Anh nhìn theo hướng ánh mắt của hẩn thì thấy vô số chấm đỏ một lần nữa xuất hiện trên người các đồng đội, mặc dù vậy cũng vẫn cứ giương súng nhằm vào “Hoa hồng thép”, nói: “Tôi biết anh chỉ muốn giết tôi, hãy đánh bại tôi, còn lại thả cho họ đi!”

“Không được, tôi phải ở lại, đội trưởng Lục đưa mọi người đi.” Đường Hàn Vũ chau mày hét to.

“Các người đừng hòng đòi giành công trạng, tôi và Vu Phong Ngâm không đi đâu!” Lục Minh Phi nháy mắt với Vu Phong Ngâm.

“Đủ rồi! Tôi chán ngấy cảnh sát các người rồi, chết tiệt, bây giờ là lúc nào rồi mà còn diễn trò đoàn kết thân ái trước mặt tôi hả?” “Hoa hồng thép” trợn tròn hai mắt, hung hăng chửi mắng, “Các người đã muốn chết thì tôi cũng tác thành cho các người được toại nguyện!”

Trong nháy mắt, hàng loạt đạn từ chỗ kín đáo ở phía xa bắn tới kèm theo tiếng nổ đinh tai, bốn thành viên của đội Chim ưng đen cùng với tên côn đồ bị bắt kia tổng cộng năm người đồng loạt bị những kẻ phục kích từ trong bóng tối bắn chết. Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến Tổ Chuyên án Đặc biệt giật mình sửng sốt, vội chạy ngay đến bên các thành viên đội Chim ưng đen, đỡ đội trưởng Nhiếp và các đội viên miệng chảy máu tươi mà không cầm được nước mắt.

“Đội trưởng Nhiếp, anh không được xảy ra chuyện, anh phải cố gắng lên, chúng ta còn phải cùng nhau trở về báo cáo nữa mà!” Lục Minh Phi xưa nay luôn là một nam tử hán chỉ biết đổ máu chứ không rơi lệ, vậy mà giờ đây nước mắt cũng đầm đìa.

Bỗng nhiên một tràng cười châm chọc dội vào tai Tổ Chuyên án Đặc biệt, trông thấy bộ dạng buồn thương của họ, trong lòng “Hoa hồng thép” có vẻ rất vui, hẩn khởi động chiếc xe việt dã chống đạn, chỉ vút lại một tấm bản đồ và một câu nói rồi liền lái xe xông về phía trước:

“Khương Vân Phàm, trò chơi của chúng ta bắt đầu rồi. Tiếp theo, tôi và anh làm tài xế, ai vào trong tòa nhà lớn bị bỏ hoang này trước tức là người thắng cuộc!”

Lục Minh Phi lòng đầy tức giận, nhảy lên ngồi vào ghế lái định đuổi theo nhưng lại bị Khương Vân Phàm lúc đó đang cầm bản đồ đẩy sang ghế phụ, nhìn thẳng vào anh, nói: “Hãy tin tôi, tôi nhất

định đuổi kịp hắn, lúc đó việc bắt hắn phải nhờ anh đấy.”

Bốn người ngồi cả vào trong xe đuổi theo “Hoa hồng thép” xuống dưới chân núi, Khương Vân Phàm có trí nhớ rất tốt, nắm rõ từng tuyến đường dẫn đến đích trong bản đồ. Lúc này mới là bốn giờ sáng, ánh trăng lảnh lnh chiếu qua tầng mây, trong phút chốc hai chiếc xe việt dã như hai con báo săn mồi lao xuống chân núi, chạy trong thung lũng mù sương.

“Hoa hồng thép” tạm thời dẫn trước, hắn không hề chạy bạt mạng khi xuống dốc núi, mà vui mừng nhảy nhót tung tăng như một con chim sẻ, hơn nữa còn không quên kích động đối thủ: “Khương huynh, anh nhát gan quá! Cứ tiếp tục như thế này thì chắc chắn chỉ có cái chết chờ đợi các người ở phía trước!”

Khương Vân Phàm đương nhiên không chịu lép vế, “hừ” một tiếng tăng tốc đuổi theo. Lục Minh Phi bỗng cảm thấy hơi sợ, theo phản xạ nắm chặt tay vịn ở phía trước ghế ngồi. Đây phải chăng là cuộc đua của hai kẻ điên khùng, anh cảm thấy có chút hối hận, lẽ ra mình không nên khoe sức khoe tài ngồi lên đây để chết theo họ.

Xe chạy được một đoạn, “Hoa hồng thép” thấy Khương Vân Phàm sắp đuổi kịp đến nơi liền nảy sinh ý đồ xấu, cho xe chạy về phía khu rừng rậm rạp có nhiều cây to. Khương Vân Phàm lập tức đạp gấp chân phanh, chiếc xe quay ngoắt sang một hướng khác đuổi sát phía sau. Lần này, mục đích của anh không phải giành phần thắng trong cuộc đua mà là không để cho “Hoa hồng thép” chạy trốn, bỏ qua cơ hội tốt để bắt hắn như vậy.

Thế nhưng sương mù trong rừng mỗi lúc một dày đặc, họ chạy quanh quẩn một hồi đã không thấy xe của kẻ địch đâu nữa. Đúng lúc đang do dự không biết quyết định ra sao thì Vu Phong Ngâm chỉ vào chiếc xe việt dã chống đạn ở phía trước, hét to: “Ở kia kìa! Mau đuổi theo!”

Khương Vân Phàm cũng trông thấy “Hoa Hồng thép” ở trên xe quay đầu lại cười, liền vội vàng lái xe đuổi theo. Không bao lâu, họ đến khu vực sinh sống của người dân địa phương. May mà tất cả mọi người vẫn đang say sưa trong giấc ngủ, nếu không có lẽ họ đã làm nơi này náo loạn lên như một cái chợ. Dựa vào những ghi nhớ trong đầu, Khương Vân Phàm đã lờ mờ trông thấy toàn bộ con đường gần nhất để đi đến đích, nên anh lái xe chạy thẳng về phía trước ba trăm mét, tới chỗ có một lối rẽ, rồi lại rẽ phải, từ đó trông thấy một ngõ nhỏ, đi qua ngõ nhỏ này rẽ sang trái hai trăm mét là đến đích. Anh nhún ga, cuối cùng mười lăm phút sau đã đến được

tòa nhà bỏ hoang, tuy nhiên điều khiến anh ngạc nhiên là “Hoa hồng thép” đã đến trước!

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt nhảy xuống xe, nhìn khắp bốn phía nhưng không hề trông thấy bóng dáng một ai. Chắc hẳn tòa nhà năm tầng này đã trải qua không biết bao nhiêu mưa nắng đập vùi, tường vách loang lổ, vôi vữa bong tróc lổ chỗ, hơn nữa các tầng đều không có cửa ngõ gì cả. Điều kì lạ nhất là tòa nhà này có nhiều cầu thang đến nỗi nhìn hoa cả mắt, mà tất cả lại đều giống y như nhau.

“Xin chào, hoan nghênh mọi người liễu chết đến đây. Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, mặc dù tôi ở trên sân thượng nhưng sẽ không lên trực thăng bay đi mất đâu. Khương huynh, thành bại nằm cả ở một lần hành động này, đến đây bắt tôi nhanh lên nào!”

Giọng nói hung hăng càn quấy của “Hoa hồng thép” từ trên đỉnh đầu vọng xuống, khiến bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đồng loạt ngửa mặt nhìn lên, thấy bên mép sân thượng có bóng một người đang dang hai tay ra như muốn ôm một thứ gì đó. Gió đêm thổi vào bộ quần áo đen của người này bay lất phất, khiến toàn thân người đó cũng giống như đang bay và sắp sửa rơi xuống.

“Trời ạ, không phải hẳn định nhảy lầu tự sát đấy chứ?” Vẻ mặt Lục Minh Phi tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Chắc hẳn sẽ không làm một việc kém thông minh đến như vậy đâu!” Vu Phong Ngâm lập tức phản bác.

“Rõ ràng là hẳn đang muốn dụ chúng ta lên đó, nhưng có lẽ tòa nhà bỏ hoang này không được an toàn lắm, chưa rõ tình trạng kiến trúc bên trong ra sao.” Đường Hàn Vũ cảm thấy một mối bất an mơ hồ.

“Đúng vậy, tất cả chúng ta đều phải cẩn thận một chút.” Khương Vân Phàm vừa nói vừa bước vào bên trong tòa nhà.

Trời tối đen như mực, Khương Vân Phàm đeo kính nhìn đêm, ba người còn lại sử dụng ánh đèn của điện thoại soi đường phía trước mặt, tất cả đều vô cùng cẩn thận trên suốt dọc đường đi. Đến khi lên đến tầng ba, họ mới phát hiện rằng mình đã bị một cánh cửa sắt chặn mất lối, buộc lòng phải quay xuống tầng hai.

Đột nhiên Khương Vân Phàm ngồi thụp xuống, hình như qua kính nhìn đêm trông thấy thứ gì đó nên ngăn bọn Đường Hàn Vũ lại, nói: “Đợi đã, ở đây có sợi dây thép bị giấu kín, có thể có mai

phục, chúng ta đi sang phía bên phải.”

Họ đi lên theo cầu thang phía bên phải, thẳng một mạch lên đến tầng năm mà không còn gặp phải chuyện kì lạ nào nữa. Mở cửa thông ra sân thượng nhìn, thì thấy “Hoa hồng thép” đang ngồi trên bậc, cúi đầu, tay cầm một chiếc loa phóng thanh màu vàng, ngoài ra không có bất kì loại vũ khí nào. Đường Hàn Vũ vừa thò chân định bước ra sân thượng, không ngờ lại bị đối phương lập tức ngăn lại: “Cảnh sát Đường, cô không được vào, chỉ có Khương Vân Phàm được vào thôi.”

Nhưng Đường Hàn Vũ mặc kệ, cố tình bước vào. Ngay lập tức cánh cửa sắt ở bên cạnh kêu ầm một tiếng, một viên đạn bắn tới khiến nó lồi ra một vết. Đường Hàn Vũ dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương chằm chằm, hai tay nắm chặt lại nhưng vẫn cố gắng nuốt cơn tức giận vào trong lòng.

Khuơng Vân Phàm đi vào, đóng cửa sắt lại theo yêu cầu của đối phương. Hai người ngồi vai kề vai, trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều cất tiếng cười. Tuy nhiên, điệu cười của “Hoa hồng thép” vô cùng giả hoạt, con người mắt liên tục đảo ngang đảo dọc, lông mày thì hơi chau lại.

Khuơng Vân Phàm cũng cười một cách không bình thường, chỉ hơi nhếch mép, mắt không nhắm lại, hai gò má cũng không nhô lên. Anh lạnh lùng nói: “Sát thủ phán quyết hẳn là đồ đệ mà anh lấy làm tự hào nhất, anh ta sai hẳn xoay chúng tôi như chong chóng, khiến giới truyền thông gây áp lực cho chúng tôi, suốt mấy hôm liền chúng tôi không tìm ra được manh mối, tình hình như vậy chắc hẳn khiến anh thích thú lắm.”

“Hoa hồng thép” gạt đầu, đôi mắt phía sau chiếc mặt nạ vũ hội đầy vẻ hưng phấn: “Người hiểu tôi, ngoài anh ra không còn ai khác.” Sau đó, hắn đặt chiếc loa phóng thanh màu vàng xuống sàn sân thượng, hai tay rút vào túi quần lấy ra một bao thuốc và chiếc bật lửa. Trong lúc châm thuốc, hắn liếc thấy Khuơng Vân Phàm căng thẳng giơ súng nhắm vào mình thì nhướn mày lên cười, bảo: “Tôi nói rồi, sẽ không chạy trốn đâu.”

Gió trên sân thượng đột nhiên thổi mạnh dữ dội, khói bụi tới tấp hất vào mặt Khuơng Vân Phàm. Anh cố mở mắt ra, thấy một chiếc trực thăng đang từ hướng chênh chếch bay đến, rồi nhanh chóng hạ cánh xuống bên cạnh mình và “Hoa hồng thép”. Nhưng “Hoa hồng thép” vẫn đứng ngay bên cạnh hút thuốc, không hề có ý định chạy trốn.

Ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt đẩy cửa xông vào, tận mắt chứng kiến cảnh “Hoa hồng thép” ngoan ngoãn để chiếc còng số tám tra vào tay. Trước lúc lên máy bay, hắn cười hàm ý sâu xa với bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Tất nhiên, không ai biết rằng thật ra là hắn muốn nhìn Vu Phong Ngâm lúc đó đang cúi đầu nhắn tin qua điện thoại.

Đột tử không bình thường

Trời đã sáng rõ, một đám nhà báo ngồi châu chực trước cổng Sở cảnh sát thành phố Chiang Uri, khi biết tin Tổ Chuyên án Đặc biệt đến sông Mê Công bắt đối tượng luôn được quan tâm bấy lâu nay là “Hoa hồng thép”, họ đã bắt đầu đến đây đợi từ lúc ba giờ sáng. Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đành buộc phải cải trang thành dân địa phương đi vào lối cửa sau.

Khi vào tới phòng làm việc, ba người nhìn bộ dạng của nhau trong trang phục của người ngoại quốc, không tìm được nửa điều bật cười ha hả.

“Tại sao cánh truyền thông lại biết được chuyện chúng ta bí mật hành động nhỉ?” Đường Hàn Vũ bỏ chiếc khăn đội đầu bằng vải hoa sặc sỡ, tiếp đó cởi nốt chiếc váy hoa văn dài thượt của người dân tộc, để lộ ra bộ âu phục màu xám.

“Thông tin vĩa hè lan truyền nhanh lắm.” Lục Minh Phi lột bỏ râu quai nón giả và mũ rơm, lén đưa mắt nhìn qua cửa sổ xuống những người ở phía dưới, “Có điều tình thế lần này có vẻ đáng sợ, chỉ riêng những người vác thiết bị quay phim chụp ảnh đã lên đến mười mấy người, phóng viên ít nhất cũng có mười người, theo tôi ngày mai chúng ta sẽ được lên trang nhất đấy.”

Khuơng Vân Phàm gỡ bỏ mái tóc giả hơi xoắn: “Phạm nhân ở trong phòng thẩm vấn rồi chứ?”

Đường Hàn Vũ gật đầu, ba người cùng vào phòng giám sát, quan sát “Hoa hồng thép” trong phòng thẩm vấn. “Hoa hồng thép” lúc này đã bỏ mặt nạ vũ hội và bộ râu quai nón, để lộ khuôn mặt với các nét khá hài hòa, trông cũng khá điển trai, ở khóe bên trái con mắt một mí của hắn có nốt ruồi, trên người mặc chiếc áo sơ mi thêu hoa hồng màu đen. Nếu hắn không phải là phạm nhân đã làm nhiều điều ác, chắc hắn khi đi trên đường sẽ được người ta nghĩ rằng đó là một thanh niên ba mươi tuổi nhiều thành đạt, còn khi hắn yên lặng, thì từ người hắn lại toát ra một khí chất giống như của một thanh niên thành thị vừa chuẩn mực vừa chín chắn.

Sau khi bắt thiết bị điện thanh học và một chiếc máy tính, ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đi sang phòng thẩm vấn. Cửa vừa mở ra, “Hoa hồng thép” ngồi ở vị trí đối diện với họ khẽ nhếch cặp môi đầy, bộ dạng giống hệt như những người bạn cũ gặp nhau, chỉ còn thiếu mỗi ba chén trà chào mừng mà thôi.

Đường Hàn Vũ không cười, vừa nhìn thấy đối phương cô đã cảm thấy không vui, mặt luôn hơi ngoảnh sang phía tường, rất lâu mới nhìn vào đối phương một cái, rõ ràng cô vô cùng căm ghét hẳn.

“Hoa hồng thép” nhìn ba người họ với vẻ lạ lùng rồi lắc lắc cổ: “Tôi chỉ muốn nói chuyện một mình với Khương Vân Phàm, các người có thể đi ra ngoài được không?”

Lục Minh Phi lập tức từ chối, nói theo kiểu chém đinh chặt sắt: “Không được, hai người không được hỏi đáp riêng, đây là quy định.”

Lục Minh Phi vừa dứt lời, hai người lập tức nhìn nhau bằng cặp mắt hết sức lạnh lùng. Một lúc sau, “Hoa hồng thép” lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có thường ngày, hẳn chỉ nhìn Khương Vân Phàm vô cớ bị kéo vào cuộc chiến căng thẳng giữa hai người đàn ông nhưng lại tỏ ra rất dỗi dưng, rồi bỗng nhiên làm như đã hiểu ra: “Tôi biết rồi, chắc hẳn anh có rất nhiều câu hỏi muốn tôi giải đáp, phải vậy không Vân Phàm bé nhỏ?”

“ ‘Hoa hồng thép’, mặc dù hiện giờ tôi vẫn chưa biết chính xác thân phận của anh là ai, nhưng không thể không nói rằng từng vụ án do anh sắp đặt vẫn chưa đủ độ hoàn mỹ, đám người rồi do anh dạy bảo cũng chưa đủ thông minh.”

Khương Vân Phàm cố tình kích động kẻ tội phạm ngồi đối diện, nhưng đối phương hoàn toàn không có ý định tiếp nhận chủ đề này, hai môi luôn cắn chặt.

“Nói thật, tôi đã chán ngấy những cái bẫy anh đặt ra rồi, ngầm để lại hiện trường những manh mối giả nhằm khiến cảnh sát điều tra phá án đi nhầm hướng. Nhưng thật đáng tiếc, tôi đã thấy rõ tất cả. Hung thủ chuyển giới/ hung thủ Simon có phần khiến tôi thấy hứng thú đôi chút. Dầu sao tôi cũng là người mới đến, chưa quen lắm với phong tục tập quán của đất nước khác, song cũng không nhàn rồi đến mức có thời gian để đùa giỡn với anh.”

Khương Vân Phàm định lấy các vụ án trước đó để kích động kẻ phạm tội, nhưng lần này đối phương cũng vẫn dửng dưng như cũ, rõ ràng là hẳn đang cố tình né tránh chủ đề này. Khương Vân

Phạm cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng nên thay đổi suy nghĩ, nói: “Anh đã không muốn nghe việc này, thì chúng ta chuyển sang nói chuyện khác vậy, thật ra anh muốn đánh bại tôi như thế nào?”

Cuối cùng phạm nhân cũng ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm, cười nhạt: “Thật ra, đánh bại các người không phải là chuyện khó.”

“Nhưng anh không bao giờ còn có cơ hội nữa rồi!”

Khuơng Vân Phạm vừa dứt lời, “Hoa hồng thép” đột nhiên chau mày, thở dốc. Đường Hàn Vũ lập tức nhận thấy vẻ căm phẫn đó của Hoa hồng thép, vốn định ngăn chặn hấn tấn công nhưng đã muộn. Hoa hồng thép nhanh như chớp đứng bật dậy, nhào lên mặt bàn nắm chặt cổ áo sơ mi của Khuơng Vân Phạm, hét lên: “Mày sẽ phải hối hận!”

Hai cảnh sát đứng gác ở cửa lập tức xông vào, cùng với Lục Minh Phi khống chế “Hoa hồng thép”. Khuơng Vân Phạm ho sặc sụa mấy tiếng, cổ bị thít đỏ ửng. Tiếp đó, anh bước vào phòng giám sát với vẻ đầy tự tin, nhìn lên phổ âm thanh trên màn hình máy tính. Nhân viên kỹ thuật cho ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt biết rằng dây thanh của mỗi người đều có độ dài ngắn, căng chùng khác nhau, vì thế phổ âm thanh cũng khác nhau, không thể mô phỏng hay làm giả được. Còn trạng thái tình cảm khó giả vờ nhất là tức giận. Vì thế, âm thanh phạm nhân hét lên trong lúc tức giận vừa rồi chính là chất giọng vốn có của hắn. Tuy nhiên, khi giám định so sánh với giọng nói ghi lại khi “Hoa hồng thép” gọi điện thoại cho Khuơng Vân Phạm thì lại cho ra kết quả không giống nhau.

Kết quả này khiến Tổ Chuyên án Đặc biệt cảm thấy vô cùng bất ngờ. Lục Minh Phi rất kinh ngạc, anh là người đầu tiên đặt câu hỏi: “Tại sao lại không giống nhau? Rõ ràng là của cùng một người nói ra mà!”

“Vấn đề chính là nằm ở đây, chỉ có thể nói “Hoa hồng thép” quá xảo quyệt mà thôi. Cái gã đang ngồi trong phòng thẩm vấn kia có thể chỉ là hàng giả, vì thế không muốn nói chuyện về vụ án với tôi, sợ tôi nhận ra thân phận thật của hắn.”

“Thế nhưng chỉ dựa vào giả thiết về tình tiết vụ án không đủ để chứng minh suy đoán của anh là đúng, theo tôi chúng ta phải lấy máu của hắn đi giám định DNA, thông qua kho dữ liệu DNA để

tìm ra thân phận thật của hắn mới được.” Đường Hàn Vũ lập tức gọi điện thoại cho Vu Phong Ngâm.

Hai mươi phút sau, Vu Phong Ngâm đeo hộp dụng cụ pháp y trên lưng xuất hiện. Vào lúc cô mở cánh cửa phòng thẩm vấn, “Hoa hồng thép” giả mạo kia chăm chú nhìn cô hồi lâu. Khi thấy cô mở hộp dụng cụ lấy kim và xi-lanh, hắn lập tức hiểu ra ý đồ của đối phương.

“Tôi cảnh cáo cô tốt nhất nên nhẹ tay một chút, lấy ít máu thôi.”

“Hoa hồng thép” giả hung hăng đe dọa, hồng che giấu hai tay đang run lên. Hắn cúi đầu, không để ai nhìn thấy nỗi sợ hãi lộ ra trong mắt mình. Vu Phong Ngâm nghe xong trong lòng thấy rất không vui, ý nghĩ nổi loạn có sẵn trong máu lập tức phát tác.

Cô đưa mũi kim chọc vào tĩnh mạch ở chính giữa khuỷu tay của “Hoa hồng thép”, hắn nhú mày đau đớn, trần trần nhìn nửa lít máu chảy vào ống hút chân không. Đến lúc đó, cô mới lấy một cục bông ấn mạnh vào chỗ mũi kim vừa rút ra trên tay hắn.

Trước lúc đi khỏi, Vu Phong Ngâm trừng mắt lườm “Hoa hồng thép” giả, hình như muốn nói: Anh không cho tôi làm thì tôi phải làm. Bản thân anh còn khó giữ được mà lại dám đe dọa bản cô nương này à!

Trước lúc định tội, “Hoa hồng thép” giả vẫn bị giữ trong phòng thẩm vấn. Còn khi ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt trở về phòng làm việc, điện thoại của Đường Hàn Vũ đổ chuông, phía bên kia là giọng ông Thẩm: “Hàn Vũ, cô lập tức cùng đội trưởng Lục và Khương Vân Phàm đến phòng họp ngay.”

Ba người nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ được rằng ông Thẩm lại đích thân đến Thái Lan. Phòng họp là nơi thường chỉ sử dụng mỗi khi xảy ra một vụ án lớn đòi hỏi phải lập kế hoạch tác chiến. Quả nhiên, khi đẩy cửa bước vào, họ không chỉ trông thấy cái bóng to lớn với mái tóc bạc phơ của ông Thẩm mà còn có cả ba viên cảnh sát Thái Lan. Họp xong, ông Thẩm sẽ bí mật rời khỏi Sở cảnh sát thành phố.

Không khí trong phòng làm việc vô cùng nặng nề, vẻ mặt ba người trên sofa rất khó coi. Thông qua hội nghị lâm thời này, họ được biết hành động lần này đã khiến cho sáu cảnh sát hình sự hi sinh, ngoài ra còn mất một chú chó nghiệp vụ khi truy tìm đồng bọn của “Hoa hồng thép” trong rừng núi, tất cả thì thể đều đã được đưa về nước. Vốn dĩ mọi người đều đã có tính toán kỹ lưỡng

về thành công của kế hoạch lần này, không ngờ cuối cùng lại kết thúc trong thất bại.

Bỗng nhiên Lục Minh Phi vỗ đùi đứng phắt dậy định rời đi: “Không được, theo tôi bây giờ chúng ta cần phải đi thẩm vấn “Hoa hồng thép” giả xem thế nào.”

Đường Hàn Vũ gọi thẳng tên anh ta, khuyên: “Để đến mai thẩm vấn đi, bây giờ có khả năng hắn nhận ra được điều gì đó nên đã khá cảnh giác rồi.”

Họ không ngờ được rằng, mọi sự việc trên đời luôn thay đổi bất thường, nếu lúc này không làm, có thể sau này mãi mãi sẽ không còn có cơ hội để làm được nữa.

Sáu giờ sáng hôm sau, Lục Minh Phi lần đầu tiên thức dậy sớm như vậy. Vừa bước vào Sở cảnh sát anh đã vội vàng chạy ngay đến phòng thẩm vấn. Thế nhưng cảnh tượng trong đó làm anh sững sờ. Phải mất một lúc, anh ta mới hét gọi tất cả cảnh sát canh gác ở gần đó tập hợp lại, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn lại chết?”

Bốn người cảnh sát làm nhiệm vụ canh gác đưa tay giụi mắt, lập tức thấy rất hoảng sợ, người đang nằm trong vũng máu kia chính là “Hoa hồng thép” giả đã đi ngủ từ lúc nửa đêm. Họ kinh hoàng đến nỗi mãi vẫn không nói được lời nào, còn Lục Minh Phi thì chau mày bỏ đi gọi điện thoại và đi đi lại lại ngoài hành lang cho đến khi ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt đến hiện trường.

Vu Phong Ngâm đi giày xong bước vào trong phòng, thấy máu tập trung ở phần thân dưới nạn nhân nên liền đeo găng tay, lấy kính lúp kiểm tra cánh tay của người chết, thấy trên cổ tay có một vết rách rất sâu, trong vũng máu lộ ra một mảnh dao lam nhỏ, ngoài ra tay trái của nạn nhân này còn nắm chặt một chiếc mặt dây chuyền nhỏ hình chim cánh cụt, hình như vật này vô cùng quan trọng đối với hắn.

Sau đó, cô tiếp tục kiểm tra phần đầu và mặt, sờ nắn mặt người chết một cách kĩ lưỡng. Đột nhiên cô khẽ chau mày, rời từ vị trí phía sau tai bắt đầu lộ ra một chiếc mặt nạ da người. Bộ mặt thật của người chết hiện ra rõ dần, nhưng phần đầu không hề có bất kì vết thương nào. Cuối cùng, cô lấy máy ảnh cảnh sát chuyên dụng chụp mấy bức ảnh của người chết.

Lục Minh Phi ở ngoài cửa, chỉ vào khuôn mặt lạ lẫm kia, giọng nói bắt đầu run rẩy: “Hắn không phải là ‘Hoa hồng thép’ thật sự à!”

Thấy Đường Hàn Vũ gật đầu, anh lăm lăm như nói một mình, “Chả trách giám định âm thanh cho ra kết quả giọng nói của hắc và “Hoa hồng thép” không giống nhau! Nhưng mà rõ ràng tự tay chúng ta bắt “Hoa hồng thép”, tại sao bây giờ lại là “Hoa hồng thép giả” chết ở đây chứ?”

“Ở trong rừng! Chắc chắn lúc tôi và “Hoa hồng thép” thi đấu, trong khoảng năm phút chạy vào khu rừng, hắc đã đổi chỗ cho người này. Có điều, lúc đó chúng ta chỉ một lòng muốn bắt hắc nên đã bỏ qua chi tiết này!” Khương Vân Phàm buồn bã vò đầu bứt tai, không nghi ngờ gì, họ lại bị “Hoa hồng thép” chơi cho một vỏ nữa rồi.

Vu Phong Ngâm đưa chiếc mặt dây chuyền hình chim cánh cụt cho Đường Hàn Vũ, nói: “Căn cứ vào vết thương trên người hắc có thể suy đoán hắc chết do cắt cổ tay tự sát.”

Đường Hàn Vũ quan sát kỹ lưỡng khoảng không gian bị phong tỏa hoàn toàn chặt chẽ này, thật sự không hiểu tại sao lại xảy ra tình huống này. Nhưng khi sờ vào chiếc mặt dây chuyền hình chim cánh cụt kia, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một cảnh tượng: Nạn nhân quỳ trên nền nhà, hai tay chấp lại bắt đầu cầu xin, cuối cùng còn ứa nước mắt.

Chỉ hơn chục giây ngắn ngủi sau đó, cảnh tượng này đã biến mất. Cô quay lại nói với Khương Vân Phàm: “Có một điểm có thể khẳng định rằng chắc chắn bản thân nạn nhân không muốn chết, nhưng hắc lại không thể không chết. Theo tôi, có khả năng hắc chỉ là một quân cờ bị ‘Hoa hồng thép’ tùy ý điều khiển. Với loại người như hắc, nếu không còn giá trị sử dụng nữa thì kết cục cuối cùng chờ đợi chỉ là cái chết.”

Câu nói này khiến những người có mặt ở đó đều không khỏi giật mình, nhưng không phải vì tâm địa của kẻ phạm tội độc ác đến mức nào, mà là vì hiện tại vẫn xảy ra vô số tình trạng như vậy, thậm chí có thể nói rằng ở đâu cũng có thể thấy bộ mặt xấu xí của nhân tính.

Khương Vân Phàm gật đầu với vẻ mặt dăm chiêu. Anh ngồi trên ghế của phòng thẩm vấn, hai mắt từ từ khép lại, bắt đầu đặt mình vào vai tội phạm để suy nghĩ về quá trình xảy ra vụ án. Thời gian từng giây từng phút chậm chậm trôi qua, vào lúc nửa đêm canh ba, cảnh sát làm nhiệm vụ canh gác ngủ gà ngủ gật, còn người bị giữ trong phòng thẩm vấn lại không thể nào ngủ được. Hắc nằm xoài trên bàn giả vờ như đang ngủ, cố gắng chịu đựng nỗi giày vò

và áp lực vô cùng vô tận.

Hắn không biết bản thân còn sống được bao lâu, người nhà có được yên ổn hay không? Nhưng hắn biết rất rõ rằng cho dù thế nào thì bản thân cũng khó lòng thoát khỏi cái chết, hơn nữa nếu hắn khai ra tung tích của “Hoa hồng thép” cho cảnh sát biết, người thân của hắn sẽ gặp tai họa.

Giữa đêm khuya không thể suy nghĩ được nữa, bởi hễ suy nghĩ là chỉ toàn thấy đau buồn và tuyệt vọng.

Khuơng Vân Phàm coi như bên cạnh không có ai, từ từ quỳ xuống sàn, nước mắt lặng lẽ trào ra. Anh chấp hai tay, vừa ăn năn hối hận vừa cầu mong cho những người mình yêu quý, cuối cùng chọn cách tự sát. Anh đứng dậy lau nước mắt, trở lại với vẻ dửng dưng như bình thường, thấy cảnh sát gác ở cửa đang nhìn mình với vẻ ngạc nhiên không thể tin được, bèn mỉm cười kể lại cho mọi người cảnh tượng mình vừa suy đoán.

Sau đó anh đưa ra kết luận: “Tên này chắc là một quân cờ chết thay, vì bị người ta tóm được thóp nên buộc lòng phải làm vật thế thân.”

Vụ án đến đây vẫn chưa kết thúc. Đêm hôm đó, Vu Phong Ngâm báo cáo một phần tư liệu về “Hoa hồng thép” giả mạo, tức kết quả giám định đối chiếu DNA cho đồng nghiệp ở Phòng điều tra thông tin. Tổ Chuyên án Đặc biệt lập tức biết thân phận của kẻ đã chết, đồng thời qua thăm hỏi người nhà của hắn mới biết được câu chuyện bí mật phía sau con người này. Hắn tên là Kim Ngũ, ba mươi tuổi, trước đây là huấn luyện viên ở trung tâm võ thuật, đã có vợ và con trai (chiếc mặt dây chuyền hình chim cánh cụt chính là quà tặng của con trai), nhưng vì bị người quen lừa tham gia đầu tư dẫn đến kết quả kẻ chung vốn ôm tiền chạy mất, công nhân trong công ty kéo đến nhà đòi nợ. Để giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt, hắn chấp nhận sự giúp đỡ của “Hoa hồng thép”. Chuyện xảy ra sau này giống như Khuơng Vân Phàm thuật lại, tính mạng vợ con hắn bị đe dọa, khiến hắn bất đắc dĩ phải thực hiện theo kế hoạch của “Hoa hồng thép”.

Vụ án thứ chín

HOA HỒNG THÉP BỊ BẮT

Chịu đựng đau khổ đòi hỏi phải dũng cảm hơn cả đứng trước cái chết.

- Napoleon

Lời dẫn

Cô tỉnh dậy trong đau đớn, miệng bị nhét đầy giấy không thể kêu lên được tiếng nào, khóe miệng vẫn còn dính máu, quả bom buộc trên người khiến cô không dám tùy tiện giãy giụa. Cô nhìn quanh căn phòng tối tăm, các cửa đều bị đóng chặt, ánh nắng chiếu qua rèm cửa màu trắng khiến cô lơ mơ trông thấy bên ngoài hình như là một khu rừng xanh mướt. Một lần nữa cô cúi xuống nhìn sợi dây thừng buộc trên người, tự hỏi không biết đây là nơi quỷ quái nào? Tại sao mình lại bị buộc bom vào người?

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa mở ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người đàn ông đeo kính đen hình tròn bước vào, chiếc áo dài trên người hắn thêu một bông hoa hồng rất đẹp, bàn tay phải cầm một bông hoa hồng ôm lấy vai trái. Hắn đứng trước mặt cô, khom người mỉm cười, nói: “Cảnh sát Đường, xin phép được tự giới thiệu, tại hạ là “Hoa hồng thép”, người mà các cô tìm kiếm bấy lâu nay, khiến các cô hận đến mức chết đi sống lại.”

Một mình truy đuổi hung thủ

Mười giờ đêm ngày hai mươi bốn tháng sáu, cô mặc đầm ren, đi giày cao gót đính tán, từ cổng xa tít bên ngoài đi vào giữa bãi đỗ xe, định nổ máy chiếc Porsche để lái về nhà. Nhưng hôm nay đèn ở bãi đỗ xe hơi tối, có mấy ngọn cứ chập chờn lúc sáng lúc mờ, bốn phía vô cùng yên tĩnh, không một bóng người, chỉ còn lại hơn chục chiếc ô tô. Cô không dám quay đầu lại, tay túm chặt chiếc túi

PRADA đeo bên vai phải, nhưng do căng thẳng và sợ hãi nên bước đi rất chậm, bởi vì cảnh tượng này khiến cô nhớ lại cảnh trong một bộ phim kinh dị, sợ rằng nếu quay lại sẽ trông thấy một bóng trắng vật vờ bay.

Đúng lúc đang định mở cửa xe, thì cô lảng máng nghe thấy có tiếng trẻ con khóc liên hồi ở phía cột đá đằng xa. Hình như tiếng khóc phát ra từ chiếc xe Dior màu đen đậu ở chỗ xa nhất. Cô nhìn khắp xung quanh không một bóng người, trong lòng không khỏi ngỡ vực - sao lại có cha mẹ nào sơ ý đến mức để quên cả con mình trong xe như vậy nhỉ?

Đột nhiên cô cảm thấy một nỗi trống vắng, cô đơn, và chợt nghĩ đến chuyện mình lấy chồng đã ba năm mà vẫn chưa thể mang thai. Tiếng trẻ con khóc mỗi lúc một to, giống như mũi kim làm đau nhói tận nơi sâu thẳm và mềm yếu nhất trong lòng cô. Cô lại quay nhìn bốn phía, vẫn không thấy một ai xuất hiện. Hoàn cảnh đó không khỏi khiến cô động lòng trắc ẩn liền quay người chậm chậm bước về phía phát ra tiếng khóc.

Nhưng vào lúc cô sắp sửa đến chỗ chiếc xe Dior màu đen kia thì phía trước đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt hung ác. Cô gái sợ hãi đến nỗi sững sờ trong giây lát, nhìn bộ dạng người đàn ông đeo mặt nạ thè lưỡi ra một cách ghê tởm, nghĩ rằng mình gặp phải một kẻ bị bệnh thần kinh, cô kêu thét lên một tiếng rồi chạy về phía chiếc Porsche của mình, định bụng lái xe nhanh chóng bỏ chạy.

“Cứu! Cứu tôi với!” Cô cố nhấc đôi chân đi giày cao gót, vừa chạy vừa kêu cứu.

Nhưng không hiểu chú bảo vệ bãi đỗ xe đi đâu mà mãi vẫn không thấy xuất hiện.

“Mĩ nhân của tôi đừng chạy nữa! Cô kêu cũng không tác dụng gì, ở đây không ai đến cứu cô đâu!”

Người đàn ông đeo mặt nạ đuổi sát phía sau, đúng vào lúc cô gần đóng được cửa xe thì bị hấn dùng đầu chèn lại, đồng thời túm mái tóc xoăn dài của cô, kéo cả người cô về phía sau, rồi vác cô lên vai, mặc cho cô giãy giụa chống cự. Hấn ném cô lên một chiếc xe tải khác, trong nháy mắt đã mất hút khỏi bãi đỗ xe.

Sáng sớm hôm sau, một người đàn ông trung niên ngồi trong phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt, một nam thư kí đứng bên cạnh. Cơ thể ông ta hơi phát tướng, tay đeo chiếc nhẫn vàng

mặt ngọc bích đặt tiền, đôi mắt phía sau cặp kính lộ rõ vẻ lo lắng. Suốt nửa tiếng từ lúc bước vào đến giờ, ông ta không uống dù chỉ một ngụm nước suốt để trên bàn, sau khi giới thiệu mình là Chủ tịch hội đồng quản trị của công ty nọ liền bắt đầu thuật lại vụ án:

Cả đêm qua vợ ông ta là Nguyễn Tường Vi không về nhà, trước đó lúc khoảng mười giờ, cô có gọi điện thoại cho ông ta bảo rằng mình đang ra bãi đỗ xe chuẩn bị về. Lúc đó do vừa đi công tác ở nước ngoài về, cơ thể mệt mỏi nên ông ta chờ đợi mãi rồi ngủ thiếp đi. Sáu giờ sáng nay ông ta bị một cuộc điện thoại đánh thức, đối phương cho biết rằng Nguyễn Tường Vi đang ở trong tay hắn. Lúc đầu ông ta cho rằng đối phương là kẻ bắt cóc, định bỏ tiền ra chuộc vợ nhưng bị đối phương từ chối, bảo rằng ông ta chỉ có thể nhờ Tổ Chuyên án Đặc biệt của Sở cảnh sát thành phố đến cứu người.

“Do thời gian mất tích chưa lâu, cảnh sát không thể tiếp nhận lập án được, nhưng vì tình hình cấp bách, tôi chỉ có thể cầu xin các ông bà làm một cuộc trao đổi, chỉ cần cứu được Tường Vi, các ông bà ra giá cao bao nhiêu tôi cũng bằng lòng. Lần này tôi đã mang trước một số tiền đặt cọc.”

Người đàn ông trung niên liếc nhìn thư kí, người này lập tức đưa ra một phong bì chứa tám séc trị giá năm triệu.

“Rất xin lỗi ông Tiền, chúng tôi không thể nhận tiền của ông được, xin ông về đi.” Đường Hàn Vũ lập tức từ chối.

“Bà cảnh sát, xin các ông bà suy nghĩ lại, lẽ nào đợi đến lúc xảy ra án mạng rồi mới bắt tay lo chuyện này hay sao?” Ông Tiền có vẻ rất kích động.

Mọi người đều đưa mắt nhìn ông ta, không ai trả lời. Ông Tiền tỏ ra thất vọng, đứng dậy ra về.

Hai mươi phút sau, Khương Vân Phàm nhận được điện thoại, nhìn thấy số lạ trên màn hình, và chắc chắn rằng mình chưa từng nhận được lần nào nên ấn phím từ chối liên lạc một cách dứt khoát. Thế nhưng chỉ một lúc sau anh lại nhận được tin nhắn, khẩu khí của đối phương vô cùng hung hăng cần quấy, đầy vẻ đe dọa: Khương huynh, anh là người đầu tiên dám tắt điện thoại của tôi gọi đến. Tốt nhất anh hãy gọi lại cho tôi, nếu không tối nay sẽ lại xảy ra án mạng đấy!

Mẹ nó, lại là “Hoa hồng thép”, Khương Vân Phàm thầm chửi tục một tiếng. Anh gọi điện lại, đồng thời nhẹ nhàng ấn nút ghi âm,

đội khi đối phương kết nối bèn hỏi với vẻ bức bối: “Vụ bắt cóc do anh làm phải không?”

“Do tôi làm đấy!”

“Nói một câu cho đảng hoàng đi, tóm lại anh muốn thế nào?”

“Tốt lắm, tôi thích thái độ này của anh. Bây giờ anh chỉ có hai sự lựa chọn: Một là, trước tiên phải tìm cho ra người bắt cóc cô ta, sau đó tìm thấy người phụ nữ này trước sáu giờ tối nay. Hai là, nếu anh không kịp thời tìm được người thì sẽ còn có thêm một phụ nữ vô tội bị quần bom vào người, sợ hãi khóc lóc suốt suốt cả đêm. Khương huynh, chúc anh may mắn!”

Sau khi tắt máy, Khương Vân Phàm tức đến nỗi suýt nữa đập vỡ điện thoại. Anh đứng bật dậy: “Chúng ta đến bãi đỗ xe, nhân tiện báo cho ông Tiền biết rằng chúng ta tiếp nhận vụ án.”

“Tại sao? Anh cần phải biết quy tắc không cho phép chúng ta hành động tùy tiện.” Đường Hàn Vũ sốt ruột hỏi.

“Bỏ mẹ quy tắc đi!” Khương Vân Phàm mở đoạn ghi âm lúc nãy, giọng nói quen thuộc khiến mặt họ biến sắc.

“Theo tôi thế này nhé, anh muốn nhúng tay vào việc này cũng được, nhưng đã là một cảnh sát, vẫn cần phải xin ý kiến lãnh đạo cấp trên đã.” Lục Minh Phi đề nghị, ám chỉ Trưởng phòng Thẩm.

Khương Vân Phàm im lặng một lúc, trước sự nghiêm túc tuân thủ quy tắc của đồng đội không khỏi thấy khó xử, đành gọi điện cho Trưởng phòng Thẩm kể lại rõ ràng đầu đuôi sự việc. Nghe xong, người ở đầu bên kia trầm ngâm giây lát, rồi nói bằng giọng trầm nhỏ: “Tôi đặc cách cho cậu nghỉ phép hôm nay, từ giờ đến trước ngày mai cậu không phải là cảnh sát, không được sử dụng bất kì thứ gì của Sở cảnh sát, tôi cũng không biết cậu định làm gì cả.”

“Rõ, tôi hiểu rồi ạ.” Gác máy xong, Khương Vân Phàm mỉm cười, quay sang nhìn Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi, nói với vẻ dương dương tự đắc, “Hai người không được nghỉ, một mình tôi đi là được rồi.”

Đường Hàn Vũ bĩu môi, vốn định nói vài lời quan tâm nhưng sắp sửa thốt ra rồi lại thôi.

Lục Minh Phi không nói lời nào mà chỉ lặng lẽ lái xe đưa anh đến bãi đỗ xe, lặng nhìn anh gặp ông Tiền ở bãi đỗ xe rồi bèn quay về

Sở cảnh sát.

“Sếp Khương, rất cảm ơn ông đến giúp đỡ, có yêu cầu gì xin cứ nói.” Ông Tiền nói với Khương Vân Phàm.

“Ồ, không phải tôi đến giúp ông.” Khương Vân Phàm nói thầm, nhưng thấy mặt ông Tiền lộ vẻ ngạc nhiên, anh lại mỉm cười: “Ý tôi là tôi còn phải xem băng ghi hình giám sát của bãi đỗ xe. Còn nữa, nếu ông không còn việc gì khác thì cử anh ta giúp tôi là được rồi... xin đừng quá lo lắng, tôi sẽ cố gắng hết sức cứu vợ ông.”

Ông Tiền hiểu ý tứ của Khương Vân Phàm, gật đầu: “Vậy tôi về công ty trước, sếp Khương ạ, tất cả đều nhờ anh đấy.”

Ông ta nói xong, một chiếc Mercedes - Benz màu đen đã xuất hiện ở cổng vào bãi đỗ xe, ông Tiền một mình đi về phía đó, được tài xế mở cửa sau mời vào. Chiếc xe đi rồi, Khương Vân Phàm vươn vai một cái, cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu, liền bảo thư kí An dẫn đi kiểm tra băng ghi hình giám sát.

Trong phòng giám sát của tòa nhà, trên màn hình hiển thị hình ảnh Nguyễn Tường Vi đến bãi đỗ xe vào khoảng hai mươi hai giờ, lúc đó cả bãi đỗ xe chỉ có một mình cô, trong tòa nhà cũng không có ai ra vào thang máy. Khoảng hai mươi giờ mười phút, cô chậm rãi bước lại gần chiếc Dior màu đen, bỗng nhiên một người đàn ông đeo mặt nạ từ bên cạnh chiếc xe kia chạy ra khiến cô sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Khương Vân Phàm phát lại đoạn video chỉ dài mấy giây đó, sử dụng thuật đọc khẩu hình học được từ một tên trộm cắp ở trong trại giam để thử suy đoán nội dung đối thoại giữa hai người, nhưng do hình ảnh không đủ rõ nét nên không thể kết luận ngay được. Sau đó, anh lại tiếp tục xem, phát hiện thấy khi người đàn ông kia chặn cửa xe, trên mặt đất màu xanh có hơi phát sáng, hình như dưới chân hắn đã để lại thứ gì đó. Để tiện cho việc phát hiện manh mối mới, Khương Vân Phàm dùng điện thoại ghi lại đoạn video giám sát đó.

Quay lại bãi đỗ xe, Khương Vân Phàm lấy kính lúp ở trong túi ra quan sát đoạn đường hai người đuổi nhau thể hiện trong đoạn video. Đến vị trí thẳng với cửa chiếc xe Porsche, anh quỳ xuống mặt đất, hai ngón tay vờ vờ bùn đất ở đó, bỗng nhiên vẻ mặt anh thoáng nở nụ cười, rồi lấy một ít đất cho vào túi ni lông trong suốt.

Tiếp sau đó, anh bật đèn điện thoại soi cửa xe, phát hiện thấy trên

đó có rất nhiều dấu vân tay liên chụp ảnh lại gửi cho Vu Phong Ngâm. Sau khi mở cửa xe, anh khom lưng nhìn vào trong, vừa dùng kính lúp quan sát từng ngóc ngách, vừa kê sát vào chỗ ghế lái dùng mũi ngửi mùi còn sót lại ở đó. Hành động kì quặc này khiến thư kí An đang ở bên cạnh không khỏi thấy ngạc nhiên - anh ta chưa từng trông thấy người cảnh sát nào giống như Khương Vân Phàm, làm cái việc mà một người bình thường cũng không chịu làm như thể xung quanh không có ai.

Kết quả anh phát hiện trong xe chỉ có mùi hương nước hoa hiệu Chanel - 5, trên ghế lái có rất nhiều gàu lởm đốm trắng.

“Anh hỏi ông chủ xem Nguyễn Tường Vi có bị bệnh mẩn ngứa không?”

Thư kí An lập tức gọi điện cho ông Tiền, nhưng do dự hồi lâu vẫn không mở miệng được.

Khương Vân Phàm nhìn anh ta, rồi giằng lấy điện thoại, nói: “Vợ ông có bị bệnh mẩn ngứa không? Bởi vì tôi kiểm tra thấy trên ghế có rất nhiều gàu.”

Người ở đầu bên kia trả lời: “Không, vợ tôi không bị bất kì bệnh ngoài da nào cả.”

Khương Vân Phàm tắt điện thoại rồi trả lại cho thư kí An, lúc này đã gần trưa, chỉ còn khoảng sáu tiếng nữa là đến thời hạn phá án cuối cùng. Anh lập tức bảo thư kí An lái xe đưa mình đến một địa điểm khác. Chỗ này ở trong một tòa nhà bỏ hoang, thư kí An chỉ có thể đợi ở gần tòa nhà, còn một mình Khương Vân Phàm đi vào trong, theo thang máy lên tầng mười, vén từng lớp rèm cửa bằng giấy, đến trước một bức tường đá gửi tin nhắn.

Năm phút sau bức tường đá tự động mở ra, một nam thanh niên mặc quần áo đen đón anh: “Chào Vân Phàm, lâu rồi không gặp.”

Khương Vân Phàm đưa cho anh ta chiếc túi nhỏ đựng đất kia, nói thẳng không cần khách sáo: “Điều tra hộ tôi xem loại đất này thuộc khu vực nào của thành phố Chiang Uri? Tôi rất cần phá án một cách chính xác.”

Nam thanh niên gật đầu, mời Khương Vân Phàm vào nhà mà không nói thêm lời nào. Khương Vân Phàm ngồi trên ghế đá, uống nước khoáng, xem nam thanh niên ngồi trước một đồng thiết bị điện tử vùi đầu làm báo cáo phân tích số liệu đất. Lúc này Vu Phong Ngâm gọi điện thoại thông báo rằng qua báo cáo so sánh

với dấu vân tay trong kho dữ liệu, đã xác định ngoài dấu vân tay của Nguyễn Tường Vi còn có dấu vân tay của một người khác tên là Đỗ Thất Tuấn.

“Khuong diên, mặc dù tôi là người của Trung tâm pháp y, nhưng việc anh nhờ tôi giúp đỡ cũng không được hợp lí lắm, đúng không?”

Khuong Vân Phàm biết Vu Phong Ngâm ám chỉ lời dận dò của ông Thẩm, anh nghiêng đầu, ngậm một viên kẹo que, trông giống như một đứa trẻ tinh nghịch.

“Mạng người là trên hết, cảm ơn nhiều nhé! Bây giờ không nói chuyện được, để lúc khác mời cô ăn kẹo que nhé.”

“Đừng có khoe mẽ với tôi, bản cô nương không bị mắc chiêu trò này của anh đâu, tôi muốn ăn cua... A lô? A lô?”

Khuong Vân Phàm không muốn bị ma nữ họ Vu kia bắt chẹt nên không nói gì thêm mà lập tức tắt điện thoại, sắp lại gần chàng trai trẻ kia xem kết quả hiển thị trong máy tính: Trong loại đất này chính xác có chứa tinh thể muối, còn khu vực có loại đất này là xung quanh một cơ sở sản xuất muối trên đường Vinh Sơn cách đây khoảng hơn năm trăm mét.

Khuong Vân Phàm đang ngồi trên sofa bỗng nhiên vỗ mạnh hai tay xuống mặt bàn: “Làm tốt lắm! Người anh em tiếp tục giúp tôi tra xem thân phận của người này là ai, tôi đoán hẳn chính là công nhân của cơ sở sản xuất muối này.”

Nam thanh niên nhận mảnh giấy có ghi tên người từ tay anh, sau khi nhập tên người, trên máy tính hiện ra một dãy chữ.

“Cảm ơn người anh em, hôm khác gặp lại nhé!”

Khuong Vân Phàm cầm tài liệu về đối tượng phạm tội, vội vã chào tạm biệt người thanh niên trẻ tuổi kia.

Đã bốn giờ chiều, Khuong Vân Phàm vẫn còn lại khoảng hai giờ để cứu người bị hại, anh lập tức gửi tin nhắn cho “Hoa hồng thép”: “Đỗ Thất Tuấn, ba mươi lăm tuổi, bị bệnh mãn ngứa, chưa kết hôn, cao một mét bảy mươi, bên trái sống mũi có một nốt ruồi, là công nhân lao động phổ thông ở cơ sở sản xuất muối trên đường Vinh Sơn.”

“Không hổ danh là kẻ thù lâu năm của tôi, chúc mừng anh đã trả

lời đúng, hiện cô ta đang ở cạnh hồ nước trong công viên Vinh Sơn. Hi vọng trong hai giờ còn lại, anh có thể tháo gỡ được quả bom trên người cô ta. Khương huỳnh, chúc anh may mắn!”

Đối phương cười một cách điên cuồng giống như loài ác quỷ. Hắn đã gây ra cảnh rối loạn từng giờ từng phút, lấy việc giày vò hành hạ người khác làm niềm vui. Khương Vân Phàm biết rất rõ điều này, anh cất điện thoại, khẽ mỉm cười lạnh lùng, thế là vụ án đã sắp sửa được làm sáng tỏ, bây giờ chỉ còn bước cuối cùng là cứu được Nguyễn Tường Vi thì sẽ kết thúc. Lúc này, thư kí An đang lái xe đến, Khương Vân Phàm báo cho anh ta biết địa chỉ rồi họ nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Bom thủy ngân

Khương Vân Phàm lặng lẽ ngồi trên ô tô, ánh mắt đăm đăm nhìn ra ngoài cửa xe, trời xanh mây trắng và những tòa nhà cao tầng vùn vụt lướt qua trước mắt nhưng anh lại không có bụng dạ nào để mà thưởng thức. Lòng anh yên lặng như mặt nước hồ, những hình ảnh hiện lên trong đầu ngày càng rõ nét, tất cả thể hiện toàn bộ quá trình xảy ra vụ bắt cóc.

Có điều, vụ bắt cóc này diễn ra có phần quá đơn giản.

Anh bỗng cảm thấy có một số điều không bình thường: Tại sao một vụ án do “Hoa hồng thép” sắp xếp lại đơn giản đến như vậy? Tại sao hắn dễ dàng cho mình biết vị trí của người bị hại đến như vậy? Lẽ nào hắn đã nhầm chán đến mức độ này rồi à? Hay tại thần kinh của mình quá nhạy cảm?

Không đúng, nhất định vẫn còn có chỗ nào đó không đúng.

Khương Vân Phàm chấp hai tay vào nhau, nhắm mắt lại theo thói quen, lặng yên suy nghĩ một hồi lâu.

Rồi đột nhiên anh mở tròn mắt, hai tay ôm đầu, sắc mặt lộ rõ vẻ đau khổ: “Nghĩ không ra, tôi không nghĩ ra được!”

Thư kí An nghe thấy vậy sợ giật nảy mình, từ từ quay lại nói nhỏ: “Thưa sếp Khương, không thể tiếp tục lái xe vào bên trong được nữa ạ.”

Khương Vân Phàm lạnh lùng “hừ” một tiếng, xuống xe xong bèn liếc nhìn bốn chữ khắc trên cổng đá: Công viên Vinh Sơn. Lúc này trời đã vào lúc hoàng hôn, họ bước qua bậc cổng đá liền trông thấy khu vườn rộng lớn vắng vẻ. Không khí ở đây thấm vào lòng người,

trước mắt chỉ toàn một màu xanh um trùm cây cối, những tán cổ thụ rậm rạp trùm kín toàn bộ khu vực hồ nước. Nắng chiều chênh chếch chiếu xuống hết như một con đường mòn màu vàng lấp lánh lơ lửng ngang trời.

Tuy nhiên, cảnh sắc tuyệt đẹp giữa chốn nhân gian như vậy lại khiến cho lòng dạ của Khương Vân Phàm và thư kí An càng thêm rối bời, hai người phân khu vực, bắt đầu chia nhau đi tìm. Họ tìm đi kiếm lại, lục tung cả khu vườn rộng lớn, đi lại như con thoi trong cánh rừng âm u lạnh lẽo, vượt qua mấy cây cầu gỗ, thậm chí vào cả trong căn nhà gỗ nhỏ gọi tên người bị hại, ngoài ra cũng đã tới cả khu hồ ao nhưng trong đó chỉ có một đàn cá vàng tung tăng bơi lội, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Nguyễn Tường Vi ở đâu.

Một giờ đã trôi qua, hai người vẫn không thu hoạch được gì. Khương Vân Phàm chạy đến mỗi cả hai chân, lúc đến gần ngọn núi giả ở trong khu vực hoang vu khuất nẻo liền ngồi phịch xuống bậc đá nghỉ ngơi lấy sức. Anh nhìn mặt trời chiều sắp sửa khuất sau bóng núi ở phía Tây, ý thức được rằng mình chỉ còn lại một nửa giờ cuối cùng, trong lòng vô cùng lo lắng nên không chịu được đành đứng dậy tiếp tục tìm kiếm.

Anh ta men theo phía sau ngọn núi giả, vòng qua bụi cây thấp liền phát hiện ở đây có một hồ nước. Điều càng khiến anh ngạc nhiên mừng rỡ là đã thấy Nguyễn Tường Vi đang đứng bên hồ, trên người vẫn mặc bộ đầm ren lúc trước. Có điều, trên người cô lúc này có thêm ba quả bom buộc trên người.

Khương Vân Phàm cảnh giác nhìn khắp xung quanh, sau khi xác định chắc chắn không có phục kích mới bước đến gỡ bỏ băng dính trên miệng cho Nguyễn Tường Vi.

“Anh đi nhanh lên, những quả bom này sắp phát nổ rồi!” Nguyễn Tường Vi hối hả giục.

“Không được, cô đừng làm tôi bị rối, tôi có thể gỡ được những quả bom này, có thể gỡ được!” Khương Vân Phàm nhìn chằm chằm vào đồng hồ hẹn giờ trên quả bom, cố gắng nhớ lại kĩ xảo gỡ bom mìn, nhưng hai tay lại run lên cầm cập, trong đầu hoàn toàn trống rỗng!

“Anh đi nhanh lên, hắn không để cho tôi sống đâu. Mục đích hắn bắt tôi là nhằm lúc đầu để cho anh tràn đầy hi vọng, sau đó lại khiến anh nghi ngờ bản thân, thậm chí là rơi vào hố sâu tuyệt

vọng!”

Nguyễn Tường Vi một lần nữa thúc giục, đồng thời nói ra ý nghĩa tồn tại của “Hoa hồng thép”, nhưng Khương Vân Phàm lại như điếc không nghe thấy, cứ nhìn chăm chăm vào đồng hồ hẹn giờ trên quả bom đang bắt đầu đếm ngược, một lần nữa nhắm mắt cố nhớ lại cách thức gỡ bom mìn, quyết không chịu bỏ cuộc.

Nguyễn Tường Vi cắn chặt môi, giơ chân đạp Khương Vân Phàm ra, hét to: “Tôi không cần anh cứu! Anh chạy đi ngay, chạy càng xa càng tốt. Anh không được chết, anh phải sống để cứu nhiều người khác!”

Khương Vân Phàm ngã bệt xuống đất, sững sờ nhìn cô, vẻ mặt hoảng hốt, trong mắt anh toàn là những con số đếm ngược: Sáu giây, năm giây, bốn giây...

Tại anh ta ù đặc không nghe thấy gì nữa, thậm chí ngay cả can đảm để chạy ra cách xa vài mét cũng không còn.

Một tiếng nổ đing tai nhức óc vang lên, đồng thời với tiếng Nguyễn Tường Vi hét lên như xé toạc chân trời, khiến lũ chim trong rừng hoảng hốt bay loạn xạ.

Sau một lúc lâu, Khương Vân Phàm ngồi dậy, nhận ra mình vẫn chưa bị bom nổ tan xác, bởi vì đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc đó anh đã được người khác lôi đi và kéo nằm xuống bãi cỏ.

Toàn thân anh đỡ dần, bỗng nhiên một tiếng quát giận dữ mà đánh thép dội vào tai:

“Anh không muốn sống nữa hả?”

“Liên quan gì đến anh!”

“Nếu anh chết rồi, thì sự hi sinh của cô ấy còn giá trị gì?”

Thư kí An ở bên cạnh ngồi dậy, phúi bụi đất bám trên người, anh ta có vẻ rất tức giận với hành động của Khương Vân Phàm.

Khương Vân Phàm cũng thẹn quá hóa giận, trong ánh mắt anh toát lên một nỗi đau khổ không thể diễn tả, câu nói cuối cùng của thư kí An không khác gì một mũi khoan xuyên thấu vào tim, khiến anh giật mình bừng tỉnh. Đúng vậy, cái chết của Nguyễn Tường Vi là để từ nay về sau anh phải cứu được nhiều người thoát khỏi bể khổ hơn nữa.

Nhưng mà, Nguyễn Tường Vi hiện giờ đã chết, vậy còn người phụ nữ tiếp theo bị đe dọa giống như vậy sẽ là ai?

Trong lòng Khương Vân Phàm thấp thỏm không yên, anh luôn cảm thấy người phụ nữ bị đe dọa tiếp theo có quan hệ rất thân thiết với mình.

Hiện trường vô cùng bừa bãi, Khương Vân Phàm thần thờ ngồi trên bãi cỏ, nghe thấy thư kí An đang gọi điện thoại báo cảnh sát. Trong kí ức, Khương Vân Phàm đây là lần đầu tiên kể từ khi anh gia nhập Tổ Chuyên án Đặc biệt dù đã phá được án, bắt được tội phạm nhưng lại trơ mắt nhìn người bị hại phải chết. Anh nhặt bừa một mảnh bom, quan sát kĩ những đường vân trên đó, bỗng nhiên trong đầu hiện ra một cụm từ: Bom thủy ngân.

Đúng vậy, anh đã nhớ ra, thứ buộc trên người Nguyễn Tường Vi chính là bom thủy ngân, tiếc rằng đã quá muộn.

Sau khi nhận được điện thoại, ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt lập tức từ Sở cảnh sát thành phố, nhà ăn và Trung tâm pháp y đến ngay hiện trường xảy ra vụ án ở công viên Vinh Sơn.

Đường Hàn Vũ vội vàng chạy ra khỏi nhà ăn, đứng bên đường vẫy taxi nhưng không hiểu hôm nay các lái xe tuk tuk hay taxi thông đồng với nhau hay sao mà tất cả đều vô tình lướt qua bên cạnh cô. Mười phút sau, cuối cùng cũng có một chiếc taxi dừng lại, cô vội vàng mở cửa sau thò đầu nhìn vào trong, nhận thấy có điều gì đó không ổn: Tại sao trên xe lại có hai người đeo kính đen mặc áo đen?

“Thật ngại quá, tôi không đi nữa.”

Đường Hàn Vũ vội vàng lùi ra nhưng lập tức bị người mặc áo đen ngồi ở ghế sau túm lấy cánh tay, tay hấn rất khỏe, kéo một cái lôi tuột cô ngồi vào trong xe rồi tiện tay đóng cửa lại.

Đường Hàn Vũ bị ép buộc kéo lên xe nên cố chống cự lại theo bản năng, không những đánh lộn với tên mặc áo đen ở bên cạnh mà còn thò đầu ra ngoài gào thét kêu cứu, nhưng tên tài xế lái xe quá nhanh nên không một người đi đường nào kịp phản ứng và ghi lại biến số.

Hai tên áo đen chia nhau giữ chặt chân tay cô, rồi sau đó lại dùng dây thừng trói lại, dán băng dính vào miệng, chúng nghĩ làm vậy là cô không thể làm ồn lên được nữa.

Nhưng Đường Hàn Vũ không dễ dàng chịu theo ý của chúng, hai chân ra sức đạp vào ghế phụ. Tên áo đen ngồi phía trước lập tức thò đầu ra để lộ vết sẹo trông dữ tợn ở má bên trái, gí súng lục và đầu cô ta, hét lên một cách khó chịu: “Đồ thối tha, để cho ông mày yên!”

Tên áo đen kia đẩy nòng súng của đồng bọn ra chỗ khác, khuyên: “Đừng kích động, súng rất dễ cướp cò, mà ông chủ còn đang chờ chúng ta nộp người đây!”

Đường Hàn Vũ nghe hiểu tiếng Thái Lan, nhưng cô vẫn tiếp tục ngửa mặt trừng mắt nhìn đối phương với vẻ giận dữ, không hề tỏ ra một chút sợ hãi nào.

Tên áo đen ngồi phía trước thu súng về, nhân lúc Đường Hàn Vũ đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ liền vùng tay đánh luôn mấy cái làm cô ngất lịm.

Trời nhá nhem tối, Đội cảnh sát hình sự đến hiện trường vụ án mạng trước tiên, nhanh chóng sử dụng dây cảnh giới màu vàng phong tỏa xung quanh. Lục Minh Phi đến ngay sau đó, vừa xuống xe liền đi ngay đến chỗ Khương Vân Phàm, từ xa đã thấy anh vừa mới tắt điện thoại, một tay vòng ra sau đầu, đáng vẻ tiêu tụy hết nhìn bên phải lại ngóng bên trái, hình như vô cùng đau khổ.

“Vân Phàm, anh đã cố hết sức rồi.” Lục Minh Phi an ủi.

“Đội trưởng Lục đến đúng lúc lắm, mau lái xe đến một cánh rừng ở trước thôn Hoa Hồng, Hàn Vũ bị bắt cóc rồi.”

“Cái gì! Làm sao anh biết? Có cần thông báo với cô Vu không?”

“Không kịp nữa rồi, cô ấy bị tắc đường không quay đầu xe được, hơn nữa ở đây vẫn cần cô ấy xử lý những mảnh thi thể bị bom nổ.”

Họ vừa đi vừa nói, vội vàng, gấp gáp ra khỏi công viên. Khi ngồi lên chiếc xe cảnh sát màu đen hiệu SUV rồi, Lục Minh Phi chẳng nói chẳng rằng đạp ga phóng lên đường quốc lộ. Rất may đoạn đường này lưu thông thông suốt, sau khi lên đến đường cao tốc, anh nhìn thấy một đoạn dài phía trước không có bóng chiếc xe nào liền lập tức tăng tốc.

“Lại là hắc gây ra à?” Giọng Lục Minh Phi lạnh lùng một cách hiếm thấy.

“Ừ, lần này lại dám đụng đến cả người của chúng ta, hắc đúng là

chết chắc rồi!” Khương Vân Phàm nghiêng rằng, hai mắt đang nhìn về phía trước đột nhiên trợn tròn, hét to: “Đội trưởng Lục, cẩn thận!”

Thần kinh của Lục Minh Phi dường như bị kéo trở lại, mắt nhìn thẳng về phía trước, một chiếc xe tải mất lái đang âm ỉ lao đến như cơn sóng dữ!

Khuương Vân Phàm lập tức sợ hãi đến nỗi ngồi im thín thít, ngay từ lúc chiếc xe tải vẫn còn cách một đoạn nữa, anh đã nhắm tịt mắt lại, toàn thân cứng đờ bất động vì căng thẳng và sợ hãi. Anh hoàn toàn không biết, trong giờ phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, Lục Minh Phi đã bình tĩnh đánh tay lái đưa chiếc xe tức tốc di chuyển sang một bên, lướt qua sát bên cạnh chiếc xe tải.

Chiếc xe tải trượt từ đầu về phía cuối xe, không những làm gãy gương chiếu hậu mà còn cọ xát mạnh vào thân xe làm phát ra vô số đốm lửa, trong nháy mắt kính xe bị va đập vỡ vụn. Lúc đó, Khuương Vân Phàm ngồi trong xe tim đập thình thịch, đầu đập vào nóc xe, hai tai ù đặc. Lục Minh Phi vội vàng đánh mạnh tay lái, quay ngay đầu xe sang hướng khác, coi như đã tránh được bị lực kéo cực lớn của chiếc tải kéo đi, thoát khỏi tai nạn.

Một âm thanh cực lớn vang lên, chiếc xe tải đâm sầm vào núi đá và lập tức nổ tung, một đám lửa ngùn ngụt bốc lên lấp kín đoạn đường phía sau.

“A lô, trên đường cao tốc Thanh Mai xảy ra vụ nổ xe tải, các anh khẩn trương đến giải quyết nhé.”

“Ồ, mình chưa chết à?”

Khuương Vân Phàm nghe thấy Lục Minh Phi gọi điện thoại, lập tức mở mắt, thấy mình không hề mất một sợi tóc liền sáng khoái ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Lục Minh Phi cất điện thoại, chẳng nói chẳng rằng lái xe ra khỏi đường cao tốc, theo chỉ dẫn của hệ thống dẫn đường đi qua thị trấn Rose (khu vực lớn thứ hai chỉ sau nội thành), nhanh chóng đến được địa điểm “Hoa hồng thép” chỉ định.

Nhưng họ hoàn toàn không ngờ được rằng đường xá ở thị trấn Rose vào giờ tan tầm cũng quá tải, ngựa xe như nước.

Lục Minh Phi nhìn đồng hồ trên xe, rồi lại chăm chú nhìn đủ các loại xe con, taxi, tuk tuk (auto rickshaw) và xe máy ở phía trước

mặt, sốt ruột đập mạnh tay xuống tay lái, đôi lông mày rậm nhíu lại tưởng như dính vào nhau: “Sao lại tắc đường đúng vào lúc này chứ!”

Hai mươi phút trôi qua, những chiếc ô tô phía trước thậm chí vẫn chưa dịch chuyển được đến một mét, cuối cùng Khương Vân Phàm không ngồi yên được nữa, nét mặt đầy vẻ lo lắng, nếu cứ tiếp tục như thế này thì chắc chắn họ không thể nào đến được khu rừng kia trong vòng bốn tiếng theo như hạn định của “Hoa hồng thép”

Trong xe tràn ngập bầu không khí ngột ngạt nặng trĩu, Lục Minh Phi cảm thấy sốt ruột, lại nghĩ đến chiếc xe yêu quý của mình bị cọ xát tóa lửa trên đường cao tốc, trong lòng xót xa nhìn ra cửa xe rồi liếc sang gương chiếu hậu, nhận thấy có hai cô gái người địa phương đang đi trên một chiếc xe máy. Đột nhiên mắt anh sáng lên, vừa giục Khương Vân Phàm nhanh chóng xuống xe, vừa nhảy xuống đi đến chỗ hai cô gái kia.

Xuống xe xong, Khương Vân Phàm đứng trên vỉa hè nhìn Lục Minh Phi nói chuyện với hai cô gái Thái Lan giữa dòng xe ồn ào tấp nập, lồm bồm nghe thấy anh ta vừa nói với họ bằng thứ tiếng Thái dễ đọc vừa khua chân múa tay minh họa. Một hồi lâu sau, anh ta cúi đầu thất vọng đi về phía Khương Vân Phàm, nhưng thật kì lạ là hai cô gái kia lại cứ chăm chú nhìn Khương Vân Phàm, cười để lộ hai hàm răng trắng bóng.

“Đội trưởng Lục sao lại ủ rũ chán nản như vậy? Hai cô gái kia không chịu cho mượn xe máy à?”

“Đúng vậy, biết làm thế nào bây giờ? Nếu không cứu được Hàn Vũ, chúng ta cũng không sống làm gì nữa!”

Lục Minh Phi cố ý khích lệ Khương Vân Phàm, nhưng Khương Vân Phàm rất thông minh, nên đương nhiên trong lòng hiểu rõ, thế là hai người bắt đầu sử dụng đòn tâm lí chiến.

“Như thế không được, “Hoa hồng thép” độc ác nhiều thủ đoạn, nếu chúng ta chết đi thì há chẳng phải là dễ dàng bỏ qua cho hắn ư?!”

“Tôi có một cách, hai cô gái kia nói rằng chỉ cần anh thơm vào má họ là họ đồng ý cho chúng ta mượn xe máy!”

Quả nhiên là có âm mưu! Khương Vân Phàm nhìn Lục Minh Phi vẻ coi thường, rồi lại nhìn sang hai cô gái ăn mặc sắc sảo. Trong hoàn

cảnh Lục Minh Phi lấy an toàn tính mạng của Đường Hàn Vũ ra đe dọa, nên dù rất không muốn anh cũng phải bước đi. Hai cô gái kia lập tức vui mừng hơn hở, khi anh ta nói chỉ có thể chụp ảnh chung, họ liền gật đầu đồng ý, lại còn bảo Lục Minh Phi đóng vai thợ ảnh.

Lời hỏi đáp chết chóc

“Tại sao, tại sao ông trời lại bất công như vậy?”

“Đừng nói nhảm nhí nữa, mau đi cứu người!”

Trên vỉa hè, hai người đàn ông to lớn đội mũ bảo hiểm, ngồi lên một chiếc xe máy nhỏ.

Lục Minh Phi lườm người ngồi phía sau một cái, oán trách hết như một quý cô đồng danh.

Khuơng Vân Phàm cố tình giục anh ta, nhưng mặt lại lộ vẻ tươi cười đắc ý.

Trước tiên, Lục Minh Phi gọi điện thoại cho cảnh sát Hà, dặn anh ta báo với Trưởng phòng Thẩm rằng Tổ Chuyên án Đặc biệt đi bắt “Hoa hồng thép” ở trong rừng, đồng thời xin ông điều động lực lượng chi viện, và khi đi qua thị trấn Rose, hãy lái chiếc xe cảnh sát của anh Lục Minh Phi đi luôn. Sau đó, anh mới lái xe máy ra khỏi con đường ô tô đang tắc nghẽn.

Xe càng đi về phía Tây, con đường trước mặt càng hoang vắng, đi tiếp qua một vườn chè là đến thôn Hoa Hồng như chỉ dẫn của hệ thống dẫn đường trên điện thoại. Đoạn đường từ vườn chè đến thôn Hoa Hồng dài dằng dặc, hai bên đường toàn là vườn cây trĩu quả và rừng cọ tàu cao vút, bên tai là tiếng côn trùng kêu rả rích. Màn đêm buông xuống, ngửa mặt nhìn lên là ngàn vạn vì sao rải rác khắp bầu trời đêm, cúi xuống thì là bóng tối vô cùng vô tận.

Thời gian từng giây từng phút chậm chậm trôi đi, đã chín giờ năm mươi phút tối, chỉ còn mười phút nữa là đến thời hạn quy định cuối cùng của “Hoa hồng thép”.

Khuơng Vân Phàm nhìn chăm chăm vào điện thoại, giục: “Đội trưởng Lục, đi nhanh lên, không nhanh sẽ không kịp thời gian đâu!”

Lục Minh Phi “ừ” một tiếng, vừa đón làn gió đêm trên dốc núi vừa liên tục tăng tốc, hình như đã lên đến mức vận tốc cao nhất.

Nhưng phía trước có một đoạn đường xuống dốc nên anh buộc phải từ từ giảm tốc độ, đáng tiếc là ông trời không chiều lòng người, chiếc xe chạy chậm dần rồi bỗng dừng chết máy, mặc cho anh nhấn nút khởi động mấy lần vẫn không tài nào nổ máy lại được.

“Hôm nay chúng ta bị quỷ ám hay sao mà đen đui vậy hả? Tại sao lại hết bị tai nạn ô tô suýt chết rồi bây giờ lại đến lượt xe chết máy chứ?” Lục Minh Phi phàn nàn về bất mãn.

“Không xong rồi, chỉ còn lại mười phút cuối cùng, làm thế nào bây giờ?” Vừa dứt lời, hai người đều lặng im.

Lục Minh Phi xuống kiểm tra xe, xăng vẫn còn, nhiệt độ động cơ bình thường, bu-gi cũng bình thường... tất cả đều bình thường tại sao lại không khởi động được?

Đúng lúc hai người đang rất lo lắng không biết làm gì thì “Hoa hồng thép” gửi tin nhắn cho Khương Vân Phàm, trong đó chỉ có một đoạn video.

Trong đoạn video, Đường Hàn Vũ tỉnh dậy trong đau đớn, miệng bị nhét giấy không phát ra được bất kì âm thanh nào, khóe miệng cô vẫn còn vết máu, bom buộc trên người khiến cô không giám tùy tiện cử động. Cô nhìn gian phòng tối tăm, tất cả các cửa đều đóng kín, ánh nắng chiếu qua rèm cửa màu trắng khiến cô lơ mơ trông thấy bên ngoài hình như là một cánh rừng xanh thẫm. Một lần nữa cô nhìn xuống sợi dây thừng quấn trên người, tự hỏi không biết đây là nơi quỷ quái nào, tại sao trên người mình lại bị buộc bom?

Cánh cửa kêu “kẹt” một tiếng rồi mở ra, cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người đàn ông tóc cắt ngắn, đeo kính đen mắt tròn bước vào, chiếc áo dài trên người thêu một đóa hồng tươi, bàn tay phải cầm một bông hồng ôm vào vai trái, đứng trước mặt cô, khẽ khom lưng mỉm cười: “Chào cảnh sát Đường, xin phép được tự giới thiệu tôi là “Hoa hồng thép”, người mà các cô tìm kiếm lâu nay, khiến các cô hận đến tận xương tủy.”

Đường Hàn Vũ chằm chằm nhìn hắn, ánh mắt sắc sảo chứa đầy vẻ căm hận, rồi cúi xuống nhổ nước bọt vào đôi giày da bóng láng hắn đang đi.

“Hoa hồng thép” chau mày nhìn đôi giày của mình, cố gắng kiềm chế cơn tức giận trong lòng, thò tay vào túi lấy chiếc khăn mùi xoa hình vuông cúi xuống lau vết nước bọt. Rồi hắn quay người bước

đến chỗ chiếc bàn ăn cao cấp tự rót cho mình một li rượu vang đỏ, chỉnh lại chiếc điện thoại đang ghi hình đặt ở trong góc, cuối cùng ngồi vào chiếc ghế bọc da đen, thản nhiên cười như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Cảnh sát Đường, không ngờ chúng ta lại gặp nhau theo kiểu như thế này nhỉ? Trông thấy cô lại khiến tôi nhớ đến tên Lăng Phong nằm vùng đáng chết đó!”

Đường Hàn Vũ vẫn không muốn nói chuyện với hắn, chỉ nhìn quả bom trên người mình, trong đầu ngẫm phân tích xem có thể gỡ nó ra một cách an toàn hay không, xác suất gỡ không thành công là bao nhiêu.

“Hoa hồng thép” lắc lắc li rượu vang đỏ rồi uống cạn, sau đó hướng thẳng camera đặt trong góc về phía mình, giơ tay xem đồng hồ: “Khuơng huynh, các anh có trông thấy cảnh sát Đường không? Thời gian dành cho các anh cứu cô ta đang ngày càng ngắn lại, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa nghe thấy tiếng bước chân của các anh, không phải xe bị hỏng giữa đường đấy chứ?... Tính đến lúc này, tôi có một cách có thể kéo dài thời gian cứu cô ta.”

Khi nghe đến câu “tên Lăng Phong nằm vùng đáng chết”, Lục Minh Phi lập tức biến sắc mặt, lẽ nào Đường Hàn Vũ và Lăng Phong đã có lúc cùng xuất hiện?

Còn Khuơng Vân Phàm lại chú ý đến câu cuối cùng của “Hoa hồng thép”, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, vừa thấy đối phương gọi đến liền ấn phím nghe và bật loa ngoài, nghiêng răng lại bật ra hai từ: “Nói mau!”

“Tôi muốn chúng ta chơi một cuộc chiến kéo dài cái chết để chúng tôi thông minh hơn anh!”

“Không cần phải so sánh cũng biết tôi thông minh hơn anh, đây là kết quả đã được mọi người công nhận!”

“Ha ha... tôi đưa ra câu hỏi, anh trả lời, nhưng Lục Minh Phi không được mở miệng trả lời hoặc nhắc nhở, nếu không tôi sẽ kích nổ quả bom trên người Đường Hàn Vũ! Mỗi lần anh trả lời đúng, tôi sẽ cho các anh thêm thời gian năm phút để đến đây. Ngược lại, các anh sẽ bị mất đi năm phút, nếu không còn đủ thời gian tôi sẽ kích hoạt đồng hồ tính giờ trên quả bom.”

Hai người nói là làm, theo luật chơi, Lục Minh Phi đành chỉ ở bên cạnh sửa xe máy, đầu sao anh cũng không lo lắng cho Khuơng Vân Phàm bởi vì Khuơng Vân Phàm tràn đầy tự tin, ngoài ra còn có trí óc hơn hẳn người thường.

“Câu hỏi thứ nhất: Vũ trụ sinh ra từ khoảng bao nhiêu năm trước?
A: 10 tỉ năm trước. B: 14 tỉ năm trước.”

“Cái gì? Tại sao anh không hỏi về vấn đề liên quan đến vụ án?”

“Tôi không nói là câu hỏi liên quan đến vụ án và thủ đoạn phạm tội, anh còn thời gian năm mươi giây để đưa ra câu trả lời.”

“Chắc chắn vào mười bốn tỉ năm trước khi xảy ra vụ nổ bigbang sinh ra vũ trụ.”

Khuong Vân Phàm tự tin đưa ra câu trả lời, thầm cảm thấy vui mừng vì cách đây không lâu đã đọc trên báo về vấn đề này nên câu hỏi cón con trên không làm khó được anh.

“Hoa hồng thép” lạnh lùng “hừ” một tiếng, lầu bầu tuyên bố đáp án chính xác.

“Câu hỏi thứ hai: Trái đất khoảng bao nhiêu tuổi? A: ít nhất 2,5 tỉ tuổi. B: ít nhất 3,5 tỉ tuổi. C: ít nhất 4 tỉ tuổi.”

“Tôi không phải nhà thiên văn học, không rảnh rỗi quan tâm đến vấn đề này.” Khuong Vân Phàm buột miệng nói ra theo bản năng.

“Khuong đại tài tử của tôi, đây là kiến thức thông thường mà mọi người trên trái đất đều biết, đừng nói với tôi là anh không trả lời được.” Lục Minh Phi nghe thấy “Hoa hồng thép” bắt đầu đếm ngược năm mươi giây, mà Khuong Vân Phàm xưa nay luôn có chỉ số IQ cao thì lại vẫn chau mày như cũ nên lập tức trong lòng thấy rất bất an.

Khuong Vân Phàm nhắm mắt, hai tay ôm đầu nhằm cách li mọi âm thanh hỗn tạp bên ngoài, miệng lẩm bẩm: “Chọn A à? Không! Không đúng! Hay chọn C? Tuổi này lớn nhất, hình như cũng không đúng. Vậy chọn B? Đúng rồi! Chọn B!”

Hoa hồng thép định quấy rối suy nghĩ của anh nên liên tục hỏi: “Anh chắc chắn mình chọn đúng chưa?”

Khuong Vân Phàm mở mắt, gật đầu vẻ kiên quyết: “Tôi chọn B.”

“Quá trình suy nghĩ thú vị lắm phải không?” Khuong Vân Phàm kinh ngạc nhìn chằm chằm vào điện thoại, chờ đợi đáp án của đối phương, nhưng kết quả là hẫng lại đột ngột chuyển chủ đề: “Nhưng rất lấy làm tiếc, anh trả lời sai rồi.” Câu hỏi tiếp theo bắt đầu, anh nghe cho rõ: Chọn ra năm con giỏi ở độ tuổi tương đối trưởng

thành từ một xác chết bị bọc kín trong tường xi măng, lần lượt đo chiều dài của chúng đều cho ra kết quả khoảng một mi-li-mét, lại kết hợp với thời tiết ở hiện trường xảy ra án mạng là mùa hè nóng bức, vậy thời gian nạn nhân tử vong là khi nào?”

Hoa hồng thép dừng lại một lát rồi bổ sung: “A: 5 ngày trước. B: 10 ngày trước. C: 15 ngày trước.”

Khuơng Vân Phàm lập tức căng hết cả đầu, đây là kiến thức thuộc về pháp y, tại sao lại hỏi anh một người là chuyên gia phân tích hành vi phạm tội?

Anh cố gắng tĩnh tâm trở lại, điều hòa hơi thở, rồi lại nhắm mắt, trí nhớ trong đầu từ từ hiện ra.

Mấy hôm trước, khi ăn cơm tại nhà bếp, Vu Phong Ngâm gặp ra một con muỗi từ trong thức ăn, bỗng nhiên nói một thôi một hồi, đại khái bảo rằng lần đầu tiên cô đi phá án là vụ án xác chết bị chôn trong tường. Để nhanh chóng suy đoán ra thời gian nạn nhân tử vong, cô đã lấy từ trong xác chết ra năm con giòi phát triển đến giai đoạn tương đối trưởng thành... lúc đó Lục Minh Phi nghe mà không nuốt nổi cơm nữa, nhưng không ai có thể cắt đứt được mạch cảm xúc của Vu Phong Ngâm khi hồi tưởng lại chuyện đã qua.

Khuơng Vân Phàm mở mắt, nét mặt bỗng nhiên lộ vẻ đắc ý, khi “Hoa hồng thép” đếm ngược năm giây, anh lập tức trả lời: “Tôi chọn C. Bởi vì hiện trường xảy ra vụ án nằm trong tường xi măng, có tác dụng triệt tiêu lẫn nhau đối với thời tiết nóng nực mùa hè, ngược lại đã làm chậm tốc độ phát triển của giòi khiến chúng chỉ dài có một mi-li-mét, mà số lượng cũng không đạt đến mức độ sinh sản bình thường.”

Khuơng Vân Phàm phân tích xong, năm phút đã trôi qua mà “Hoa hồng thép” vẫn không nói gì.

“A lô? A lô?” Khuơng Vân Phàm khó hiểu kiểm tra tín hiệu điện thoại, cho rằng nó đã bị tắt, nhưng phát hiện ra tín hiệu vẫn thông suốt. Thế là anh bèn khích đối phương: “Tôi nói rồi mà, tôi thông minh hơn anh.”

“Hoa hồng thép” lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Coi như anh may mắn, lần này được thêm mười phút, chúng ta gặp nhau trong ngôi nhà gỗ.”

Đúng lúc đó, nghe thấy tiếng máy nổ dội vào tai, Khuơng Vân

Phàm quay lại thấy Lục Minh Phi đã khởi động được xe máy, miệng cười toe toét vẫy anh ngồi lên.

Lựa chọn sinh tử

Không biết đi được bao lâu, cuối cùng họ cũng đến được địa điểm nằm giữa mênh mông hoa hồng và một rừng cây, Lục Minh Phi dựa xe máy vào bức tường đất, đuổi theo Khương Vân Phàm đang sử dụng hệ thống dẫn đường tìm ngôi nhà gỗ. Dưới ánh trăng lạnh lạnh, chỉ có Lục Minh Phi dùng đèn pin điện thoại chiếu sáng mặt đường phía trước, khu rừng rộng lớn yên ắng lạ thường, ngoài những con chim đậu trên cây thấy họ đến bắt đầu đập cánh loạn xạ giống như đang định tụ tập thành đàn tấn công họ, còn có một vài con vật hoang nhỏ bé chạy qua chạy lại ở bên cạnh. Hai người đi lại như con thoi giữa rừng, Lục Minh Phi mơ hồ cảm thấy bốn phía như có người đang theo dõi mình, lo lắng nhìn ra xung quanh nhưng lại không hề thấy một bóng người, thậm chí cũng không có lấy một tia hồng ngoại.

“Cậu Khương này, khả năng định hướng của cậu có chính xác không đấy? Tóm lại có tìm được ngôi nhà gỗ hay không?”

“Đội trưởng Lục, anh nói như vậy ảnh hưởng rất lớn đến khả năng định hướng của tôi đấy, nếu không tìm được lỗi chính là tại anh.”

“Tôi không nghi ngờ ý tứ của anh, nhưng mà ở đây tối tăm âm u, chỉ sợ có con rắn đột nhiên bò ra...”

Khương Vân Phàm nghiêng đầu nhìn sang Lục Minh Phi, thấy vẻ mặt anh ta rất khó coi, có vẻ như đúng là anh ta rất sợ ở đây xuất hiện rắn.

Khương Vân Phàm vốn định an ủi vài câu, thì lại thấy Lục Minh Phi phẫn khởi chỉ về phía trước: “Tìm thấy rồi, ngôi nhà gỗ ở kia!”

Khương Vân Phàm nhìn theo phía tay Lục Minh Phi chỉ, đó là một ngôi nhà gỗ nằm ở ranh giới giữa biển hoa và khu rừng, bị hai cây cao chọc trời và tán lá của nó che khuất, trông có vẻ khá sơ sài, mái nhà lợp cỏ, ván gỗ lâu năm bị mưa gió nên đã hơi mốc, ánh đèn vàng vọt xuyên qua rèm cửa màu trắng cho họ biết rằng trong nhà có người.

Hai người càng thêm cảnh giác nhìn khắp bốn phía, khi bước lên bậc thềm gỗ nghe thấy dưới chân phát ra tiếng kêu cọt kẹt, ở giữa rừng trong đêm khuya nên tiếng động đó lại càng nghe rõ mồn một. Họ cảm thấy, thậm chí thấy đầy cánh cửa gỗ. Sau khi ngửa mặt

nhìn lên mái nhà thấy không có người nắp trên đó, họ tiếp tục đi qua phòng khách và nhà bếp không có một ai một cách thuận lợi, sau đó đập cửa gian phòng ở phía trong cùng.

Đường Hàn Vũ đang cúi đầu, nghe thấy tiếng động lập tức ngẩng lên nhìn ra cửa, vừa trông thấy hai người dừng cảm quên mình đến đây thì bỗng chốc trong lòng thấy vô cùng cảm động, khỏe mắt cay cay chỉ chực rơi lệ, nhưng cô cố gắng không để nước mắt chảy ra.

“Trời ơi, những thứ này là cái quái gì thế?” Lục Minh Phi trông thấy dây rợ rải khắp nền nhà, nên hoàn toàn không phân biệt được đâu là dây dẫn.

“Các anh đến đây làm gì? Chẳng lẽ không biết âm mưu của “Hoa hồng thép” hay sao? Các anh mau đi bắt hẩn, nếu không tôi chết cũng không nhắm mắt được!” Đường Hàn Vũ nói rất khó khăn, kể từ lúc bị bắt về đây cô không được uống một ngụm nước nào.

“Đương nhiên là biết rồi, nhưng chúng tôi không thể thấy chết mà không cứu, trước khi bắt được hẩn thì một người của Tổ Chuyên án Đặc biệt chúng ta cũng không thể thiếu!”

Khuơng Vân Phàm nhìn Đường Hàn Vũ mái tóc rối bù, môi khô nẻ, tròng mắt hơi đỏ lộ rõ trạng thái đang rất xúc động. Anh bước tới, quỳ một gối xuống trước mặt cô, nhìn xuống thì thấy đồng hồ hẹn giờ của quả bom đã được kích hoạt, thời gian chỉ còn lại sáu mươi giây. Anh mở vỏ ngoài của quả bom, trông mớ dây rợ lộn xộn trong đó trong một lúc không biết phải làm thế nào, rồi sau đó nhớ lại trước đây từng nghe gã nông cuồng chuyên nghiên cứu về bom ở trong trại giam nói rằng chỉ khi cắt đứt dây nóng mới ngăn được quả bom phát nổ. Nhưng lúc này các sợi dây ở trước mắt đều quá giống nhau, không biết sợi nào mới là dây nóng?

Trong lúc suy nghĩ như vậy, đồng hồ hẹn giờ đã đếm ngược đến giây thứ bốn mươi. Ba người đều căng thẳng đến nỗi không dám thở mạnh chứ đừng nói đến chuyện dám liều lĩnh làm bừa hay giẫm lên những sợi dây ở dưới đất. Khuơng Vân Phàm cầm kéo, chần chừ không dám ra tay, thậm chí anh còn cảm thấy một chút sợ hãi, trong đầu hiện lên cảnh tượng Nguyễn Tường Vi bị bom nổ chết, anh lo sợ tấn thảm kịch đó lặp lại một lần nữa.

“Anh đúng là đồ cặn bã! Nói cho anh biết, Đường Hàn Vũ mà chết thì anh không xong với tôi đâu!” Lục Minh Phi ở bên cạnh đã sốt ruột đến phát điên.

“Đồ chết tiệt nhà anh đừng có âm ỉ... nhiều bom như vậy, tóm lại là sợi dây nào hở?!” Khương Vân Phàm suy trước tính sau, sợ rằng nếu không cẩn thận cắt nhầm dây sẽ khiến mọi người đều chết ở đây.

“Đừng hoảng hốt, hít thở thật sâu, xác định rồi thì cắt ngay. Cho dù anh cắt sợi dây nào tôi cũng không hối hận!” Đường Hàn Vũ cúi xuống nhìn Khương Vân Phàm, ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng.

Cuối cùng, ở năm giây sau cùng, hai tay Khương Vân Phàm run run cắt đứt một sợi dây. Cùng lúc đó, Lục Minh Phi mang theo quyết tâm không sợ hi sinh nhắm mắt lại, chỉ mong sao sau khi chết vẫn được tiếp tục làm cảnh sát ở trên Thiên Đường.

Nhưng mười giây trôi qua mà vẫn không nghe thấy tiếng nổ lớn nào, anh mới từ từ mở mắt, nhìn thấy Đường Hàn Vũ đã tháo hết bom trên người và cười.

“Nơi này không thể ở lâu, chúng ta mau đi thôi!” Đường Hàn Vũ đặt bom xuống đất, kéo hai người chạy ra ngoài.

Không ngờ rằng “Hoa hồng thép” đã đặt camera ghi hình cỡ nhỏ kết nối với điện thoại ở trong ngôi nhà này từ trước, lúc này hắn đang ở trong một chiếc ô tô đậu gần “biển hoa”, theo dõi chặt chẽ hành động của ba người thông qua hình ảnh camera ghi hình chuyển đến điện thoại.

Đột nhiên Lục Minh Phi kêu “oái” một tiếng, cổ chân bất ngờ bị một sợi dây trên mặt đất thắt vào, anh tức giận ra sức gỡ ra, nhưng không ngờ chính hành động này lại khiến mọi người rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm hơn.

Chiếc đồng hồ hẹn giờ của quả bom vừa được gỡ ra khỏi người Đường Hàn Vũ kia bắt đầu kêu “tút, TUT” hết như đang đếm ngược thời gian đến cái chết, thúc giục ba người họ nhanh chóng chạy thoát thân. Khương Vân Phàm thầm kêu lên “Không hay rồi”, có thể vừa rồi họ đã động đến một dây dẫn kết nối với tín hiệu nào đó. Anh bèn kéo Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ chạy thật nhanh. Đúng vào thời điểm quả bom phát nổ ba người đã chạy ra đến cửa ngôi nhà và tung người nhảy lên, cùng với cột khói cực lớn bốc cao, bóng họ cũng mất hút vào trong rừng.

Quả bom có sức công phá rất lớn, các thanh gỗ bị hất tung lên rơi xuống thành hình vòng cung, cây cối xung quanh cũng bị sóng xung kích tác động, mấy cây to đổ gục, rung chấn ảnh hưởng cả một khu vực. “Hoa hồng thép” ngồi trên xe ô tô cũng cảm nhận

được rung động của vụ nổ, cộng thêm hình ảnh hiển thị trên điện thoại khiến hẳn khẳng định những người của Tổ Chuyên án Đặc biệt hoàn toàn không có cơ hội sống sót, vì thế liền gật đầu có ý bảo tài xế lái xe đi.

Nhưng đúng vào lúc này, từ không trung vọng xuống tiếng cánh quạt, một chiếc máy bay quân sự lượn vòng phía trên ô tô, người trên máy bay dùng loa phóng thanh tuyên bố:

“ ‘Hoa hồng thép’, anh đã bị bao vây, yêu cầu lập tức xuống xe đầu hàng!”

“Hoa hồng thép” nghiêng đầu nhìn qua cửa xe, thấy mấy viên cảnh sát hình sự đang từ từ áp sát chiếc xe của mình, xem ra lần này đúng là không thoát được nữa. Hẳn dứt khoát chủ động xuống xe, không làm gì mà chỉ đợi cảnh sát đến bắt.

Còn ở chỗ ngôi nhà gỗ, khi dẫn đội cảnh sát đến nơi, cảnh sát Hà vừa hét gọi tên ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt vừa tìm kiếm bóng dáng của họ. Mọi người nhấc từng tấm ván gỗ và các cây to bị đổ, một lúc sau thì lờ mờ nghe thấy tiếng kêu cứu mỏng manh yếu ớt của Lục Minh Phi. Cảnh sát Hà mừng rỡ phát khóc, vội vàng dẫn người tìm đến chỗ phát ra tiếng kêu, cuối cùng mấy phút sau đã tìm thấy ba người bị vùi lấp dưới mấy tấm ván gỗ.

Trời dần sáng rõ, trong rừng liên tiếp vang lên từng hồi còi xe cứu thương, các bác sĩ và y tá đồng loạt xuống xe, nhẹ nhàng lần lượt đưa ba người trên mình đầy những vết thương lên cáng và lập tức đưa lên xe về bệnh viện. Còn “Hoa hồng thép” đã bị còng tay và bị cảnh sát hình sự áp giải về trại giam số một của thành phố Chiang Uri.

Năm hôm sau, tại phòng bệnh nhân số hai trăm mười lăm của bệnh viện, những người trên ba giường bệnh dần dần tỉnh lại, họ nhìn nhau với những vết băng bó trên người bỗng nhiên đều bật cười sáng khoái.

“Vân Phàm, đùi anh vẫn ổn chứ?” Lục Minh Phi cố tình pha trò.

“Đội trưởng Lục, chân tay anh gãy hết cả rồi, ăn nói tích đức một chút được không hả?” Một giọng nói quen thuộc cất lên bên tai ba người.

Họ đồng loạt nhìn ra cửa, thấy Vu Phong Ngâm cầm mấy túi đồ ăn sáng, tươi cười đi vào.

Khuơng Vân Phàm lập tức không tính toán với Lục Minh Phi nữa, đưa tay nhận hộp cháo Vu Phong Ngâm mang đến húp soàn soạt, hệt như đã nhịn đói lâu lắm rồi.

Lục Minh Phi nhìn Đường Hàn Vũ khuôn mặt nhợt nhạt, do dự một chút mới cố gắng hỏi: “Tổ trưởng... tôi muốn hỏi cô một chuyện, tại sao ‘Hoa hồng thép’ vừa trông thấy cô đã bảo rằng nhớ đến Lăng Phong? Cô quen Lăng Phong à?”

Tay cầm bát của Đường Hàn Vũ đột nhiên run rẩy, “choang” một tiếng, chiếc bát rơi vỡ tan tành. Tất cả mọi người đều dừng tay, nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, họ đều tức cảm thấy khó xử, hai người đàn ông không biết làm thế nào cho ổn nên đành chọn cách im lặng.

Vu Phong Ngâm vội vàng lấy trong túi ra một chiếc bát khác, nói: “Không sao đâu, ở đây vẫn còn bát.”

Nhưng mọi người vẫn cảm nhận được một nỗi đau buồn toát ra từ đôi mắt Đường Hàn Vũ, cô nhìn thẳng về phía trước, nói rất khẽ: “Đúng vậy, tôi với anh ấy không những quen biết mà đã từng có ý định cưới nhau.” Nói xong cô cúi xuống tiếp tục húp cháo.

Không khí trong phòng bệnh trở nên rất lạ, Vu Phong Ngâm cảm thấy mình sắp ngạt thở, nên cô tìm cách khéo léo chuyển sang chủ đề khác: “Sau vụ nổ trong ngôi nhà gỗ, ‘Hoa hồng thép’ đã bị đội cảnh sát hình sự do ông Thẩm phái đến bắt được, giam vào trại giam số một. Ông Thẩm bảo tôi nói với mọi người rằng, do hấn phạm trọng án giết người nên khi mọi người muốn thẩm vấn hấn sẽ phải đến phòng thẩm vấn đặc biệt ở phía trong cùng trại giam số một.”

Nhắc đến việc “Hoa hồng thép” bị bắt, Khuơng Vân Phàm lập tức nhớ lại ngay cả lúc bị buộc bom vào người mà Đường Hàn Vũ cũng vẫn không chịu từ bỏ việc bắt “Hoa hồng thép”, liền quay sang nhìn cô vẻ tò mò: “Tại sao cô cứ nhất định đòi bắt bằng được ‘Hoa hồng thép’, thậm chí còn cố chấp đến mức không cần đến cả tính mạng nữa như vậy?”

Đường Hàn Vũ đặt thìa xuống, hai mắt ánh lên nỗi căm hận: “Bởi vì tôi bắt buộc phải trả mối thù này để anh ấy thực sự được yên lòng nhắm mắt dưới suối vàng. Khi còn sống, Lăng Phong không bắt được ‘Hoa hồng thép’, tôi dự định vào ngày kia ngày hai mươi tám tháng sáu, sau khi thẩm vấn ‘Hoa hồng thép’ xong sẽ về nước một chuyến để báo cho anh ấy biết tin vui này.”

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, thì ra tất cả những điều Đường Hàn Vũ làm đều là vì người yêu của mình. Cô yêu Lăng Phong say đắm, để hoàn thành sứ mệnh dang dở của anh khi còn sống, để anh có thể yên giấc ngàn thu nơi lòng đất, cô đã kiên quyết ở lại, lặng lẽ kiên trì làm tất cả. Cho dù có phải đánh đổi bằng cả tính mạng, cô cũng phải thực hiện bằng được lời hứa với anh; nếu không, cô làm sao có thể yên tâm tiếp tục sống những ngày tháng tươi đẹp trên cõi đời này được?

Ngày hai mươi tám tháng sáu đến rất nhanh, đó là một ngày trời trong, nắng ráo, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đến phòng thẩm vấn. Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi đứng trong phòng giám sát được ngăn cách bằng tấm kính trong suốt một chiều, trông thấy Khương Vân Phàm chống gậy chậm rãi bước từng bước vào trong phòng. “Hoa hồng thép” ngồi phía đối diện, thần thờ nhìn chân trái của Khương Vân Phàm bị bó bột bằng một lớp thạch cao, hơn chục giây sau hắn mới bật cười “khì khì”.

“Cười cái con khỉ! Suýt nữa mày làm ông bị nổ chết rồi đấy!”
“Chẳng phải bây giờ anh vẫn sống nhăn...”

“Đừng lảm nhảm nữa! Đã vào đây rồi thì hãy biết điều một chút đi, hãy thành thật khai nhận hết tội lỗi của mình!”

“Không, như thế nhặt nhẻo lắm, chúng ta làm một cuộc trao đổi được không?”

“Tôi từ chối... lườm gì mà lườm? Nói quy tắc trao đổi xem nào!”

“Khương huynh, thật ra anh với tôi cũng cùng một hạng người mà thôi. Chúng ta hãy kể cho nhau nghe chuyện quá khứ của mình, anh thấy thế nào? Như vậy anh sẽ biết được điều anh muốn biết đấy.”

“Được thôi, anh kể trước đi.”

Khương Vân Phàm vừa dứt lời, người ở trước mặt anh lập tức ngồi ngay ngắn lại, rủ rủ kể về những điều sâu sắc nhất đã trải qua:

Bạch Tế Liệt, ba mươi tuổi, biệt hiệu “Hoa hồng thép”. Xuất thân ở thôn Hoa Hồng, từ nhỏ không cha không mẹ, hàng ngày lang thang xin ăn nhà người khác, không nơi cư trú, những đêm mùa đông phải ngủ trong chuồng trâu, bị đám trẻ con ức hiếp đến cùng cực. Sau khi dần dần lớn lên, hắn rời khỏi thôn Hoa Hồng đến thành phố lớn, trước tiên ăn xin dưới chân cầu vượt để sống nhưng lại bị những kẻ cùng kiếp ăn xin cướp bóc và đánh đập tàn

nhân, thậm chí đuổi đi không cho ăn xin ở đấy nữa. Một hôm, vào ngày trời rét cắt da cắt thịt, suốt ba ngày ba đêm hắn chưa được ăn uống gì, đói đến nỗi muốn ngất xỉu, không thể nào chịu đựng được nữa. Thế là hắn bắt đầu lấy trộm của người khác, lừa gạt lấy tiền của người ta, làm không biết bao nhiêu việc xấu xa, lúc bị cảnh sát bắt giam, hắn không những không thấy buồn mà trái lại còn rất vui thích, bởi vì đêm hôm đó hắn được ngủ một giấc yên lành nhất trong đời.

Trước khi gặp được ân nhân cứu mạng, hắn lấy trộm ví tiền của người ta ở bến xe, nhưng khi bị người này bắt được, hắn không những không bị đánh một trận no đòn mà trái lại còn được nhận về nuôi dưỡng.

“Vì thế, chính nhờ người này anh đã được nuôi dưỡng, và đạt được tất cả như ngày hôm nay phải không?”

“Đúng vậy, nhưng tôi không giận người này. Được rồi, bây giờ đến lượt anh kể chuyện về mình. Tôi biết anh từ nhỏ đã lớn lên trong tù, sống chung với rất nhiều kẻ tội phạm, hơn nữa còn học được rất nhiều kỹ năng mà họ cho rằng không chính đáng.”

Bạch Tế Liệt nhìn tám kính trong suốt một chiều, từ bên trong không nhìn thấy bên ngoài nhưng từ bên ngoài lại nhìn thấy bên trong rõ mồn một, tuy nhiên hắn biết rằng ở phía bên kia chắc chắn có Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi đang nghe trộm.

Ánh mắt Khương Vân Phàm thoáng một chút kinh ngạc, vốn định tiếp tục truy hỏi ân nhân cứu mạng của hắn là ai, nhưng không ngờ hắn lại nói ra hết cả gốc gác nội tình của mình trước. Lục Minh Phi ở trong phòng giám sát đương nhiên vô cùng kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Đường Hàn Vũ vẫn lạnh lùng thản nhiên như không thì anh ta lại không nói ra những nghi vấn của mình nữa.

Sự việc đã đến nước này thì Khương Vân Phàm cũng không muốn tiếp tục giấu giếm thêm nữa, anh không sợ bị mọi người biết, chỉ có điều việc này đến hơi sớm một chút. Anh khẽ nhướn mày, bĩu môi nói: “Đúng vậy, những chuyện xảy ra với tôi và anh rất giống nhau, từ nhỏ đã không có tình yêu thương của cha mẹ. Nhưng tôi lại khá hơn anh một chút, đó là ân nhân cứu mạng không lợi dụng mà luôn yêu thương, đối xử thật lòng với tôi.”

Bạch Tế Liệt đột nhiên sững sờ, giống như có một vết sẹo bị người khác vạch ra phơi bày dưới ánh nắng mặt trời, một cảm nhận

khiến hắn vô cùng khó chịu. Nhưng câu nói tiếp theo của Khương Vân Phàm lại khiến hắn đau buồn phát khóc: “Nếu lúc nhỏ anh gặp được tôi thì tốt, tôi có thể trở thành người bạn thân nhất của anh, bởi vì chúng ta có sự đồng cảm trong rất nhiều việc.”

Đúng vậy, Bạch Tế Liệt xưa nay không có bạn bè, không biết đối xử dịu dàng hòa nhã với người khác. Hắn chỉ biết rằng nếu bản thân không mạnh mẽ thì sẽ chết trong lúc huấn luyện giống như những đồng bọn nhỏ tuổi cùng được cha nuôi huấn luyện với hắn.

Lúc này, nỗi đau khổ trào dâng trong lòng Bạch Tế Liệt, hắn khóc không khác gì một đứa trẻ, biết mình mang tội ác trầm trọng không thể nào làm lại được nữa. Một lúc sau hắn lau khô nước mắt, đưa tay ra định bắt tay kết làm bạn bè với Khương Vân Phàm.

Nhưng tiếc rằng, chính là chính, tà là tà, hai thứ này không thể cùng tồn tại.

Đúng lúc Khương Vân Phàm định đưa tay ra bắt thì Đường Hàn Vũ đập cửa xông vào ngăn lại.

Bạch Tế Liệt vừa trông thấy Đường Hàn Vũ lập tức trở lại với bộ dạng lạnh lùng, làm như nỗi đau khổ vừa rồi chỉ là cố làm ra vẻ mà thôi. Hắn lặng im không nói, mắt mở to nhìn Khương Vân Phàm bị kéo đi.

Đúng vào lúc hai người bước ra ngoài cánh cửa sắt, Bạch Tế Liệt gác chân chữ ngũ như một tên côn đồ, mắt nhìn chăm chăm nhìn theo bóng họ, mặt nở một nụ cười quái dị, nói bằng một giọng cợt nhả: “Các người đừng tưởng tôi ở trong này thì không làm gì được nhé!”

Ngoại truyện

HỘP ĐEN

Tám giờ tối ngày hai mươi sáu tháng sáu năm hai ngàn không trăm mười bốn, Đường Hàn Vũ đeo hành lí, ôm một bó hoa lục bình vội vã về Vạn Sơn. Trên lưng chừng núi Vạn Sơn có một khu mộ đặc biệt, trong đó đặt hàng trăm ngôi mộ, tất cả những người yên giấc ngàn thu ở đây đều là các anh hùng đã hi sinh vì nhiệm vụ, từng có cống hiến to lớn cho tổ quốc và nhân dân.

Cô đứng trước một ngôi mộ, đặt bó hoa xuống xong, im lặng hồi lâu, khóe mắt đỏ hoe.

“Lăng Phong, anh ở bên ấy có khỏe không? Lâu lắm rồi em không đến thăm, anh có trách em không? Lần này em mang đến cho anh một tin vui... ‘Hoa hồng thép’ đã bị bắt, ở bên ấy anh có thể yên lòng được rồi.” Nói xong cô nấc lên nghẹn ngào.

Ngày này bốn năm trước trời mưa tầm tã, và cũng vào thời khắc này trên lưng chừng Vạn Sơn, từ vị trí cao nhất của khu nghĩa trang nhìn xuống, ở chính giữa nghĩa trang vừa mọc lên một ngôi mộ mới, rất nhiều cảnh sát che ô đen lần lượt đến trước mộ xếp thành hai hàng thẳng tắp. Về mặt họ trang nghiêm, có người khóe mắt đỏ hoe, thậm chí có người vẫn còn đang khóc.

Một cảnh sát tuổi ngoài năm mươi tuổi với mái tóc bạc trắng đứng phía trước họ, trên áo đeo mấy chiếc huân chương, tay không cầm ô, đôi mắt đỏ hoe chăm chú nhìn vào bức ảnh trên bia mộ, bắt đầu tuyên đọc công trạng mà Lăng Phong lập được trong suốt cuộc đời. Đọc đến câu cuối cùng, đã nghe thấy tiếng sụt sịt trong đám đông, có người thì vội lau dòng nước mắt.

“Chào!” Thẩm Thiết Sinh hô to, mấy chục viên cảnh sát đồng loạt bỏ ô, đứng nghiêm chào.

“Thôi!” Thẩm Thiết Sinh bỏ tay xuống, lập tức những dòng nước mắt trào ra khỏi khóe mắt già nua, những hạt mưa bám đầy trên mặt cũng không che giấu được vệt nước mắt.

Ông nhìn cấp dưới trật tự bước lên đặt hoa vĩnh biệt Lăng Phong mà lòng đau vô hạn.

Một lúc sau, khi cấp dưới đã buồn bã ra về, ông nhìn xung quanh thấy chỉ còn lại Đường Hàn Vũ đang với mấy người dìu bên cạnh cô, ông bèn đón lấy một chiếc ô từ tay của một nữ cấp dưới che cho Đường Hàn Vũ đang trong cơn đau khổ. Ông do dự hồi lâu rồi mới đưa cho cô chiếc USB nhỏ tí và chiếc hộp nhung đỏ: “Đây là quà Lăng Phong chuẩn bị trước để mừng sinh nhật cô.”

Hai tay Đường Hàn Vũ run run nhận chiếc USB, rồi lại mở chiếc hộp nhung đỏ. Lúc trông thấy chiếc nhẫn kim cương, nước mắt cô lập tức trào ra. Cô cắn chặt đôi môi run rẩy, tự đeo chiếc nhẫn vào tay mình.

Lát sau, cô ngẩng lên nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Thẩm Thiết Sinh, nói: “Chú Thẩm về đi, cháu muốn ở lại nói chuyện với anh ấy.” Thấy Thẩm Thiết Sinh có vẻ không yên tâm, cô vội nói ngay: “Chú yên tâm, cháu không sao đâu. Cháu còn phải bắt hung thủ, trả nợ cho Lăng Phong.”

Thẩm Thiết Sinh vỗ vai cô, hít thở thật sâu, an ủi: “Hàn Vũ, chú biết cháu rất buồn và không đành lòng, muốn khóc hãy cứ khóc to lên. Lăng Phong là một cảnh sát giỏi, đã cứu sống rất nhiều người. Chú tin cậu ấy vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ cháu, nhưng cháu cũng phải biết tự chăm sóc mình.”

Đường Hàn Vũ gật đầu, nhìn theo Thẩm Thiết Sinh đi xa dần. Đôi mắt mọng đỏ của cô chăm chú nhìn dòng tên và bức ảnh trên bia mộ rất lâu, hình như là Lăng Phong đang đứng trước mặt cô cười thẹn thùng. Rất lâu, cô bước đến cạnh ngôi mộ, nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia lạnh ngắt, chậm rãi và mềm mại như đang vuốt ve người yêu của mình.

“Lăng Phong, anh từng nói rằng cảnh sát quốc tế không những là nghề nguy hiểm mà còn phải thường xuyên xa cách người yêu hàng năm trời, những lúc cần thiết không được liên lạc với bên ngoài, kể cả với người thân yêu nhất của mình. Anh hỏi em rằng yêu một người con trai như vậy có hối hận không?” Đường Hàn Vũ nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay áp út trên bàn tay trái, bỗng nhiên sống mũi cay cay, nước mắt lưng tròng, “Lúc đó

em trả lời anh rằng không hối hận.”

Cô ngẩng đầu, mở to mắt cố gắng ngăn nước mắt trào ra, cười buồn bã: “Nhưng mà bây giờ em có chút hối hận. Đúng vậy, em đã hối hận. Bởi vì, bây giờ em không còn được vuốt ve khuôn mặt của người em yêu thương nhất, không còn được hôn lên đôi mắt đã từng rơi lệ kia, không còn được nghe giọng nói của anh nữa rồi.”

“Lăng Phong, cầu xin anh, xin anh lại làm anh hùng một lần nữa, trở về đây đi, anh về đây chỉ làm người anh hùng của em có được không? Xin anh đừng bỏ rơi em...” Đường Hàn Vũ nói xong túm chặt ngực áo, vẻ mặt đau đớn như có hàng vạn mũi tên xuyên vào tim, đánh rơi chiếc ô đen cầm trên tay, từng giọt mưa nặng trĩu rơi xuống mặt cô, cuối cùng cô không nén được nữa, ôm mặt khóc nức nở.

“Hàn Vũ, đợi anh một năm thôi. Một năm nữa, hoàn thành nhiệm vụ anh sẽ về cưới em.”

“Hàn Vũ, ở chỗ anh bên này trời mưa, không biết em ra ngoài có nhớ mang theo ô không? Chúng mình chỉ còn nửa năm nữa là có thể đoàn tụ rồi, anh biết em đợi anh rất vất vả, nhưng thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, sau này anh sẽ bù đắp gấp nhiều lần cho những gì đã nợ em trong suốt một năm này.”

“Hàn Vũ, sau này hoàn thành nhiệm vụ ở bến cảng, anh sẽ được trở về nước, vé máy bay đã đặt xong rồi.”

Giọng nói của Lăng Phong cứ văng vẳng bên tai Đường Hàn Vũ, hình ảnh anh chân thành cầu hôn cô trước lúc ra đi vẫn hiển hiện rõ ràng trước mắt như mới hôm qua, vậy mà hôm nay con người ấy đã mãi mãi nằm lại dưới lòng đất.

Trong suốt một năm, họ chỉ liên lạc với nhau được hai lần, lần nào Lăng Phong cũng chỉ nói dăm câu ba điều rồi vội vàng tắt điện thoại. Cô ngày đêm mong nhớ người yêu nằm vùng ở tận đất nước Thái Lan xa xôi, ngày đêm cầu mong cho anh bình yên mạnh khỏe trở về.

Vậy mà, điều cô lo sợ nhất trong cuộc đời vẫn xảy ra, cô và người mình yêu thương nhất giờ đây đã âm dương cách biệt.

Mưa đã tạnh, Đường Hàn Vũ toàn thân ướt sũng, khu mộ yên tĩnh tràn ngập tiếng khóc đau lòng của cô.

Cô quỳ cạnh ngôi mộ, trong đầu hiện lên hình ảnh của một đoạn

video, đó là cảnh cuối cùng Lăng Phong chiến đấu ác liệt ở bên cảng.

Ngày hai mươi tám tháng năm, cảng Merapu của Thái Lan không một bóng người, trên bến chất đầy từng dãy thùng hàng bằng gỗ và năm chiếc xe hàng cũ kỹ. Trên bầu trời mây đen dày đặc, trên mặt biển bập bênh hai chiếc ca nô. Lát sau, ca nô cập vào bờ, hai người đàn ông nhảy xuống đi về phía nhau.

“Chào anh, tôi là Lăng Phong, ông chủ Lý sai tôi đến lấy hộp đen.” Lăng Phong tóc húi cua, chiếc áo sơ mi màu đen trên người mở tung. Anh bỏ kính che nắng, để lộ nụ cười bình thản.

“Tôi là Trương Cường, phụ trách ở đây, anh mang theo giấy tờ do chính tay ông chủ Lý đóng dấu đến rồi chứ?” Người phụ trách nhìn đàn em đứng bên cạnh, có ý bảo lấy hộp đen ra.

“Tất nhiên, mời anh xem qua.” Lăng Phong đưa giấy tờ màu vàng cho đối phương.

Trương Cường xem kỹ giấy tờ, sau khi xác nhận chữ ký và con dấu trên đó, đang định giao hộp đen trên tay cho Lăng Phong thì lại nghe thấy phía sau có người quát to: “Không được đưa cho hắn, hắn là nội ứng!”

Tiếng quát này làm không ít người kinh sợ. Hai đồng nghiệp của Lăng Phong là Lý Nghị Đông và Triệu Cao đã cải trang thành công nhân mai phục phía sau thùng hàng trên bến cảng từ trước, từ xa trông thấy tên vừa hét lên chính là thuộc hạ của quân địch. Còn Lăng Phong, nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng liền cướp ngay hộp đen rồi xông vào khu vực thùng hàng.

Trương Cường thấy vậy há miệng chửi tục một câu, lập tức hùng hổ đuổi theo, ngoài hắn còn có bốn tên đàn em cũng cầm vũ khí đuổi sát phía sau. Cùng lúc đó, Lý Nghị Đông lợi dụng thùng hàng che chắn rút súng ngắn giấu trong thắt lưng ra bắn hai phát về phía Trương Cường. Đạn bay vút trong không khí, xuyên vào đùi Trương Cường nhưng chỉ làm hắn sút da chảy máu chứ không bị thương nặng.

Bốn tên đàn em của Trương Cường cũng đồng loạt rút súng ngắn, bắt đầu bắn điên cuồng về phía Lý Nghị Đông, vừa dựa vào thùng hàng che chắn để bắn, vừa tiến về phía trước, hoàn toàn chế áp hỏa lực từ một phía. Trong chốc lát, vỏ đạn sáng lấp lánh rơi đầy mặt đất, tiếng súng liên tiếp không ngừng vang lên trên khắp bến cảng. Còn lúc này, Triệu Cao đã gặp được Lăng Phong ở sau một

thùng hàng.

Lý Nghị Đông thấy hỏa lực của đối phương rất mạnh, bản thân không phải là đối thủ của chúng, thế là nhân lúc bọn Trương Cường thay đạn liền lần một vòng trên mặt đất, nghiêng người lấy khẩu súng thứ hai trong thắt lưng, hai tay hai súng đồng loạt nhả đạn, hai tên thuộc hạ của phía địch lập tức mất mạng.

Trương Cường càng lên cơn giận dữ điên cuồng, hấn chạy sang chỗ khác, tiếp đó với băng đạn đã thay xong tiếp tục bắn chế áp Lý Nghị Đông. Đồng thời, hấn vẩy tay ra hiệu cho hai tên đệ tử còn lại. Hai tên này lập tức hiểu ý, chạy về thùng hàng thứ hai ở tận cùng phía nam. Chỉ lát sau, chúng lấy từ trong thùng hàng ra hai khẩu AK47 đeo vào người, ngoài ra còn cầm thêm một khẩu súng bắn đạn hoa cải.

Hai tên đệ tử lấy được vũ khí hỏa lực mạnh, trước tiên quay lại gặp Trương Cường, đưa súng bắn đạn hoa cải cho hấn.

Cùng lúc đó, Lý Nghị Đông cũng từ một phía khác vòng sang gặp được Triệu Cao và Lăng Phong, ba người chỉ cách bên cạnh có một mét, chiếc ca nô màu trắng đậu cách đó không xa. Tuy nhiên, lúc này ba người cũng chỉ có năm quả lựu đạn và ba khẩu súng ngắn, chút hỏa lực còn con này hoàn toàn không thể đấu được với đối phương.

Thấy Trương Cường và đệ tử của hấn tiến đến mỗi lúc một gần, “hảo hán vùng Đông Bắc” Triệu Cao nhìn Lăng Phong nở một nụ cười đôn hậu, tay cầm một khẩu súng ngắn, hỏi: “Tiểu Lăng, lấy được đồ rồi chứ?”

Lăng Phong gật đầu: “Lấy được rồi, anh Triệu, bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Hỏa lực của đối phương mạnh quá!”

Lý Nghị Đông và Triệu Cao nhìn nhau, hình như hai người đã lập tức đưa ra quyết định gì đó. Lý Nghị Đông vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Tiểu Lăng, hãy nhớ giao hộp đen cho ông Thẩm, dù thế nào cậu cũng phải hoàn thành nhiệm vụ! Vì thứ này, chúng ta đã phải hi sinh quá nhiều anh em, lần này cũng không ngoại lệ!”

Triệu Cao lườm Lý Nghị Đông, buột miệng mắng một câu: “Cậu Lý, cậu đúng là đồ lảm mồm! Tiểu Lăng, e rằng lần này anh Triệu không thể cùng em về nước uống rượu mừng được rồi. Nhớ kỹ là nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ! Anh và cậu Lý phụ trách yểm hộ, em phải cố hết sức chạy nhanh đến nổ máy ca nô rồi lập tức rời khỏi đây!”

Lăng Phong vừa nghe kế hoạch như vậy lập tức tái mặt. Anh cắn chặt môi, hai mắt đỏ hoe, giọng nói run run: “Thật sự phải làm như vậy sao?”

Triệu Cao đâm vào ngực Lăng Phong một cái, mắng: “Nam tử đại trượng phu không được khóc nhè với anh. Sao cậu vẫn không khác gì lúc mới vào trường cảnh sát như vậy, khóc lóc cái mẹ gì? Đừng có cuống quýt lải nhải nữa, lát nữa cậu phải tranh thủ thời gian rời khỏi đây!”

Lý Nghị Đông không nói gì thêm mà chỉ yên lặng nghe tiếng bước chân của bọn Trương Cường. Tai anh hơi nháy một cái, rồi phẩy tay ra hiệu cho Triệu Cao, bắt đầu đếm ngược: “Ba, hai, một!”

Hai người cầm súng ngấn bay người ra ngoài, nhắm bắn vào Trương Cường và tên đệ tử đi phía sau. Triệu Cao bắn chết một tên đệ tử, nhưng hai chân anh ta cũng bị tên đó bắn trúng. Anh ngã xuống, đồng thời nhìn thấy thấy quân cứu viện của Trương Cường đã đến nơi.

Lý Nghị Đông bắn xuyên mắt phải và tay trái Trương Cường, hắn vừa bị mất mắt vừa cầm súng đạn hoa cải bắn vừa về phía Lý Nghị Đông và Triệu Cao, làm ngực Lý Nghị Đông trúng liên tiếp ba viên đạn. Anh quay đầu lại, nghiêng răng làm động tác chào với Lăng Phong ở phía sau xe hàng. Nước mắt anh chảy tràn trên mặt, nhưng vẫn cố chịu đau hét to: “Kiếp sau tôi vẫn muốn làm cảnh sát!”

Triệu Cao bị bắn trúng hai chân nên không còn khả năng hành động, anh nằm bò trên mặt đất, trán nổi gân xanh, cổ hết sức kéo mở chốt hai quả lựu đạn, miệng hét lên với Lăng Phong đang nấp sau thùng hàng: “Tiểu Lăng chết tiệt, cậu đi mau lên! Nếu không, tôi có làm ma cũng không tha cho cậu đâu!”

Trong làn khói súng mù mịt, Lăng Phong giơ tay lau nước mắt trên mặt, nhìn những tên áo đen ở phía sau kéo đến mỗi lúc một đông, biết rằng mình phải lập tức rời khỏi nơi này. Anh mang theo nỗi căm giận và không đành lòng, vẫy tay ra hiệu với đồng nghiệp, có ý bảo rằng “Thề chết hoàn thành nhiệm vụ!” Đây là lời hứa của anh với hai người anh em. Chỉ một giây sau, Lý Nghị Đông và Triệu Cao đồng thời kích nổ lựu đạn, trước lúc chết dốc hết sức lực ném tất cả lựu đạn về phía Trương Cường!

Sức công phá cực lớn của lựu đạn khiến hai người ấy mãi mãi vùi thân trong biển lửa, còn Lăng Phong mang theo hộp đen xông về

phía ca nô. Nước mắt anh chảy đầm đìa trên má, trong đầu vẫn văng vẳng tiếng hô của đồng đội: Kiếp sau tôi vẫn muốn làm cảnh sát! Tiểu Lăng chết tiệt, cậu đi mau lên! Nếu không, tôi có làm ma cũng không tha cho cậu đâu!

Anh lập tức nhảy lên ca nô, thấy chìa khóa cắm trên ổ, trước lúc nổ máy hướng về phía biển lửa làm động tác chào, nước mắt chứa chan: “Anh Triệu, anh Đông, kiếp sau chúng ta vẫn sẽ là anh em!”

Bầu trời mù khói đột nhiên đổ mưa nhỏ, sóng bắt đầu nổi lên cuộn cuộn, Lăng Phong điều khiển ca nô chạy khỏi bến cảng. Thế nhưng anh chạy được chưa xa thì phát hiện ra bọn chỉ viện ở phía sau chia nhau lên ba chiếc ca nô đuổi theo, trong đó tên áo đen trên một chiếc ca nô mang theo tên lửa vác vai.

Tên kia nhằm về phía Lăng Phong nhấn nút phóng tên lửa, viên đạn hướng thẳng vào chiếc ca nô mà anh đang điều khiển. Lăng Phong hít sâu một hơi, đánh mạnh tay lái tránh được, quả tên lửa phát nổ ở phía xa làm cột sóng tung lên trắng xóa. Tuy nhiên hai chiếc ca nô còn lại đã bao vây lấy anh, anh ý thức được rằng lần này mình không thể trở về được nữa. Nhưng anh là cảnh sát, không thể chưa đánh mà đã chịu thất bại!

Kẻ địch ngửa mặt cười sằng sặc, miệng còn khẽ hát ngâm nga, rồi hét to về phía anh: “Lăng Phong, đầu hàng đi! Chỉ cần khai ra tên của những kẻ nằm vùng còn lại thì anh cả của chúng tao sẽ xử nhẹ cho mày!”

Lăng Phong bật hệ thống dẫn đường tự động, chiếc ca nô tự động di chuyển theo chỉ thị của hệ thống dẫn đường. Gió biển thổi áo sơ mi của anh tung bay. Anh rút hai khẩu súng ngắn ra khỏi thắt lưng, cười lạnh lùng: “Chỉ có loại hèn nhát mới chịu đầu hàng!”

Trên mặt biển vang lên tiếng súng nổ liên tiếp, từng đàn chim hải âu giạt mình bay loạn xạ, từng loạt đạn như mưa bay về phía Lăng Phong. Lăng Phong không có chỗ nào ẩn nấp, đạn lần lượt sượt qua chân tay anh, lập tức làm rách da thịt anh. Cuối cùng, ngực anh bị trúng một viên đạn, cả người ngã vật ra phía sau, mắt nhìn lên bầu trời mù mịt. Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Hàn Vũ lập tức hiện ra trước mắt anh, nhưng máu từ ngực anh không ngừng chảy ra như suối. Anh biết rằng đã mãi mãi không thể thực hiện được lời hứa mà anh còn nợ Đường Hàn Vũ.

Nhưng trước lúc ngã xuống, anh vẫn cố vùng dậy cầm hai tay hai súng bắn liên bốn phát, hơn nữa phát nào cũng trúng vào ngực kẻ

địch, trong chốc lát bốn tên áo đen đuổi theo anh đã phải chịu thương vong!

Những tên áo đen thấy Lăng Phong nằm yên bất động, lại bắn một quả tên lửa nữa vào ca nô của anh. Một tiếng nổ vang trời, mặt biển bốc cháy ngùn ngụt. Bốn chúng thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, tức tốc lái ca nô quay về báo cáo.

Trong trận chiến đấu ở bến cảng trên đất Thái Lan, Thẩm Thiết Sinh mất ba người học trò ưu tú nhất, yêu quý nhất do đích thân mình đưa đi, nhưng điều khiến ông đau xót nhất là hai người trong số đó do thân phận đặc thù là đặc vụ nên sau khi chết không được chôn cất trong nghĩa trang của cảnh sát, và cũng không được công bố trước công chúng. Vì chuyện này, Thẩm Thiết Sinh và Đường Hàn Vũ nhiều lần kết hợp với nhau gửi đơn, tranh cãi với cấp trên, chỉ với mong muốn cấp trên truy tặng huân chương danh dự cho Lý Nghị Đông và Triệu Cao, nhưng đều bị từ chối với lí do không nằm trong biên chế.

Đường Hàn Vũ đứng dậy, một lần nữa chăm chú nhìn bức ảnh trên bia mộ, cô có thể hiểu được nỗi đau khổ trong lòng Thẩm Thiết Sinh kia chắc chắn không hề kém so với cô. Cô ngửa mặt nhìn chiếc cầu vồng trên trời, bỗng nhiên nhớ lại cảnh trước kia sau mỗi lần Lăng Phong cùng với Triệu Cao và Lý Nghị Đông hoàn thành nhiệm vụ, Lăng Phong cũng đều kéo cô theo, bốn người cùng tụ tập trong quán lẩu.

Có một lần cô đến muộn, ba người đàn ông đều đã uống nhiều. Triệu Cao rất hay pha trò, nheo mắt nhìn cô ngồi cạnh Lăng Phong, lớn tiếng gào lên một cách thô lỗ: “Này, này cô nương, thằng cha này đã có chủ rồi, nhưng tôi thì chưa, cô có thể cân nhắc cho tôi một chút được không hử!”

Đường Hàn Vũ không để ý đến anh ta, kéo tay Lăng Phong, cười bảo: “Tôi chính là bạn gái của anh ấy.”

Triệu Cao vô cùng thích thú, chỉ vào Lăng Phong trêu chọc: “Tiểu tử nhà cậu làm sao đi đến đâu cũng đều đụng chạm đào hoa vậy hả? Bỏ ngay tay cô nương này ra, nếu không tôi sẽ nói cho Hàn Vũ biết để cô ấy phạt cậu quỳ lên bàn chông đấy!”

Lăng Phong nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, đôi mắt đảo ngang đảo dọc, miệng nồng nặc hơi rượu: “Cô gái này cũng xinh lắm, nhưng không xinh bằng Hàn Vũ nhà tôi được.”

Lý Nghị Đông vừa nghe thấy vậy liền đặt ngay chén rượu xuống,

nhìn cô gái ngồi đối diện, gật đầu bảo: “Đúng vậy, em gái Hàn Vũ xinh hơn một chút!”

Hàn Vũ bị trêu đến nổi bật cười ha hả, nâng chén cùng với họ, ba người đàn ông nhìn cô uống một hơi cạn sạch.

Sau đó họ không để ý gì đến ánh mắt của người bên cạnh, chơi trò oẳn tù tì phạt uống rượu, kết quả là trận này Lăng Phong thua cuộc. Triệu Cao cười ranh mãnh, hỏi với vẻ đùa nghịch: “Tiểu Lăng, lúc nào cậu với Hàn Vũ cưới nhau, sinh con vậy hả? Lúc đó đừng quên là tôi muốn làm cha nuôi của đứa bé đấy nhé!”

Lý Nghị Đông cũng muốn chen chân vào, la lên: “Tôi cũng muốn làm cha nuôi!”

Tai Lăng Phong bỗng chốc đỏ lựng, áp sát vào hai người nói nhỏ: “Tôi đã chuẩn bị chuyện cầu hôn rồi, đợi đến khi chúng ta từ Thái Lan trở về tôi sẽ chính thức cầu hôn cô ấy. Đến lúc đó, tôi kết hôn thì hai sư huynh của anh phải mừng thật nhiều, không ai được trốn tránh đâu đấy!”

Lý Nghị Đông hào phóng rút ví để lên bàn: “Cậu từ nhỏ không cha không mẹ, đã gọi chúng tôi là đại ca thì chúng tôi cũng tức là người thân của cậu. Thẻ ngân hàng để ở đây, cậu nói đi, cần bao nhiêu tiền? Nhưng mà...” Anh ta bật cười, “Nhưng mà, trong thẻ chỉ còn vài trăm đồng nhân dân tệ thôi.”

Lăng Phong và Triệu Cao nghe xong lập tức mất hết hứng thú mở ví, ném về phía anh với ánh mắt tỏ ra ghét bỏ. Ba người lại bắt đầu oẳn tù tì uống rượu cho đến khi say bò ra bàn. Cuối cùng, Đường Hàn Vũ phải gọi điện cho đồng nghiệp đến quán lẩu khiêng ba người đàn ông về nhà.

Hoàng hôn, Đường Hàn Vũ rời khỏi khu mộ. Về đến khu nhà trọ quanh quẽ, cô ngồi trên sofa, ngắm nghía chiếc USB trong tay rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định mở ra xem.

“Ôi, Hàn Vũ à, chắc chắn em không thể ngờ được rằng một người không lãng mạn như anh mà lại làm được chuyện lãng mạn như thế này nhỉ? Em hãy nhìn hoa hồng, nến, rượu vang, món ăn phương Tây ở phía sau lưng anh này, tất cả đều là những thứ em thích. Có điều, anh vừa mới làm món bò bít tết rồi. Quay lại chuyện chính, lúc trước anh từng đọc qua “Sổ tay cầu hôn”, trong đó nói về rất nhiều cách cầu hôn. Ví dụ như: Khi em ở thế giới của biển xem loài sứa mình yêu thích nhất, anh sẽ lặng lẽ cầm một bông hoa hồng và nhả đến bên em; khi em ngồi trên khinh khí

cầu ở Cappadocia của Thổ Nhĩ Kỳ, anh sẽ tặng em nhẫn và cái hôn nồng cháy; hoặc anh sẽ cầu hôn em nhân lúc em ngắm ráng chiều đẹp nhất bên bờ biển vào buổi hoàng hôn buông xuống. Nhưng mà, do tính chất nghề nghiệp nên rất nhiều việc anh không thể ở bên em như những người bình thường khác để làm như vậy. Vì thế, anh cứ nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng vẫn cảm thấy làm cho em một món ngon, rồi lại lặng lẽ mang đến cho em tất cả những gì em yêu thích, cách cầu hôn như vậy là tốt nhất.”

Lăng Phong lấy máy quay trên giá ba chân xuống, đến bên cửa sổ, quay ống kính ra bên ngoài, cười bảo: “Em xem, ở đây có thể trông thấy toàn cảnh thành phố về đêm, cũng là cảnh ban đêm mà em thích, có cảm động không em?”

Anh lại quay ống kính vào mình, cười tự tin: “Hàn Vũ, đợi anh trở về. Đến lúc đó, anh nhất định sẽ khiến em đồng ý lấy anh.”

Đường Hàn Vũ xem trên máy tính đoạn video do Lăng Phong tự quay, trong lòng trào dâng một nỗi chua xót, hai tay ôm mặt khóc nức nở.

Người yêu thương cô nhất, hiểu tâm tư của cô nhất, coi cô là quan trọng nhất trên thế gian này đã mãi mãi không còn nữa.

Không biết từ lúc nào, vầng trăng tròn vành trên bầu trời đã lặng lẽ trốn đi đâu mất, từng tròng sấm ầm vang kéo Đường Hàn Vũ trở về với thực tại. Trận mưa lớn đột ngột ập đến, nhanh chóng làm ướt ngói mộ trước mắt cô, nhưng người cô lại không hề dính một hạt mưa. Cô hiểu rằng có lẽ có một người đang ở đằng sau mình. Cô từ từ quay lại, đôi mắt trong veo ngời sáng chăm chú nhìn người đàn ông đang cầm ô, bỗng thấy trong lòng xúc động, hai hàng nước mắt tuôn rơi.